

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

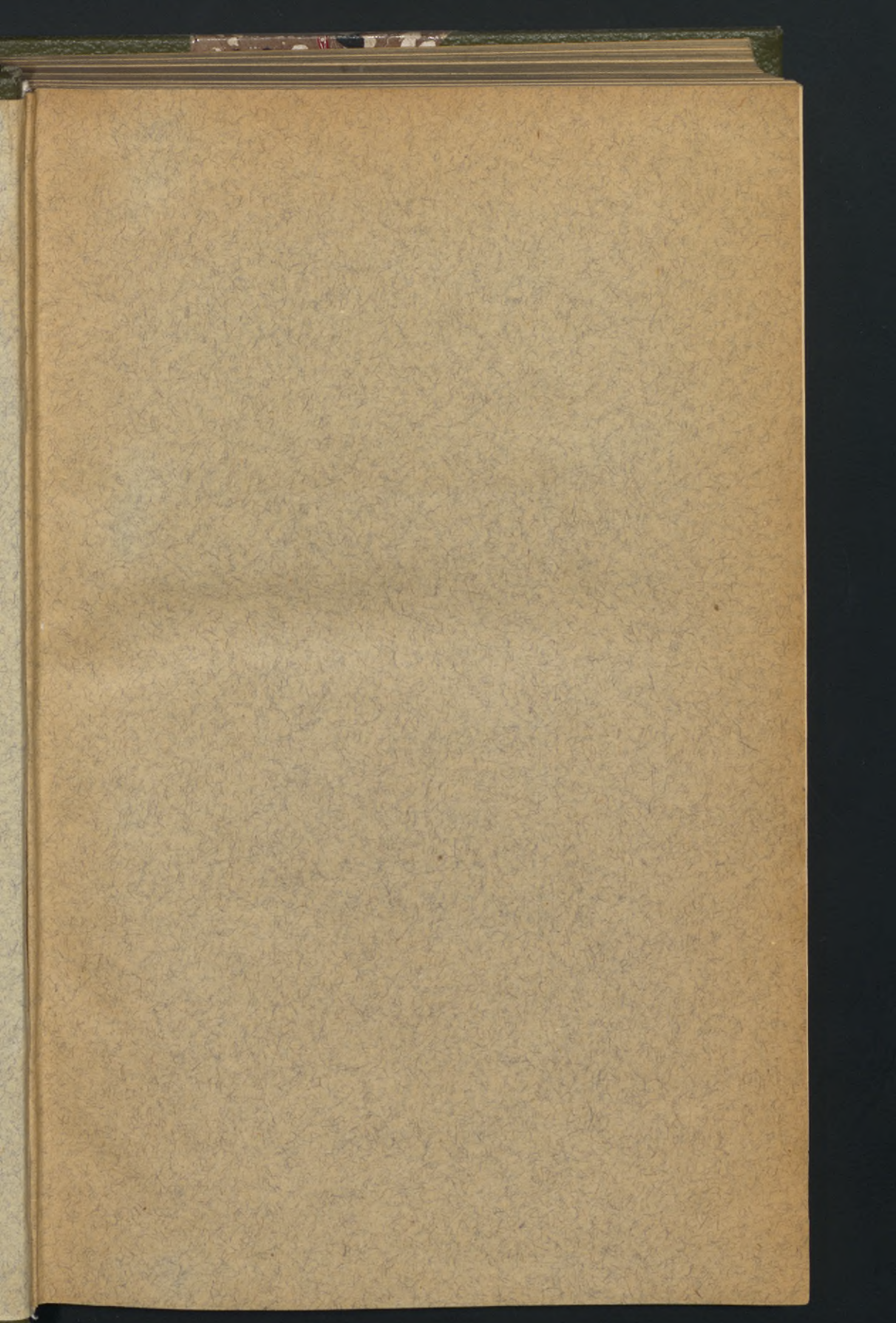

Litt.
Sv.

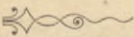

[Kerfve, Aec1]

CARL XV

KVINNORNAS KUNG.

ROMANTISERADE SKILDNINGAR FRÅN 1860-TALET

AF

ERIK AXELSSON *[psend.]*

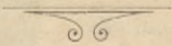

RIKT ILLUSTRERADE AF E. Å.

ANDRA DELEN.

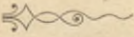

STOCKHOLM
E. A. WEJMERS' BOKFÖRLAG.
1898.

[Kerfve, Aca.]

CARL XV

KVINNORNAS KUNG.

ROMANTISERADE SKILDRINGAR FRÅN 1860-TALET]

AF

ERIK AXELSSON. *[1080000.]*

RIKT ILLUSTRERADE AF E. Å.

ANDRA DELEN.

STOCKHOLM
E. A. WEJMERS' BOKFÖRLAG.
1898.

PARL. XT.

KYNDON

STOCKHOLM

STOCKHOLM
GULLBERG & HALLBERGS TRYCKERI.
1838.

FÖRSTA KAPITLET.

»Nattens drottning.»

På Clara kyrkogård i Stockholm synes en väl inpel-sad figur gå af och an utanför det gamla elementar-läroverket, der han med afsikt synes hålla sig i dunklet in-vid de båda flyglarna. Då och då söka hans oroliga, mörka ögon spejande mellan de aflöfvade lindarna liksom vänta de se nå-gon komma från Östra kyrko-gatan. Men ödslig ligger den snöbäddade allén, och quart-slag på quartslag hafva redan dånat från det gamla fabriks-skorstensliknande kyrktornet, utan att mannen i pelsen ännu sett en skymt af den väntade.

Tornväktarn tutar nu tio. Skolans vaktmästare kommer ut för att släcka och stänga. Ny-fiket betraktar han den ensam-me eleganten, som genast blir

uppmärksam derpå och med några raska steg flyttar sig närmare Bellmans grafvård för att just i samma ögonblick från hörnet af Norra kyrkogatan höra ett halfhögt och för-siktigt uttaladt:

— Stallmästarn!

Han vänder sig hastigt och står nu framför en figur, som att döma af ansiktsfärgen synes tillhöra den tienstekår, hvilken lär sortera under en mycket omtalad potentat med bockfot.

— Nå, Tockman? Hur gick det? Hvarför kommer du den der vägen? säger den tillropade på franska.

— Jo, massa, svarar den svarte på knaggligt franskt idiom... Man se någon, som man icke vilja se... Och derfor kila man Clara Bergsgatan.

— Har du sagt till hos hyrkusken Wiberg om vagn?

— Ja massa!... Vi vara rätt sena i qväll.

— Förbannadt sena!... Klockan slog tio nyss... Träffade du Silfvercreutz?

— Ja, massa... Men han blifva arg... Han vara upp-tagen...

— Å f—n!... Tror du då, att hon hunnit dit före dig?

— Jag vänta en half timma i den mörka port... Lampan vara redan släckt... Käring komma ut och skrika när hon se mig.

— Och då gick du, ditt nöt?... Har du biljetten kvar?

— Ja, massa... Våra så god!

Och den svarte lämnade den elegante mannen, som titulrats »stallmästarn», en liten skär, parfymerad biljett, å hvilken syntes ett rött sigill med grefflig krona.

Stallmästarn hade tagit fram en väldig plånbok. Det lyste som eldkol ur den svartes ögon, hvars hvitor blänkte med nästan forsforaktig glans... Tydiligen väntade han sig en generös handtryckning... Denna uteblef emellertid. I stället för en sedel tog »massa» ett visitkort, och vid skenet af en ynkligt lysande lykta skref han derpå i hast några rader med ett briljanteradt blyertsstift. Kortet lades in i ett kuvert af samma färg, som den nyssnämnda biljetten, hvilken refs sönder i små, små bitar, som blåsten snart dansade omkring med öfver kyrkogårdens mjuka snömatta.

— Se här, sade stallmästarn, med vresig stämma... Gå nu ned igen till Clara östra gata och vänta der till

hon kommer ut. Säkert visar hon sig före elfva... Håll dig emellertid i skymundan.

— Men om någon följa henne?

— Det tror jag knappast... Hon skall ju bara upp till Drottninggatan... Släden är nog redan framkörd till hennes port... Sa' du, hvart man skulle köra?

— Ja massa!... »Piperska murn»...

— Godt!... Skulle hon, mot förmodan, hafva sällskap, får du sjelf lista ut något sätt att lämna henne kortet... Se här har du för besväret.

Stallmästarn hade tagit upp en börs. Med ekonomisk försiktighet letade han fram en »pappersetta» och räckte den åt sin budbärare sägande:

— Se här har du... Går det bra, får du en till, kanske två. Säg åt kusken, att han tar vägen öfver Handtverkaregatan.

Den svarte, som allmänt var känd under namnet »piprensaren», gjorde en knappt märklig knyck på nacken när han tog emot dusören; och med ett grin, som kanske sade mer än ord, lät han två snöhvita tandrader blänka fram mellan sina köttiga, brunröda läppar. Hal som en ål kilade han nästa minut genom grinden till Östra kyrkogatan och intog en afvaktande ställning i hörnet af denna och dåvarande Odensgränd, nu Brunkebergsgatan.

Han väntade med synbar otålighet under det hans blickar gång på gång ilade fram mot den låga porten till huset numro 8, som visst icke var honom obekant, lika litet som det bredvidliggande danska ministerhotellet, hvars höga mur åt Clara östra kyrkogata än i dag ger ett klosterliknande intryck. I det dunkla lyktskenet smög han sig slutligen öfver mot kyrkogården och tog der en bättre observationspunkt tätt invid det låga jernstaket, som krönte den rätt höga stenfoten. En bitande nordan drog fram mellan de gamla, aristokratiska husen, och snön knarrade under hans oroliga tramp. Afrikas glödande sol saknade han nu mer än någonsin, och de betraktelser, som han gjorde öfver en nordisk vinternatt, voro icke poetiska.

Djupaste tystnad rådde, och all trafik var afstannad på den ödsliga gatan, som, trots sitt fasionabla läge i närheten af dåvarande Stockholms förnämsta pulsåder, Drottninggatan, och den förnäma Clara kyrka, likväl egde en afsides bakgatas alla fredliga fördelar och betänkliga obehag. Här uppgjordes många små rendez-vous'er, som ej tålde ljuset; här ordnades många affärer, som hade anledningar att sky vittnen. Hotades man med öfverraskning på denna plats, gaf kyrkogården, f. d. Sancta Claras heliga klostermark, en reträtt, som var ännu säkrare än gatan... Och den marken kunde berätta historier.

Det knäppte till som då en nyckel sättes i en port när natten är tyst och allt larm har gått till hvila.

»Piprensarn» spetsade öronen. Mycket riktigt. Nu öppnades porten till »åttan». Försiktigt drog han sig närmare staketet och spände syn som hörsel. Af det klingande »God natt!», som han nu förnam, visste han nästa ögonblick, att den väntade var i antågande. En lång gestalt, insvept i en vid kappa, som ansenligt spändes ut af den rikt tilltagna krinolinen, närmade sig hörnet af Odensgränd.

Nu var det tid att rycka fram.

Liksom sprungen ur jorden stod den svarthyade piprensarn nästa sekund framför den ensamma damen, som lifligt förskräckt ryggade tillbaka med ett lätt utrop.

— Icke vara rädd, madame, passade negern in med lugnande artighet, i det han drog upp den skära biljetten ur sin ficka och lämnade den åt damen... Vara bref... Vara så god...

— Ah, är det Tockman. Jag blef riktigt rädd.

— Vara rädd för svarta... Hi, hi hi!... Men hjärtat vara hvit, madame... Hi, hi, hi!...

— Också något nytt... Men det är då i så fall ett undantag för er, monsieur Tockman!... Skall det vara svar?

— Nej, massa skicka vagn till port.

— Sää? Se här har Tockman en slant.

Och den generösa damen drog fram en silfverbörs och lämnade negern en stor, blänkande speciedaler sägande:

— Drick nu en skål för min välgång... Bon soir!

Negern gjorde en piruett, som skulle föreställa den djupaste vördnad, och kilade så i väg mot Stora Vattugatan der han sedan svängde af mot Klara sjö.

Den ståtliga nattvandrerskan slet upp kuvertet och läste vid skenet af en lykta:

Chère Madame S!

Grefven har bedt mig meddela Eder, att i qväll hålles en liten «junta» på Piperska murn... Maskering att föredraga... Vagn hemtar.

Eder ödmjuke beundrare
Habib.

— Jaså!... Demirgian är ute och går... Glad kavaljer i alla fall, om han bara inte hade så onda ögon... mumlade hon, styrande vägen upp mot Drottninggatan... Sammantråde i qväll igen... Och grefven är också med... I så fall kan jag naturligtvis icke neka, fortsatte hon med tonvikt på naturligtvis.

Utänför huset numro 30, der hon bodde, höll mycket riktigt en täcksläde. Hon sade några ord åt kusken, öppnade porten och befann sig snart i en lägenhet två trappor upp, inredd med öfverdådlig elegans.

En kammarjungfru hjälpte henne af med kappan sägande:

— Madame har haft besök af auditör Lowin.

— Hvad ville han?

— Det sade han ej... Kommer igen i morgon på slaget elfva förmiddagen.

— Så! Godt!... Tag fram min svarta robe och pelskappan.

— Skall madame bort så sent?

— Intresserar det dig?... Gör som jag sagt... Kom sedan in och kläd mig...

I den starkt parfymdoftande budoiren undergår »madame» snart en fullständig förvandling till sin habit. Och när hon en half timme senare med kritiska blickar vrider sig framför det slipade, stora spegelglaset, ter hon sig som

den mest retande verklighet af en »nattens drottning». Genom den korta halfmasken af svart siden glöda ett par förtrollande ögon.

Några minuter senare kör en täcksläde raskt i väg mot Kungsholmen.

I släden sitter madame Amalia Sjöblad.

* * *

»Piperska murn», som har ansenligt gamla anor inom stockholmslifvets nöjessfer, och än i dag kan göra anspråk på att bevara dessa glada traditioner, var på 60-talet ett mycket gouteradt värdshus, ja, hvarför icke utvärdshus. Dess då landtliga läge — i en trakt, der byggnadsverksamheten ej lät ana något af det storstadsaktiga, som sedan dess sprungit upp så godt som rundt kring den rätt idylliska antiqviteten — gaf åt »Piperska murn» ett behag, hvilket nog i mycket kunde täfla med dåvande andra utvärdshus i stockholmstrakten. Alldeles skyddad för profana ögon låg också denna åt nöjet och mystiken helgade plats bakom en hög mur, som gifvit stället dess namn. Dess lummiga bersåer och slingrande gånger i den rätt stort tilltagna parken eller trädgården, skulle kunna berätta mångt och mycket ur kärlekens evigt unga, evigt nya och evigt intressanta saga.

Och Piperska-murns anor äro sammanlänkade sedan 1807 med den högförnäma Coldinuorden, hvilken räknar sitt upphof från Spaniens härliga land och från Carl den Stores tid. Här var de fina balernas Eldorado på den tid, som nu skildras. Här var äfven de intimare mötenas undangömda Arkadien... Om de gammalmodiga salarna och smårummen finge en historiegraf, skulle den lifligaste romanfantasi komma till korta gent emot de »exakta» uppgifter, som dessa lokaler kunde lämna... Detta må vara nog sagdt.

— — —
Öfver »Röda bodarna» vid Kirstenska huset och Tegelbacken, der Vasabron nu mynnar ut åt Norr, ilar en täcksläde i rask fart. Den har just hunnit fram till den gamla,

rankiga Kungsholmsbron på väg till Handtverkaregatan, då den plötsligt hejdas af en elegant, mörkhyad herre, som raskt griper den ena af parhästarna i blets under det han tillropar den halfsofvande kusken ett befallande och otåligt:

— Stanna!... Hvart skall du hän?

Kusken rycker åt sig tömmarna och ryter till ett vresigt:

— Angår dej intel... Släpp blets!

Men när han så böjer sig åt sidan för att närmare taga den oförsynte hejdaren i närmare ögonsikte, har denne redan öppnat kupéns ena dörr, och vigt som en konstberidare kastat sig in i släden. Med en ed hasar sig kusken ned från bocken för att se slutet på detta oväntade öfverfall och skynda den fina dam, han körde för, till hjälp... Han rycker hastigt upp den stängda dörren, men hör nu, i stället för en ängslig bön om hjälp, damen brista ut:

— Skynda på till »Piperska murn».

Knappt har han åter kommit upp på sin bock och fått hästarna i gång förr än en svart figur smyger fram från en tegeltrafve nere vid skutorna. Några jättesprång, och innan släden hunnit ut på bron har den svarte tagit plats på den bräda, hvilken bak på släden är reserverad åt de åkandes betjening. Med ryggen täckande den lilla luckan på slädens bakvägg, håller han sig vigt qvar i stropparna trots färdens slingrande rörelser och fotstödet hala lackering, på samma gång som han försigtigt undviker att låta sitt hufvud sticka upp öfvär kupétaket.

Seldonens klockspel och hästarnes frustande var nu det enda, som störde i vägens ödsliga dysterhet. Och när denna Kungsholmens pulsåder var så kuslig och svagt belyst, kan man lätt tänka sig, hur det skulle vara på de bergiga och backiga tvärgator, på hvilka släden snart svängde in. Och här gick färdens också betydligt långsammare.

När mannen i pelsen kastade sig in i släden möttes han först af ett svagt rop. En behandskad qvinnohand sträckte sig afvärjande mot honom, under det att andra handen hördes göra en rörelse som för att öppna den mot-

satta dörren. Hastigt syntes dock denna fruktan åter försvinna när den inträngande brast ut:

— Bon soir, madame!... God vän...

— Ah!... Är det ni, monsieur Demirgian? Hur kunde ni veta?...

— Jag vet allt, svarade den på franska brytande mannen, i det han fattade damens hand och chevalereskt förde en fingerspets till sina läppar. För er skull har jag så när riskerat min helse i qväll... Ni är grym, madame!...

— Hur så?... Er helse?... Förstår icke?...

— Ett söderns barn som jag, kan ej utan risk tillbringa ett par timmar i orolig väntan på en så dragig plats som en nordisk kyrkogård... Hvarför kom ni ej på utsatt tid?

— Jag kunde ej... Och så trodde jag, att ni redan gått då jag lämnade Silfverereutz.

— Så-å! Då känner ni ej den kraft, som söderns kärlek...

— Se så!... Inga onödiga artigheter... Jag har träffat Tockman, som ni kan förstå... Och biljetten har jag fått... Är ni säker på, att grefven kommer dit i qväll?

— Absolut! Jag hade hans egenhändiga biljett. Men olyckan ville, att jag glömde den hemma.

Den svartklädda skönheten lät en förtretad blick bryta fram genom halfmasken, och hennes röst lät icke glad, när hon svarade:

— Verkligen!... Hur kunde ni väl glömma den, då ni redan förut gjort er skyldig till samma förseelse? Ni vet ju, att jag afgudar grefvens små, söta biljetter... fast jag ännu aldrig sett honom, tillade hon liksom för sig sjelf... Stallmästarn brukar ju annars icke...

— Nej, visst!... Jag ber därför också på mina knän om tillgift för detta mitt svåra brott... afbröt Demirgian med patos, under det han skadeglåd lät tankarna flyga hän till de rosenröda, små biljettlappar, som nu bäddades ned bland drifvorna på Clara kyrkogård... Jag lofvar, att madame redan i morgon skall få den efterlängtrade skatten

uppskickad med min betjent... Men säg mig... Hur kom det sig, att ni var så länge hos majoren i qväll?... Jag trodde minsann att...

— Bry er icke om att tro något som helst rörande mig och honom... Jag riktigt ångrar mig sjuk, hvar gång, som jag bedrar honom så här.

— Bedrar? Detta är väl ändå ett något för starkt uttryck?... Ni äro ju icke officiellt förlofvade än...

— Nej, icke officiellt... Men de löften, vi gifvit hvarandra, äro lika bindande för det. Och när sorgåret är ute skall vårt bröllop firas.

Stallmästaren syntes öfverlägga med sig sjelf innan han svarade:

— Ovanlig brådska i sanning... Är madame kanske kär i den gamle?...

— Jag ber, afbröt den tillfrågade... Er fråga är väl indiskret... Detta är ett ämne, som jag nu högst ogerna vill diskutera...

— Förlåt! Jag visste ej, att ni tog saken så allvarligt... Allra helst som...

— Ja, jag förstår... Ni menar min beundran för min okände grefve?

— Kanske... Men, fortsatte han med ett sarkastiskt leende... Kanske ni äfven beredt majoren på, att han har farliga rivaler?

Den svartklädda damen hann aldrig svara på denna fråga. Släden stannade med ett häftigt ryck, och ögonblicket derpå drogs kupéns dörr upp. Kusken visade sig och hördes säga:

— Piperska murn!

Stallmästarn stack ut hufvudet och sade med tydlig förvåning:

— Har du kört upp till bakporten?

— Jag gaf honom order att göra det, inföll damen. Naturligtvis är jag icke alls angelägen om att blifva observerad af obehöriga... Hoppas, att ni icke misstycker...

— Nej, för all del!... Charmant idé!... Nu snedda vi

bara öfver gården här bakom och äro uppe innan ens den svartsjukaste katt hinner se en skymt af oss i det nattsvarta mörker, som här är rådande.

Och han steg ur släden och räckte henne sin hand sägande:

— Får jag lof, madame?

Med stallmästarens hjälp steg damen ned ur släden och befann sig snart på den hala svallis, som bildade en hög vall utanför den låga plankport, hvilken från Pipersgatan vid »Jungfrubergets» fot leder in till en rätt hög terrass.

Hon stannade vid plankporten och inväntade sin kavaljer, som hördes säga till kusken:

— Du kan hemta vid tre-tiden. Men håll då utanför stora ingången. Se här har du en slant.

Kusken hördes brumma något, som just icke lät såsom en tacksägelse, och när stallmästarn hann fram till sin dam, gled släden pinglande i väg mot Handtverkaregatan.

— Ni sade klockan tre, hördes en hviskande qvinnostämman... Var det icke för sent det?

— Snarare för tidigt, min sköna, svarade stallmästaren... Ni skall nog få se hur fort timmarna rinna undan i vårt lag.

Under dessa ord hade han varsamt fört damen ned för en brant trappa i trädgården, och de stodo snart i en halfmörk förstuga, dit ljudet af sorlande och glämande röster trängde ut från den gammaldags källarsalen på nedra botten.

De bullrande stämmorna syntes starkt påverkade af gud Baccus' glädjeväckande safter, och slamret af klingande glas mängde sig lifligt in i en drykesvisas brumkör. Då och då hördes en rosslig bas falla in:

— Vinberg! Ta en bit af Braun!... Braun, hör du!

Hvarpå en gäll, pipig röst genast gnällde till:

— Nej, inte Braun!... Bellman, Bellman!

— Skola *vi* in bland de der sällarne? hviskade damen, i det hon af rädsla drog sig allt närmare sin kavaljer.

— Nej, bevare oss väl, svarade denne, som nu sakta sköt den frågande upp för en brant trätrappa till venster i förstugan... Vi skola naturligtvis till »Mohriska rummen», bara jag först får tag i Augusta.

— Augusta? Hvem är det?

— Hon, som har våningen, förstås ... Vänta ett ögonblick här i trappan, skall jag gå före och se om hon icke är här.

Och han öppnade försiktigt en dörr, från hvilken ett svagt sken af en brinnande gasoljelampa trängde ut och belyste den långt ifrån eleganta entrén. Derpå försvann han med ett hastigt hviskadt:

— Kommer genast!

Knappt hade ryttmästaren hunnit in genom denna dörr förr än damen tyckte sig märka tassande steg nere i källarförstugan. Derpå hörde hon tydligt andedräkten af någon, som varsamt kom upp i trappan, men redan stannade på det tredje eller fjerde steget.

Den ytterst usla belysningen tillät henne ej att urskilja hvem det var, och fruktan för att sjelf blifva bemärkt, tillät henne ej att röra sig ur fläcken. Med hjärtat i halsgropen väntade hon hvarje sekund, att den smygande figuren skulle komma henne inpå lifvet. Omedvetet förde hon sina händer åt öronen för att förvissa sig om, att halfmaskens kautschuksnodder sutto ordentligt fast.

Tydiligen var hon mest angelägen om att ej blifva igenkänd på denna plats, som onekligen just icke var egnad för nattliga besök af en ensam »qvinna af värld». Och madame — som hon nu helst ville kallas efter ett besök i »världens hufvudstad», der hon tillbringat de närmaste två månaderna efter sin makes död — egde i rikt mått alla de betingelser, som berättiga till epitetet världsdam.

Nu tyckte hon sig med visshet förnimma, att den mystiske figuren, som hon hört komma in i källarens förstuga, var henne nästan in på lifvet. Hon kände också i samma stund en kall hand beröra hennes fingrar, som darrande hade slutit sig kring den klumpiga ledstången.

Hon var nära att gifva upp ett rop af förskräckelse,

och drog hastigt undan handen samt skyndade med ett par viga språng upp mot den dörr, genom hvilken stallmästaren nyss försvunnit. Utan besinning stötte hon upp denna och stod nu ansikte mot ansikte med sin kavaljer, som förvånad brast ut:

— Hvilken ifver! Hvad står på?

— Man förföljer oss!... Det är någon, som smyger der nere i trappan, svarade damen, flämtande af rädsla.

— Tokprat!... Hvilken skulle väl vara så dristig? Helt visst något misstag...

Och han öppnade dörren samt tog ned lampan från dess krok för att närmare undersöka hur det förhöll sig. Men trots att han dref sin rekognoscering ända ned till förestugan och en god bit ut på gårdsplanen, mot de i den gamla muren varande nischerna, kunde han ej upptäcka ett spår af någon förföljare.

Mumlande en lång svordom vände han åter upp till sin dam, just som en svart figur försiktigt tittade fram från ett hörn af planket och den lusthusliknande gamla kägelbanan mot Pipersgatan.

Långsamt kom han derpå fram. Skenet af en flämtande oljelykta belyste för ett ögonblick hans ansikte, som var kolsvart och liksom betäckt med en helmask. Ett par bländande, hvita tänder lyste fram när han nu grinade till af förnöjelse och mumlade:

— Massa vara tjockskallig!... Men Tockman vara slug... Få major veta, att madame Sjöblad vara med Demirgian, så... Många pengar att förtjena.

Och sorglöst som om han nyss hade kommit in genom stora porten och ej egde en aning om allt hemlighetsmakeri i våningen der ofvanför, slog han upp dörren till källarsalen och steg in bland en larmande hop, som vid åsynen af den populäre negeren hördes brista ut i bedöfvande korus:

— Nej, se Tockman!... Piprensarn!... Negerfan!... Tjenare!... Hur står det till vid hofvet?

»Piprensaren», som kände sitt värde, låtsades ej höra

det mindre smiekrande helsningsropet »negerfan», men motog med stram hållning den väldiga labb, som verkmästaren hos »kungsholmskungen», garfvar-Nisse räckte honom sägande:

— Sitt ned för tusan, Tockman!... F-n så lifvat att du tittade in på »muren» i qväll... Nu kanske man kan få sig en skojig historia från Ulriksdal, eller hur du?

— Ja visst! Fram med historier bara, hördes en annan röst, välbekant på stället och tillhörande en person, som dref krogrörelse vid Garnisonssjukhuset, men som sin födelsedag till ära samlat några af sina vänner för att på »Muren» — som denna källare kallades för korthetens skull — fira en glad qväll... Kommer du direkt från Ulriksdal?

— Nej, han kommer från pipan, förstås! hördes en tredje notabilitet falla in med anspråk på att visa sig qvick på Tockmans bekostnad.

Denne var en däst figur, som hvad beträffar ansiktsfärgen ej gaf piprensarn mycket efter i svart kulör. Men så var han också sotare, och titulerades gerna »mästare» fast han ej var mer än gesäll. Och i det han, grinande åt sin egen qvickhet, visade nästan lika hvita tänder som negern, räckte han denne en svart näfve sägande:

— Tjenare, Tockman!... Här ska' du finna tjocka slakten.

Tockman gjorde en ful grimas åt det väldiga handslaget och sjönk ned på en stol midt i födelsedagslaget i det han buttert brast ut på sin rådbråkade svenska:

— Herrarna vara så qvicka... Tockman icke kunna förstå... Vara djäkla kallt i qväll.

— Kallt?... Sa du kallt, din kimröksgubbe?... Hör nu sötnosen der bort! Langa fram en »brinnande» med rusin och kademumma åt piprensarn.

»Sötnosen», en rödhårig, starkt utvecklade skönhet från »kogubbarnes» rike på Ladugårdslandet, kom efter en dryg väntan med en väldig tillbringare glögg, hvars blåaktiga lågor slickade kärlets hals och brädd, under det att en stark krydddoft kittlade gästernas luktnerver.

— Nå, ska hon inte slå i då? frågade »Wohlthätern» med ett mustigt tillägg då flickan gjorde min af att draga sig tillbaka.

— Det kan han göra sjelf, gardistkrögare! kom svaret utan dröjsmål, samtidigt med att hon raskt hoppade öfver det ben, som krögarn stack fram för att få henne att tumla omkull. Och när hon åter lyckats rädda sig bakom disken, brast hon ut med rinnande svada:

— Det skall just vara en så'n der snusskillingsugare, som bär sig åt så der mot en schweizeriflicka på ett bättre ställe.

— Sa' hon schweizeriflicka? vrålade krögaren, som »firat» betydligt hela dagen... Nej, vet hon hvad?... Vore hon på *min* krog, så kunde det möjligen *bli* något fint af henne? Och härifrån skall hon snart få betyg så det passar precis... Se'n får väl »paltarna» *) sörja för resten.

Krögaren hade knappt hunnit till punkt innan en drypande våt disktrasa träffade honom midt i ansiktet, hvarpå den åkte ned öfver hans nystärkta nattkappa, hvars glans och styfnad genast försvunno som smör för solsken. Med ett ilsket vrålände rusade han upp och stormade fram mot disken för att genast skipa näfrätt.

Men nu kom »sotarmästaren» emellan... Hotande ställde han sig i krögarens väg och lade sina tunga ramar på hennes axlar i det han tryckte ned honom på stolen sägande:

— Rör du ett hår på Fina, så blir det smörj, begriper du?... Om du också tar hela garnisonssjukhuset till hjälp, begriper du, så skall jag nog släcka elden i skorsten på dej, jag, begriper du?

Och han skakade festens föremål så att det knåkade i den bastanta, gulbetsade krogstolen, under det att de andra vännerna tyst gånvo sitt bifall åt den upptuktelse, som den skrällande och dryge krögaren på »Gröna Trappan» fick smaka på.

*) *Paltar* kallades på folkslang vakten vid qvinliga korrektionshuset.

— Är det tacken för att jag bjuder på lag, det här? stönade offret blek af raseri.

— *Bjuder sa' du?* svarade sotarn... Tror du inte man vet, att du fuskar med lönbränning?

Detta blottande af krögarns affärshemlighet kom som olja på vatten. Med hastigt tillkämpadt lugn och med glaset i handen vände han sig löjligt artig mot sin angripare och sade:

— Lugna dig nu, Calle!... Jag visste ej, att du var så kär i mamsell Fina... Hennes skål, mina herrar!

— Ja, det är det minsta, inföll sotarn blickad... Ber du henne dertill om ursäkt, så kanske hon också stärker nattkappan åt dig.

Krögarn ansåg det vara bäst att göra en pligt af nödvändigheten, samt bad verkligen Fina om ursäkt, medan hon, skinande af tillfredsställelse öfver att blifva titulerad *mamsell*, lofvade att stärka ett helt dussin nattkappor om »källarmästarn» på »Gröna trappan» så behagade.

Tockman hade under detta uppträde icke varit överksam. Minst fyra varma glöggar hade han redan »räddat» undan vådan att bli utslagna på det granrisade och sandade golfvet. Han var just i begrepp att lyfta den femte, då garfvarn grep honom i armen sägande:

— Stopp och belägg, sa' roddarkaringen! Nu har du fått pratvatten nog, din svarta fårskalle... Fram med en historia nu... Vet du något nytt om Calle?

»Calle» var oftast småfolkets förtroliga benämning på kungen, som sjelf skrattade hjärtligt deråt, liksom på sin tid Fredrik den Store, när han hörde folket kalla honom »gamle Fritz».

Tockman, som var van att bli utfrågad i denna stil och gerna lyste med sitt vetande från de kretsar, der han som kungens piprensare hade lyckan att få svänga sig i sitt röda livrée, tog på sig en djupsinning min när han undvikande svarade:

— I qväll ingenting veta... Kungen vara arg...

— Hvad pratar du för smörja? inföll sotarn... »Calle» är aldrig arg... Gladare kung fins inte på hela jorden.

— Kung säga Tockman prata... och därför tiga.

— Du har väl smort ihop någon lögn, förstås, inföll garfvarn...

— Tockman aldrig ljuga, svarade negern med sårad värdighet... Men folk breda på, hvad jag säga... Kungens lifkusk i går sparka mig på ben.

— Ser du! Han vet hur du skall ta's, han, fortsatte sotarn retande... Men du har väl något nytt om den der indian eller hvad f—n han kallas, den der skojar ut vid Järfva?

— Jaså... »Den me' fan» föll krögarn in med en populär förvrängning på den allmänt afskydde Demirgian.

Tockman hoppade förskräckt till på sin stol och satte åter ned den glögg, som han halfvägs fört upp till sina tjocka läppar.

— Vara micke tyst, mina herrar .. Stallmästarn kunna höra...

— Åh f—n! ropade sotarn till... Nog har den der brunsvedda rackarn långa öron... Men inte räcka de från Järfva till Piperska murn... Den der s—n skulle jag akta mig för om jag vore i »Calles» kläder... Och om »Den me' fan» nu vore här...

Fortsättningen förstummades på sotarns läppar. Dörren till förstugan hade gått upp, och för det förvånade dryckeslaget visade sig Demirgian sjelf. Något misstag kunde här icke blifva tal om. Han var lika känd af alla i hela staden, och af alla lika afskydd.

Tockman hade rest sig på darrande och osäkra ben. Om hans kinder kunnat blekna, skulle de nu blifvit hvita som snö.

Långsamt och med den hos negerracen typiska slafrädslan närmade han sig den i pels och skinnmössa instufvade indiern, som lät sina ögon blixtra öfver det festande handtverkarlaget. Alla, till och med sotarn, sutto som träffade af stelkramp vid den hatade konungagunstlingens

plötsliga framträdande, just som man for ut mot honom som värst.

Nu hördes några korta befallande ord på franska... Tockman och indiern försvunno i förstugan och dörren slogs igen med en häftig skräll.

Derute smällde snart ljudet som af en kraftig örfil, hvarpå följde ett svagt jämmerrop.

Men när sotarn — hvars instinktmässiga hat till indiern åter vaknade till låga, vid ljudet af den bestraffning, som kom den populäre Tockman till del — rusade ut för att lämna piprensarn sitt kraftiga bistånd, var förstugan tom... Och ej heller kunde han se en skymt af dem på gården, der en skarp vinterbläst yrde fram mellan lindars och popplars aflöfvade grenar.

Men en trappa upp i tamburen, nedhukad mot en vedlår, syntes Tockman varsamt gnida sin svullna kind i väntan på de förhållningsorder, som han fått befallning att afvakta. Från rummen derinne hörde han halfhögt sorl af glada röster och tonerna af en Straussvals, hvilken dämpadt lockades fram ur ett gammalt klaver.

Stackars Tockman! Nu var han icke massa längre. Slafven hade åter piskats fram, och med den en glödande hemlängtan till Afrikas soliga marker och fria urskogslif.

Hans drömmar fingo hastigt slut. Den fruktade indiern, hans andre eller kanske rättare hans förste chef, kom åter ut och ställde sig hotande framför den darrande negern i det han sade:

— Kan du tiga, din svarta tratt?

— Ja, massa!... Tiga som sten.

— Nå, du vet hvad som vankas i annat fall... Stryk hjälper tänker jag... Och han lyfte sin seniga hand.

— Nej, goda massa! Icke mera stryk... Tiga som graf...

— Nå, ränn som en blix till Wiberg och tag der i rödaste rippet en täcksläde. Du far sedan ut till Järfva, begriper du, och skickar der hem kusken, samt styr om, att min stora täcksläde blir i ordning... Lägg in varma sand-

påsar och kör sedan sjelf hit... Men fort skall det gå!... Kör för brinnande lifvet... Du skall vara här senast klockan tu... Kör upp ända hit till förstugan och vänta i kupén till jag kommer ned. Ingen får se, att du är här... Har du förstått?...

— Ja, massa! Tockman lyda på prick.

— Godt! Gif dig af genast.

Piprensarn lät ej bedja sig två gånger om denna sak. Innan stallmästarn hunnit in till den festliga samlingen, var negern öfver gården. Vig som en markatta hoppade han öfver Pipersgatans svallis och drifvor på sin brådskande väg till det mål, der hans slädtur skulle börja.

Snart skulle han åter känna sig som herre, snart var det *han*, som gaf order och — snäsor, och då var han åter, trots sin svarta hudfärg, en »massa» så god som någon annan.

* * *

I våningen en trappa upp i »Piperska murn» skulle man denna qväll trott sig vara försatt till en af söderns ystra karnevaler, med den skilnad likväl, att här tog glädjen en långt mer dämpad form än bland varmblodiga syd-länningar.

Det strålande ljus, som här breddes öfver den brokiga skaran, som dock ej räknade mer än på sin höjd ett tjugotal individer, doldes fullständigt för utevarandes blickar genom täta fönsterluckor och tjocka gardiner. De gammaldags slipade kronglasen gnistrade i kapp med de djupt dekolletterade damernas juveler och smycken af ädla stenar, för att ej tala om glansen ur af vin och dans strålande ögon, som utmanande kastade trollfloder af kärleksblickar från röda, gröna, skära, hvita och svarta hel- och halfmasker.

Några egentliga karaktärskostymer förekommo visserligen icke. Många af damerna hade hemlighetsfullt insvept sig i vida dominos, och i samma gömmande dräkt uppträde några af herrarne, under det att de öfriga antingen

voro helt omaskerade eller ock dolde sitt verkliga utseende under någon lösnäsa eller med hjälp af lösskägg.

Det största af rummen var afröjdt till danssal, der möbleringen endast bestod af enkla stolrader kring väggarna, jemte ett piano, som, inträngdt i ett hörn, var placeradt så, att pianistens stol stödde mot väggen, under det att det uppslagna locket fullständigt dolde honom för de dansandes ögon.

Pianisten hörde till stället och syntes föröfrigt vara lika sammanväxt med det instrument, han trakterade med drifven färdighet, som den fastskrufvade notställaren framför honom. Han var van vid dylika fester, och ännu ystare till och med, och det fordrades något riktigt öfverdåd i uppsluppen yra för att hans små kisande ögon skulle med nyfikenhet låta blickarna fara öfver pianolocket och genomtränga det moln af tobaksrök och vinångor, som alltid hörde samman med dessa baler. Nu trumfade han på med den ena straussmelodien efter den andra, taktfast som en regementstrumslagare, och som vanligt absolut döf för allt annat än signalerna till olika turer när det gällde en française eller en lancière. Han var gammal och van. Han var en musikalisk möbel liksom sitt instrument.

Nu böjde sig en herre med väldiga lösmustascher och martialiskt utseende öfver det gamla klaverskrället. Han måste anstränga sin röst nästan till skrik när han gaf order:

— En polka! Glad utaf f—n.

Pianomaskinisten nickade likt en automat och dängde så till med valsens sluttakter utan att dabba sig på en enda tangent. Och när ändtligen slutackordet brusade fram och afslöts med ett kraftigt grepp i basen, dök han genast derpå ned i en hög af noter, som lågo på golvet och letade med systematisk noggrannhet fram en polka, som han trodde skulle slå an.

— Vill Pettersson ha ett glas punsch? hörde han nu en röst öfver pianot.

— Tack, som bjuder, men jag tar hellre en sup med tilltugg.

— Gerna... Säg till åt flickan i röda lifvet derborta.

Och Pettersson viftade med sina noter åt det håll, der »flickan med röda lifvet» syntes inbegripen i ett intressant samtal med en yngre frackklädd militär.

Fåfångt var hans viftande. Och till slut såg han ingen annan utväg än att krypande under pianot skaffa sig ut ur sin instängda vrå för att på ett mer tydligt vis gifva uttryck åt sin längtan efter en sup med tilltugg.

Danssalen var i det närmaste utrymd. De brokiga paren hade skingrat sig i de bredvidliggande smårummen, der danspausen utfylldes med flitigt pokulerande ur skummande champagneglas och med en konversation, som nog icke var afsedd att åhöras af barn.

I en beqväm gammal soffa, längst in i en alkovliknande smyg, finna vi »qvällens stjärna», som redan hunnit rangen af att vara »nattens drottning» ej minst på grund af sin helsvarta af juveler gnistrande dräkt.

Hon sitter vårdslöst men behagfullt lutad mot soffans ena hörn, och med synbar färdighet låter hon det ena cigarrettmolnet efter det andra ringla fram under halfmasken.

Då och då hördes ett ungdomligt skratt gifva repliker på de ord, som halfviskande nå hennes öron från en i blå domino klädd kavaljer, hvilken fåfångt söker gripa en af hennes små behandskade händer, af hvilken den ena med lekande grace svänger och viftar med en elegant svart solfjäder af äkta brüsselspetsar.

Under denna lek är hon ej, lika litet som sin kavaljer, så osedd som hon kanske tror sig vara, på grund af de halft fördragna gardiner, som afsetts att täcka detta »kryp in». En annan skönhet med bildfagra armar och en hals, som synes mejslad ur hvitaste marmor, står helt nära i skydd af gardinen, men dock så, att hon lätt kan låta en förstulen blick göra iakttagelser öfver hvad som passerar bakom förhänget. Tankspridd besvarar hon den bredvid

henne stående indierns fraser och brister slutligen ut med irriterad nyfikenhet:

— Men så säg då?...
Hvad är det för herre,
som den der svarta
damen konverserar
med?

— Hemligheter, sköna Berthe! Hemligheter.
— Men jag *vill* veta det.

Och hon stampar med häftigt trots sin lilla rosafärgade sko i den djupa, svällande mattan.

— Icke nu! Icke nu! svarar stallmästaren och söker med mildt våld föra henne undan i det han säger:

— Ett glas champagne, om jag får lof?

— Nej, tack!

— Kanske en liten likör?

— Ingenting! kommer svaret med otyglad häftighet och utan minsta fruktan för att kunna höras af närstående. Nyfiket spela hennes ögon fortfarande mot den mystiska alkoven, och när hon på nytt vänder sig mot den kavaljer, som hon titulerat stallmästarn, brinner det till i hennes mörka ögon då hon brister ut:

— Hvad heter den der damen?... Hvem är hon?

— Fråga icke mig, vackra mask... Äfven detta är en hemlighet.

— Alltså en ny...?

— Beundrarinna, menar ni?... Kanske... Hvad vet jag?

— Ni är odräglig i afton, monsieur! Men vänta!... Jag tänker hafva dem i ögonsikte, och *skall* snart veta, hvem både hon och han är.

Och hon aflägsnade sig hastigt från den mörkhyade mannen, som med en axelryckning snurrade om på ena klacken och med spänstiga steg gick ut i danssalen, der han gaf pianisten tecken att spela upp.

Redan vid första tonerna af den lifvande polkan ordnade sig paren eller skyndade kavaljererna att bjuda upp. Smårummen utrymdes hastigt. Här och der kunde man dock ännu se någon herre med sin dam glömma dansen för njutningen af ett samtal med förstulna handtryckningar och varma blickar, som talade ännu tydligare än de dämpade orden med deras halfstydda svängningar kring hvad man helst skulle vilja hafva sagt.

Den svartklädda damen och mannen med den blå dominon hade ej hörsammat kallelsen till polkan. Oberörda af sorlet och glammet derute, sutto de fortfarande kvar på

soffan i alkoven och då det ej synnerligen stora rummet blef utrymdt af öfriga gäster, drog blå dominon ytterligare till den tunga gardinen så att endast en svag strimma af ljusen i kristalkronan trängde ditin.

Damen hade hastigt fört fram sin hand för att hindra denna manöver, men lika raskt hade den blå dominon hejdat henne med ett bedjande:

— Endast ett ögonblick!... Ett bestämdt svar vill jag hafva på min sista fråga... Kommer icke madame med till Järfva i qväll?

— Nej, herr grefve! svarade den svartklädda afmätt... Icke i qväll... Det är så sent, och jag känner mig allt för trött.

— Trött?... Vid edra år fins ingen trötthet... Och ni har ju dessutom redan gifvit min vän halft löfte.

— Aftvingadt i så fall... Nej, nej!... Icke i qväll...

— Madame har ju låtit min vän förstå, att ni gerna ville träffa mig... Är det icke sannt?...

Svaret dröjde en stund men lät sedan sväfvande och obestämdt.

— Kanske... Jag mins icke så noga:... Under alla omständigheter följer jag ej med förr än herr grefven lyfter masken ett ögonblick...

— Nå väl! Ni skall få er vilja fram... Men endast på ett vilkor...

— Ännu mer hemlighetsmakeri?

— Som ni vill... Ni får sjelf draga af mig min mask om det i samma ögonblick tillåtes mig rycka bort det afundsjuka hölje, som så envist döljer edra tjusande drag...

— Hur vet ni...?

— Aningen säger mig det...

— Men om vi då bedraga oss båda?

— Nej, icke jag... Nå, vill ni...?

Han hade lyft sina händer mot hennes öron och höll redan sina fingrar om snodderna:

— Nu räknar jag... När jag säger *tre*, skall demaskeeringen ske... Pass nu på!...

Darrande af en oförklarlig ängslan hade den villrådigiga damen vid dessa ord mekaniskt fört sin ena hand mot sin mystiske kavaljers blå sidenmask, hvars långa »skägg» räckte långt ned på den vida dominon. Som i en dröm hörde hon honom räkna...

— Ett!... Tu!... Och...

— Nej, nej!... Vänta!... ropade hon till, under det att han kände hur hennes hand skäljde. Kanske...

— Nej, nu fins ingen återväg... Nu säger jag... *tre!*

Ett rop af förvåning trängde ut från alkoven. Den svarta damen rcste sig och satte åter fast sin mask med en ifver, som tydligt lade i dagen, att hon helst skulle velat hafva denna demaskering ogjord... Villrådig om det parti, hon borde taga, kunde hon ej få ett ord öfver sina läppar, under det att blå masken, ännu med obetäckt ansikte, betraktade henne med en beundran, som var otvetydigt varm.

— Ni kommer ju?... bröt han slutligen den korta men betydelsefulla tystnaden.

Med en röst, som hade förlorat all den förr, lekande och obesvarade ysterheten, men nu framträdde nästan med undergifvenhet, svarade hon darrande:

— Ja!... Jag kommer...

— Godt! Om ni visste, hvad jag längtat efter detta ja, föll han in med passion och fattade hennes hand, som nu ej gjorde ens en svag rörelse att draga sig undan... Min vän har ej öfverdrifvit... Och hans ord hafva sedan ett par veckor riktigt snärjt mig som i en trollhärfva... Släden skall snart vara här, och vägen är...

Draperiet drogs åt sidan och den dam, som nyss bespejats de båda maskerna, stack plötsligt in hufvudet sågande:

— Förlåt!... Trodde ej att någon var här...

Och innan blå masken ännu hunnit betäcka sitt ansikte, hade fridstörerskan åter skyndat ut bland de dansande.

Med ögon, som flammade af vrede, och med sina små

händer krampaktigt knutna, ilade hon fram till stallmästarn, som just var i färd med att tömma ett bräddadt glas med en korpulent herre i frack och lösnäsa. Hastigt hviskade hon i den häpne indierns öra:

— Nu vet jag hvem *han* är... Skall *hon* också dit ut?

Med en min, som vittnade både om hån och skadeglädje, svarade Demirgian, just som blå masken och »nattens drottning» visade sig ett ögonblick i polkans ystra hvirflar:

— Ser verkligen så ut... Är ni rädd, att det blir för trångt?

En blick af vrede blef svaret på denna fråga, hvarpå den uppretade skönheten hastigt lämnade rummet i det hon mumlade:

— Ah! En ny!... Åter en, och så åter en!... Jag blir galen!... Mon dieu! Hvad jag hatar henne!

Blå masken hade efter några hvarf stannat med sin dam helt nära ett af de förtäckta fönstren. Båda andades kort och flämtande efter den häftiga dansen, som drifvit blodet åt deras hufvuden samt kom kinderna att glöda och bränna under det siden, hvarmed de voro dolda. Hon kände sig nära att qväfvas i denna hetta och kunde ej hindra sig från att hviska fram ett sakta:

— Luft!... Jag tror jag svimmar!»

Hon kände hur hans hand fattade hennes. Viljelöst lät hon föra sig ur den värsta trängseln af ännu dansande par, som outtröttliga drefvos fram efter den yra polkans toner.

Så blef det plötsligt alldeles mörkt kring henne, och hon hörde hur ett fönster öppnades... En kall vinterluft spelade in och svalkade hennes bara armar.

Mer och mer vandes hennes ögon vid mörkret och slutligen tyckte hon sig tämligen klart kunna urskilja konturerna af en park eller trädgård utanför de små rutorna. Tankfullt blickade hon ut. Plötsligt kände hon blå domions arm smyga sig kring hennes smärta lif. En mild röst hviskade i hennes öra:

— Säg, »nattens drottning»... Är ni rädd?

— Ja!... Hvar äro vi?... Hur kommo vi hit?

— Mycket enkelt... Jag drog endast undan ett fönsterdraperi... I den här lilla smygen kunna vi vara alldeles ostörda. Ser du hur vackert flingorna dansa derute i trädgården?... Lika yster dans som nyss vår der inne.

— Men ej så varm och ej så farlig, stammade hon och tryckte sin arm mot den inslagna rutan, som kylde likt is.

— Men inte heller så ljuf, tänker jag, svarade han i det han drog henne till sig och sakta tog af henne masken samt böjde hennes rodnande kind mot sin axel.

Hon kände hur hans skägg lent strök fram öfver hennes bara hals när han nu sakta böjde hennes hufvud allt djupare bakåt...

Så möttes deras läppar i en brinnande kyss...

En skarp ljusflod bröt plötsligt förtrollningen och dref det mystiska mörkret på flykten.

— Ah! Äfven här? hörde hon en qvinlig röst brista ut med ett hvasst, hånande tonfall, samtidigt med att hennes riddare brast ut:

— Dra för f—n!... Hvem söker ni?

Men något svar hördes ej... Allt blef åter mörkt så som nyss... Blå dominons arm smög sig på nytt kring hennes lif, och än en gång kände hon hans läppar bränna i kyss på kyss, hvilka hon slutligen besvarade med samma glöd, under det att hennes armar slingrade sig kring hans hals...

Ett ljud af pinglande bjällror väckte dem ur stundens berusning.

Det syntes två lyktor glimma till med ett kort rödgult sken der nere i trädgården, samtidigt med att dansmusiken tvärt afstannade med ett kort, larmande ackord.

Blå masken reste sig i det han hviskande brast ut.

— Nu är släden framme... Jag går ned förut... Följ stallmästarn... Au revoir!

Och hennes kavaljer försvann.

Äfven »nattens drottning» beredde sig att gå, sedan hon på nytt fäst sin mask för de blossande kinderna och dragit några djupa andedrag i det ännu öppna fönstret. Men när hon försiktigt drog draperiet åt sidan och så obemärkt som möjligt ville smyga sig ut i salen, hejdades hon plötsligt af en rödklädd qvinna, som med flammande blickar ställde sig i hennes väg.

— Stanna! hörde hon en uppretad stämma brista ut under en röd halfmask... Hvem är ni? Ni måste säga mig ert namn.

— Måste? svarade »nattens drottning» på det högsta öfverraskad och äfven skrämnd af det häftiga uppfordrandet.

— Ja, så vida inte...

Hon fortsatte ej sin mening, men trängde allt närmare in mot den anfallna i det hon hväste:

— Så vida ni inte föredrar, att jag med våld demaskerar er...

— Ni är bestämdt inte riktig, svarade »nattens drottning», i det hon raskt tog ett steg ut i rummet, som nu var alldeles folktomt... Gå er väg, människa! Vet ni inte...

I detta ögonblick kände hon hur masken med ett kraftigt ryck slets af henne så att resårnodderna smälde till öfver hennes kinder... Men i samma stund föll äfven draperiet igen mellan de båda kvinnorna.

Som en vind flög »nattens drottning» mot dörren till buren och ned för trappan.

Handlöst kastade hon sig in i en släde, som höll alldeles vid ingången till värdshuset, och nästan uppgifven af skrämsel flämtade hon:

— Rädda mig!... Rädda mig!

— Hvad är det? Hvad står på? hörde hon nu stallmästarns röst utanför släden.

— Hon är galen!

— Hvilken?

— Den der röda damen.

— Asch!.. Ingenting annat... Hon blir alltid besyn-

Gå er väg, människa! (Sid. 29).

nerlig och galen då champagnen börjar verka... Men hvar är grefven?

— Vet inte... Han bad mig söka upp er, och så...

— Då kommer han nog efter-med den andra släden. Nej, vänta... Jag hör honom nu i trappan... Så mycket bättre...

Och i det han lämnade plats för blå dominon, som nu visade sig med en stor dampels på armen, sade han:

— Var så god, »masque bleu»...

— Hvar är kusken? hördes den kommande fråga.

— Stallmästarn kör sjelf för »nattens drottning», kom svaret med ett elakt skratt i det han slog till kupédörren med en smäll så det skallrade i rutan. Vigt kastade han sig upp på bocken och gaf hästarna en lätt klatsch då medarne började glida mot den knarrande snön.

När ekipaget en minut senare svängde ut genom stora porten till »Piperska murn» följdes detsamma af ett par hatfullt brinnande qvinnoögon, som stirrade ut från det öppna fönstret i danssalen. En liten rund hand skakade en svart, söndersliten sidenmask mot en bortilande släde, och ett par rosenläppar betos blodiga af pärlhvita tänder. Så bröt ett vildt hånskratt fram och derpå en förbannelse, hemsk som från en afgrundsande.

Men derinne spelades nu upp till en modern fransk lancière... Som galningar rusade man snart om hvarandra med rörelser, i hvilka gracen ersattes af otyglad frivolitet.

Tidens lynne tog sin rätt.

ANDRA KAPITLET.

Den rosenröda biljetten.

Det är natten efter balen på »Piperska murn». I ett elegant rum vid Clara östra gata, med utsikt öfver kyrkogården, ses en reslig äldre man sitta försjuken i djupa tankar. Pendylen på den gammaldags kaklugnsspisen slår midnattens timme. Långsamt reser sig grubblaren ur den bekväma emman och fattar en på bordet stående silfverklocka, som manar fram en klingande kort signal. En åldrad qvinna af landligt yttre visar sig efter en stund och stannar frågande vid dörren:

— Ringde majorn?

— Ja, det gjorde jag... Vill Karna vara snäll och ta in varmt vatten och konjak åt mig... och socker förstås.

— Toddy så sent? vågar Karna invända... Hon har slagit tolf nu, och majorn...

— Gör som jag sagt henne... Hon kan gå och lägga sig sedan...

Munlande något, som majoren ej kunde höra, men väl uppfattade andemeningen af, skred Karna ut med flegmatisk långsamhet för att efter en god kvart åter visa sig med bricka, glas och tillbehör.

När hon med en viss kraft satt ned servisen på bordet, ställde hon sig med händerna i sidorna och stirrade oafvändt på majoren. Denne betraktade henne frågande och brast slutligen ut med tydlig otålighet:

— Hvad vill Karna?

— Jag vill ha mina betyg... Så länge som den der enkan Sjöblad ränner här i huset, tänker icke jag tjena majorn mer än jag gjort... Aldrig i min tid trodde jag...

— Tig, människa! Hon tar sig en ton, som om hon hade något att säga här i huset, och nu kan det verkligen vara nog... Hon skall få sina papper i morgon...

— Tackar så mycket!... Men det är nu minst tionde gånger, som majorn lofvat detta...

— I morgon blir det af i alla fall, hör hon... Låt mig vara i fred...

— Är det något annat majorn befäller? frågade Karna med fortfarande trumpen röst, i det hon beredde sig att efterkomma majorens befallning.

— Nej!... Jo, vänta... Har det verkligen icke kommit något bud från Amalia på hela dagen?

— Amalia?... Jaså enkan Sjöblad?... Nej, icke det minsta... Hon är väl hos någon annan fästman i dag, kan jag tro.

Majoren rusade fram och grep den gamla tjenarinnan hårdt i armen i det han röt till;

— Vet hut! Hur vågar hon...?

— Släpp armen, majorn! fräste Karna... För den der slinkans skull tänker jag icke taga hvarken ovett eller stryk på gamla dagar.

— Slinkan!... Slinkan!... Har Karna blifvit alldeles galen af stockholmsluften?...

— Ja, åtminstone som den tyckes vara här i huset. Aldrig i min tid trodde jag, att majorn skulle bli så förblindad på gamla dagar... Att gå och förgäpa sig i en så'n der, som knappast håller sig hemma en enda natt... Ett sådant stycke!... Tvil!

Majoren hade släppt Karnas arm och stirrade på henne med häpnad under det hon med stigande ifver fortsatte, fullständigt glömsk af den ställning, som hon fortfarande intog i det Silfvercreutzska huset:

— Man vet, hvad man vet... Hon hade minsann icke för godt rykte i Åhus... Det pratas mycket der nere om henne än i dag... Sofi, som tjenar hos danska ministern Plessen här bredvid, och som är från Åhus, berättade just i går, att den der Sjöbladskan kan åka fast när som helst... Och...

Majoren afbröt Karnas svada helt tvärt med ett barskt:

— Tig, säger jag!... Pigsqvaller är icke för mina öron. Karna borde lärt känna mig tillräckligt under öfver tjugo års tid... Men en annan sak... Har Karna ej genom den der detektiven fått någon underrättelse om...

Han tvärstannade med en tung suck och vände hastigt bort hufvudet för att dölja en tår, som ville smyga sig fram ur ögonvrån.

Karnas röst lät deltagande och vänlig som förr när hon svarade:

— Jaså, Brandlund från Christianstad?... Nej, ännu har han ej sett skymten af vår fröken. Så det är väl knappast troligt, att vår kära Siri gifvit sig af hit till den här röfvarehålan.

— Röfvarehålan? Hvarför säger Karna så? sade majoren, mer för att dölja andra tankar under det han lagade till sin toddy.

— Jo, det må jag väl kalla denna stad... Här lever man ju som om hvar dag vore den sista... Det var verkligen i en olycklig stund vi kommo på den galna idén, att

flytta hit... Åtminstone jag, mitt gamla skrälle... Och sådana tjensteflickorna äro här, sedan. I sus och dus lefva de om aldeles som sina herrskaper...

Majoren hade åter tagit plats i sin emma och smuttade på den ångande, mahognibruna drycken utan att synas märka att Karna stod qvar och fortsatte med sin pessimistiska skildring af landets hufvudstad, dit ödet drifvit henne från Christianstads lugna, idylliska frid. Han spratt dock plötsligen upp ur sina tankar vid det att Karna med högre röst föll in:

— Ska' inte majorn ha sin pipa?

— Jo visst, jo visst! Var snäll och gif mig den.

Hon gick in i det angränsande rummet, som var mörkt, och ämnade just taga majorens gamla långskaftade pipa, hvilken låg på skrifbordet vid fönstret, då hon med alla tecken till ytterlig förskräckelse åter kom utrusande och flämtade:

— Majorn! Majorn!... Det är bestämdt någon derinne?... Det rörde sig vid dörren...

— Tokprat! Dörren är ju stängd till förstugan... Inte var det någon derinne nyss...

— Jo, jo! Jag hörde tydligt, att det var någon.

— Hon är tokig! Kom ska vi se efter.

Och majoren fattade den tunga lampan och gick in i sitt arbetsrum, under det att Karna ännu darrande stod qvar vid bordet.

Han hade så när sjelf blifvit lika skrämnd som Karna vid den syn, som mötte honom derinne. Hastigt ryggade han till och var nära att släppa lampan i golfvet. Vid dörren till tamburen såg han en figur, hvilken stum som en bild och orörlig som en sådan stod uppsträckt vid den halföppnade dörren. Öfver en lysande röd väst blänkte en bländhvit krage. Men ansiktet var helt och hållet svart liksom måladt med kimrök. Öfver munnen höll han ett likaledes svart pekfinger, under det han med den andra handen bjöd majoren komma närmare.

Silfvercreutz syntes tveka ett ögonblick. Detta nattliga

besök af en neger, i hvilkens hela uppträdande låg något besynnerligt och mystiskt, manade honom till försiktighet. Det manande tecknet öfver munnen hade syftat till tystnad.

Då Karna egentligen ej gerna kunde vara till någon nytta i detta fall, beslöt han sig för att genast skicka ut henne. Hastigt vände han sig mot gumman sägande:

— Karna kan gå ut ett tag... Det är någon, som vill tala med mig.

Dermed stängde han dörren mellan arbetsrummet och sin lilla salong och gaf negern en vink att komma närmare.

Denne lydde, fortfarande med iakttagande af stor försiktighet, samt gjorde ännu ett tecken liksom ville han förvissa sig om, att ingen obehörig lyssnade, till hvad han hade att säga.

Majorens otålighet växte när han brast ut:

— Hvad f—n är det här för hymleri? Hvad vill ni? Hvem är ni?

Negern gjorde en grimas och bugade sig slafviskt när han svarade med knappt hörbar röst:

— Jag vara Tockman, vara bud från madame Sjöblad.

— Amalia? utropade majoren förvånad... Hur hänger det i hop med den här saken?... Är hon sjuk?... Eller hvar för skiekar hon bud till mig midt i natten?

— Hon vara sjuk och helsa massa major komma straxt.

— Skall hon komma hit?

— Nej, massa major komma dit... Men ingenting säga, icke ens åt piga, som sqvallra.

— Hur kom du in genom porten?

— Låna madames portnyckel och massa majors dörr vara oläst.

— Så, så! Tycker verkligen icke om sånt här smygeri... Se här har han en slant... Kommer på ögonblicket... Men vänta!... Är det inte du, som är kungens piprensare?... Jag ser bestämdt icke fel?...

— Nej, massa major se rätt.

— Hur kan du då springa ärenden åt madame Sjöblad?

Negern grinade illmarigt när han med ytterligare en djup bugning svarade:

— Det vara privat, massa major... Madame Sjöblad sjelf berätta...

Och han stoppade den nyss erhållna papperssettan i sin rymliga västficka och gled ut som en skugga i tamburen, der majoren ögonblicket derpå hörde Karna gifva till ett högt rop af förskräckelse.

Silfvercreutz skyndade ut. Karna hade sjunkit ned på en galoschhylla och stirrade som en vansinnig på den till förstugan ledande dörren. Majoren gick fram och ruskade henne häftigt i axeln, sägande:

— Hvad skriker hon för?

— Det var visst sjelfva »den lede», som flög ut genom dörren.

— Kanske det, svarade majoren, utan att inlåta sig på någon förklaring... Hjelp mig på med pelsen och ställ fram galoscherna.

— Ska'... ska' majorn följa med honom?... brast Karna ut med om möjligt ännu fånigare uppsyn än nyss.

— Jag visst! svarade majoren skrattande... I sådana här fall är det allt bäst att lyda, må Karna tro... Lås nu väl igen om sig och se'n kan hon sofva lugnt.

— Kom... kommer majorn aldrig hem mera? stammade trotjenarinnan alldeles konfys af allt detta, som öfvergick hennes landtliga förstånd.

— Jag hoppas väl det skall ske snart nog... Se så! Lipa inte nu... Kan hon inte skilja på fan och en neger?

— Kan just komma på ett ut... Åtminstone var det en af hans tjenare... Oj, oj! Ett sän't hus!... Ett sän't hus!

Och liksom rädd att få se sin husbonde plötsligt försvinna i en flod af svafvellågor, sprang hon ut i köket, hvars dörr majoren hörde henne stänga med dubbla lås.

Sjelf skyndade han ned på gatan och styrde med raska steg sin nattliga promenad upp till madame Sjöblads närbelägna bostad.

* * *

Iförd en förtjusande peignoir af ostindiskt siden med österländska mönster, sitter madame Amalia Sjöblad lutad öfver ett elegant litet damskrifbord af ebenholz. Hennes ögon skuggas af en rosafärgad lampskärm, och dämpadt faller ljuset ned på en liten röd billet-doux, som hon håller mellan sina välformade, hvita fingrar. Den lilla boudoiren, som är inredd med verklig elegans, synes insvept i en trolsk halfdager, och mot den af tunga draperier täckta entrén råder nästan mörker, endast fläckvis belyst af reflexer från lampettens gnistrande droppglas.

Med en lätt suck för hon biljetten till sina läppar, just som draperierna dragas åt sidan och en kvinlig röst anmäler:

— Major Silfvercreutz!

Madame Sjöblad spritter till och vänder sig hastigt mot sin tjensteflicka i det hon säger:

— Tänd kronan i salongen!

— Alldeles onödigt, ma chère, hör hon majorens röst. Och innan hon med brådskande hastighet hunnit stoppa in den lilla biljetten i sin korsett, stiger den anmälde utan vidare ceremonier öfver helgedomens tröskel i det han hjärtligt kommer mot henne med utsträckta händer sägande:

— Hur är det? Hur är det? Är du sjuk, min älskade? Dina ögon äro så dunkla.

Husets härskarinna ger den nyfikna tjensteanden en vink att aflägsna sig, och bjuder majoren att taga plats i en svällande hörnsoffa. Hon svarar ej på majorens frågor, men börjar nu syssla med att få ljus i lampetten. Silfvercreutz afbryter detta bestyr med ett:

— Nej, nej!... Låt den der vara... Nog se vi prata

vid lampan... Säg mig, älskade, hur är det?... Är du mycket sjuk?

Och han söker ifrigt att fatta hennes hand, som hon dock hastigt rycker undan i det hon svarar med nervös otålighet.

— Med mig är det ingen fara... Det är något helt annat, som gör, att jag nu bedt dig titta upp till mig...

— På en så här ovanlig timme? infaller majoren, då enkan helt hastigt skyndar ut i salongen för att se efter om de äro fullständigt ostörda och dörren stängd.

Nästa sekund är hon åter inne hos sin gäst och svarar:

— Ja!... Något dröjsmål till i morgon var ej att tänka på. Måste tala vid dig nu...

— Och därför skickade du den der negern?... Hur kan du disponera öfver honom?

Enkan synes hastigt blifva något altererad öfver denna fråga, men svarar genast:

— Jag hoppas, att du ej misstyper, att jag skickar hvem jag vill... Att sända jungfrun midt i natten hade väl ej varit lämpligt, tycker jag.

— Nej, kanske det, svarar majoren med en ton, som lät mindre tillfredsställd... Men hur kunde du *midt i natten* — han lade särskildt tonvikt på dessa tre ord — få tag i Tockmann?

En djup rodnad gled öfver den unga enkans drag, och hon vände sig från lampan för att ej detta förrådiska tecken skulle bli observeradt af majoren, som med stigande förvåning väntade på hennes svar, hvilket, trots frågans berättigande, syntes hafva svårt att komma fram.

När dröjsmålet blef allt för märkbart, kunde han icke hindra sig från att med lätt retfullhet upprepa:

— Hvarför skickade du Tockman?... Var *han* här så sent?

— Han hade just kommit med ett bref, svarade hon undvikande, hvarpå hon fortsatte: Men det är icke för att tala om negern nu, som jag bedt dig komma hit.

— Kom han med ett bref så sent?... Då måste det hafva varit något af yttersta vikt?

Denna fråga gaf Amalia en ledning till hur hon skulle kunna draga sig ur denna förargliga situation. Det bref, som hon fått af Tockman, var visserligen icke alls ämnadt för den gamle friare, hvilken nu med svartsjuk ängslan nagelfor hennes handlingar. Men hon hade ett annat bref, som passade så mycket bättre... Och i det hon gick till bordet och öppnade ett schatull, tog hon fram ett rätt försvarligt kuvert, som hon räckte majoren och svarade med en ton af sårad värdighet:

— Var så god! Här är det bref, som Tockman har lämnat mig. Det rör dig lika mycket som mig, hvad jag kan finna... Och först som sist vill jag säga dig, att mistroende från din sida vill jag aldrig foga mig uti... Det förtjenar jag ej, som du vet.

Silfvercreutz hade, utan att svara på denna tillrättavisning, med stigande oro vecklat upp brefvet och lät nu blickarna med forskande noggrannhet glida öfver hvarje ord.

Brefvet var skrivet till madame Amalia Sjöblad och lydde i all cirklad dunkelhet:

Chère Madame!

Det gör mig ondt, att behöfva skriva dessa rader; men den vänskap, som jag hyst till madames alltidne make, min vän, och, som jag sedan öfverflyttat på madame sjelf, har manat mig dertill.

Det är en allmänt känd hemlighet, att madame med starkare band än vänskapens är fästad vid major Silfvercreutz, och att man äfven hört talas om ett förestående giftermål emellan madame och bemälda major. Under sådana förhållanden är det min plikt meddela, att majorens förlupna dotter kanske redan i morgon genom ombud — möjligen personligen — ämnar aflägga ett besök hos madame rörande denna sak, troligen för att lämna upplysningar, hvilka i någon mån kunna rubba madames opinion, beträffande åsyftade partie.

Då sagde major lär dragas med rätt pinande skulder, hvilka delvis inom några få dagar förfalla till laga indrifning, vore det kanske rådligt, att öfverväga ställningen, något grundligare innan afgörande steg tages.

Un très bon ami.

Major Silfvercreutz läste om detta bref ett par gånger utan att flytta sina blickar ens en sekund från papperet. Till en början tog han det hela som ett hänsynslöst skämt, uppfunnet af någon illvillig vedersakare och kanske förklädd beundrare till hans utkorade.

Enkans ögon följde hvarje majorens rörelse med spändt intresse. Hon spanade i hans minspel något helt annat, än hvad hon väntat att finna deri. Ingen oro, ingen ängslig förskräckelse — sådan som brukar framträda i dens ansikte, hvilken plötsligt blir öfverbevisad om, att ej allt i hans lif är såsom det borde vara — kunde hon se i dessa drag, som mer fingo en anstrykning af lifligt intresse, lik som lifvade af ett nyss erhållet gladt meddelande.

Och när han efter ännu en genomläsning åter räckte henne brefvet, hördes han gladt brista ut:

— Hon lefver således!... Hon fins här, här i staden..

Madame Sjöblad betraktade honom frågande utan att svara. Majoren fortsatte:

— Skall hon nu också kunna förlåta sin far?

— Förlåta?... Menar du Siri? inföll enkan med en röst, hvilken klang hård som en inquisitors stämma, då offret skall förhöras.

— Naturligtvis! svarade majoren... Hvem annars? Det är ju Siri, som kommer hit i morgon?... Åtminstone något ombud från henne; efter tre långa månaders väntan och oro... Och hon skall, hon måste förlåta mig...

— Du är verkligen besynnerlig, hördes åter den hårda stämman... Ar det *hon*, som skall förlåta?... Hon, som utan ett ord och likt en äfventyrerska...

— Amalia! Vet hvad du säger...

— Äfventyrerska rymmer sin väg från hemmet och ej låter höra af sig det minsta på hela tre månader, ett kvarts år...

— Döm icke, Amalia, svarar majoren strängt. En kvinna med Siris finkänsliga natur kan gripas till förtviflan för blott en förebrående blick. Och nu, då äfven stränga

ord hafva fallit, då är felet ensamt mitt, och då är det jag, som har att göra afbön.

— Du känner kvinnorna bra litet, käre vän... Kanske Siris motiv voro mer straffvärda än du tror.

— Hvad menar du?

Majorens blickar fingo ett uttryck, som jagade all den nyss så hoppfulla glädjen på flykten.

Madame Sjöblad hade hastigt blifvit varse, att hon gått för långt i sina anklagelser mot Siri, den tilltänkta styf-dottern, i hvilken hon med kvinlig instinkt redan såg en blifvande medtäflerska om en gunst, som hon ej ville dela med sig af åt någon. Men att det icke var den gamle majorens gunst märktes när hon svarade:

— Hvad jag menar, får du väl snart erfara, kan jag tro... Auditör Lowin har...

— Lowin? afbröt majoren förvånad... Har han åter igen varit här?

— Nå än se'n?... Jag vet mig icke ega några skäl att portförbjuda honom... Alltnog!... Lowin har icke målat ut din dotter i den fördelaktigaste dager... Hon är egensinnig, trotsig och...

Hon hejdade sig liksom öfvervägande, under det att Silfvercreutz, alldeles bragt ur fattningen af dessa plötsliga beskyllningar mot dottern, stirrade på enkan med stegrad häpnad.

Slutligen reste han sig brådskande och brast ut med häftighet:

— Och hvad mer? Har du sagt a måste du...

— Jag ämnar äfven göra det, föll enkan in med en flammande blick... Lowin har från säkraste källa kommit hennes hjärtehemlighet på spåren.

— Hjärtehemlighet?... Hvad i all världen menar du?...

Hon kastade en hånfull blick på sin åldrige friare och svarade med anstrykning af satir:

— Och det frågar *du*, som nog sjelf af någon viss person fått underrättelser om, hvad jag här åsyftar?

— Men Amalia, hvad går då åt dig?... Har jag?...

— Nå, du tycks hafva glömt det, fortsatte enkan med samma tonfall som nyss... Det tjenar verkligen ej heller något till, att jag rifver upp ämnet igen... Annars torde nog kapten Stenberg...

Silfvercreutz var blek när han nu — med vaknande minne af de ord, hvilka Stenberg yttrat i tältet på Ljungby hed och i Christianstad — brast ut:

— Nog, Amalia!... Jag vet, hvarthän du syftar... Men jag vet också, att detta var en gemen lögn, utspridd af Lowin för att skada mig.

— Så-å! Du tror det?... Bäst för henne, om det vore så... Emellertid kanske du nu förstår, hvarför jag bedt dig komma hit så sent och ej gifvit mig till tåls med att invänta morgondagen?

— Nej, min själ jag det begriper, svarade Silfvercreutz med trovärdigaste öppenhet.

— Saken är helt naturlig, tycker jag... Och vi stå ju hvarandra redan så nära, att vi lugnt kunna tala oförtäckt, om hvad som rör oss båda lika mycket.

— Naturligtvis!... Öppet vizir är min vana.

— Godt!... Sätt dig ned, skall du få höra... Men jag ber dig i förväg, att du ej gör några afbrott... Låt mig lugnt tala till punkt...

— Jag lofvar det, svarade majoren både nyfiken och orolig öfver hvad enkan kunde hafva att säga till det hon redan sagt.

— Jo, när du friade till mig, den der qvällen i Åhus — du mins inne på kontoret, samma dag som gården såldes liksom affären åt grosshandlar Madsen — då gaf jag dig ej något bestämdt svar... Jag sade dig också skälet... Den sorg, du visade öfver din dotters plötsliga försvinnande, var ju också berättigad, men skälet för hennes flykt manade mig till försiktighet... Ja, du förstår... Det kunde ju ligga något der bakom, som borde lära mig såsom qvinnor, att leta ut detta skäl... Några lösa rykten och pigsqualer var icke nog för mig, och det befängda i dem alla,

bortkastade jag naturligtvis såsom alster af folks begär att se saker och ting ur dålig synpunkt... Så kom Lowin... Oombedd; jag försäkrar dig det... Och af honom fick jag en ariadnetråd, som borde kunna föra mig till målet...

Majoren gjorde min af att vilja falla in. Men enkan hejdade honom genast med ett befallande tecken, sägande:

— Nej, nej!... Du lofvade ju att vara tyst?... Jag har följt denna tråd så långt jag hittills kunnat... Men med flickans försvinnande har tråden tagit slut... Kanske skall morgondagen gifva mig den väntade fortsättningen.

Hon gjorde en paus som för att iakttaga verkan af de ord, hon redan sagt. Men majorens ansikte var nu gåtfullt slutet såsom dragen af en sfinx.

Hon fortsatte med beräknande lugn:

— Ja, morgondagen väntar jag mig mycket af i detta fall... Du säger, att du älskar mig?... Jag tror dig... Du är ej en man, som ljuger känslor, hvilka du ej eger... Men din svaghet är din dotter. Hon är starkare än du, fast hon är qvinna... Eller kanske just därför *allt* hon är qvinna... Männe du nu förstår, hvart jag vill komma?

— Nej, icke ett ord! blef majorens korta och på samma gång frågande svar.

— Nå, då måste jag tala tydligare... Hör lugnt på... Jag känner, att Siri och jag *aldrig* skola kunna dvaljas under samma tak...

— Amalia!... Hvad i Guds namn menar du?

— Ingenting, annat, än hvad jag säger... Skall jag blifva din maka, vill jag ej att din dotter kommer att vistas i samma hus som vi.

— Men, så säg då, i himmelens namn, hvad har du väl för skäl till detta bortvisande af en flickstackare, som aldrig gjort dig något för när?

— Jag känner, att det finns sådana, ofantligt stora till och med... Men jag har nu icke ord för dem... Allt nog!... Du hör mitt vilkor... I morgon väntar jag, att äfven få dem sagda till henne sjelf personligen, eller till hennes ombud.

— Skall *du*?... Det är väl jag, hennes far, som...

— Nej, icke i detta fall... Du skulle snart låta öfvertala dig, du är svag och förblindad... Af detta bref tycker jag mig se, hvart man vill komma... Hon fruktar ett äktenskap oss emellan... Hon har kanske sina skäl... Jag å min sida vill icke *påtvunga* mig en hustruplats vid din sida. Men på din fråga ger jag dig nu mitt svar.

— Amalia! .. Du gör mig till den lyckligaste bland dödlige... O, om du visste, hvad jag älskar dig!...

Och majoren sprang upp och grep hennes båda händer, som han öfverhöljde med kyssar, under det att hon med en glimt af seger trots lade sin arm om hans hals och fortsatte, dämpadt, snärjande och viss om utgången:

— Ja, jag blir din hustru... Men...

— Hvad för men?... Säg allt! .. Allt, hvad som står i min makt skall jag...

— Nå väl! Låt mig då svara som jag vill i morgon... Synnerligast om din dotter kommer sjelf...

Majoren släppte hennes händer och drog sig hastigt undan liksom anande ett lömskt försåt.

Nå?... Du svarar ej?...

— Du begär för mycket... Det är för stor uppoffring... Tycker du väl, att jag skall hafva hjärta, att förskjuta mitt enda barn?...

Amalia Sjöblad gjorde en otålig axelryckning när hon svarade:

— Förskjuta?... Hvem har talat om något dylikt? Siri är väl nu i den åldern, att hon ej behöfver vallas... och icke matas heller, fortsatte hon med en elak dragning kring munnen, som majoren dock ej observerade, upptagen som han var med att uttänka något motiv, till denna Amalias plötsliga lust att få Siri ur huset.

Efter en kort stunds funderande svarade han med en röst, i hvilken, villrådigheten skarpt stack fram, ehuru orden föllo korta och häftiga:

— Jag förstår fortfarande ej, hvad du kan hafva emot Siri... Aldrig har du talat så här förr... Och vi veta ju ej

ens, hvar hon finns; du vet ej ens hur hon ser ut och hurudant sätt och lynne hon har... Siri är en flicka, som gör ingen förnär... Det kan ju ej heller bli lång tid som...

— Nej, det förstås!... Men jag vill icke ändå, ser du. Skall hon då aldrig gifta sig med den der unge Kronborg?... Jag har hört...

— Också af Lowin? brast Silfvercreutz ut med stegrad hetta.

— Inga förhör, jag ber!— Siri är verkligen i den ålder, då en flicka måste tänka på sin framtid... Det tillhör också dig...

— Att bruka min faderliga myndighet, menar du? afbröt Silfvercreutz på nytt och fortfarande med hetta... Men i detta fall, ser du, får Siri följa sitt hjärtas instinkt... Jag tror, att hennes lycka...

— Blir hennes olycka, afbröt enkan med ett kort skratt... Men gör som du vill... Jag vill hafva klart besked... *Du* synes hålla på, att hon skall stanna hos oss tills hon blir gammal nucka... *Jag* vill ej ha en vuxen styfdotter i huset... Alltså...

— Men kära Amalia!... Vi veta ju ej ens, hvar hon finns... Knappast om hon lever...

— Det är ju detta vi få veta i morgon... Och då vill jag genast klargöra ställningen för henne... Kort och godt!... Hon och jag passa ej under samma tak.

Hon började en nervös promenad af och an öfver den tjocka brüsselmattan under det att hennes ögon sköto blixtar.

Majoren stirrade tanklöst på den lilla skrifbordslampan, hvars låga häftigt flämtade till då och då, när den unga enkan raskt svängde om uppe vid bordshörnet.

Plötsligt tyckte sig majoren märka något liknande en röd rosett eller ett hopknyckladt band glida ned på mattan från Amalias långa peignoir. Och med en hastig rörelse af hennes små broderade sidentofflor fördes det skära föremålet ett godt stycke närmare den plats, der majoren satt. Släpet drog det äntligen alldeles in på hans fot.

Hans ögon hade blifvit liksom fasttrollade vid detta röda band allt från den stund då det gled ned på mattan. Han kunde ej förklara detta på annat sätt, än att samtalets irriterade hållning gjort hans nerver känsliga äfven för den obetydligaste omständighet, som nu bjöd hans tankar, att haka sig fast vid något annat än förslaget att skilja sig från dottern.

Gerna hade han genast böjt sig ned för att få upp denna bandbit och studera den närmare... Men ett oförklarligt något manade honom att ej följa denna längtan, på samma gång som det hastigt dref honom, att helt obemärkt sätta sin fot täckande deröfver.

Knappt hade detta skett, förr än Amalia stannade framför honom med ett uttryck af ytterlig nervositet... Hon fixerade honom nästan egendomligt genomträngande, under det hennes ena hand med instinktmässig oro pressades hårdt kring trakten för hjärtat. Sedan blickarna derpå forskande glidit öfver hvarje tum på golvet, rusade hon ut i det andra rummet, der majoren hörde henne tända ett ljus för att genast börja liksom en vild jagt efter någon borttappad klenod.

Det besynnerliga i detta intermezzo, som kommit så tvärt på det föregående spännande samtalet om Siri och hennes framtid, kunde ej annat än uppväcka majorens nyfikenhet. Hennes tystnad ökade denna hans känsla. Närmast till hands hade väl legat, att hon bedt honom hjälpa sig leta... Men detta gjorde hon ej.

Han reste sig för att utan denna bön komma henne till hjälp, då hans blickar på nytt föllo på den lilla röda bandrossetten.

Som en blixst slog det honom, att här låg källan till hennes så brådstörtadt påkomna oro. Han böjde sig ned och upptog detta föremål, som han nu fann vara icke ett band utan ett stycke papper, ett bref kanske...

Nästa sekund låg den lilla biljetten i majorens ficka. Han visste ej sjelf hur fort den kommit dit, liksom förd af en osynlig makt.

Och när Amalia Sjöblad nu visade sig i sin boudoir, om möjligt ännu mer ängsligt spanande än nyss, satt majoren lika lugnt kvar på sin plats som då hon lämnade honom.

— Hvad är det, Amalia?... Hvad har hänt?

— Nej, ... jo!... Jag vet icke... Nej ingenting... Det kan aldrig vara möjligt...

— Hvad då, min älskling?... Du är så besynnerlig i qväll... Har du inte sofvit godt i natt?

Frågan, som ju kunde förefalla helt naturlig, syntes göra en kolossal förändring både på hennes ton och sätt när hon svarade:

— Sofvit godt?... Hvad menar du?...

Och hennes nyss helt bleka kinder öfverdrogos med en skarlakansröd djup rodnad, under det hon förvirrad öppnade en skrifbordslåda och började rifva om i de derstädes liggande papperen.

Majoren kände en misstanke vakna om att ej allt var som det borde. Försiktigheten bjöd honom dock, att låta händelserna utveckla sig sjelfva... Han kände nu äfven, att förklaringen hvilade lugnt och säkert i hans ficka.

I det han reste sig sade han därför med en faderligt beskyddande ton:

— Klockan är nu öfver ett, Amalia lilla. Gå nu och lägg dig... Vi träffas i morgon bittida, så få vi med stärkta krafter tala vidare om det andra...

Enkan rusade fram mot honom och grep häftigt hans hand i det hon flämtande brast ut:

— Ja, ja!... Kom igen i morgon... Tidigt, om du vill... Klockan åtta, sju!... Jag orkar icke tala med dig i natt... Mitt hufvud värker.

— Ja, du ser verkligen mycket medtagen ut, svarade Silfvercreutz eftersinnande, i det han fattade hennes hand, som darrade och kändes feberfuktig... Du behöfver verkligen lugn och hvila, dina ögon förefalla mig inflammerade och din hand bränner...

— Kommer du upp till mig tidigt då? frågade hon tonlöst, i det hon drog undan sin hand och på nytt liksom

drifven af ångest förde den till sitt hjärta, tryckande den hårdt och forskande mot sin peignoir, under det att blickarna åter började leta på mattan vid hennes fötter.

— Sju, om du vill, svarade majoren, hvars misstankar mer och mer hakade sig fast vid den lilla skära biljetten i hans ficka... Så tidigt kan Siri ej söka dig... Och jag hinner således före hit.

Han funderade ett ögonblick i det han tankfullt och sakta närmade sig dörren till tamburen. Derpå sade han:

— Amalia! Du är så besynnerlig i qväll... Det har bestämdt hänt dig något tråkigt?

Hon sköt honom sakta mot dörren i det hon nervöst svarade:

— God natt, min vän! Du skall icke fråga mig mer i qväll... Jag har öfverskattat mina krafter och behöfver nu hvila... God natt! Kom inte före klockan åtta...

Och hon öppnade sjelf dörren till förstugan i det hon med bestämdare eftertryck sade:

— God natt!... I morgon således...

* * *

I det kolsvarta mörkret trefvade sig majoren utför de gammaldags, breda trappstegen. Portnyckeln hade man glömt att lämna honom, men han ville ej vända om, och hoppades föröfrigt, att porten ännu stod öppen sedan han vid ett-tiden gick in genom densamma.

Natten låg mörk och dyster derute. Endast på långa afstånd blinkade gaslyktor med ett svagt, sömnigt sken, som gjorde den långa Drottninggatan allt annat än så »fashionabel», som den då för tiden ansågs vara.

Majoren skulle just draga till den tunga porten efter sig, då hans öron plötsligt träffades af ljud, som lät likt en nödstäld qvinnas skri.

Först kommo de svagare och mera på afstånd, snart hörde han dem närmare. Han riktade sina blickar nyfiket

— Store Gud! brast han ut... Det var väl aldrig Siri heller?... (Sid. 51).

åt det håll hvarifrån dessa rop trängde. Det var längre ned på gatan åt Strömmen till. Nu kunde han svagt urskilja liksom tre skuggor, som sakta rörde sig i slingrande svängar uppåt gatan.

Han kände en oförklarlig beklämning lägga sig öfver hans bröst, och hans ögon ansträngdes till det yttersta för att närmare kunna observera de ankommande. Nu voro de snart inpå honom. Han steg ut ur porthvalfvet och styrde fram mot den sällsamma trion. Tydligt kunde han nu se två konstaplar komma släpande med en ung qvinna, som de syntes föra till Clara vaktkontor.

Skenet från en flämtande lykta hade för ett ögonblick fallit på hennes ansikte. Silfverereutz spratt till.

— Store Gud! brast han ut... Det var väl aldrig Siri heller?

Likheten hade varit märkvärdigt slående. Brådskande följde han efter den häktade och hennes förare, som syntes hafva rätt svårt, att reda sig med den unga qvinliga fången.

De hade dock redan hunnit släpa henne fram till Klara Bergsgatan och skulle just svänga af mot vaktkontoret, då qvinnan, just som Silfverereutz nästan hunnit upp dem, slet sig lös med ett kraftigt ryck och ilade som en vind förbi den häpne majoren.

En vild hetsjagt började nedåt trakten af Tegelbacken och sjön. Instinktmässigt följde majoren efter. Oron satte vingar under hans fötter. Snart hade han hunnit långt om de båda oviga konstaplarna, som bullrande och blåsande i sina pipor följde efter honom. Han såg dock hur den flyende allt mer och mer vann i distans, och vid de gamla rucklena invid Kirsteinska huset förlorade han slutligen allt spår.

Mörkret der nere hade liksom uppslukat henne.

Med en känsla af lättnad, alldeles som om det varit han sjelf, hvilken kommit undan en affär med de förföljande, vände han sig nu mot de svetttdrypande konstaplarna, som äntligen hunnit fram.

— Mina herrar, sade han... Det blir allt lönlöst att förfölja henne längre... Här är spåret alldeles borta.

— Angår dig inte, svarade den ene konstapeln, i det han tillade en hel del svordomar... Få vi bara hit förstärkning, så ska vi nog så lätt plocka fram dufvan ur tegelbråtet här nere.

— Ja, gå han å lägg sig, och låt rättvisans tjenare sköta om den här saken sjelfva... inföll den andre.

— Just så, Karlsson! brast kamraten ut. Och i det han med brutal häftighet gick Silfvercreutz in på lifvet, sade han:

— Hvem fn är du egentligen?... Gå din väg genast... Annars åker du sjelf fast, skall du få se.

Silfvercreutz brusade upp öfver detta bemötande och svarade:

— Vet hut! Är det tacken för...

En tung hand lades på hans axel och Karlssons icke fullt nyktra stämna föll in:

— Nu följer du med oss, min gubbe lilla... Marsch bara!...

Silfvercreutz häpnade öfver denna oförsynthet och satte sig till lätt motvärn. Men plötsligt kom det för honom som om en osynlig röst hade hviskat i hans öra en rådande förmaning, att följa den uppretade gatvakten.

Och med visshet om, att han icke hade förbrutit sig mot hvarken dem eller allmän ordning, steg han en stund senare in på distriktets vaktkontor i närheten af dåvarande Squalbäcksgatan.

Der vände sig bladet genast till hans fördel.

När han uppgaf sitt namn och sin titel, syntes de båda konstaplarna förlora sitt nyss så myndiga sätt och kunde endast i motsägende anklagelser gifva skäl för att de häktat denne adlige major, som lugn och rak bragte dem till förvirring med sina genomträngande blickar...

Kommissarien, som sjelf ledde förhöret, märkte snart, att ett groft öfvergrepp skett, och då han var en synnerligen pliktrogen och sträng chef, blef det nu de båda kon-

staplarna, som råkade ut för sin öfvermans skarpa klander.

När major Silfvercreutz på höflig anmodan ombedts att redogöra för närmare detaljer, och äfven lugnt och klart relaterat hela förloppet, föll kommissarien in, vänd till konstapeln Karlsson:

— Hvad var det för en qvinna?... Hvad hade hon gjort?

— Jag skulle gå ned på passet, då jag fick se henne drifva omkring på Mynttorget, tydligen för att fiska upp någon karl... Då gick jag fram till henne... Men hon ville just kila upp för slottstrapporna till högvakten... Der högg jag henne och frågade, hvarför hon dref omkring så sent utanför slottet... Hon gaf mig ett snäsande svar, och sa' att hon gick der så mycket hon ville... Så bar det af med henne öfver Lilla Norrbro. Jag hade samma väg, men när vi kommit till Gustaf Adolfs torg vände hon sig plötsligt om och gaf mig några ord för att jag dristade mig att följa efter... Larson kom i samma vefva och hörde henne... Och så togo vi henne med oss, förstås... Det var väl någon gardistflamma kan jag förstå, fast hon var schangtelt klädd i krinolin och allt... Och...

— Håll sig till saken, Karlsson... afbröt kommissarien vresigt... Var det en känd qvinna?

— Inte kände jag henne, svarade Karlsson undvikande... Hon bröt för resten på skånska, så att det var inte lätt att begripa henne... Men oförsämnd var hon mot både mig och Larson.

— Silfvercreutz spratt till. Han visste, att Siri, synnerligast när hon blef uppretad öfver något, brukade skånsk slättbygdsdialekt med ypperlig färdighet. Han var nu nästan på det klara med, att det måste hafva varit Siri, som råkat ut för detta obehagliga nattliga äfventyr. Endast hennes vighet och ungdomliga spänstighet hade här lyckats rädda henne undan en situation, som både blifvit pinsam och kränkande. Och i sitt inre tackade han försynen, som

så plötsligt vändt de uppretade konstaplarnes förargelse mot honom själf och dermed omintetgjort vidare förföljande af den flyende. Tacksamheten för detta gaf honom äfven ord att bedja om lindrigt straff för såväl Karlsson som Larson, hvilka sålunda vändt obehagligheterna mot sig själfva.

När han med lättadt hjärta lämnade skådeplatsen för de upplysningar, han nyss vunnit, kände han sig fullt öfvertygad om, att den flyende qvinnan varit hans dotter. Han var henne alltså efter tre månaders allvarligt efterforskande på spåren.

Detta äfventyr, samstäldt med brevet till Amalia Sjöblad, gaf honom visshet om, att Siri befunne sig i Stockholm. Snart skulle han åter råka henne, och sedan skulle nog allt blifva bra som förr... Han skulle förlåta henne allt.

Under dessa tankar fördes han omedvetet allt närmare den plats, der flyktingen nyss försvunnit bland de vidtomfattande tegelhögarna.

Här var nu allt tyst och stilla. Icke ett spår af den flyende kunde märkas. Helt visst hade hon nu satt sig i säkerhet och skyndat hän till det hem, hvars läge ännu var majoren en gåta... En aning sade honom, att hon tagit in någonstädes på Kungsholmen... Men från aning till visshet är steget ofta långt nog.

Klockan var half fem på morgonen då major Silfvercreutz trädde in i sin lilla våning vid Klara östra kyrkogata. En disig vinterdager hade börjat gry och han gjorde sig ej ens mödan att kläda af sig, då han, uttröttad af nattens äfventyr och det kaos af tankar, som stormade om i hans hufvud, kastade sig på en soffa.

Han var nära att slumra in, då han med ens rusade upp som drifven af en plötslig maning. Till en början kunde han icke klart reda ut, hvarför han gjorde detta, och han tillskref det snart såsom en verkan af de senaste timmarnas oroliga händelser. Sömnen hade emellertid redan flytt från hans ögon, och sedan han fått ett ljus tändt,

slog han sig ned i en stol och följde sina tankars oroliga, jagande gång.

Hvarför, tänkte han, ville Amalia ej att Siri, om hon någonsin åter skulle visa sig, hvarför ville hon ej, att flickan skulle vara i samma hem som hon och hennes blifvande make? Icke förr än just i natt hade hon yrkat på ett bestämdt svar på hans mening om denna sak... Och hvarför hade hon plötsligt, på tal om detta, blifvit så besynnerlig?... Hvarför hade hon skickat Tockman med budet, och hur hade hon fått tag i denne?

Nu — som om någon hviskat ur det rådande dunklet derinne — kom minnet af den röda biljetten att stiga fram med manande klarhet.

Han stack ifrigt handen i den ficka, der han så hastigt hade dolt sitt fynd.

Men intet bref kunde han finna. Nervöst började han vända ut och in på alla fickor; men någon liten röd, hopskrynklad biljett såg han ej till.

Förlusten af detta lilla papper, som uppväckt hans nyfikenhet, och som så att säga redan lofvat honom lösning på Amalias plötsliga och besynnerliga oro, uppjagade hans fantasi till pinande höjd. Säkert hade han tappat den under språngmarschen på de mörka gatorna... Eller ock hade han kanske rifvit upp den inne på vaktkontoret... I hvilket fall som helst vore detta högst förargligt. Kanske innehöll papperet saker, som Amalia inte för allt i världen ville hafva ut under massans ögon... Nej, säkert icke under någons blickar andra än hennes egna... Fast slumpen och aningen fört denna papperslapp i hans, hennes blifvande makes händer, och som tanklöst låtit denna nyckel till en hemlighet glida undan och ut bland en hop människor, som kanske skulle...

Han började flytta möblerna med buller och bång, hänsynslöst mot andras nattro, liksom en skattsökare, som omstörtar allt för att finna sin klenod. Sålunda hade han just kilat in sig så lång han var mellan soffan och väggen,

när dörren försiktigt öppnades och Karna stack in hufvudet.

Hon hade vaknat af det buller, som möblernas flytande uppväckt, och när hon nu fick se sin husbonde i detta besynnerliga läge i stället för lugnt sofvande i sin säng, stannade hon häpen och med vidöppen mun, lika skrämnd som då hon vid midnattens timme sett »den svarte» kila ut i förstugan. I handen höll hon en bredbottnad messingsljusstake med ett rinnande talgljus.

Majoren hade vändt sig mot henne och hördes nu brista ut med ansträngd och flämtande röst:

— Kom då in, människa, och hjälp mig!

— Hvad i all sin dar, menar majorn?... Ska möblerna flyttas om midt i natten?...

Och hon mumlade för sig sjelf med en undertryckt suck:

— Hin håles verk... Hin håles verk!

— Stå inte der och mumla, Karna, utan hjälp mig, att få rätt på ett bref, som jag måste hafva tappat härinne.

Karna rörde sig försiktigt närmare majoren, som fortfarande höll sig qvar i sitt trånga läge. Men i samma ögonblick som den gamla qvinnan vätte sina fingrar mot läpparna och »snöt af» en på ljuset flammande »tjuf» och slängde denna på stakens tallrik tog det eld i en liten röd papperslapp, som låg på denna.

Den uppflammande lågan drog majorens blickar till sig.

Med ett språng, värdigt en akrobat, rusade han fram. Staken slogs ur Karnas darrande händer, så taljen stänkte kring mattan. Men under majorens fötter släcktes den brinnande papperslappen innan Karna ens hunnit slutet af det förskrämda rop, som hon nu hof upp.

Silfvercreutz hade böjt sig ned och hopsamlade med största försiktighet de falnade lämningarna af det nyss brinnande papperet. Sedan han uppsamlat resterna deraf och utbredd dem på en tidning, vände han sig till Karna sägande:

— Hvar har hon fått tag i detta bref?

— Bref?... Det var en pappersbit, som jag nyss tog upp i tamburen då jag gick hit in för att se, hvad det var för larm... Inte såg det der ut som ett bref, hvad jag kunde se.

-- Hon skall låta saker och ting vara i fred, har jag sagt... Gå nu ut med sig...

— Nej, nu kan det vara nog, föll Karna in med häftighet... Ska man få ovet för man håller rent och snyggt i huset?... Skall jag veta...

— Gå ut, Karna! skrek majoren så det rungade i våningen och döfvade den fortsättning, som tjenstqvinnan hade på läpparna, men nu tyst behöll för sig sjelf, när hon med en skräll stängde köksdörren efter sig.

Det var Amalias bref. Trots de omfattande skador elden gjort å detsamma, hade Silfvercreutz känt igen, hvad han nyss trott vara spårlöst borta... Men på de darrande flagorna kunde endast med svårighet några ord här och der upptäckas.

Han läste:

Nattens drott... Tusen .. Kom... Dem... Jä... Li...

Något mer kunde majoren icke få ut af det innehåll, som elden farit fram öfver. Hur han vände och vred den kolnade skriften, blef han icke klokare för det... Men ifvern växte...

Och så satt han stafvande fram och åter ända till en svag vinterdager trängde in i rummet.

Naturen började allt mer taga ut sin rätt. Tunga kommo andedragen, och för dessa fläktar vaggade de svarta brefflagorna af och an i taktmässig regelbundenhet... Mer och mer gled de lättare allt närmare bordskanten för att slutligen, en efter annan, fladdra ned på mattan.

Han somnade... I drömmen jagade besynnerliga bilder förbi hans själs ögon. Den rika, fagra enkan tog fern af en sagans huldra, som i en stor, vild skog jagade efter honom med en hel svärm af hvisslande och tjutande polis-konstaplar... Mot en väldig borg, på en hög klippa, gick deras flykt; och långt före honom i denna vilda männi-

skojagt såg han Siri liksom buren af vingar flyga upp mot en man, som leende öppnade sin famn mot henne, der han stod på tornets krön. Mannen hade kungens drag.

Nu var huldran alldeles inpå honom. Polisernas oljud tonade bort i fjärran. Hon lade sin hand kring hans hals liksom ville hon strypa honom med sina vackra, mjuka fingrar. Så kände han hur hon stack en musköt i hans hand, och, pekande på Siri, som nu hunnit nästan upp till tornet, der mannen vinkade, böjde hon sig mot honom och hviskade med snärjande röst:

— Antingen ger du mig brevet eller ock skjuter du!... Kulan träffar... Den är af guld och blod... Människoblod...

Han vred sig af ångest på den obehärliga stolen. Svett droppar sipprade fram ur pannans porer. Krampaktigt slog han med sina händer, som för att värja sig mot en osynlig fiende... Men han vaknade ej... Sönnen höll honom fjättrad och lät den hemska drömmens hexeri drifva sitt spel.

Klockan var öfver tio då gamla Karna kom in och väckte honom.

TREDJE KAPITLET.

Nattens följder.

Major Silfvercreutz hade ej tagit fel, då han på sin nattliga väg mot sitt hem trott sig i lyktans sken igenkänna sin dotter.

Det var verkliga Siri Silfvercreutz, som råkat ut för det obehagliga äfventyret med den tidens långt ifrån nogräknade och humana upprätthållare af ordningen inom Stockholms hank och stör.

Att Siri kommit till Stockholm hade majoren nu, som sagdt, en instinktiv förnimmelse af. Men hans förmodan, att det var på Kungsholmen, som hon skaffat sig en undan gömd hemvist, var deremot ej öfverensstämmande med verkligheten. Hennes flykt åt detta håll var endast dikterad af slumpen, och ledd af den paniska förskräckelse, som äfventyret uppväckt hos henne. När hon med en vig

och kraftig rörelse lyckades glida ur de grepp, som konstaplarna gjort om hennes armar, var det endast tanken på att komma undan, hvart som helst, hvilken dref henne ned mot Nya Kungsholmsbron.

Med hjärtat bultande af dödlig ångest flög hon fram öfver de mörka gatorna, följd af de efterkommandes hvisslingar och larm. Och när hon ändtligen uppnådde de dystra, nästan kolmörka krokarna vid Kirsteinska huset. såg hon för första gången de hopar af upptrafvadt tegel, som länge gaf platsen der bakom, vid nuvarande Wasabron, sitt namn.

På måfå hade hon störtat sig in bland allt detta bråte, och det var här som major Silfvercreutz förlorade hennes spår. Nära nog utan medvetande, hade Siri sjunkit ned på marken, knappt tre famnar från sin far, hvilken de förtviflade omständigheterna hindrat henne från att känna igen. Först när konstaplarna, i förargelse öfver att rofvet undslupit dem, vände sin vrede mot Silfvercreutz, hade hon i dennes röst märkt, hvem den tredje af de förföljande varit. Och när hon nu hörde att hennes far föll offer för deras raseri, var det på ett hår när, att hon rusat fram för att möjligen fria detta nya byte.

Hon gjorde redan en kraftansträngning för att resa sig och utföra sin uppoffrande afsikt. Men de utmattade lemmarne nekade att lyda, och hon föll åter ned mot marken med en suck. Och i detta läge kunde hon snart höra huru stegen af konstaplarna och hennes far alltmer aflägsnade sig från den plats der hon låg. Snart dogo ljuden bort bakom husknutarna.

När hon nu tänkte på, hvad hon nyss, endast genom en slump, lyckats undgå, kunde hon ej nog prisa sin lycka. Hennes far skulle helt visst reda sig bättre än hon — en stackars värnlös, landsflicka — när han kom in för polis-kontorets skrank. Han hade ju intet ondt gjordt, snarare varit de hänsynslösa väktarne till hjälp. Men hon bäfvade för alla de beskyllningar, som man nog kastat fram om

henne, hvilken här knappast kunnat visa upp ett giltigt bevis för »laga försvar».

Denna fruktansvärda tanke dref åter blodet i häftigare lopp. Hon började närmare öfverväga det kritiska läge, hvori hon befann sig... Kanske skulle man snart återvända för att gripa henne...

Långsamt och försiktigt reste hon sig, för att kasta en blick öfver omgifningen. Hon kände icke alls igen trakten och var för öfrigt mycket obekant med den stad dit ödet fört henne. Aldrig förr hade hon satt sin fot i denna del af Stockholm, som för Siris vana ögon tedde sig som typen för en riktig världsstad, med alla dessa gator, torg och gränder och med ett lif och en rörelse, hvilka pulserade lifligare än hennes fantasi kunnat drömma om. Hon hade nu i öfver två månaders tid varit »stockholmska», men ännu egde hon allt för mycket qvar af oskyldig stilla »landsort». Hvarje dag hade bringat henne en ny erfarenhet, sällan af angenämt slag, och med hvarje dag som grydde, motsåg hon med bäfvan ytterligare nya rön af storstadens förbannelser.

Huttrande af köld, svepte hon nu in sig i sin ej vidare tjocka kappa, som endast mycket ofullständigt kunde utestänga de bitande vintervindar, hvilka gång efter annan trängde sig in bland tegelhögarna. Till höger om sig märkte hon Strömmen, och längre ned såg hon Helgeandsholmens ruckel dyka upp ur dimman af det ångande och bubblande vattnet. Och der bakom såg hon Slottet, som hon åter måste passera för att komma till sitt »hem» deruppe på Hornsgatan invid Maria kyrkogård.

Aldrig hade hon varit ute så sent någon natt, sedan hon kom till denna rikets största stad. Hon undrade just, hvad hon skulle få för mottagande af den gamla gumma, hos hvilken hon tagit in, på rekommendation af den landskronaskeppare, med hvilken hon sjöledes anländt till Stockholm.

Sedan hon tyckt sig hafva dröjt länge nog, för att platsen nu skulle vara fri, smög hon sig fram och spanade

på så långt håll, som det rådande mörkret tillät, om någon ny fara kunde ligga i hennes väg.

Men nu syntes gatorna alldeles öde.

Hade hon endast dröjt några minuter till, skulle hon ofelbart hafva stött samman med sin far, då denne återvände till Tegelbacken från förhöret hos poliskommisarien.

Ett sådant möte hade helt visst gjort mycket, af hvad som sedan inträffade, om intet för dem båda. Men »god tur» hade aldrig fallit på deras lott, och ett oblidt öde hade nu en gång fått dem i sitt våld.

Medan därför Silfvercreutz på nytt spanade vid hamnen efter henne, smög hon med snabba steg fram efter Röda bodarna och Strömgatan, för att ännu en gång denna natt gå öfver Norrbro...

På Strömgatan passerade hon snart en plats, der hon varit förut en gång efter sin ankomst till Stockholm.

Det var ett litet hus af betydligt anspråkslösare dimensioner än de bredvidliggande kolosserna, hvaraf det närmast Gustaf Adolfs torg kallades »Palät», efter hvad hon hört. Det lilla husets luckor voro omsorgsfullt tillstängda, och det verkade i all dess litenhet såsom ett mystiskt och hemlighetsfullt tillhåll för onskans ljusskygga makter.

Hon kunde ej värja sig från en rysning, der hon nu åter gripen af den trötthet och mattighet, som nyss inträffade händelser framkallat, stödde sig en stund mot jernracket på barriären till Strömmen, som jagade fram der nere med skummande hvirflar under brohvalfven.

Hon kom att tänka på den stund, då hon för första gången såg detta lilla hus, och den bäfvan, som hon då hade känt, när hon ensam och rådlös steg in genom dess lilla port, der hon äfven nu kunde se affärsskylten af messing blänka fram ur dunklet.

Hon hade då tagit ett steg, som hon aldrig skulle glömma.

Utän ett öre, stod hon ensam i den stora staden. Hennes värdinna hade redan två gånger påmint henne, att se

sig om efter annat logi, såvida hon ej kunde utan dröjsmål betala den lilla hyra, hvilken resterade.

Siri hade med förtviflan i hjärtat gifvit sig ut i staden för att — hur, hade hon ej klargjort för sig — skaffa det begärda. Slumpen förde henne till denna trakt, der nyssnämnda skylt fallit henne i ögonen. En djerf tanke hade helt plötsligt då fallit på henne. Nervöst hade hon letat fram ett litet föremål ur sin ficka. Det var en liten fyrkantig pappask, och i denna, väl inbäddad i bomull, visste hon, att det låg en ring af stort värde — en ring med diamanter och en rubin, som kunde blänka likt en blodsdroppe.

Väl en halftimme hade hon gått af och an här utanför med den lilla asken i sin hand innan hon blef mäktig att fatta ett afgörande beslut.

Ändtligen stod hon då i porten. Varsamt hade hon lyft af locket och det öfre bomullslagret. Än en gång ville hon betrakta sin skatt och trycka den mot sina darrande läppar... Kanske en sista gång...

Der inne i det med konst saker och dyrbarheter belamrade rummet hade hon stammat fram sin bön... Ett lån ville hon hafva... Panten skulle vara den lilla ringen...

En gammal herre med hvassa blickar hade liksom tittat henne rakt in i själen, sedan han granskat föremålets värde...

— »En fin ring», hade han sagt... »Hur mycket vill mamsell låna?»...

Hon mindes, att hon ej fått fram något svar... Men när hon lämnade lokalen, egde hon sedlar jemte ett lånekvitto, hvars stränga bestämmelser redan skaffat henne många sömnlösa timmar...

Under dessa tankar, som nu kommo på henne, hade hon ej märkt, att den lilla porten öppnats helt försiktigt på glänt. Hon återkom först till verkligheten, då hon hörde en röst skrika till i porten, just som den slogs igen med en skräll:

— A' ni nöjda nu, edra d—r?... Hundra banko i går och två i qväll... Spelhelvetel...

Siri skyndade sig uppskrämd mot Norrbro... Rösten hade hon allt för väl känt igen.

Det fanns ingen människa i världen, som hade denna stämma mer än Lowin...

Således är han äfven spelare, tänkte hon... Och min ring, den kära lilla ringen — är nu i en spelhusvärds våld...

Hoppet om att någon gång återfå denna skatt, det käraste hon hade egt, bleknade vid denna tanke likt en kort men tjusande hägring. Det var den sista länken af något verkligt, som brast i den ked, hvilken ännu band henne vid minnet af en svunnen sällhetsdröm.

Och när hon nu åter en gång denna natt passerade de väldiga jättemassor, som det kolossala Slottet tornade upp i hennes väg, och hvilka togo ännu mer gigantiska former i nattens dunkel — då tyckte hon sig krympa samman till något så ringa, så obetydligt, att hon undrade öfver, att det ännu kunde finnas något lif qvar i henne, och att hennes stackars hjärta ännu egde mod att klappa...

Hon stannade åter en stund, full af bäfvan. Alla de hundratals stora slottsfnstren tycktes stirra på den ensamma flickan med blickar, ur vilkas mörka djup låg en fond af outsägligt hån... Alla voro de så svarta och mörka. Endast der nere i flygeln mot Mynttorget brann det ännu ljus...

Kanske var det fest derinne... Kanske skrattade man der med full hals åt några roliga repliker af landets glade, sorgfrie kung, som der redt sig en våning efter sin personliga, konstälskande smak... Kanske fördes äfven talet på sköna qvinnor...

Siri ryste till vid en häftig vindil, som bröt fram från isiga mälarefjårdar...

Det började svagt att dagas, när hon ändtligen kom sig för att fortsätta vägen mot sitt hem... Frukta manade henne att undvika Vesterlånggatans mörka labyrinter.

Hon ilade fram öfver Skeppsbron och hade just uppnått Tullpackhuset, då hon fick se, en lång, gänglig herre, som tycktes styra kurs alldeles rakt mot henne, från den sväng, som Skeppsbron gör vid denna punkt. Hans gång syntes osäker, och det föreföll Siri som om en hel natts libationer vid glaset gjort hans ben mer än lofligt vingliga.

Hon gjorde en vid kurfva för att undvika ett sammanträffande med den sene nattvandrararen. Men denne syntes vara af en annan mening, ty äfven han ändrade nu bana, och var nästa minut alldeles inpå henne. I det han gjorde ett svagt försök att lyfta sin cylinder, hörde hon honom sluddra:

— Go-ud afton tärna, nej go-u-od natt... vi-ville jag sä-häga... Få-hår jag bju-huda lilla vä-hän-nen mitt mä-häktiga beskydd?...

Siri vek snabbt undan den famlande arm, som nattvandrararen räckte henne, och kastade en hastig blick på hans ansikte.

Hon var nära att gifva upp ett högt rop af förskräckelse.

I den vinglande fridstöraren hade hon genast igenkänt — löjtnant Kronborg, hvars säregna, starka skånska brytning redan vid hans första ord, hade väckt hennes uppmärksamhet, trots de förvillande hickningarna.

Envis, som alla ankomna, lät han emellertid icke afspisa sig så lätt. Så fort hans stapplande, långa ben, förmådde bära honom, skyndade han efter Siri, hvilken af fruktan, att på nytt råka ut för några obehagligheter, ej vågade springande fly undan honom.

På sjelfva Slussbron vid Fiskarehamnen kom han fatt henne ånyo. Hon hörde hans snörflande och pustande tätt bakom sig.

Innan hon hann vika undan, hade han gripit henne i armen med ett fast grepp. Hon gjorde en hastig sväng för att slita sig lös, men han släppte ej sitt tag, utan kramade henne nu så hårdt, att det sved i armen.

Uppretad öfver detta oförsynta beteende mot en värn-

lös qvinna, som helt fredligt var på väg mot sitt hem, glömde hon nu sin förra fruktan och vände sig mot honom i det hon brast ut med en röst, som darrade af förtrytelse:

— Släpp min arm, löjtnant Kronborg!

Hon märkte hur hans hand gaf efter, men släppte henne gjorde han ej, utan föll nu in med sin snörflande skånska i det han ville lägga sin arm om hennes lif:

— Sau!... Lilla vä-hännen känner mi-hig?... Gammal kär-härlek sauledes... Ja-hag bour på Prins Oscar pau Myntgatan... Vill hon inte gau med?... Vi-hi skau min själ...

En kraftig stöt för bröstet kastade kvinnofridstöraren öfver ända innan han ens hann afsluta sin mening.

Med ett tungt duns föll han ned på bron, och i det han svärjande och pustande åter försökte komma på benen, hörde den flyende Siri raska tramp som af en springande karl närma sig från Staden mot Slussen.

Fruktan att åter blifva förföljd, kanske äfven igenkänd af den druckne Kronborg, gaf hennes fötter vingar.

Hon var nu helt nära sitt hem. Och när hon ändtligen, andfådd och förskrämd, läste upp den stora bakporten till det gamla slottsliknande huset nr 29 Hornsgatan, var det mer död än lefvande som hon återsåg sin enkla lilla kammare inåt den stora, trädbevuxna gården.

* * *

Siri Silfvercreutz hade, som man kunnat vänta, ej upp-gifvit sitt rätta namn för hvarken skeppar Skärman eller dennes mor, der hon nu funnit en tillflykt. Hennes afresa från fädernehemmet i Christianstad hade i alla afseenden liknat en flykt, och redan vid sin brådstörtade ankomst till Helsingborg hade hon ändrat namn och kallade sig helt enkelt för jungfru Siri Bengtson.

Som hon föga vistats utom Christianstads område, var hon fullt betryggad att ej blifva känd i den kuststad, der hon under ett par dagars vistelse förberedde sig på den

långa sjöresa, som hon satt sig i sinnet att företaga, under uppgift, att i Stockholm söka sig i tjänst i någon affär eller dylikt. Och då det denna tid ställde sig jernförelsevis dyrt med en så lång jernvägsresa, var det mycket vanligt, att mindre bemedlade måste underkasta sig en lång sjöresas besvärligheter om bord på segelfartyg för att nå hufvudstadens hägrande Eldorado.

Fem dagar efter sin flykt vaggade hon på Österhafvet mot sitt okända mål, dit hon nu drefs af lika mycket oförklarlig längtan, som af den fruktan och skam, hvilka senaste händelser med fadern hade framkallat i hennes känsliga sinne. När hon efter en besvärlig och äfventyrlig färd äntligen nådde resans slutmål, hade de första sangviniska förhoppningarna blåst bort med hafsvindarna. De små resmedel hon i hast skrapat i hop, hade vid landstigningen vid Kornhamn smultit samman till ett betänkligt minimum, och det var endast på den godhjärtade skeppar Skärmans förböner hos sin mor, som Siri, eller jungfru Bengtson, fick anstånd med två veckors hyra, för den ensamma lilla kammar, som hon betingat sig under väntetiden på plats.

Tiden gick emellertid. Men någon lämplig sysselsättning stod ej att finna. Gumman ansåg snart flickan väl mycket nogräknad i valet af lefvebröd. Mer än en gång framkastade hon denna sin mening i oförtäckta ordalag, be-lysta med mycket slående jernförelser från den tid då hon sjelf var ung och måste tjena sitt bröd hos andra. Så hade den gamla slutligen börjat misstänka, att den petiga hyresgästen nog icke var den hon utgaf sig för emedan hon utan egentligt arbete kunde klarera för sig som hon gjorde.

När dertill en dag ett bref anlände från hennes son, skepparen, deri denne bad modern noga vakta på den unga flickans steg, alldenstund han till hösten ämnade begära hennes hand, då tog moderskänslan ut sin rätt, och hon beslöt draga täcket af en hemlighet, som hitintills endast uppväckt hennes mer personliga nyfikenhet. Vore jungfru Bengtson icke i allo en ärbar flicka, skulle hon »aldrig i lifvet» bli

hustru åt hennes präktige gosse, det satte hon sin moderliga myndighet i pant på.

Ännu hade hon visserligen ingenting att anmärka mot flickans lefverne. När hon ej var ute och hörde om plats, som hon sade, satt hon inne och knåpade med finare handarbeten, virkning, broderier och sådant krimskrams, som gumman kallade det, och för hvilka flickan sade sig få rätt bra betalt. Hvad hon särskildt höll Siri räkning för, var att hon aldrig »dref ute om qvällarna», såsom till Stockholm komma landsflickor gerna hade för sed. Hon hade nog velat sjunga ut rakt på sak med den frågan: »Om det varit något?» mellan sonen och den unga skånskan, och hon hade flera gånger denna fråga på tungan från den dag, då hon mottagit »gossens» hjärteförtroende bref. Men hur det var, föll det sig aldrig lämpligt, så mycket mer som Siri aldrig ens med den minsta lilla fråga syntes intressera sig för om gummans »gosse» fanns till eller ej. Men kanske vore det ändå något ditåt, tänkte gumman, då hon ej kunde underlåta, att fästa sig vid flickans ständigt sorgbundna lynne, hvilket framträdde så mycket märkbarare som gumman Skärman sjelf var af mycket glad naturell.

Så småningom växte emellertid intresset för Siri allt mer, så att tanken på att få henne till sonhustru började taga en gifvet ljusare form med hvarje dag, som man kom närmare våren. Och denna tanke hade nog äfven slutligen klädt sig i ord, om ej Siris nyss skildrade nattliga äfventyr med ens kullkastat allt det förtroende, som skepparens mor börjat hysa för sin sons utkorade.

Gumman Skärman var redan uppe när Siri kom hem på morgonen. Klockan var visserligen icke mer än fyra, men funderingarna öfver flickans bortvaro hade hållit henne vaken hela natten.

Genast när Siri kom in, märkte den gamla qvinnan att »något hade händt.» Hennes förskrämda utseende och den brådska, med hvilken hon, utan att knappast helsa, rusat in i sitt rum, hade med ens väckt hennes misstankar.

Nyfiken hade hon gått ut i porten för att om möjligt

finna en förklaring öfver flickans besynnerliga beteende. Men porten var ordentligt tillskjuten, och gatan der utanför låg tyst och folktom som vanligt denna tid på dygnet. Plötsligt fick hon dock höra ett par högljudt orerande karlröster uppe vid hörnet till Hornsgatan. Och i skenet från lyktan på fattighuset kunde hon, ehuru otydligt, se konturerna af en polis och en herre i hög hatt. Hon anade, att dessa hade något samband med Siri Bengtsons märkbara skrämsel, och hon spärrade sina öron för att uppsnappa, hvad det högljudda resonnementet rörde sig om. Då fick hon höra en röst, som tydligen härflöt från en skåning, säga till den andre:

— Ja, konstapel'n står i ansvar för henne... Det var här hon försvann.

Och konstapel'n svarade:

— Angår mig inte alls... Det här är inte mitt pass.

— Sau?... Men han såg i alla fall, att hon öfverföll mig nere på bron. Han måste vittna... En så'n f—d slinka Ska' så'na der få lefva hur de vilja kanske här i stan?... I Christianstad skulle det stå polisen dyrt om...

— Hör nu herrn, afbröt konstapel'n... Stå inte och genera kåren, säger jag... För då blir det andra tag af, skall herrn få se... Tror han kanske, att vi stockholmspoliser ta ovelt af så'na der skånska bondtuppar?

— Boundtuppar? ropade den andre till i stigande crescendo... Jag, en löjtnant vid hans majestäts...

— Håll gafflan han!... När han inte är i uniform angår rangen mej inte ett dugg... Låt han jäntorna vara i fred så...

Nu tycktes tålmodet på den, som kallat sig löjtnant, hafva nått sitt kulmen. Vildt gestikulerande skrek han på sin skorrande dialekt.

— Dräng!... Vet han, hvem jag är?

— Inte ett dugg... Men jag vet, att du är *full*, din pajas!... Och nu följer du *drängen* utan vidare gruff.

Och med stigande intresse, men äfven med lätt förklarlig fruktan, såg gumman Skärman hur konstapel'n oge-

neradt lade sina vantar på den skorrande herrns axlar och knuffade honom före sig mot uppgörelsen.

Icke ett ögonblick hade gumman dragit i tvifvelsmål att den flicka, som här varit tvist om, kunde vara någon annan än Siri Bengtson, hennes besynnerliga hyresgäst. Och nu hade hon äfven klart för sig, hvad denna skenheliga nippertippa »var för en» i grund och botten.

Redan samma dag skulle hon på dörren, det var gummans fasta beslut när hon försiktigt drog igen porten mumlande:

— Jo, det är just en fin fisk, »gossen» släpat hem med... En slamsa, ä' hvad hon ä'... Och hade det ej varit för husets skull, kunde man gerna fått släpa bort henne också med det samma.

Om allt detta hade Siri ej den minsta aning, der hon nu, utmattad till både själ och kropp, kastat sig klädd på sin säng, och fallit i nästan ögonblicklig sömn, i hvilken de vildaste drömmar fortsatte och förstörde de äfventyr, som den gångna natten bringat henne, och ur hvilka hon snart skulle vakna upp till ännu bittrare erfarenheter af de motgångar, hvilka i en storstad kunna möta en värnlös landsflicka.

Klockan var ej stort mer än sju, när den förgrymmade mor Skärman med buller och bång dängde upp dörren till Siris kammare och steg in för att väcka henne.

Siri slog yrvaken upp sina ögon och reste sig skamsen öfver att gumman skulle finna henne sofvande med kläderna på.

De blickar, som hennes värdinna kastade på henne, voro också allt annat än vänliga, Ej heller hörde hon det vanligen fryntliga »God morgon!» glida öfver öfver den gamlas läppar, hvilka hopknipna som de voro, bildade ett smalt, olycksbådande tvärsträck öfver det af ålder och lifsläp fårade ansiktet. Siris rödkantade ögon gled med ett uttryck af förvåning öfver den gamla qvinnans drag, och hon gick långsamt mot henne i det hon sade med viss skärpa:

— Är det något särskildt mor Skärman vill mig, eftersom...?

Hon avslutade sin mening innan hon kommit till punkt, ehuru förargelsen att blifva väckt på detta besynnerliga och ovanliga sätt var nära att kläda sig i ord...

Gumman hade satt händerna i sidorna och fixerade fortfarande den unga flickan skarpt en god stund innan Siri ansåg det vara tid att bryta denna högst påflugna granskning:

— Vill madam Skärman mig något?... Eller hvarför kommer hon in? Jag vet mig ej hafva kallat henne...

Gumman tycktes henta ett djupt andetag innan hon med alla tecken till yttersta vrede for ut:

— Kallat?... Sa' hon *kallat*?... Tror hon inte, att man nu vet, hvad hon går för, mamsell Ljusrädd?... Tror hon verkligen, att en hederlig qvinna låter *kalla* sig af en så'n der... en så'n der... nattuggla, som schanar ute tills det blir ljusan dag, och som inte ens ids, att klä' å sej riktigt när hon ändtligen kommer hem...?

Orden hade störtat som i en ström på hvarandra. Siris förargelse hade derunder öfvergått till den högsta förvåning och häpnad. Alldeles handfallen hade hon sjunkit ned på en stol, och endast stirrade på den uppretade qvinnan, som på en förryckt, hvilken när som helst kunde öfvergå till handgripligheter. Och hennes häpnad minskades ej af, hvad hon fick höra när gumman fortsatte:

— Men så ta' mig hunningen, skall det inte bli annat af med det här... Har hon med sina konster kollrat bort min »gosse», så skall nog jag, hans egen mor, plocka bort fjällen ur ögonen på honom... Här kommer hon inte att stanna en dag till. Och hans hustru blir hon, ta mig f—n, — det svor jag på — *aldrig*... Hör hon det? *Aldrig!*

Och mor Skärman slog härvid näfven i det lilla bordet så att Siris sykorg gjorde ett högt hopp och for långt ut på golfvets trasmatta.

Siris fruktan hade på nytt öfvergått till vrede... Med

en handrörelse, som skulle anstått en kränkt drottning, pekade hon på sykorgen och sade:

— Hon är bestämdt inte vid sina sinnen... Tag upp min korg!...

Gumman gjorde ej en rörelse för att efterkomma Siris befallning. Hon fortfor att fixera sin hyresgäst, under det att de tunna läpparna rörde sig i krampaktiga ryckningar, utan att dock frambringa ett ord. Tydligen hade häpenheten öfver den unga qvinnans dristighet alldeles bragt henne ur sin roll.

Det lugn, som Siri visade, var mera skenbart än verkligt. Mor Skärmans besynnerliga uppförande var af en natur, som icke gerna kunde enbart tillskrivas, att hon, Siri, ej kommit hem förr än på morgonsidan hvilket ju, noga räknadt, ej kunde egentligen motivera ett dylikt mottagande, hvartill gumman Skärman icke alls var berättigad, alldenstund Siri ej på något vis uppträd störande, och för öfrigt till fullo erlagt sin hyresliqvid till den gamla.

De ord, som gumman yttrat om sin son, och att hon, Siri, ej skulle få bli sonhustru i detta hus, syntes henne ännu egendomligare... Hvad i all världen kunde väl mor Skärman mena? tänkte hon, och denna tanke kom henne slutligen att med oförställd förvåning bryta tystnaden sägande:

— Mor Skärman yrar bestämdt?... Hvad har *jag* med er sons giftermålsplaner att skaffa?... Bestämdt råder här något misstag... Och jag betackar mig på det bestämdaste, att blifva föremål för en dylik uppmärksamhet.

Mättet af gummans vrede var nu rågad.

Med en eld, som man ej skulle väntat från hennes gamla ögon, gick hon — fortfarande med händerna i sidorna — fram mot sin skenbart lugna hyresgäst och yttrade, stammande af upphetsning:

— Jungfru, mamsell eller fröken, hvad hennes nåd vill kallas!... Ur mitt hus flyttar hon redan denna dag... Har hon lyckats slå blå dunster i min »gosses» ögon, så skall det inte lyckas med mig... Tror hon kanske icke, att jag

vet, att hon haft sällskap af både löjtnanter och poliser ända hit till knutarna, hva' sa'?... Hade jag gjort rätt skulle jag genast låtit polisen ta' henne... Men hvad som icke skett, kan ske ännu, fortare än hennes nåd tror. Begriper hon, mamsell Nattuggla?

Och under det att gumman lät denna svada rinna öfver sina läppar, hoppade hon som en förryckt framför den häpna Siri, som så småningom började fatta orsaken till detta pinsamma uppträde.

Men på samma gång väckte det obefogade i alla dessa beskyllningar, som rörde heder och ära, hela hennes inneböende trots; och stoltheten manade henne, att ej ens med ett ord ingå på några förklaringar gent emot den uppretade qvinnans ordsvall.

I det hon reste sig med det imponerande behag, som var henne eget, pekade hon med en befallande gest på dörren och sade:

— Annu är detta rum *mitt!*... Ut härifrån!... Om en timme får hon ordna och skrika här så mycket hon vill.

Mor Skärman blef som hypnotiserad af denna kalla, lugna röst, och af en blick, som förde henne likt ett viljelöst barn mot dörren, som hon stängde efter sig med en varsamhet som hade det varit dörren till ett sjukrum.

Siri kastade sig på en stol och dolde ansiktet i sina darrande händer... Nu stod hon åter hemlös...

Med förfäran tänkte hon på det öde, som nu väntade henne. Ensam och utan hem i en stor stad, skulle hon, om endast en timme, se sig nödd och tvungen att drifva kring på gatorna midt i vintern. Något arbete att sälja hade hon nu icke färdigt... Portmonnän innehöll knappt medel för dagens små matbehof. Och så skulle snart natten falla på med kyla och mörker, en nordisk vinternatt med tusen qual...

— Store Gud! Hvart skall jag taga vägen? Låt mig dö, och tag mig bort från alla dessa lidanden, suckade hon i det hon reste sig och likt en sömngångerska famlade kring i sitt rum, vridande sina händer.

Nu stod minnet af det förlorade hemmet för henne med all dess frid. Och hon förbannade den stund, då ödet och hennes falska stolthet manade henne bort från hennes far, hennes enda stöd i världen.

Lögnen med ringen drog nu straffet öfver henne.

* * *

Det steg, som Siri Silfvercreutz nu gick att taga, skulle blifva ödesdigert för hela hennes framtid. Hon hade redan en aning, en inre förnimmelse deraf, när hon en timme senare lämnade den lilla kammare, der hon lärt sig tänka så många bittra tankar, och fått en klar inblick i hur en fattig, ensam qvinna kan hafva det i en storstads jägtande lif efter brödbitarna.

Lärdomen hade i viss mån blifvit henne till nytta i så måtto, att hon fått klart för sig, hur litet hon egentligen hade att vänta sig af medmänniskors medlidande och hjälpsamhet i den ganska tvetydiga ställning, i hvilken hon nu — hon medgaf det sjelf — hade kastat sig.

Hennes hjärta hade tagit skada af denna hennes lifs första frostnatt... De vekare känslorna krympte samman och gáfvo rum för en kallare beräkning. Hvert ödet nu än ville föra henne, skulle hon alltid med vaken egoism söka draga all den nytta, hon kunde af omständigheterna. Hon kände, att det började gro ett sjelfviskt trots inom henne, ett trots mot en värld, der det onda tycktes regera med oinskränkt despotism, och der man ej tog hänsyn till annat än ytan och skenet. Och hon skulle ej mer låta sig drifvas på porten af första bästa, som spottade på hennes väg, därför att hon gick ensam och ej egde släkt och vänner som en sköldborg kring sin person och sina handlingar.

Världen hycklade... Hon skulle också hyckla.

Häraf kom det sig, att ingen — i den folkström, som nu mötte den ensamma, högresta qvinna, hvilken en stund senare med utseendet af en promerande bättre »dagdrifverska» helt långsamt skred fram öfver Slussen — kunde ana,

att det var en husvill, fattig adelsfröken, som gick dit slumpen dref henne, och som skulle taga emot, hvad slumpen gaf.

Hon hade sålunda kommit fram till Storkyrkobrinken, då hennes kinder plötsligt färgades af en djup rodnad, under det hon utstötande ett lätt skri och med en snabb rörelse, kastade sig undan ett par ystra hästar, som trafvade ned utför backen med ett kungligt ekipage.

I den ene af de åkande hade hon genast känt igen kungen, hvilken, helsande till höger och venster, genast hejdade kusken, då han märkte den fara, i hvilken en passerande dam kunnat råka.

Han hade med tydlig oro böjt sig öfver den nedslagna sufletten för att se efter om ej någon olycka skett, då han med alla tecken till liflig öfverraskning fick ögonen på, att det var fröken Siri Silfvercreutz, som här lätt kunnat blifva ett offer för lifkusakens oförsiktighet.

På konungens befallning stannade ekipaget ögonblickligen. Vid den hjärtliga helsning, som kungen nu direkt riktade till Siri — i det han med spänstig vighet hoppade ned ur släden och kom fram till henne, som nu stigit upp på trottoaren — gjorde Siri en nigning, som — för den gapande mängd, hvilken naturligtvis genast hunnit samla sig som åskådare — gaf vittne om, att denna dam ej var en qvinna ur de »djupa lederna» om ock hennes dräkt, hvarken förrådde börd eller rikedom.

— Nej, hvad ser jag! utbrast kungen, i det han oefterhärmligt artigt räckte henne sin hand... Fröken Silfver-

creutz i Stockholm?... Nå, det må jag då säga var roligt att se... Så när hade jag nu blifvit orsak — om också oskyldig — till en olycka, som skulle gjort mig tröstlös... Mitt enda försvar är också, att man icke här på våra trånga hufvudstadsgator har lika godt trafrum som på edra vida skåneslätter... Blef ni mycket förskräckt, fröken Silfvercreutz?

— Icke alls, ers majestät, svarade Siri med klappande hjärta, och utan kraft att kunna hindra den förrådiska rod-nad, som åter jagade purpurskyar öfver hennes något af-fallna och bleknade kinder.

— Så, så!... Nå jag vet se'n gammalt, att fröken Silf-vercreutz är käck som en valkyria... Hur står det till med majorn, frökens far?

— Jag tackar... Bra, ers majestät... svarade Siri lätt bleknande, i det hon kände sig färdig att sjunka ned till gatan. Hastigt återhemtade hon sig dock från den förvirring, som denna kungens fråga hade framkallat, och hon hörde nu majestätet yttra, sorglöst gladt som vanligt:

— Det är ett par månader sedan jag såg honom sist i min audiens... Helsa honom... Trifs ni bra i Stockholm?

— Ja, utmärkt, ers majestät, ljög Siri för andra gån-gen och mottog den hand, som kungen nu räckte henne till afsked, i det han sade:

— Kanske träffas vi på traftäflingen å Brunsviken i morgon... Au revoir!

I det kungen nu återvände till sin släde, kom Siri att observera ett par brinnande, mörka ögon, som från ett gul-brunt ansikte riktigt syntes sluka henne. Dessa blickar kommo från konungens kavaljer.

Hon ryste lätt till vid åsynen af denne mörkhyade man och hörde, just som hon vek in på Stadssmedjegatan, en gammal gumma brista ut till sitt sällskap, tydligen en arbetarehustru:

— Ack, en så'n kung vi ha!... Men den der indianen, som han hade med sig, den...

Siri hörde ej fortsättningen. Och hennes tankar hade

nu för öfrigt fått ett helt annat lopp, än att sysselsätta sig med folkets prat.

Allt mera framstod nu det förtviflade i hennes belägenhet. Liksom i yrsel skred hon fram öfver Mynttorget till Helgeandsholmen, nyfiket observerad af många blickar, som nyss bevittnat den ära, hvilken sjelfva kungen vederfarit henne. Qvinnorna betraktande henne med afund och skarp kritik, männen med en kanske icke fullt så respektfull som nyfiken beundran.

Men af detta såg Siri intet... I hennes hufvud stordmade tusende tankar. Som ett hånande skratt lät det gång på gång i hennes öra återljudet af kungens fråga: »Hur står det till med majorn, frökens far?»... Hur skulle väl han också kunna veta, han, kungen, som stod så högt öfver alla sorger, tänkte hon, hvad som nu blifvit af hans »skyddsling», hvilket han ju en gång kallat henne?... Hemlös, föräldralös och utan en aning om, hvar hon skulle tillbringa den stundande natten... Så långt hade det nu gått för hans raska »valkyria».

Hon spritter till som ur en ohygglig dröm, just som hon tycker sig störta ned utför ett förfärligt bråddjup. En mjuk hand hade lagt sig på hennes axel, och en qvinnoröst, som hade en välbekant klang, hördes säga:

— Nej, hvad *ser* jag?... Siri?...

Den förtviflade vänder sig om och ser en elegant, beslöjad dam stå vid sin sida. Tonlöst brister hon ut, rodande af förlägenhet och blygsel:

— Ah! Berthe... Är det...?

— Ja, just jag, lilla grubblerska... Hvarthän, om jag får lof?

Siri försöker förgäfvat att stamma fram ett antagligt svar... Hennes förvirring ökas, och innan hon hinner samla kraft att bekämpa sin förtviflan, dränkas hennes kinder i en flod af framstörtande tårar.

Den plats, der de båda flickorna befinna sig, är folktom för tillfället. Häpen har Berthe d'Ormont fattat Siris hand, och utan en rörelse af motstånd låter den gråtande

sig föras in i en portgång till ett af de gamla hus, som förr bildade Helgeandsholmens enda gata.

— Hur är det?... Hur är det, Siri? hör hon Berthes frågor storma öfver sig... Hvad går åt dig? Säg är du sjuk?... Skall jag följa dig?... Hvert skall du hän?... Hvar bör du?...

Öfvergifven af ångest kan Siri ej längre behålla skenet... Med en hjärtskärande suck brister hon ut:

— Berthe!... Jag vet icke ..

Berthe, den mörka eldiga skönheten, som i grunden har ett godt hjärta, står ett ögonblick alldeles handfallen inför denna förtviflan. Slutligen svarar hon med tröstande tonfall:

— Stackars min lilla unge! Kom hem med mig, får jag tala med dig... Det är icke långt... Bara upp till Brunkebergstorg.

— Men, men... dina föräldrar...?

— Äta icke upp dig, kära barn... Utom dess äro vi alldeles ostörda i min lilla våning...

Siri trycker Berthes hand. Och utan att byta ett ord, styra de båda flickorna sina steg mot Berthes hem.

FJARDE KAPITLET.

En farlig väninna.

Siri Silfvercreutz hade vid den oförmodade åsynen af Berthe d'Ormonte ögonblickligen känt sig manad, att skynda sig undan från en väninna, hvars besynnerliga beteende på G... prestgård ännu ej gått, och aldrig skulle gå ur hennes minne. Hon hade en instinktiv förnimmelse af att bekantskapen med denna flicka ej kunde båda henne något godt; och faderns ord, den ödesdigra middagen då ringen kom tillrätta, ljödo ännu ofta för hennes öron.

Men förtviflan ser sällan så noga till medlen. I den kritiska belägenhet, hvori Siri nu befann sig, måste hon, till hvad pris som helst, skaffa sig ett åtminstone tillfälligt

skydd. Och det var därför som hon nu med tacksamhet mottog Berthe d'Ormonts anbud.

Berthe d'Ormonte var i motsats till Siri en beräknande natur. Hon gjorde aldrig någon en tjänst, utan att innerst hafva sjelfviska beräkningsgrunder. Alltid låg hon inblandad i mer eller mindre trassliga intriger, oftast enbart för den spänning, som hennes känsliga nerver erforo af dylika konflikter. Sina vänner ledde hon som marionetter, utan att dessa förr än det var för sent anade den roll, de spelat; och då fortforo de nästan alltid att nödtvunget foga sig efter den lilla eldiga despotens vilja.

Det var Berthes högsta fröjd att lista ut sina väninners hemligheter, och att draga nytta deraf.

Siri var hon ännu ej på det klara med... En gång hade hon visserligen trott sig genomskåda, hvad som rörde sig i den lilla, landtliga oskuldens själ. Hon hade då genast fått hat till henne, ty till sin häpnad hade hon märkt, att denna hemlighet kunde korsa hennes egen käraste lidelse i dess önskelopp. Genom det brådstörtade besöket på G... prestgård trodde hon sig emellertid hafva fört Siri in på lämplig afväg, och der hon nu satt med henne i sin eleganta vinterbostad, såg hon i Siri åter endast en förtviffad liten »fjolla», som hon beslöt taga under sina vingars skugga — för att i gengäld få ett godt vapen mot sin allra nyaste »dödsfiende».

Siri hade i korta ordalag berättat sina senaste smärt samma erfarenheter af stockholmslifvet. Men upphofvet till dessa, hade hon med qvinlig instinkt fördolt. Motgångarna hade lärt henne, att blifva falsk; och i konsten att ljuga visade hon sig redan hafva uppnått en viss färdighet. Hvad hon nu åstundade, var endast ett medel att draga sig ur de värsta svårigheterna, för att sedan... Ja, något *sedan* hade hon nu icke kraft att tänka sig.

— Vet du hvad? brast Berthe ut i det hon kattungelikt lade sin runda mjuka arm kring Siris hals... Du gör dumt i att sörja så mycket öfver den der skilsmessan från

din far... Han skall ju gifta sig nu... Och då hade du ju råkat ut för en styfmor, som...

— Gifta sig? utropade Siri med en förvåning, som fullständigt visade Berthe, att Siri var okunnig om denna major Silfvercreutz' afsikt.

— Jo, så står det till, min ungel!... Och kan du gissa med hvem?

— Nej!... Denna nyhet förefaller mig så otänkbar, att... att... Ja, du får förlåta mig, Berthe... Men...

— Du tror, att det är en lögn?... Nej, visst inte... Den redan utkorade bor till och med i detta kvarter, vid sjelfva Drottninggatan, må du tro.

— En stockholmska?... Nej, nej!... Bestämdt har du hört galet?... Min far?... Omöjligt!

— Men sannt... Hon heter Amalia Sjöblad...

Siri sprang upp och riktade ett par bestörta ögon på Berthe i det hon stammade:

— Amalia... Sjöblad!... Från... Åhus?

— Alldeles... Enkan efter den rika handlanden, som dog nu i höstas...

Siri hade sjunkit ned på en stol och stirrade på Berthe som på ett fantom.

— Är det sannt? stönade hon...

— Fullkomligt... Jag har det från säkraste källa.

— Hvilken?... Du har då icke en aning om, hvad det är för en qvinna, denna Amalia Sjöblad?...

— Jo, tillräckligt, svarade Berthe med en blick, som brann af hat...

— Hon skall bringa honom i olycka, gränslös olycka... I Christianstad var hon en visa i allas mun... Men hvem har sagt dig att...?

— Löjtnant Kronborg.

— Ah!... Den pjalten...

— Och auditör Lowin...

— Som också pratar hit och dit...

— Och han sjelf...

— Min far?... Till dig?...

— Nej, men till min far...

— Detta äktenskap *måste* förhindras!

— Ja, gör det, den som kan... Majoren är alldeles stormkär i den lättfotade enkan... Och hon...

— Nej, nej!... Jag måste tala med honom, varna, besvära honom...

— Gör du det, är du dum, svarade Berthe med en listig blick... Låt nu händelserna reda ut sig sjelfva... Du har god tid på dig... Förr än du anar, kan något komma emellan, som fullständigt skall öppna hans ögon.

— Och det skulle vara?...

— Vi få väl se... Jag har mina aningar... Men nu skola vi inte tänka på den saken tills vidare... Till i öfvermorgon är man »friherrinna». Mina föräldrar äro på Solholma och jag tänker verkligen slå mig riktigt lös ett par dar... Nätter med om det kniper...

Siri kastade på sin väninna en förvånad blick. Aldrig hade hon tänkt sig, att en ung dam i Berthes samhällsställning vågade taga lifvet så lättsinnigt. Hon hade ett varnande ord på tungan, men hejdade sig vid tanken på hur hon sjelf handlat utan minsta hänsyn till den smärta, hon dermed kanske beredt sin stackars far.

— Jo, nu skall du få höra min plan, fortsatte Berthe skrattande... Mon dieu! så roligt vi skola få... Inkognito, förstår du väl... Pengar får du låna af mig... Mina nål-pengar tåla mycket väl en liten åderlåtning och...

— Nej, nej Berthe icke så... När skall jag väl...

— Kunna betala igen dem, menar du?... När du vill eller ock aldrig... Och nu skola vi först ut och se på stan ett tag... Se'n äta vi middag här hemma hos mig och gå på Opran i qväll.

Och så kom det sig, att man i den böljande strömmen af promenerande på Drottninggatan en stund senare fick se två unga damer, som allra minst kunde tagas för en husvill landsflicka och en fullödigg intrigmakerska. I den af Berthe — på dennas enträgna begäran — lånade pelskappan och med ett tätt silkesflor för ansiktet — förvand-

lade Siri Bengtson, skulle ingen kunnat igenkänna Silfvercreutz' dotter... Och hon hade ju också sina skäl, att ej blifva igenkänd.

De båda damerna stego just in i en butik i närheten af Lilla Vattugatan, när Siri kände hur Berthe gaf henne en lätt knuff och hviskade:

— Titta dit öfver på andra sidan...

Siri lydde vinken, men i samma ögonblick hon fick ögonen riktade på ett par personer, en äldre distinguerad herre och en yngre dam i elegant vintertoalett, var hon nära att ropa till af häpnad, samtidigt med, att hon krampaktigt grep sin väninna i armen.

— Min far! stammade hon.

Och plötsligt gjorde hon en rörelse som för att skynda fram till honom, hvilken ej, i det synbart lifliga samtal, han nu förde med den eleganta damen, hade ett öga för de promenerande på gatans andra trottoar, och allra minst anade, att der finna sin dotter. Med en rask rörelse ställde sig Berthe d'Ormonte i Siris väg och hindrade väninnan att fullfölja sitt uppsåt, i det hon hviskade:

— Siri! Hvad tänker du på? Det är ju den der enkan, som han har med sig... Amalia Sjöblad.

— Men jag vill, hör du!

— Se så! Inga dumheter nu... Det vore ju att ställa till den värsta skandal midt på gatan... Lugna dig, för all del... Bättre tillfälle kan du väl finna än det här?...

Och i det hon med mildt våld förde in Siri i ett litet konditori, gjorde hon hastigt slut på Siris plötsliga ifver, och förstod snart, att med glädt pladder distrahera den unga flickans tankar på fadern, och bringa henne till åtminstone skenbart lugn.

Derinne uppgjordes qvällens program utförligare; och det bestämdes vidare, att Siri af sin förnögna väninna skulle mottaga ett penningelån för den närmaste, mest tryckande tidens utgifter.

* * *

Berthe d'Ormontes visade vänlighet mot Siri Silfvercreutz' var ej dikterad af annat än mycket egoistiska syften och för att nå ett mål, hvartill den olyckliga väninnan borde kunna bli ett mycket användbart redskap. Berthes sydländska natur närmade sig alltid ytterlighetsgränserna för både kärlek och hat. Hon hade med hela sitt lynnes passionerade spänstighet länge eftersträfvat en lycka, som hitintills undflytt henne, men derimot i så mycket rikare mått kommit många andra till del. Och hvar och en af dessa utvalda ställde hon såsom sina förklarade fiender, och svor dem ett hat på »lif och död», såsom hon ofta sjelf uttryckte sig i en visserligen mera stark än fullt målande bild.

Berthe d'Ormonte trodde sig nu ega ojäfviga vittnesbörd på, att enkan Amalia Sjöblad borde inrangeras i den talrika kretsen af dessa »lyckligare lottade». Denna qvinnas sällsynt utpreglade fägring, jemte ett sätt, som ovilkorligen måste verka fängslande på hvarje sinne, som känner sig tilltaladt af qvinliga behag, egde för Berthe d'Ormonte — hvilken naturen i berörda afseende visst icke heller varit njugg emot — något alldelas särskildt att mana fram en svartsjuk naturs hela avoghet och hämdlust.

Hon hade spionerat på denna qvinna och följt hennes spår med samma vaksamhet, som den på råttan lurande kattan, och hon trodde sig redan ega skäl nog, att vid första lämpliga tillfälle låta sina klor hugga in i rivalens hud. Siri Silfvercreutz skulle kanske blifva det lockbete, som kunde förringa den vackra enkans värde, och ett giftermål mellan Amalia Sjöblad och major Silfvercreutz, skulle sedan fullborda Berthes seger.

Dessa tankar genomkorsade den lilla ränksmiderskans hufvud när hon vid hemkomsten från förmiddagens promenad med ett skadeglådigt leende slog sig ned vid sitt skrifbord och beredde sig att lägga ut sin hämdplans första mina.

Hon insåg tydligt och klart, att den stackars Siri, skolkamraten och väninnan, genom det steg, som Berthe nu

ämna taga, skulle komma i en ställning, som mycket skulle kompromettera Siris qvinlighet.

Men Berthe d'Ormont var icke blödig af sig, och hyllade framför allt satsen »ändamålet helgar medlen». Hennes plan var redan uttänkt, och utan samvetsagg skref hon ned följande biljett till monsieur Demirgian:

Cher monsieur!

Träffas på Opran i qväll. Avantscenen till höger, som vanligt. En liten förtjusande brunette kommer med. Näpen acquisition.

Votre amie B.

Och i det hon lämnade denna biljett till ett i tamburen väntande bud hördes hon med eftertryck befalla:

— Ögonblickligen, förstår han!... Något svar skall ej lämnas...

Om denna biljett hade Siri naturligtvis icke en aning när hon vid operadags, i sällskap med Berthe, inträdde i den lilla logen till höger om kapellet och scenen. Ett mystiskt halfdunkel råde derinne. Föreställningen hade redan tagit sin början, och endast rampens och scenens belysning gjorde det möjligt att kunna upptäcka de längst fram på parketten sittandes hufvuden.

Det var första gången som Siri nu bevistade en operaföreställning, och den nu pågående ouverturens toner gjorde på hennes musikaliska sinne ett obeskrifligt intryck. Det var Mozarts härliga ouvertur till Don Juan, som nu brusade fram med öfverväldigande furioso för att ögonblicket derpå låta det härligaste pianissimo gripa med silkesmjuka fingrar om hennes berusade hjärtas känsloträngar.

Siri hade ofta spelat klaverutdrag ur denna »opeornas opera» och alltid med hänförelse beundrat dessa den store kompositörens smekande milda och lidelsefullt stormande toner. Men så fagra som hon nu hörde dem trollas fram af hofkapellet, hade hon aldrig kunnat drömma sig dem. Hon sam i ett haf af välljud, och var alldeles okänslig för de små knuffar, som hennes väninna gaf henne gång på gång för att få Siris intresse riktadt åt något an-

nat håll än till musiken. Tydligt hade Berthe d'Ormonte helt andra afsikter med denna operaafton, än enbart musikalisk njutning. Och det varma intresse, Siri redan visade, bådade ej något godt för hennes afsigter.

Den loge i hvilken man befann sig utgjorde på sätt och vis Berthe d'Ormontes speciella observationspunkt då hon på Operan trodde sig kunna göra några särskilda iakttagelser, rörande en eller annan kärleksintrig, som hon ansåg sig böra följa med större intresse. Hon hade bakom logens stängbara, förgyllda galler en alldeles utmärkt öfverblick till salongen, samt först och främst till den då i fonden på första raden belägna kungliga logen. Ingen kunde visa sig i denna, utan att genast bli sedd af den lilla nyfikna intrigmakerskan, och hvarje gång kungen var på Operan, kunde man äfven vara viss på, att finna Berthe å nysnämnda loge såsom en långt ifrigare beundrarinna af storheterna i salongen än storheterna på scenen. Hon utgjorde på så vis så att säga en hufvudlänk i monarkens *icke* officiella svit, en viktig medlem i den talrika skara af beundrarinnor, som, oftast osedda af honom, följde i hans spår.

Ouverturens slutsats hade just förklingat, när Siri fick sig en ny knuff, som tämligen omildt drog henne tillbaka in i verkligheten. Med en röst, som darrade af otålighet, hörde hon Berthe hviska i sitt öra:

— Har du då totalt somnat in? Jag har ju flera gånger...

— Jag har nog känt det... Men musiken var verkligen så härlig, att...

— Ja visst!... Den är superbel!... Men pass på nu och titta dit upp... Nej, inte dit... Nej, i fonden... Första raden...

Siri följde Berthes anvisning... Hon såg en väldigt stor ljuskrona svängande sänka sig ned som ett mångarmadt, lysande vidunder, kommande från det ofantligt högt belägna taket. I höjd med första raden stannade kronan i sitt svängande lopp, och från dess rikt siradé armar kastade gasens lågor en jämförelsevis god belysning öfver det väldiga rummet.

Plötsligt spratt Siri till och en djup rodnad — som tack vare dunklet i avantscenen undgick Berthe — drog sig öfver hennes kinder.

Draperierna till den stora, rikt förgyllda logen å första radens fond, hade dragits åt sidan af en silfvergalonerad hoflakej, ock nästa ögonblick inträdde kungen jemte några kavaljerer, bland hvilka Siri genast kände igen den mörkhyade man, som hon på förmiddagen sett i den kungliga släden.

En liffig rörelse förspordes genast i salongen. Allas blickar hade riktats åt samma punkt, som nu fängslade Siris intresse... Ett knackande ljud af kapellmästarens takt-pinne mot notstället... Och nästa ögonblick brusade folksången »Bevare Gud vår kung» — sjungen och spelad — genom det väldiga musiktemplet. Publiken hade rest sig och vände hufvudena mot den kungliga logen.

Knappt hade Carl XV med en angenäm handrörelse och en bugning framburit sitt tack för den visade uppmärksamheten, för än kronan åter började höja sig mot taket, der lågorna släcktes så att salongen på nytt blef inhöljd i dunkel... Nästa ögonblick gick ridån upp för början till den kärlekssaga, som målats i evigt oefterhärmliga toner.

Det kan ju vara nog att säga, att denna qväll var Anders Willman Don Juan och fru Michaëli donna Anna...

När första akten var slut hade Siri gripits af en hänförelsens yrsel, som återspeglade sig i hennes glänsande ögon och fick färg af de glödande rosorna på hennes kinder.

Drömmande satt hon med hufvudet lutadt i sin hand...

Hon spratt till som ett häftigt väckt, yrvaket barn.

Dörren till korridoren hade slagits upp, och en flod af dämpadt ljus kastades in i den lilla logen. Mot detta ljus aftecknade sig en manlig skugga.

Hon hörde sin väninna med yster liflighet besvara den inträdandes franska helsning, och derpå såg hon än en gång denna dag den mörkè främlingens onda ögon envist riktas mot henne just som Berthe hördes säga:

— Kanske jag får lof presentera?... Stallmästar Demir-gian, mademoiselle Silf... nej, förlåt Siri Bengtson...

Siri var nära att förråda sig då hon nu kände indiern med nervös värme trycka hennes hand.

Hvad menade Berthe?... tänkte Siri. Hvarför fick hon ej behålla sitt verkliga namn?... Harm och ängslan kommo hennes hjärta att skälfva, och med en röst, som lät allt annat än tillfredsställd, vände hon sig mot Berthe sägande:

— Men, kära du... jag förstår ej hvarför?...

En hastig blinkning af hemligt förstång kom Siri att foga sig i en inkognitoroll, hvilken hon redan hoppats vara ifrån. Och med speladt intresse kastade hon sina blickar utåt salongen, som nu var temligen glest besatt under entreakten. Hennes öron voro dock uppmärksamt spända och förlorade ej ett ord, af hvad som yttrades inne i logen mellan Berthe och den mörkhyade kavaljeren, som hon nyss sett deruppe i den kungliga uppvaktningen, hvaraf alla jemte monarken nu dragit sig ut i foyern. Samtalet, som till en början rört sig om någon för Siri likgiltig fråga, fick plötsligt en annan karaktär när ställmästaren hördes säga:

— Fröken d'Ormonte behagar då kanske fråga om icke eder förtjusande väninna gör sällskap i morgon på traf-täflingen?

Och hon hörde Berthe svara i sitt ställe:

— Helt visst med nöje monsieur! Hon har aldrig förr haft tillfälle att bevista en dylik förströelse... Lita på, att jag skall öfvertala min lilla blyga skånska...

— Jag räknar derpå, kom svaret... Kanske jag får lof att befalla in några förfriskningar åt damerna?

Berthe gjorde en bifallande nick, åtföljd af ett menande leende, under det att Siri tankfullt lät blickarna glida öfver hofkapellets medlemmar, som nu kommo in och bullrande börja stämma instrumenten för nästa akt. Hennes tankar sysselsatte sig dock mindre med kapellisternas förehafvanden än med att uppläta en antaglig förklaring öfver, hvarför Berthe icke lät henne behålla sitt verkliga namn.

När hon så äntligen hörde logedörren stängas, kunde hon ej tillbakahålla sin fråga:

— Men så säg då, Berthe... Hvarför presenterade du mig såsom mamsell Bengtson för den der stallmästaren?... Hvad var det han hette nu?

— Demirgian! svarade Berthe med ett uttryck af förvåning... Känner du inte honom, som hela Stockholm talar om?

— Nej, det gör jag verkligen icke. Och inte intresserar han mig heller... Men du svarade ej på den viktigaste delen af min fråga?... Hvarför skall du kalla mig mamsell Bengtson...?

Berthe betraktade sin väninna med en min af skälmsunge när hon svarade:

— Har nog min mening med det också, må du tro... Den der Demirgian är en stor filur, må du veta... Litet hemlighetsmakeri gent emot honom kan aldrig skada... Jag tror visserligen icke, att han känner din far, men deremot vet jag med bestämdhet, att han är mycket väl bekant med Amalia Sjöblad, och...

— Är han? Kanske en älskare, när allt kommer omkring?

— Inte otroligt, svarade Berthe med ett kort skratt... Men ser du, just denna bekantskap mellan dem, bör du nu riktigt studera, så har du genast ett godt vapen mot din styfemor in spe när det behöfs... Du förstår?...

— Till en del... Men vet du, jag såge helst, att jag aldeles slapp undan, att räkna den der stallmästarn till mina connoissancer. Och när jag närmare tänker efter, var det nog därför så godt, att du ej nämde mitt verkliga namn.

— Ser du det, lilla samvetsblåsa, föll Berthe in med ett triumferande löje öfver Siris medgifvande. Oss emellan sagdt, är icke jag heller vidare animerad af hans sällskap. Men jag behöfver honom ibland. Och då... Ja, du förstår.

— Hvad är han egentligen för något?

— En äfventyrare, tror jag... Fast han redan har för-

stått spela sina kort så väl, att han vunnit gunst hos sjelfva kungen... Kungens gunstling, du!

— Ah!...

Siri kunde ej hindra sig från att brista ut i detta lilla rop af förvåning blandad med en viss beklämning, som framkallades af detta Berthes meddelande... Berthe hann emellertid aldrig fatta det lilla uttryckets innebörd, ty i samma stund visade sig en af Operakällarens vaktmästare med en flaska champagne och vaniljeglacé från Landelius, konditorn på modet.

Man skålade och drack.

Kort derpå gick ridån åter upp. Trots hvad, som passerat under den rätt långa mellanakten, kunde Siri ej annat än låta verkligheten fara för den njutning, som den härliga operan skapade. Liksom under första akten, var hon nu idel öga och öra för scenen och kapellet, och afvisade med tystnad alla Berthes försök att begagna logen till en undangömd sqvallervrå. Först under nästa tablåpaus märkte hon, att Berthes ögon fått en glans, hvilken med säkerhet framkallats af champagnes förrådiska perlor; och sjelf kände hon hur en sällsamt behaglig värme genomströmmade hennes ådror, och att allt kring henne fått en gladare färgton än hon på länge, om ens någonsin hade varsnat. I hennes öron ringde Leporellos ystert samvetslösa »katalogaria» med dess långa förteckning på alla Don Juans offer, konstigt inväfd med den förnämte vällustingens sammetslena locksång till Zerlina vid bröllopets fest:

Du bör ej fruktan bära
Kom följ mig till mitt slott...

Dikten blef för henne verklighet...

Lorenzo da Pontes spanska fantasier öfven en qvinnotjusarnes mästare, blefvo med Mozarts toner något, som hon sjelf tyckte sig lefva med uti. Och champagnen, som satt hennes blod i svallning, gjorde denna illusion fullständig, så att äfven hon tyckte sig vara en af de »tusen och tre», som älskade och förbannade Elviras, Annas och Zerlinas förförare.

Hon spratt till vid det att hon hörde Berthe med yster munterhet brista ut i det hon höll ett elegant visitkort framför Siris ögon:

— Ser du här!... Det artar sig till att blifva en riktigt festlig qväll... »Undertecknad har härmed äran etz»... Ha, ha, ha!... Han är galen som vanligt!... Ha, ha, ha!

Och den uppspelta Berthe skrattade så att åtskilliga hufvuden på parkett riktades mot den lilla avantscenen, hvars gyllengaller Siri genast med en snabb rörelse åter stängde för som en skyddande jalousie.

Berthe nickade bifallande och fortsatte:

— Vi äro bjudna på supé, enskildt rum på De la Croix... Alldeles bredvid der vi bo...

— Supé? utbrast Siri frågande.. Med hvem?... Jag förstår icke?... Äro *vi*?...

— Ja visst... Se sjelf...

Och Berthe räckte Siri bjudningskortet, som hon ögnade igenom med förnimmelse af ett stundande äfventyr, hvilket hon borde akta sig för att inlåta sig uti.

Kortets framsida visade namnet Demirgian.

Också var det med en röst af illa behärskad oro som hon lämnade tillbaka kortet åt Berthe i det hon sade:

-- Men kära Berthe! Icke kan det väl vara din uppriktiga mening, att...

-- Hm! vet jag visst!... Hvarför skulle inte det vara min mening? Du behöfver icke vara rädd... Jag har varit med om sådana der små äfventyr förr, må du tro...

— Men dina föräldrar? ..

— Sa, sa... Tror du inte man kan...? Allt nog! *Du* har ju intet att frukta i den vägen... Du är ju nu bara mamsell Bengtson från Malmö... Vaur lilla skaunska...

Berthes ogrannlaga anspelning kom Siri för en stund att alldeles förlora sin angenäma stämning. Hon bara stirrade på sin ogenerade väninna, som sorglöst slog i resten af champagnen och lyfte sitt glas sägande:

— Skål Siri!... I qväll *ska* vi ha' muntert.. Kom i håg det...

Och hon fäste på Siri en blick, som kom all hennes viljekraft att domna af som vore hon en somnambule.

Hon tömde ett glas, två glas ..

Det började dunka som feberslag vid hennes tinningar. Som i en yrsel af vansinnigt lefnadsmod rasade hon i tankarna med Don Juan, qvinnodjefvulen, och jublade inom sig åt hans fall under det att hon — icke alls så lågmält föröfrigt — skrattade och skämtade med Berthe bakom det stängda gallret, som obehindradt lät de båda flickorna se allt utan att sjelfva blifva sedda.

När de båda damerna kommo ut i kapprummet var Demirgian den förste, de fingo se, i den trängsel, som rådde derute.

Men hvad de icke sågo, var den blick af öfverraskning och stirrade häpnad, som mötte dem ur ett råfaktigt gammalt ansikte, som lurade på dem vid dörren till vestibulen åt Gustaf Adolfs torg.

Det ansiktet tillhörde auditör Lowin. Bredvid honom stod Amalia Sjöblad, insvept i en vid kappa och hufva.

FEMTE KAPITLET.

Berthe d'Ormonte syntes ej hafva räknat fel då hon ut-såg Siri till sitt verktyg i den hämdplan, som vaknat inom henne samma natt, då hon på Piperska muren svor förföljelse mot den då för henne till namnet okända Amalia Sjöblad. Hittills hade Berthe vant sig, att sjelf få framträda, som »stjernan» på alla dessa mer eller mindre privata och frivola »nöjescirklar», som gjorde sextioalet till en farlig pesthärd för hufvudstadens utelif.

Berthe d'Ormonte med sin passionerade natur hade med öppna armar kastat sig in i denna brusande hvirvel och berusade sig i dess skummande böljor så långt som de relativt stränga familjebanden medgäfvo henne att röra sig. Och dessa band voro, trots deras skenbara utseende af styrka och hårda åtdragning, nog icke tillräckligt väl anlagda för att hindra den lefnadsglada Berthe att röra sig tämligen ogeneradt.

Hon älskade kärleken för dess egen skull, och glädjen

för det ystra inom densamma. Men begäret att alltid vilja stå som »numro ett» bland beundrade kvinnor, gjorde hennes af naturen långt ifrån ondskefulla hjärta ofta hätskt och hårdt mot en förmodad medtäflerska. Och i sådana ögonblick lät hon ofta förleda sig till handlingar, hvilka icke skydde att förderfva sjelfva »redskapen» på samma gång hon skadade en rival.

Siri tycktes bli ett tacksamt subjekt. Hon anade inte grundmotivet till all denna Berthes oförmodade stora vänlighet och tienstaktighet mot en »väninna», som hon en gång äfven trott sig ega skäl att betrakta som rival. Siris tillfälliga svårigheter förde Berthe obetingadt på räkningen af, att fadern, major Silfvercreutz, fått i sitt sinne, att han skulle gifta om sig. Slumpen hade fogat, att denna kvinna var den af Berthe hatade enkan Sjöblad, »Nattens drottning», och för hvilkens skull Berthe ansett sig böra afstå från en tygellös nattlig bankett på stallmästar Dermirgians lägenhet vid Järfva.

Denne man kunde med skäl kallas för Berthe d'Ormontes onda genius.

Redan från deras första sammanträffande å en Amaranterbal på Börsen, hade han förstått att snärja den sorglösa och lefnadsglada flickan med sina söfvande ormögon. En kort tid derefter visste han, att skickligt göra henne till sin älskarinna, hvilket förhållande dock doldes på det nogrannaste af dem båda.

För Demirgian blef Berthe d'Ormonte en liten guldgrufva.

Hon var mycket förmögen och kunde lätt skaffa penningar då dylika tröto i de glada lag, der Demirgian regerade som arrangör och öfversteprest, och der Berthe hitintills alltid spelat rollen af den »mest beundrade prestinna».

Den rangen syntes nu en fullkomligt obskur person, en enka från en »bondhåla», vilja göra Berthe stridig...

Detta måste hämnas... Siri Silfvercreutz skulle *tillsvidare* undantränga den farliga enkan, och sedan... Ja, se-

dan skulle också hon på lämpligt sätt skaffas undan... Så var intrigantens taktik.

När Berthe nu, med hela värmen af ett anadt godt resultat, smög sin arm under Siris långa kapusjong var det med yster glädje hon hviskade i hennes öra, på det att hennes älskare Demirgian ej skulle kunna höra det:

— O, mon dieu! Hvad vi skola få roligt!... Du skall få se, du skall få se!»

Men Siri gaf ej något svar på denna hänförelse. Hon kände, att det nu med hast bar i väg på vägen mot undergång.

Och hon saknade fullständigt all sin forna kraft, att stå emot det onda. Hon förmådde ej en sekund inse klart, att hon nu, innan det blef försent, åtminstone kunde hejda farten.

De la Croix' salong var snart uppnådd. Demirgian hade erbjudit damerna vagn dit upp, men de hade afslagit anbudet på grund af vägens korta distans och den stjernklara vinternattens fägring.

Derutanför den rikt upplysta lokalen, ur hvilken trängde ljudet af dansmusik, rådde ett rörligt lif, som väckte Siris förvåning. Hon hade tänkt sig De la Croix' salonger såsom en mer anspråkslös festivitetslokal för medelklassen. Men att döma af slädarne, som höllo derutanför, eller i en lång file gledo bort från portarna, sedan de aflemnat en riklig kontingent af eleganta damer och herrar, fann hon, att detta etablissement nog hade berättigade anspråk på att gälla för »ett fint ställe.»

Hvilket det nu än var, hann Siri icke reflektera öfver, ty Berthe drog henne beslutsamt in i den stora förstugan, medan Demirgian, med synbara tecken till att vara väl lokaliserad, gick före damerna uppför de väl mattbelagda trapporna.

Kort derpå voro alla tre inne i en rymlig tambur, der en mjukryggad vaktmästare med van hand pelsade af sina gäster och slog upp deux-battangerna till ett elegant mö-

bleradt större rum, från hvilket ett par andra dubbeldörrar ledde in till ett mindre kabinet eller en salong.

I denna dörröppning visade sig en herre, hvars utseende slog Siri med båda häpnad och förskräckelse.

Redan vid första ögonkastet hade hon i honom känt igen den affärsman, som i ett kritiskt ögonblick mottagit hennes juvelring såsom säkerhet för ett lån.

Äfven han, hvars oroligt spejande ögon genast hade träffat hennes förskrämda blick, syntes å sin sida öfverraskad af detta möte med en »kund», hvilken han mycket väl tycktes känna igen. Hans rörliga, hala ansikte hade emellertid snart anlagt ett leende drag, som i någon mån dolde den medfödda rofdjursfysiognomien. Och vid den vinkande handrörelse, som indiern gjorde till honom att komma närmare, steg han fram mot de båda damerna med en afmätt bugning, och Demirgian presenterade honom sågande:

— Juvelerar Klubber mamselle, Bengtson... Fröken d'Ormonte är ju bekant?...

— Har den äran, svarade »juveleraren» i det han räckte de båda flickorna en lång, mager och fuktig hand, hvars fingrar blixtrade af ringar med dyrbara stenar, och som för Siri kändes som om hon omslutits af en slemmig padda.

Den förlägna rodnaden på hennes kinder hade ej flytt, när Berthe förde henne fram till en divan och hviskade i hennes öra:

— Rolig figur den der, må du tro... Men han är glad och munter... Och så kan han alltid hitta på så lustiga puts så man får trefligt.

— Jaså, svarade Siri tonlöst och lät sina blickar undvikande fara öfver rummets tjocka brüsselmatta för att ändtligen stanna på en i hörnet stående naken neger i kroppsstorlek, hvilken höll i sin hand en bronserad ampel med infattade kulörta slipade glas.

— Ja, den der negern ja, fortsatte Berthe sorglöst och med ett gladt skratt... Den påminner mig verkligen om en

galen historia. Vill du höra den, medan herrarne ordna med sina affärer der borta?... Demirgian ska' väl låna pengar, som vanligt... Alltså god tid...

Siri nickade slött utan att svåra hvarken ja eller nej. Hon kände sig trött, och stämningen från operalogen hade redan flytt för mötet med den obehaglige juveleraren och minnet af hennes ring.

— Jo, hör på!... Det var helt nyligen ute på Järfva. Vi voro inbjudna några stycken till stallmästaren och hade alldeles ofantligt roligt... Till och med hans majestä var der en stund, må du tro.

— Kungen? utbrast Siri förvånad.

— Ja... An se'n?... Vet du inte, att han ofta brukar vara der?

— Nej, det vet jag inte, svarade Siri, som med ens blifvit mer intresserad... Nå, hur var det?...

— Jo... du känner naturligtvis till Tockman?

— Tockman? Nej, jag har verkligen icke den äran.

— Nå, det hörs då, att du är en oskuld från landet... Tockman är piprensare hos kungen...

— Ja så, du menar den der mycket omtalade negern? svarade Siri, stucken af Berthes anspelning på »landet».

— Just negern!... Nå, i ett förtjusande mohriskt kabinett derute få vi se en precis likadan ljushållare, som den du ser der borta i hörnet. Man skulle kunnat hålla vad om att det var densamma... Medan vi så stå och beundra den verkligt vackra hörnprydnaden, komma herrarne in från ett annat rum och Demirgian höres brista ut:

— Nå, mina damer! Är icke det en fin pjes? Naturlig i färgen, icke sannt?

Berthe gjorde en paus just som Demirgian närmade sig och sade:

— Nu mina damer, är supén snart arrangerad. Min vän monsieur Klubber blir din kavaljer, lilla Berthe, och mademoiselle Bengtson låter kanske mig bli...?

— Ja visst, afbröt Berthe, som tyckte sig märka en

viss oro i Siris ögon... Du tar henne på din lott... Bli vi bara två par?

— Ja, madame Stjernblom och monsieur Knotter ha icke infunnit sig, ser jag... Kanske komma de senare... Vi få se.

— Hvilket som helst... Vi kunna nog roa oss sjelfva... Men lämna oss nu en stund... Jag höll just på att berätta en historia för min väninna.

— Hvad om då, om jag får lof?

— Icke för herrar, svarade Berthe med en frivolitet, som gjorde Siri än mer försagd än hon var nyss.

— Såå!... Aj, aj!... Akta er för Berthes fruntimmershistorier, mademoiselle Bengtson, svarade Demirgian med ett listigt skratt i det han vände om till sin vän juvelraren.

Och Berthe fortsatte, med ett gäckande leende åt sin älskare, som i dörren hotade henne med fingret, hvilket sedan sände henne en slängkyss, som mer tycktes taga Siri till mål, ehuru hon ej observerade den:

— Jo, visst är den der negern makalös, säger då madame Stjernblom, som stod alldeles invid den der negerkandelabern, fortsatte Berthe... Och så vände hon sig till kungen, som var tätt bakom henne och sade: Han är som han vore lefvande... Aldrig skulle jag våga vara ensam med den der, om man också gaf mig en million... Hans majestät skrattade liksom vi andra åt denna faute och så lade han sin hand på negerns ena ben i det han svarade: För det priset kunde man väl ändå våga ett försök... Men för tusan! Den här ä' bestämdt mer naturlig än vanligt... Känn!... Och madame Stjernblom, som nu ville reparera sin förflugna dumhet, lydde konungens uppmaning... Men i samma stund hon berörde kandelabern med sin hand, skrek hon till:... »Usch! En karll!»

Berthe gjorde här en konstpaus och besvarade med en nick Demirgians uppmaning, att damerna skulle taga plats, ty bordet var serveradt. Och i det hon fattade Siris hand och reste sig fortsatte hon:

— Ett rop af förskräckelse följde på madame Stjernbloms ord, samtidigt med, att herrarne brusto ut i skratt, hans majestäd icke minst, när han åter gick fram till kandelabern och gaf figuren ett lätt slag i knävecket... Aj! skrek negern till... Och innan damerna hunno hemta sig från både förlägenhet och skrämsel, stod negern, kandelabern, med ett viggt språng på golfvet midt ibland oss, som skrikande rusade om hvarandra likt yra höns.

— Var han då lefvande? frågade Siri både skamsen och förvånad.

— Visst!... Det var ju Tockman; och i nästan full paradisdräkt. Allt var ett lustigt skämt för att roa oss, förstås.

— Roa?... Jag tycker det var ett högst opassande nöje, svarade Siri med en djup rodnad, som hon ej ens bemödade sig om att dölja.

— Du är alldeles för sipp, lilla Siri... Man skulle tro, att du kommit direkt från Filipstad och ej från en lefnadsglad garnisonsort... Men sådant der ger sig väl, om du får vara med i våra lag en tid... Vänta bara till du kommer ut till Järfva.

— Kommer aldrig att ske, svarade Siri med en ton af både ängslan och förtrytelse, då hon märkte, att indiern nu envist fixerade henne med blickar, hvars innebörd en kvinna, hur obevandrad hon än kan vara med ögonspråket, dock aldrig tager miste på.

Det var den blaserade rouéns plötsligt uppflammande lidelse, som låg i denna Demirgians icke alls förstulna fixering af den fagra flickan, i hvilken han genast hade känt igen den dam, som kungen på förmiddagen visat så stort intresse vid olyckstillbudet i Storkyrkobrinken.

Hän var sjelf en allt för verserad intrigmakare för att ej misstänka, att Berthe här spelade med förstuckna kort, när hon presenterade denna fängslande skönhet, såsom en borgarflicka från Malmö. Berthes biljett, som han mottagit och genast skyndat sig att hörsamma, hade i all korthet förrådt, att den unga flicka, som han nu fått ögonen

på, vore en »acquisition» eller förvärfning att göra, och Berthe kände nog så väl till järkevasociéténs fordringar, att hon ej skulle rekommendera annat än fullt lämpliga nyheter.

Lugnad af dessa tankar, beslöt han att under qvällens lopp närmare utforska den hemlighet, som kunde dölja sig under den nykomna unga damens inkognito, på samma gång som han jublade inom sig sjelf öfver det nya rof, som inom kort skulle blifva en värdefull förstärkning till Järkevas redan rika förråd af kvinlig fågring.

Det drag af landtlig oerfarenhet med hufvudstadsvärldens nöjeslif, som han hela qvällen märkt hos denna mam-sell Bengtson från Malmö, klädde henne superb, tyckte han, och var i synnerhet något alldeles olik, hvad denna klass af stockholmsdamer visade, som visste roa sig och »lefva med».

Han blef snart störd i sina funderingar, då Berthe kom fram till honom och hviskade:

— Du fixerar henne för påtagligt... På det der sättet skrämmer du alldeles bort vår lilla dufva... Hon måste tämjas med förstånd... Du förstår?... Fullkomligt »landtis»...

Demirgian drog sina sinliga läppar till ett ondskefullt leende när han svarade, halfhviskande liksom sin älskarinna:

— Kanske icke så »landtis», som du tror... Aldrig vill du väl inbilla mig, att den der flickan är en skånsk borgartös?

— Nå än se'n?... Det kan väl finnas fler än *visse andra*, som veta sig hafva anledning att segla under falsk flagg.

Demirgians ögon sköto blixtar när han hörde dessa ord, som syntes såra någon ömtålig punkt i hans rymliga samvete. Han hade ett skarpt ord på tungan, då vaktmästaren just visade sig i dörren och gjorde en automatisk bugning i det han sade:

— Supén är serverad!...

Siri, som en stund setat försjunken i skenbart betrak-

tande af ett häfte Svenska Familjejournalen, spratt till vid det att hon hörde indiern tilltala henne sägande:

— Mademoiselle! Får jag lof?

Och liksom hypnotiserad af hans mörka, glänsande ögon reste hon sig och lade mekaniskt sin hand på den arm, som frestaren bjöd henne. I ett nästan somnambuliskt tillstånd lät hon sig derpå föras ut i matsalen, der ett festligt dukadt bord vinkade de fyra gästerna, af hvilka två — Berthe och Klubber — med högröstad ysterhet genast beredde sig till anfall på de uppradade läckerheterna, under det att det andra paret — Demirgian och Siri — intog en mer reserverad hållning och syntes hufvudsakligast sysselsätta sig med hvar och en sina tankar.

Supén var magnifik... De la Croix' franska kök stod på höjden af popularitet, och de finesser, som hans munskänk och mästerkock kunde trola fram, skulle än i dag komma en gourmet så väl som en gourmand att bäfva af förtjusning. Till och med en så pass erfaren kännare som Demirgian måste snart medgifva, att de la Croix' i denna »extra supé» öfverträffat sig sjelf.

Parollen lydde: Inga tal!

Men när den skummande champagnen serverats, kunde juveleraren icke längre styra de känslor af beundran, som väckts till lif inom hans vanligtvis trångbröstad hjärta. Han knackade mot kanten af sitt glas.

Den förtretade blick, som Demirgian kastade på sin granne vid denna signal, återgaf tydligt den förargelse, han kände öfver, att just blifva störd i det ögonblick, då han äntligen lyckats att få sin dam mera meddelsam, än hon till dess hade visat sig mot honom. Han underströk denna sin blick med en otålig handrörelse när han sade:

— Har du glömt vår lösen?

— Ack nej, svarade Klubber, skinande af välmåga... Jag vet, att den lyder: Inga tal! Men denna ljufva... ljufva... ja, låtom oss säga alldeles för ljufva... hvad skall jag säga?...

— Flicka! föll Demirgian in under ett ystert bifallsskratt från Berthe, som nu var i sitt esse.

— Ja, flicka!... Tack broder, du gaf mig det lösande ordet, det »Sesam öppna dig!» som skall afkläda... mitt arma hjärtas hemlighet...

— Mätte bli snygg syn, mumlade Demirgian till den storskrattande Berthe.

Klubber fortsatte, oberörd af inpasset:

— Detta mitt hjärta är icke en... en hård diamant... nej, en tår af... af renaste vatten... som... som vill återspegla... om ock den allra minsta lilla blick... af... låtom oss säga engla... ögon, som nu här i qväll, i natt... täfla med glansen, nej *öfverträffa* ville jag säga... glansen af de skummande perlor, som...

— Berusa, interfolierade Demirgian.

— Just berusa! fortsatte juveleraren i det han med en oberäknad gest lät en god del af glasets innehåll sqvilpa öfver i Berthes knä, hvarvid hon rusade upp och brast ut med tydlig sakkännedom:

— Min herre! Det ser verkligen så ut... Ni fläckar ned...

— Inga fläckar, fortsatte talaren likgiltig för den giftiga tillrättavisningen... Inga fläckar kunna förmörka solen... Det siden, som här döljer, hvad endast själens öga våga ana... kan endast...

Fortsättningen döfvades af det cyniska skratt, som bullrande häfdes upp af indiern, i det han höjde sitt glas mot Siri och med en lurande blick hviskade fram:

— Er skål, sköna ros!... Indiens härliga lotus i nordens isiga drifbänk.

— Allt för österländsk artighet, min herre, svarade Siri och drack honom till, ej utan att känna sig smickrad af den smidige sydländingens artiga fras.

Men när hon så kände hans brännande hand under bordet lägga sig på hennes knä, flammade det till i hennes ögon en eld, som kom vivören att förläget böja sitt hufvud med en bön om ursäkt.

Han hade tydligen missräknat sig. Berthe hade rätt... »Hon måste tämjas med förstånd». Så hade hon sagt. Och Demirgian beslöt rätta sig derefter.

Kanske var det också därför, som han under hela den följande delen af aftonen, eller rättare sagdt natten — helt och hållet bytte om taktik.

Hela hans vanligen gent emot qvinnor på sätt och vis djerfva och påflugna framträdande — hvilket ju också är typiskt för alla österländingar — hade i hast förbytt till en undfallande, mer nordisk artighet, något af germanisk ridderlighet, som visserligen icke absolut underkastar sig det skönas matronat, men som chevalereskt kan bryta en lans för sin dams färger för endast en bifallsblick ur hennes ögon.

Siri blef icke vilseledd af den nya och fördelaktigare sida, som Demirgian plötsligt visade. Hennes goda hufvud var — trots dess fullständiga obekantskap med tidens sedeförderf — icke det, hvilket tog kattguld för äkta vara. Men hon kunde ej annat än låta qvinlighetens tillfredsställelse träda fram på ett ganska påtagligt sätt, när hon märkte sin kavaljers ändrade uppförande.

Omedvetet kom hon ormen närmare än hon anade. Omedvetet insög hon det döfvande gift, som lurade under hvarje hennes kavaljers artighet. Och omedvetet domnade efter hand den själsstyrka, som hon bepansrat sig med, när hon först mötte glöden i hans ormblick. Hon blef en annan Zerlina, som ger sig för Don Juans frestelser, och hon glömde snart alldeles den föregående nattens lidanden och morgonens uppträde för det irrbloss af lycka, som nu lyste upp hennes farliga väg öfver storstadslifvets gungfly.

— Kaffet är serveradt! Kanske damerna behaga stiga in i gröna salongen?

Man hade just tagit plats i det anvisade rummet och lät den doftande moccan sig väl smaka, då Siri så när gifvit till ett rop af skrämsel vid åsynen af den figur, som utan att låta anmäla sig, visade sin svarta fysiognomi i

dörröppningen. Det var piprensaren, hvilken tyst som en katt helt plötsligt hade dykt upp. Hans grinande, blanka anlete sken af förnöjelse, när Demirgian vinkade honom till sig och frågade med en röst, hvilken antagligen feststämningen gjort mer human:

— Nå, Tockman! Hvad nytt?

Negern såg icke ut att vilja helt öppet bära fram, hvad han hade på hjärtat, och Demirgian hade genast förstått piprensarns knipsluga blinkning, när han vände sig till de öfriga och sade:

— Ber om ursäkt, att jag lämnar herrskapet ett ögonblick. Tockman har visst någon statshemlighet att förtro mig mellan fyra ögon.

— Genera dig icke, var så god! svarade Klubber med något sludrande målföre... Under mina vingars skugga skola de båda dufvorna njuta fridens balsam... Der skola...

— Då föredrar jag hellre en chartreuse, grön, om jag får be, föll Berthe in, afbrytande Klubbers poetiska svada, som alltid steg i direkt proportion med de kvantiteter han inmundigade af Bacchi håfvor...

— Kaffe utan likör är som blommor utan doft, fortsatte han med sitt sludrande bilderspråk, i det han med osäker hand lyfte den gnistrande kristallkaraffen... Ni har rätt, vackra barn... Er skåll!

Och han lyfte sitt glas, först mot sin dam sedan mot Siri, hvilkens antipati mot juveleraren snarare ökats än af-tagit under qvällens lopp. Denne, som i den unga skån-skan redan vid presentationen trott sig finna en fattig »gri-sette», som »ville komma sig upp», hade — rädd om sin kassa som han var — med beräkning tagit passande af-stånd från de frestelser, som hennes behag kanske kunde snärja honom med. Han hyllade nu uteslutande den rika Berthe med såväl ord som blickar, hvilka hon å sin sida med lindrigt koketteri gång på gång blåste under, för att kort derpå bringa dem att slockna i en suck af missräk-ning. Hon var i detta afseende kokotten par préférence

och bringade dermed ofta sina många tillbedjare till förtviflan.

Siri hade nästan försjunkit i en orolig halfslummer, trött af att ej fått sofva ordentligt under den föregående natten. Den rikliga supén och de många vinerna hade äfven bidragit till att göra hennes hufvud tungt, och med dåsig likgiltighet lyssnade hon till Berthes och Klubbers pladder.

Demirgians röst kom henne plötsligt att spritta upp.

— Grand carnaval hos De la Croix', mina damer, brast han ut med en liflig gest... Har den äran att invitera, mesdames et monsieur.

— Nej, hvad säger du? föll Berthe in med förtjusning... Karnaval i qväll?... Hvad är det för sällskap?

— »Blomsterkransen», eller något sådant... Bara pack, kan jag tänka... Men i dominos kan man i alla fall känna sig ogenerad, och vi få oss på så vis en sväng... Ah, dans!...

— Förtjusande! svarade Berthe, som dansade med passion... Nu du Siri, skall du få se på »Stockholm nattetid»...

— Ja, mycket naturtrognare än »Stockholm nattetid» på Vaudevilleteatern i Berns salong, fortsatte Demirgian, i det han gaf vaktmästaren en vink, att bära in de skyddande vida kappor, som i hast anskaffats från ballokalen.

Siris tvekan flydde snart för Berthes öfvertalningsförmåga.

Under skämt och glam kröp man in i de rymliga plaggen. Berthe tog en grön domino på sin lott; Siris smärta figur inhöljdes i en purpurröd sådan, och herrarne voro båda svarta.

För att stimulera lifsandarna tömdes ännu några glas, innan man med viss försigtighet lämnade supévåningen, som på Demirgians befallning hölls reserverad för den glada quartettens räkning.

När indiern i trappan tog sig friheten att trycka en lätt kyss på Siris behandskade hand, var hon redan så påverkad af de sena libationerna och spritblandningarna, att

hon ej ens drog handen tillbaka.

Indiern jublade ... Han började åter känna värdet af sin makt.

* * *

På läktaren i fonden larmade en liten orkester af mesingsinstrument. I den ganska rymliga salen var dansen i full gång. Alla tecken visade, att stämningen redan var mycket »hög». — Skrålande följde man med i musikens takter under det att då och då ett gällt, skärande utrop gaf tillkänna, att nu äfven damerna blifvit mer än lofligt högröstade.

Många af dessa »skönheter» hade redan demaskerat sig, pinade af värmen un-

der maskerna. Blossande kinder, blanka af svett, glänsande ögon med fräcka blickar, vågade arm- och benrörelser, och kostymer, som i vissa fall lämnade nästan för myc-

ken frihet åt anatomiska iakttagelser, förde tanken obetingadt till en bullrande »maskis» i »Ma Bille» eller annan dylik nattlokal i det moderna Babylon, »världens hufvudstad», Paris.

Invid trappan till en af salens läktare hade Berthe och Siri tagit plats, jemte sina kavaljerer, för att orientera sig med ställets karaktär.

Någonting motsvarande till hvad Siri här fick upplefva, hade hon ej, ens med den lifligaste idékraft, kunnat bilda sig en föreställning om, ehuru hon väl hört, att dessa stockholmska maskeradbaler hade namn om sig att vara »svåra».

Under det att hon tyst för sig sjelf gjorde sina iakttagelser rörande detta urartade nöjeslif i »föreningsform», kom hon att kasta sina blickar mot en trappa till läktaren öfver dem.

Hon trodde ej sina ögon, och hennes förvåning öfver den syn, som der mötte henne, gaf sig ofrivilligt luft i ett lätt utrop, som ådrog sig den med Klubber skämtande Berthes uppmärksamhet.

— Hvad går åt dig Siri?... Mår du illa? frågade väninnan, orolig öfver den starkt högröda färg, som lagt sig öfver Siris kinder.

— Nej, nej! kära Berthe... Det var endast... Nej... Det var alls ingenting.

Men Berthes lifliga ögon hade snart funnit orsaken till Siris förlägenhet. Äfven hennes blickar hade nått trappan. Men på henne verkade orsaken helt annorlunda än på Siri. Ett ljudligt skratt vittnade tydligt derom, när hon åter vände sig till Siri sägande:

— Du måste medgifva, att det är en komisk syn... Hon har helt visst icke en aning om, att krinolinen gör henne det der sprattet... I alla fall tycks den der människan icke vara ömtålig för vinterkylan, och för att bli kall om bena...

— Tyst, tyst! Berthe, för all dell... Du är galen!... Tänk om herrarne skulle höra dig...

— Nå än se'n?... Tror du inte...

— Jag går, om du...

— Asch! Var inte pjoskig nu... Sådana der små äfventyr hända ofta, om man inte håller krinolinen i styr... Och därför vill det också till, att man är lika fraiche äfven under...

— Berthe! Man hör dig!... Tänk om...

Och för att affeda den uppmärksamhet, som hon märkt från en grupp herrar, hvilka ömsom betraktade henne och hennes väninna, samt nymfen med krinolinen — som för-rädiskt böjde sig i en vid båge öfver ett par hvita strumpor, då egarinnan nyfiket hängde sig öfver trappans barrier — drog hon hastigt Berthe in i trängseln, af de dansande, under det att Klubber, hvilken såg betydligt »lurig» ut, långsamt följde efter de båda flickorna.

Demirgian hade ett ögonblick förut skyndat fram mot en reslig domino i gult siden, just som denne trädde in från kapprummet, hack i hämlarna följd af en neger, hvilken till illusion verkade naturlig och äkta.

Indiern, som ej varseblifvit de båda damernas försvinnande, och helt visst var öfvertygad om, att de ej ensamma med Klubber skulle våga sig in i trängseln, gjorde sig ingen brådska. Hans samtal med den gula dominon tycktes dessutom vara högelingen intressant, att döma af hans lifliga gester och det intresserade skratt, som gång på gång bröt fram under hans mask, då »den gule» lät höra någon anmärkning öfver en eller annan af de kostymerade damernas figurer. Efter goda fem minuter af dylik observation sade plötsligt »den gule»:

— Nå, hvar har du den der lilla läckerbiten?... Det är kanske icke så rådligt, att lämna henne ensam?

— Hon är icke heller ensam, min grefve... Man lämnar icke ett sådant byte utan bevakning i en samling slödder som här...

— Bevakas hon då af någon mer? föll nu grefven in med en blick af otålighet... I så fall drar jag mig genast tillbaka.

— Nej, nej!... Icke så, min grefve... Det är blott en

väninna, som gör henne sällskap, och henne har grefven redan förut gjort bekantskap med...

— Sää... Kanske ytterligare en anledning, att i tid taga min Mats ur skolan... Hvilken är denna andra?

Indiern böjde sig hastigt fram och hviskade:

— Berthe d'Ormonte.

— Ah!... Vågar hon sig in bland en så'n här röra?...

Man skulle helt enkelt tro sig vara försatt till en exposition af hela stockholms garde legère.

— Alldeles!... Men jag tror verkligen ej, att Berthe är så pjunkig af sig när det gäller ett litet äfventyr...

Hon...

— Intet förtal, jag ber, afbröt grefven onådigt...

Hon är ej värre än andra... Men den der lilla nyheten, du?... Hur tusan vågar hon, som är från landet...?

— Under mitt beskydd, vågar en qvinna hvad som helst, svarade indiern med ett sjelfkärt leende.

— Jo, det var just den rätte, att lämna oskulden i våld... Åh nej... Nu ska vi inte öfverdrifva... Hon har nog varit i säck innan hon kom i påse.

— Nej, jag försäkrar! I det fallet känner jag qvinnorna lika väl som mig sjelf... Var så innerligt aimabel och följ mig, skall jag genast hafva äran bevisa...

— Bevisa?... Skall du?... Ha, ha, ha!... Om den saken vill jag helst öfvertyga mig sjelf.

Och med en liflighet, som väckte ett par närstående nymfers uppmärksamhet tog han indiern under armen och fortsatte:

— En avant! Till storms mot vestalen i Stockholms Moulin-rouge *)...

— Nej, nej! Icke med storm, bäste grefve... Sakta skall det gå, likt droppen, som urhållkar stenen...

— Hvem f—n tror du har tid med sådant klosterarbete?... Raska tag är min lösen.

*) »Moulin-rouge» eller »röda qvarnen», en depravationens danslokal i Paris under kejsardömets tid och äfven senare.

Och han drog den tveksamme stallmästaren med sig mot den plats, der han hört, att den blyga skönheten skulle vara att finna i sällskap med sin mindre pryda väninna.

Men väl framkomna genom den allt mer tilltagande trängseln, funno de båda herrarna visserligen icke mindre än fyra flickor »à prendre», men ingen hvarken med grön eller röd domino. Ej heller syntes en skymt af Klubbers svarta kåpa.

— För tusan!... Redan utflugna!... Eller kanske du...

— Nej, på min ära... Just här skulle vi hafva dem.

— »Den väntan blef det unga blod för lång», tror jag, deklamerade grefven med Frithiofs och Ingeborgs skald... Hur tänker du nu få dem infångade i det här virrvarret?

— Vi få fördela oss... En grön och en röd domino skall väl snart falla oss i ögonen... Negern kan hjälpa till...

— Jag skall be att få närmare signalement... Gröna och röda dominos är icke någon brist på, hvad jag kan se... Der ha vi ju ett par, och der ett, och der till med en quartett.

— Och der komma två, konvojerade af en svart... Jag svär på, att den svarte är Klubber... Alltså på rätt spår! utropade Demirgian tvärsäkert.

Och utan att bekymra sig om de just icke valde uttryck, som helsade indiern och grefven, när de ogeneradt armbågade sig fram mot den utpekade trion, gaf man negern befallning, att betäcka återtåget till den lugnare platsen under läktaren, der attacken enligt beräkning egentligen skulle tagit sin början.

Just då man trodde sig hafva kommit fram till målet, rusade en skara skrånande masker in mellan indiern och den gula dominon, så att de fullständigt blefvo åtskilda.

Stallmästarn drefs allt längre in mot musikläktaren, trots sina ifriga protester. En hel ström af glåpord gaf honom nu mer göra att freda sig sjelf mot de druckna galningarna, hvilka fått i sitt sinne, att göra något extra

puts med en förtjusande bajadär, som släpades in i en cirkel kring salens mittpunkt.

Hennes mycket »lätta» kostym syntes blifva än mer decimerad till plaggens antal vid denna omilda behandling, under det att hon nu tycktes egna all sin uppmärksamhet åt fasthållandet af sin svarta halfmask.

— Ett solonummer!... Ett solonummer!... skrek en del af hennes plågoandar, under det att andra ropade:

— Bajadärens dans!... Musik!... Musik!

Det hela artade sig till ett vildt tumult. Bland herrarne funnos många, som obetingadt togo den inringade bajadärens parti, och som från flera håll gjorde kraftiga ansatser att spränga den krets, hvilken likt en piketvakt höll hennes riddare på afstånd.

Några ordningsmän syntes ej hågade att afstyra ofoget, och de två poliskonstaplar, som höllo till nere vid ingången till salen, syntes redan hafva mer än svårt att hålla reda på sig sjelfva.

Plötsligt såg man en axelbred domino, åtföljd af en neger, beslutsamt tränga sig allt djupare in i den kompakta massan kring den stackars bajadären, hvars slöja nu hängde som ett trasigt flor kring hennes bara hals och skuldror, samt ned efter hennes oförsiktigt blottade trikaer.

Likt en halfklädd dansös i någon af den tidens mest gouterade Berns-salong-baletter, stod hon der darrande, af både skrämsel och vrede, kanske äfven af blygsel. Ropen på att hon skulle dansa blefvo allt enträgnare och mer hotande.

Öfver detta larm hörde hon plötsligt en stark baryton utbrista på franska:

— Dansez madame!... Seulement la danse vous peut sauver! *)...

Liksom om dessa ord haft en elektriserande inverkan på den upphetsade hopen, tystnade skränet nästan som genom ett trollslag. Och musiken, hvilken just slutade en skräl-

---

*) Dansa min fru!... Endast dansen kan rädda er!...

lande mazurka, kastade plötsligt om till en sprittande tarantella, hvars ljud liksom ströko under den klingande barytonens kloka råd.

Innan man hunnit hemta sig från sin förvåning, började bajadären att röra sig i danssteg efter tarantellans takter... Först sakta och osäkert, sedan allt lifvigare och mer passionerad, för att slutligen öfvergå till de vildaste cirkelrörelser och vridningar, som tyngdlagarna kunna medgifva utan att hon skulle förlora balansen.

En förunderlig tystnad rädde nu bland hela den nyss så larmande hopen. För att ännu bättre kunna njuta af det egendomliga skådespelet, hade många, såväl damer som herrar, redan demaskerat sig, obekymrade om ett längre vidmakthållande af anonymiteten. I männens ansikten lyste beundran och förtjusning, i kvinnornas upphetsade drag kunde man här och der märka afund och hat.

Pang!... Bom!... Med en väldig duns på bastrumman och en skrällande löpning i esskornetten sattes punkt för tarantellans final.

Bajadären hade dansat. Aftonens »clou» — visserligen framtvingad af nödvändigheten — hade gått af stapeln... De la Croix' salong var räddad från tumult.

Jublet kom väggarna att skaka, under det att en bred väg öppnade sig för den af ansträngning flämtande danserskan, som raskt, men med bibehållen graciös värdighet, närmade sig entrén till damernas nu folktomma garderob.

En till clown maskerad, gänglig figur skyndade henne här till mötes.

Men innan denne ens hunnit röra ett finger för att bistå bajadären med en vid, pelsfordrad kappa, hade negern redan skyndat att kasta en högblå sidendomino öfver hennes skuldror, i det han hviskade några ord på franska i hennes öra.

— Ah! Ni här? svarade bajadären på samma språk... Ensam?...

— Nej, madame... Både grefven och stallmästarn...

— Jag, hörde grefvens röst... Hvar är han?...

Kom!...

Och när hon nu, hack i häl följande negern, åter trädde ut i danssalongen — der man gruppvis hängaf sig åt högljudda gissningar öfver hvem den »hänförande» och »oblyga» danserskan kunde vara — var det ingen, som i den eleganta blå sidendominon kunde igenkänna orsaken till nyss timade uppståndelse. Allmänt antog man, att denna aftonens mest lyckade mask hade lämnat balen genast efter sin sortie ur salongen.

Just då orkestern gaf signal till en française ur operetten på modet, »Storhärtiginnan af Gerolstein», hann negern fram till en grupp, som dragit sig undan till den plats, der Siri, Berthe och Klubber blifvit lämnade af Demirgian.

Jemte dessa fyra, som nu åter samlats, fann man äfven en gul domino i detta lag...

Denne syntes i samspråk med Siri, som försiktigt hördes besvara någon fråga om malmöförhållanden med hvilka hon tycktes vara skäligen obekant.

Den frågande hade observerat detta, och sade just som negern och »den blå» trädde in i kretsen:

— Tusan så hemlighetsfull ni är, »masque rouge». Fullständig diplomat, ma foi!... Vet ni då ej, att på en karnaval äro *alla* frågor tillättna?...

— Liksom alla lögner, kom svaret med så oväntad säkerhet, att »den gule» hastigt vände sig om mot Demirgian och frågade:

— Har du moitié?... Françaisen börjar just nu...

— Nej, men jag hoppas, att greffen...

— Godt!... Din dam är grön?

— Hade annars tänkt, att rödt...

— Nej, rödt är min och kärlekens färg... Du får nöja dig med hoppet.

— Och jag med troheten, föll Klubber in i det han med en sirlig bugning ledde fram den blå damen, just som greffen fattade Siris hand, hvilken med en lätt darning lade sig på hans arm.

Han skulle just föra in Siri i dansleden, då den blå dominon hastigt lade sin hand på hans axel och hviskade:

— Man observerar er!

Och i det hon kastade en sidoblick på »den röda», en blick, som syntes vilja genomtränga Siris mask, fortsatte hon vänd till Siris kavaljer:

— Tack för varningen nyss, herr grefve... Jag...

— Ömsesidig hjälp, således... Allt gick ju bra... Men hvem f—n skulle väl här kunna...?

— Den der, svarade den förvandlade bajadären, i det hon gjorde en knappt märkbar gest åt en gänglig clown, som lifligt gestikulerande syntes inbegripen i ett förtroende med negern.

— Asch!... Då har han fått dålig rådgifvare... Tockman säger inte mer än han vill... Hvem talar han med?... Ser ut som en pajas från Mothanders manège.

— Clownen är... auditör Lowin, kom svaret hviskande men ej nog lågt för att icke äfven Siri kunde uppfatta det, hvilket han märkte på den häftiga darrning, hvarmed hon nu grep om hans arm, för att liksom draga honom bort.

— Ah, f—n! Är det *den* sqvallerpumpen! svarade grefven i det han vände sig till Demirgian och yttrade liksom förargad:

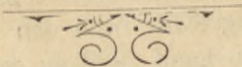
— Låt slädarne köra fram!... Vi ge tusan i maskerade raden... Stockholm är icke Paris.

— Det fins rum en trappa upp... Kanske grefven?...

— Gör som jag sagt!

Med en kort bugning lydde Demirgian grefvens befallning... I samma ögonblick som françaisens andra tur ringlade sig i den stora salen, gledo två täckslädar med rask fart i väg mot Nortull.

Målet var Järfva.

SJETTE KAPITLET.

På slipprig stig.

När madame Amalia Sjöblad kom in till sin blifvande make, major Silfverereutz, morgonen efter dennes nattliga äfventyr och fåfänga försök att tolka den rosenröda biljettens falnade kvarlefvor, hade hon hastigt märkt dessa fragment, öfver hvilka majoren ännu höll sitt sömntyngda hufvud. Med ett skadeglådtt leende af tillfredsställelse hade hon raskt sopat ned resterna på mattan, och sedan med foten ytterligare söndersmulat och förintat det farliga beviset på hennes trolöshet. Genom listigt utfrågande af den gamla, buttra Karna — i hvilken madame Sjöblad redan märkt sig ega något helt annat än en vän — hade hon kommit under fund med, att majoren icke fått tillfälle att läsa biljettens innehåll, och hon jublade inom sig sjelf öfver denna märkvärdigt gynsamma slump.

Liksom majoren hade hon tillbringat en sömnlös natt med sökande efter biljetten, allt jemt orolig öfver, att den skulle fallit i hennes beundrars händer. Först framåt morgonen hade hon slumrat in en kort stund för att snart väckas af sin kammarjungfru, hvilken anmälde auditör Lowin. Genast flög hennes tanke på det varningsbref, hon

under natten låtit majoren taga del af. Hon skulle alltså nu af den besynnerligt deltagande Lowin erhålla en förklaring, kanske äfven ett råd, hur hon bäst skulle kunna bli qvitt styfmoderskapet öfver en flicka, för hvilken hon fått en instinktiv antipati, trots att hon ej kände henne det minsta.

Hon hade bedt Lowin fatta sig kort, på grund af den opasslighet, af hvilken hon kände sig besvärad. Med sitt halaste leende hade Lowin omtalat, att det var han, som författat den varnande episteln, men på grund af försiktighetsskäl ej undertecknat den med sitt namn. Ty — som han sade — han hade skäl att frukta, det majoren kunde få del af detta bref, då ju »älskande» — här log han ett sötsurt leende — ej bruka hafva några hemligheter för hvarandra.

Han hade derpå kommit in på mer personliga saker om Siri, hvilken han utmålade i allt annat än vackra färger, och såsom han redan förut vid ett par tillfällen framställt denna flicka. Nu sade han sig hafva uppdagat, att hon i Stockholm förde en högst klandervärdandel, och att hon helt visst skulle dyka upp en dag såsom älskarinna åt en mycket förnäm person.

Vid dessa ord hade madame Sjöblad känt sitt redan närda hat mot den unga flickan antaga en bestämdare form och med en röst, som allt för tydligt strök under, hvad hon kände, hade hon frågat:

— Älskarinna, säger auditörn? . . . Hvad skulle det vara för en mycket förnäm person, om jag får vara nog indiskret att fråga? . . . Som major Silfvercreutz blifvande maka, tror jag mig ega befogenhet att . . .

— Naturligtvis! . . . Alldeles min mening också . . . Men jag beklagar verkligen, att, ja, det vill säga, vissa omständigheter förbjuda mig ännu, att ingå på närmare detaljer . . . Ämnet är allt för delikat, så att säga . . . Så mycket kan jag dock förråda, att hon när som helst kan vara att vänta i de kretsar, der stallmästar Demirgian för spiran . . . allt nog . . . ute på Järfva.

Madame Sjöblad hade i häpenheten så när slagit ned en dyrbar kinesisk vas, som prydde det blomsterbord, vid hvilket hon jemte Lowin tagit plats. Så häftigt spratt hon till vid hvad hon nu fick höra. Samtidigt bredde sig en förlägen rodnad öfver hennes af nattvak något tärda kinder, och ur de blårandade ögonhålorna sköt fram en hastigt forskande blick på auditören, liksom ville hon med denna blick genast leta ut om han till äfventyrs ej äfven hade reda på, att hon sjelf var introducerad i järfva-sociéténs »hjortparkslif».

Men hon kunde ingenting märka.

Auditör Lowin visste det icke heller ännu. Och om han misstänkte det, var han i alla fall allt för slug, att i otid blotta en dylik hemlighet, utan att samtidigt hafva andra, stora kort på hand. Ej heller hade Lowin närmare reda på Siris förhållanden. Han endast drog sina slutsatser. Han visste, att hon rent utaf rymt från sin far, och han trodde sig äfven veta orsaken till denna, den unga flickans hastiga försvinnande. Han jublade öfver den lyckliga vändning hans intriger skulle taga då rätta stunden väl vore inne. Kunde han nu äfven göra det tilltänkta äktenskapet mellan den rika enkan och hans hatade rival om intet, då vore måttet af hans hämd rågad.

Med hänsyftning på brefvet drog han nu fram med Silfvercreutz' dåliga affärer. Men i denna punkt syntes han mindre kunna ådraga sig den lefnadsglada enkans intresse. Med en otålig axelryckning föll hon in, då auditören syntes fördjupa sig allt mer i kalkyler och siffror, som voro henne en plåga:

— Hur mycket är han skyldig egentligen? Kort och godt, summan?

Lowin slickade sig om mun liksom hade det varit han, som egt att lyfta den rätt stora fordran, som nu närmast tillkom löjtnant Kronborg. Och han svarade med en röst, hvars tonvikt på vissa ord var beräknad att göra effekt:

— Låt mig se!... Ja, vänner emellan och utan räntor tror jag mig nu kunna säga en sju, åtta tusens riksdaler.

— Lappri! svarade enkan med lättsinnig frikostighet...
Säg, tio tusen... När skall summan betalas?

Nu var det Lowins tur att blifva öfverraskad. Hur van han annars än var att dölja sina känslor, kunde han vid detta svar ej annat än känna sig slagen med häpnad, när han svarade:

— Betalas?... Skulle väl ni, madame...?

— Naturligtvis!... Auditören förstår väl, att *jag* icke vill se några ovälkomna och brummande björnar i mitt blifvande hem.

— Ska'... är... det vill säga... stammade Lowin med stigande förvåning... Jag menar... Skulle ni, madame, utan vidare qvittera den gamle, förlåt, den skuldsatte majorens...

— Skulder, ja!... Alldeles!...

— Ah! Hvilket ädelmod!... Hvilken générositet!

— Som jag sagt... Och hon tillade med en anstrykning af öfverlägsenhet:... Detta vore väl icke ovanligare än många andra fall, då rika flickor måste sopa bort sina blifvande mäns fordrigsegare, synnerligast då man ämnar gifta sig med någon militär, till och med om det vore en som hör till civilstaten...

Lowin bet sig i läppen. Han kände snärten och reste sig med ett uttryck af förargelse i det han sade:

— Ni är lika grym som skön, madame... Jag beklagar den, hvilken råkar ut för er onåd, som dock, äfven den vore ljuf att bära, endast att man dermed icke utsattes för något ännu värre.

— Och detta skulle vara? frågade enkan med en blick som tydligen vittnade om att smickret var henne till behag.

— Jo, att *glömmas* af er.

— Ni är allt för artig, min herre... Men à propos glömma... Ni kan räkna på min varmaste erkänsla om ni vill hjälpa mig, att ordna det så, att jag slipper få in Siri i mitt hem... Majoren afgudar henne... Men för mig kan det ju icke vara angenämt, att hafva en fullväxt styfdotter i huset... Ni förstår...

— Hoppas det, svarade Lowin med en elak grimas, i det han helst önskade ordna denna sak så, att ej heller majoren skulle bli medlem af detta hem, som enkan syntes häntyda på.

— Och så en annan sak . . . Hvad som än kan hända Siri, så låt alltid *mig* i första rummet få del deraf . . . Inga bref, hvarken anonyma eller namnundertecknade, vill jag veta af från er till majoren . . . Det är *jag*, hör ni, som . . .

— Leder det hela, jag förstår, afbröt Lowin med en

min, som fullkomligt lyckades dölja, hvad han egentligen tänkte om den saken.

— Alltså! Vi arbeta tillsammans, fortsatte Amalia Sjöblad... Krigskostnaderna betalar jag. Och i höst, framåt september, när bröllopet skall stå mellan mig och majoren, vill jag, att Siri skall vara *fullständigt omöjliggjord* för att kunna påräkna skydd och hem hos *mig* och sin far. Allt nog!... Sätt hela er energi i rörelse... Hör ni?... Utgifterna bli mina...

Och hon drog ut en låda i en elegant klaffbyrå. Ur denna tog hon upp en schatull af silfverbeslagen sköldpadd, der hon hade åtskilliga sedlar af större valör. Ett par af dessa räckte hon den djupt bugande skälmen i det hon sade:

— Ursäkta mig, herr auditör... Två hundra riksdaler. Detta kan ju få anses, som ett litet bidrag till edra första utgifter... God morgon!... Jag måste bort... Men låt snart höra af eder...

— Gås, mumlade Lowin för sig sjelf när han väl hunnit ut i förstugan... Det blir allt till förverkligandet af *mina* planer, som du kommer att bestrida kostnaderna... Och det vore väl sjelfva f—n, om inte du sjelf en vacker dag riktigt fastnade i mina nät.

— — —
Ungefär samtidigt med att auditören steg in på »Kung Carl», militärrestauranten på modet, belägen vid Brunkebergstorg — i hvilket hotell han hyrt sig ett vindsrum — var det som Amalia Sjöberg lade sin hand på den sofvande major Silfvercreutz' axel.

Yrvaken spratt han upp och stirrade på enkan liksom ur stånd att kunna samla sina sinnen. Han såg ut att ännu lefva i drömmen.

— Jo, du var mig en ordhållig passagerare, utbrast Amalia med ett lätt skratt, öfverlycklig, att slumpen nyss kommit henne så väl till hjälp... Du lofvade ju, att vara uppe hos mig redan klockan åtta, ja, till och med sju. Nu är hon öfver tio. Har du setat så här hela natten?

— Ja, min vän, svarade majoren tydligt förlägen... Tusan så besynnerligt, att inte Karna har väckt mig.

— Träffade henne i tamburen nyss. Hon sade, att du varit vaken så godt som till sex, och att hon ej nämdes störa dig.

— Kanske det ja, svarade Silfverereutz, i det han plötsligt drog sig till minnes nattens händelser, och särskildt huru han somnat vid sina fruktlösa försök att dechiffrera fragmenten af den uppbrända biljetten.

Hans blickar flögo öfver bordskifvan, der han nu ej kunde se ens ett spår af de flagor, som han der kort förut haft uppradade. Der såg han alldeles invid sin fot en ytterst liten sothög af hvad han sökte... Detta var allt.

Misstänksamt vände han sig nu mot sin utkorade och gjorde liksom en tyst fråga, hvilken han blygdes för att kläda i ord. På sätt och vis hade han ju stulit sig till hennes hemlighet.

Enkan uppfattade mycket riktigt denna stumma vädjan, och hon förstod äfven, hvarför den var stum... Lyckan hade varit henne bevägen, och hon beslöt, att fullborda sin seger.

Med en röst, som lät fullt trovärdig i dess glädtighet sade hon därför:

— Du är allt ett stort barn, min käre vän... Jag har genomskådat dig...

— Hvad menar du?... Förstår icke...? svarade Silfverereutz, undvikande hennes blick.

— Se så! Inga krumbukter, min lille gubbe... Du har högst oridderligt behogat kasta en blick i mina hemligheter...

— Nej, jag försäkrar!... Icke ett ord har jag sett... Det vill säga... Jag hittade en biljett, en rosenröd biljett, som...

— Du trodde innehålla kärlekens glödande fraser, menar du? föll enkan in med väl spelad skälmaktig patos... Men så fann du?...

— Konstigt såg det ut, svarade majoren mistänks-

samt... Och det vore verkligen icke för mycket begärt att...

— Godt, du skall få veta det, bara du ej gör om den der manövern, min grymme Othello... Det *var* en kärleksbiljett...

Majoren spratt till som stungen af en orm. Med bleka kinder vände han sig till den alltjemt leende enkan i det han sade:

— Och detta skrattar du åt? Du, min blifvande maka?

— Kan verkligen icke annat... En för mig fullt obekant herre har djärft nog behagat... Ja, du såg väl, hvad han skref?

Denna fråga lade hon in med viss försiktighet, då hon ej var på det klara med hur pass mycket majoren fått veta af biljetten. Hon visste väl genom Karna, att den förrädiska papperslappen, som hon förgäfves sökt i sin våning, ända långt fram på morgonen, redan fattat eld innan majoren hunnit granska dess innehåll. Men det kunde dock hända, att ett eller annat ord icke fullständigt plånats ut. Det var därför som hon nu först ville höra sig för. Och hon märkte genast af majorens svar, att om han sett något måste detta i alla fall hafva varit högst litet för henne att oroa sig öfver.

Men en ton, som egde något af förnärad oskuld, fortsatte hon nu, sedan hon kände sig säkrare i sadeln:

— Jaså!... Du har således ej sett, hvad biljetten innehöll?... Nå, i grund och botten var då detta rätt åt dig... Man skall aldrig stjäla sig till andras hemligheter... Allra minst genom bref...

— Visserligen, svarade majoren, med lugnare fattning... Jag medger delvis, att du har rätt... Men å andra sidan vädjar jag till hvilken förälskad man som helst, om ej han skulle gjort på samma sätt, när slumpen för i hans händer en kärleksbiljett till hans utkorade.

— Nå, jag förlåter dig för denna gång... Och som du hör, döljer jag det ej för dig, att det verkligen var en billet-doux... Kan du tänka dig, en så'n narr den der

anonyme brefskrifvaren synes vara... Han har stämt möte med mig på Operan i qväll.

— På Operan?... Då... då följer jag med... på afstånd.

— Just hvad jag tänkte bedja dig om... Men icke på afstånd... Han bör se hur grundligt han bedragit sig på min karaktär... Endast du, ingen annan...

Majoren jublade. Han var nu viss på sin Amalias trohet. Och inte ens hennes meddelande, att intet ännu gaf anledning till Siris snara återvändande, kunde nu rubba det goda humör, i hvilket Amalias kärleksfulla trofasthet hade försatt honom. Det besynnerliga brevet, om att Siri skulle komma upp till Amalia, tolkades af denna såsom ett elakt skämt af någon ovän till majoren, och hon lät äfven påskina, att den försmådde löjtnant Kronborg kunde hafva sin del del deri. Allt nog!... Siri hade ej hörts af... Om mötet med Lowin nämde hon ej ett ord.

Det var således ej att undra på, att majoren i det bästa lynne i världen en stund senare sågs promenera med sin »tillkommande» då Siri och Berthe fingo syn på dem å Drottninggatan.

Amalia Sjöblad hade då redan återtagit hela sitt välde öfver Silfvercreutz. Och denna dag skulle icke ens Siri, om hon råkat sin far, kunnat rubba det förtroende, som han nu, mer än någonsin, började hysa för den qvinna, hvilken honom ovetande dock redan skaffat sig namnet »Natens drottning». Han var äfven fullständigt obekant med den håg, hon i allmänhet hyste att »lefva med» i Stockholms nöjeslif, och att hon minst ett par nätter hvarje vecka saknades i sitt hem.

Visserligen hade han haft liksom en inre förkänning af, att denna enka, som han allt mer tillbad, ej skulle blifva af samma stillsamma och husliga naturelle som Siris mor hade haft. Men han skref detta hufvudsakligast på det konto, som hennes vårdslösade ungdomstid och det derpå följande mindre lyckliga äktenskapet med handlanden Sjöblad hade framkallat såsom en lika naturlig nödvändig-

het, som att blommorna behöfva solsken för att kunna lefva.

Han var ej nog inbilsk att tro, det denna lifsvarma qvinna gaf sig åt honom af den kärlek, som närmar två unga till hvarandra. Han insåg, att det hufvudsakligast var ett stöd, som hon sökte i ett förbund med honom, den ganska åldrade militären, ja, hvarför icke, möjligen äfven ett namn, en titel. Han kunde gifva henne detta, plus sitt hjärta. Hon gaf honom sitt förtroende och — sin förmögenhet.

Nu i dag hade han trott sig märka, att hon både ville och kunde gifva honom mer än ett enbart ljumt förtroende. Hon hade ju sjelf oförtäckt talat om den der uppbrända rosenröda biljettens innehåll... Var detta icke bevis nog?

Och när han nu stannade med henne i den skumma förstugan, som ledde in till Operans biljettkontor för att skaffa både sig och henne plats till qvällens föreställning af Don Juan, anade han minst af allt, att han var så grundligt bedragen som en älskare gerna kan blifva, och att hon jublade öfver sin lyckade lögn.

Under en mellanakt hade enkan plötsligt varseblifvit en herre, som helt försiktigt närmat sig henne och majoren under det de togo sig några förfriskning inne på operarestauranten, som populärt kallades »Andalusiskan», dit visserligen sällan damer gingo annat än under operornas entrakter, men som annars var ett mycket gouteradt »nobis-ställe». Just som denne herre, hvilken i gång och sätt något påminde om en militär, kom alldeles inpå det bord, vid hvilket majoren och madame Sjöblad slagit sig ned, passade han på i det ögonblick Silfverereutz gjorde upp med schweizeriffickan och stack en liten biljett i Amalias hand. Innan madame Sjöblad ens hann yttra ett ord, hade han åter försvunnit.

Det besynnerliga i detta beteende väckte hennes misstankar. Hastigt stoppade hon biljetten under sitt skärp. Redan nästa mellanakt hade hon fått tillfälle att studera

dess innehåll. Biljetten var från Lowin, som bad henne infinna sig på föreningen »Blomsterkransens» karnaval redan denna afton i de la Croix' salong.

Lowin skulle hemta henne med vagn klockan half tolf. Stora öfverraskningar vore att motse.

Amalia Sjöblad var alltid intresserad när det gällde ett äfventyr.

Hela hennes naturelle låg åt spännande situationer, och hon försakade ogera ett tillfälle att låta sina känsliga nerver få vidkännas en lifvande retning. Hufvudstadsatmosferen hade redan slagit henne åt hufvudet och hon jagade jemt efter nya berusningar.

Att få hem den gamle majoren blef denna qväll ingen svår sak. Trött som han var, och nöjd i sin inbillning, att Amalia var honom trogen, skildes han vid henne utanför porten till hennes bostad. En chevaleresk kyss på hennes handske och ett:... God natt! Vi träffas alltså i morgon?... Och så var han försvunnen.

Hon var nu åter fri, och skulle som vanligt allt sedan hon kommit upp till Stockholm än en gång kunna få hän gifva sig åt en nöjesnatts fröjder, så mycket mer ogeneradt, som hon skulle uppträda maskerad.

Tanken på den biljett, som hon aftonen förut mottagit från Tockman, men som sedan kunnat göra henne oberäknelig förargelse, kom nu åter på henne. — Kanske var det han — denne hänförande grefve, som hon redan hyste en vansinnig passion för — hvilken i qväll på »de la Croix», liksom förut en gång på »Piperska murn», skulle bringa henne de öfverraskningar, som Lowins biljett låtit påskina?

Och vid denna tanke kände hon hur hennes pulsar började bulta af längtan, och hur hon ej utan oro motsåg en repetition, af hvad hon redan en gång förut upplefvat i Demirgians »paradis». Kanske skulle det i natt till och med vända sig så lyckligt, att denne Demirgian — som redan börjat plåga henne med ej allt för anspråkslösa ficklån, och för hvilkens person hon kände sig hysa en nästan slaf-

visk fruktan — ej vore tillstädes... Hennes lycka skulle i fall blifva dubbel.

Tanken på denne grefve, som kallades von Rosenschütz, och hvars ovanliga likhet med landets främste man Amalia Sjöblad ej kunnat undgå att märka, hade så att säga gång på gång bragt henne till gränsen af förtviflan, lika väl som till den högsta grad af sällhet.

Den hemlighetsfulla nimbus, som lades kring hans person, förlorade intet af stallmästarens ogenerade påstående, att denne grefve redan *var* gift, och således en hopplös kärlek för hvarje annan qvinna, som hyste någon längtan att odeladt få ega honom såsom sin äkta make.

Gift eller ogift älskade hon honom redan till vanvett, och plågan af denna lidelse mildrades ej af det sakförhållandet — hvilket hon delvis redan hunnit konstatera — att han delade sina gracer med många, många andra än henne, den svärmiska unga enkan, major Silfverereutz' utkorade.

Medan hon beredde sig att, kanske än en gång, få möta honom, kom tanken på henne, att redan i qväll skulle hon öfverraska och tjusa med den kostym, som annars varit afsedd att väcka häpnad på instundande operamaskerad, som skulle gå af stapeln följande vecka, och hvarom hela sociététen redan talade med förtjusning.

Han hade vid deras första sammanträffande i nöjenas värld sett henne såsom »Nattens drottning». Nu skulle hon visa honom en »Bajadär», en sannskyldig bild i kött och blod af Österlandets retande qvinnotyper, en mask, som med visshet ingen annan af hans många beundrarinnor hvarken tänkt på, eller i så fall ej skulle egt mod att uppträda med på en publik tillställning.

Och hon jublade i förväg öfver den seger, hon skulle vinna på alla sina medtäfferskor om grefve von Rosenschütz' gunst.

När hon helt egenhändigt ifört sig den luftiga kostymen, ringde hon på sin kammarjungfru, för att röna första verkan af sin förvandling.

Många sekunder dröjde det ej innan den völdresserade

tjensteanden visade sig. Men hon hade ej väl fått syn på den strålande varelsen i de lätta slöjorna, som knappast skylde något af den Venuslika bysten, för än hon med ett utrop af beundran rusade fram för att äfven handgripligt öfvertyga sig om, att det ej var en illusion, som här dref sitt spel med hennes förvånade ögon.

Men det var ingen illusion.

Hon nöp och kände i trikåer och tyll med samma sak-känedom som en provisionsresande för ett modemagasin, och hon vred sin härskarinna af och an för att från alla sidor kunna konstatera fakta.

— Allt var äkta... Allt var konst och natur i harmonisk enhet.

— Men... vågade hon utbrista, när första förvåningen lagt sig: Icke duger väl den der dräkten, att... att dansa maskerad med?...

— Duger den inte?... Hvad pratar hon för smörja?

— Ja, det vill säga... Är den inte för... jag menar... något för eckivåk?...

— Då är hon också *équivoque*, svarade Amalia ogeneradt... Jag skall säga henne, att på en maskerad i våra dagar kan man ha på sig hur litet som helst, bara man forstår att föra sig... Hon skulle sett i Paris...

Ja Paris ja!... När jag var med Plessens...

— Har icke bedt om några föreläsningar... Hur tycker hon jag tar mig ut?... Är det icke piffigt?

— Aekurat som en så'n der lefvande bild i Berns.

— Tack för komplimangen... Nå ja! Sämre kritik kan man få i afton... Vill hon nu...

En signal från tamburklockan afbröt hennes mening.

På husmoderns vink skyndade sig tjensteflickan att öppna, trots den sena, nattliga timman.

Hon var dock redan van vid dylika visiter på sådana tider i detta hus, der den långt avancerade enkan förde spiran, och förvånade sig noga räknadt icke mycket öfver någonting.

Men när hon väl öppnat förstugudörren och släppt in

den figur, som stod der utanför, insvept i en vid kappa, och hvilken denne genast vid inträdet kastade af sig, kunde hon ej hindra sig från ett utrop af både häpnad och öfverraskning.

I tamburlampans svaga belysning såg hon en veritabel pajas — en riktig pajas från sjelfva manègen på Djurgården — grina sig till mötes, i det han gjorde ett hopp in i salen, så att pigan skrek till af förskräckelse.

Och när hon kort derpå tittade dit in, såg hon hur denne besynnerliga figur med de galnaste krumsprång kastade sig på knä framför husets tunnklädda värdinna, hvilken skrattande slog honom på näsan med sin solfjäder i det hon brast ut:

— Charmant mask!... Alldeles utmärkt passande åt en filur som ni.

Mer fick kammarjungfrun visserligen icke bevittna af denna scen från den öppna salsdörren.

Men genom naturlig nyfikenhetsdrift lade hon genast ögat till nyckelhålet, så fort madame Sjöblad, stängt dörren, och då såg hon tydligt, hur pajasen dragit ned bajadären på sitt knä, under det att hon gapskrattande drog hans rödmålade

jättemun ända upp mot hans stora, vippande åsneöron... Men när pajasen så ville lägga sin arm om bajadärens lif, fick han en knäpp på näsan så att masken föll af, och då -- pigan kunde aldrig tro sina ögon -- såg hon hur narren plötsligt fick sjelfva den äcklige auditör Lowins afskyvärda drag, men ej -- såsom hon hade trott -- den »söte» stallmästarens mörka fysiognomi.

Och i det kammarsnärtan drog sig undan för att afvakta vidare befallningar, tänkte hon:

— Är hon nu i maskopi äfven med den der?... Fy sjutton!... Jag skulle inte ens vilja ha honom i vedlärn... Stackars majorn! Nog får han en fin fru...

Hennes tankar om madame Sjöblads smak fick dock genast en bättre vändning när hon nu hörde sin värdinna brista ut med en tydligt förargad röst:

— Inga caresser, bäste auditörn... Maskeraden har ännu icke börjat... och utom dess...

— Pardon, min nådiga! hörde hon auditören svara... Er förtjusande kostym har betagit mig alla tankar på måtta... Ni är, vid Justitia, madame, den mest hänförande...

— Se så! svarade enkan... Klockan är mycket... Det är tid att vi ge oss af .. Har ni släden här utanför?...

— Alldeles!... Efter befallning... Endast två minuter upp till de la Croix!... Kommer just derifrån... Balen är börjad... Salen full af masker...

— Vackra?

— Ingen skall öfverträffa er.

— Tror ni grefven är der?

— Hvilken grefve?

— Ah! Jag menar stallmästarn, svarade Amalia resolut, i det hon raskt öppnade dörren till tamburen i samma ögonblick som pigsnärtan dängde till i köksdörren för att låtsas som hon samtidigt kom ut från sin hemisfer.

Den vida, rikt pelsfordrade kappan flög öfver bajadärens lätta behag, och fötterna doko ned i ett par höga botforer. Hufvudet borrades in i en rymlig »lufva», och så bar det af med både henne och hennes »pajas».

Hade hon vetat det missöde, som hennes uppträdande skulle förorsaka henne bland »Blomsterkronans» föga chevalereska publik, hade Amalias liflighet nog varit mindre stor än nu...

Den svarta katten, som sprang förbi henne i porten när hon kom ned, kunde ju i så fall varit lika god varsel som något annat.

* * *

När den blå dominon plötsligt blifvit kastad öfver madame Sjöblads axlar, då hon med väl tillkämpadt yttre lugn trädde ut i damernas garderob, blef hon åter delvis herre öfver det raseri och den harm, hon kände öfver det hänsynslösa bemötande, för hvilket hon nyss varit utsatt. Detta råa påtryck, som mot hennes vilja tvungit henne att dansa för att roa *andra*, när hon var ute för att muntra upp sig sjelf, utom för andra syften, väckte en eld i hennes blickar, som ej var framkallad af maskeradupptågens ystra glädje. Och det raseri, som nu lågade inom henne, blef icke mildradt genom att hon ej nu hade någon att bryta ut emot.

Hennes afsigt var just att genast begifva sig hem från denna afskyvärda tillställning, då slumpen åter förde hennes »kavaljer» till hennes sida.

Folkströmmen hade nyss trängt denne »pajas» långt bort mot en vägg, så att han ej ens fått se en skymt af uppträdet i salongens midt. Han anade därför icke alls det elaka humör, som nu behärskade den varmblodiga enkan.

I samma ögonblick som negern höljde in henne i dominon, kom därför Lowin framskuttande och gjorde en mer klumpig än belevnad piruett framför sin dam i det han sade:

— Ah!... Ma belle baïadère!... Ödet har skilt oss åt...
Men nu hoppas jag...

— Nej tack!... *Nu* har jag fått säkrare skydd än en pajas tycks kunna lämna.

— Men jag ber...

— Lämna mig!... Det är en riktig skam, att ni närat in mig bland sånt här patrask...

Negern, som spetsat öronen, gjorde Lowin svarslös.

Med en halfqväfd ed drog han sig undan och lämnade plats för »blå dominon», som nu hack i häl följde af sin svarte domestik, åter skred ut i salongen.

På afstånd följdes hon af sin mindre ridderlige clown, som fick nöja sig med att vara ett overksamtt vittne till, hur både den retande damen och negern upptogos i en trängre krets af andra masker — idel dominos för öfrigt — hvilka icke alls syntes angelägna att tränga sig in bland de andra gästerna.

Lowin riktigt brann af otålighet att få veta den roll, som dessa enkans bekanta kunde spela i verklighetens stora maskerad. Han misstänkte, att de svartkåpade kavaljererna voro militärer, liksom äfven den gula dominon. Men beklagligt nog för hans nyfikenhet, hade han ej annat stöd för sin aning, än hvad de vida omhöljen, som dolde dessa kavaljerer, möjligtvis kunde låta framskymta när han hopades få se dem i dansens ringar.

Just som han med intresse väntade på dessa iakttagelser, kände han hur en kraftig hand föll på hans axel, och en bekant röst hördes säga:

— God qväll, monsieur pajas!... Masken sitter alldeles på sne'... Du är då icke rädd om ditt inkognito...

— Åh tusan! svarade Lowin i det han jämkade sin grinande mask tillrätta... Hur sjutton kunde...?

— Jag känna igen dig? svarade den andre, som var officer vid stockholmsgarnisonen... Jo, för all dell!... Din härliga gestalt skulle man nog kunna känna igen, om du också satte på dig, jag vet inte hvad.

Lowin var ej så enfaldig, att han tog detta såsom en smickrande komplimang... Han kände sina brister, sär-

skildt de yttre... Och han kliade sig med komisk tankfullhet på den rödmålade uppnäsan när han svarade:

— Mänskokännare! Jag vill sätta dig på prof...

— Godt! Låt höra...

— Nåväl... Du ser ju de svarta dominos, som står der borta... Är det icke förklädda militärer?

— Knappast, gamle gosse... Den ene kan möjligen vara en hästkarl... Men den andre är helt visst någon klädjude från Kindstugatan.

— Åh f—n! Tror du det, svarade Lowin besviken... Men den der gula då, som just nu resonnerar med damen i rödt? Hvad kan han vara, tror du?

— Sch! Peka inte, för tusan! Den gule är...

Men innan officeren hann fortsätta, hade några bullrande masker fått tag i vår pajas, som — ehuru motvilligt af honom själf — hastigt blef inskuffad bland de dansande paren, der han gjorde en löjlig och ofrivillig sprattling, som slutade med stort »fallissement». Med en ed reste han sig under allmänt skratt och linkade ut ur kretsen, mest förargad öfver, att hans nyfikenhet, som nyss varit så nära att blifva tillfredsställd, på nytt måste gifva sig till tåls.

Hans spanande blickar kunde nu hvarken upptäcka garnisonsofficeren eller de tre dominoparen. Och under letandet drog han ytterligare ut på tiden, så att det blef alldeles för sent att åter finna dem här. Föga anade han, att såväl madame Sjöblad som hennes nya maskeradsällskap redan under gladt bjällerklang ilade uppför Kungsbacken, utan att egna honom, den misslyckade beskyddaren, den minsta tanke.

I förargelsen bjöd han en till blomsterflicka utklädd schweitzerimamselle från Bährs Café på supé med »champis» i enskildt rum. Och derifrån raglade han med bultande hufvud framåt morgonen öfver torget upp till sin vindskammare i Kung Carl.

Hans beslut att tidigt på morgonen åter uppsöka den

flyktiga enkan strandade på fysiska grunder. Han sof nämligen som en skendöd ända till följande qväll.

* * *

I den första af de slädar, som afhemtade de tre domino-paren från »Blomsterkransens» maskerad å de la Croix' salonger, hade Siri Silfvercreutz och den gula dominon tagit plats.

Grefven var nu insvept i en fotsid sobelpels, och ned öfver det nu omaskerade ansiktet hängde räfskinnsmössans stora skärm, så att det i dunklet inne i kupén var svårt att genast kunna se den inpelsades drag.

Något samtal syntes ej vilja komma i gång.

Siri satt drömmande uppkrupen i vagnshörnet, och lät de mjuka kuddarna med välbehag smyga sig kring hennes smärta lif. Hela den föregående nattens pinsamma äfventyr och sömnlösa timmar trängde sig gång på gång fram i hennes utmattade hjärna. Och hon ryste då till öfver det ohållbara läge, i hvilket omständigheterna redan hunnit kasta henne.

Men efter hand dref henne den slapphet, som öfveransträngningen framkallat, och äfven den nyss slutade karnavalsorgiens skimrande bilder, till en tanklös dåsighet. Och hon lät sig nöja med hvad stunden bjöd, och öfverlämnade sig hjälplöst åt den rika väninnans tillfälliga bistånd...

Nästa dag skulle hon till att börja med hyra sig ett ordentligt rum i centralare trakt än der borta på Söder, och så skulle hon med energi söka sig en passande sysselsättning.

Kanske skulle hon, så luttrad af motgångar — tänkte hon — snart nog åter få mod att se sin far i ögonen, bedja om förlåtelse för hvad hon i tanklöst lättsinne brutit och på nytt blifva hans egen, lilla Siri, som aldrig, aldrig mer ville trotsa det minsta af hans bud; nej, i allt lyda alla hans befallningar.

Hon hade under dessa ljusnande hägringar nästan glömt bort, att hon ej var ensam i släden på denna nattliga färd, hvars mål hon icke ens brytt sig om att taga reda på. Bjällrornas entoniga klang och kupéns regelbundna slirningar verkade söfvande, och hon kände just de första yttringarna till antågande sömn när hon med ens spratt upp, halft yrvaken, vid det att hennes kavaljer lade sin hand på hennes arm sägande:

— Pardon, mademoiselle!... Hvarför så tyst?

Ljudet af denna röst gjorde henne fullt vaken. I maskeradlarmet hade hon under sviterna af supéns rikliga champagneflod icke fäst sig något särskildt vid hans organ, då stallmästaren presenterade denne kavaljer såsom grefve von Rosenschütz, och han med belevnad artighet tryckt hennes hand. Nu deremot förde ljudet af hans fråga hennes tankar på ett förflutet, som med all makt tvingade henne, att tillbakahålla ett utrop af öfverraskning, när hon svarade, ej utan en lätt darrning:

— Tycker grefven det?... Ja, måhända... Jag känner mig så trött... riktigt sömnig...

— Åh tusan!... Genera er icke för mig... Alltid hinner man blunda till ett par minuter innan vi komma fram.

Åter spratt Siri till... *Så* lika kunde icke två röster vara... Bestämdt...

Och hon gjorde en rörelse, som förde henne närmare den inpelsade mannen, och försökte, trots halfmörkret, urskilja hans drag. Samtidigt kom han att vända sig mot det fönster, som var på Siris sida, för att med näsduken torka bort några isblommor på glaset.

Reflexen från drifvorna vid väggkanten gjorde hans ansikte fullt belyst.

Med ett lätt skri föll Siri tillbaka mot slädens ryggstoppning.

— Hvad nu?... Hvad går åt er, mademoiselle?... Blef ni skrämmd?

— Nej!... Ja!... Jag vet inte... Jag tyckte, att släden höll på att välta, svarade Siri med en nödlögn.

— Vålta?... Åh, så farligt är det inte... Kronans landsväg är bred nog för fyra sådana här fordon, hur otympliga de än kunna synas.

Och han slog ned ett af fönstren samt stack ut hufvudet för att ändå till äfventyrs kontrollera om ingen fara var på färde.

Siri darrade som af frosskakningar.

Nervöst förde hon upp sina händer för att känna om hennes mask ännu satt ordentligt qvar. Hon hade omedvetet bibehållit den på sig när hon gick upp i släden. Och nu skulle hon för intet pris i världen velat visa sig utan detta skydd.

Med bäfvan tänkte hon på hur detta nya äfventyr skulle sluta. Hon bannade det öde, som fört henne i Berthe d'Ormontes väg. Nattens förskräckelse, då hon förföljd höll sig dold bland Tegelbackens stentrafvar, syntes henne vara en himmel af frid, mot den kinkiga ställning, i hvilken hon nu ansåg sig hafva råkat.

Alla hennes tankar koncentrerade sig kring en enda punkt...

Hur skulle hon utan uppseende i hast kunna lämna denne sin kavaljer?

Detta spörsmål blef så intensivt, att hon ej ens hörde när den inpelsade brast ut, just som släden gjorde en liten sväng och kavaljeren åter slog ned fönstret:

— Inte stjelper den här släden. Men få se hur det går med den andre... Besynnerligt nog, kan jag ej se skymten af den hvarken före eller efter oss... Hvad tror mam-selle?

När hans sällskap icke gaf något svar på denna fråga, syntes grefven antaga, att hon verkligen somnat in. Be-qvämt lutade han sig nu sjelf mot dynorna, och tände derpå ogeneradt en cigarr, hvars moln snart inhöljde dem båda i ett tjockt töcken.

Men Siri sof icke. Med halfslutna ögon bakom masken höll hon fortfarande på att reda ut sin qvistiga fråga.

Skenet af den påtända svafvelsticken gaf hennes plan fördubblad näring...

Hade man icke befunnit sig midt på landsvägen — hur långt från Stockholm visste hon ej — skulle hon genast anhållit att blifva utsläppt och sagt sig vara hemma, sak samma utanför hvilket hus som helst.

— God morgon!... Här ha vi grindstugan till Ulriksdal, hörde hon nu sin kavaljer brista ut, just som hon gjorde en omedveten rörelse, liksom om hon vaknat upp ur sin slummer... Kan just undra om kungen tar emot så här dags? fortsatte han skrattande... Förtjusande vintermorgon... I sanning hänförande!

En kort befallning och släden stannade midt för grindstugan. Grefven hade öppnat dörren och steg raskt ned på vägen, samt hördes derpå tilltala någon karl, som med en kälke kom dragande upp på landsvägen från allén till slottet. Siri hörde grefven yttra:

— Hör du, min gubbe!... Ska' du till staden?

Svaret lät både ödmjukt och förvånadt... Derpå föll grefven åter in:

— Godt!... Se här har du en hel riksdaler... Raska nu på med din kälke, och när du så möter en annan släde, lik den här, så säg åt dem, att vi komma att hålla vid kröken af vägen till Järfva-krog. Säg också åt dem, att de skynda sig... Ha de kört i kull så hjelp till med att laga deras don.

Nästa ögonblick satt grefven åter vid Siris sida. Sedan han yttrat några ord till ursäkt för sitt försvinnande, föll han plötsligt in:

— Mamselle Bengtson är ju skånska?... Är det icke så?

Siri ryckte till och svarade stammande med äkta skånska brytning.

— Naug är jag sau.

— Kan höra det... Jag älskar alla skåningar med passion... Det är ett gemytligt folk.

Siri hade ingenting att invända mot detta och hon föredrog dessutom att svara med tystnad.

— Mamselle tiger fortfarande, fortsatte grefven... Samtycker således... Nå godt!... För tusan!... Jag är sjelf så att säga skåning... Och därför tycker jag verkligen, att mamselle för landsmannskapet skull kunde lyfta litet på den der masken... Hvarför har ni den på er ännu?

— Jag... jag... fryser, svarade Siri med bultande hjärta, utan att egentligen sjelf veta hvad hon sade.

— Fryser?... Ha, ha, ha!... Tror mamsell, att en så'n der sidenklädd pappbit med två stora hål i hjälper mot köld?... Utom dess, skånskor bruka just icke vara så ömtåliga, och i alla fall bruka damerna inte i det här landet betäcka sina fagra kinder för köldens skull... Det der modet är snarare skadligt, tror jag... Alltså!... Får jag lof?

Och han lyfte sina händer för att tjenstaktigt praktisera sitt kloka råd... Men Siris framsträckta armar hindrade honom, och en vek, men på samma gång ytterligt skrämnd röst hördes bönfälla på det mest hjärtebevekande sätt:

— Nej, nej! Var god!... Jag ber er!...

— Hm!... Vore jag icke så hjärtnupen af mig, skulle jag verkligen hafva god lust att trotsa denna bön... När allt kommer omkring, är min lilla skånska helt visst lika skön som hemlighetsfull... Vet ni hvad?... När ni yttrade dessa ord, kom det alldeles påtagligt för mig, att jag bestämdt någon gång förr haft nöjet att göra eder bekantskap... Har inte mamselle Bengtson möjligen någon gång varit i lägret på Ljungby- eller Bonarps hed?

Siri darrade så att hon sjelf tyckte sig höra hur slädörrarnas rutor skrällde till.

Med en röst, som hon gjorde allt att föreställa, svarade hon:

— Jag har *aldrig* varit på dessa lägerplatser och ej heller närmare dem än i Christianstad.

— Ah!... Christianstad!... Kanske det var der...

— Nej, nej! ropade Siri afbrytande med en häftighet, som väl kunde anses besynnerlig... Herr grefven har nog aldrig sett mig förr... Ett misstag, ett... ett stort misstag...

Det vill säga... Förlåt... Jag menar, att... att det måste vara... måste vara någon... annan.

— Helt, visst efter mamselle Bengtson med så stor bestämmdhet säger det, så... Men jag måste bekänna, att jag icke ändå kan få denna min tanke ur mitt hufvud... Jag vet nu speciellt *en* flicka, som var...

Han tystnade plötsligt. Siris lilla behandskade hand hade med en blixtsnabb rörelse lagt sig öfver hans läppar, och på nytt hördes den darrande rösten bönfälla:

— Tyst! Tyst!... Icke ett ord mera... O, om ni visste, herr grefve...

— Hvad då? Hvad då?... Mamselle förskräcker mig... Har jag kanske omedvetet rört vid någon sträng, som manat fram ett ömtåligt minne, så... är jag genast beredd att på stället göra min varmaste afbön... Demirgian har verkligen varit bra samvetslös i så fall, och han skall ta mig tusan...

— Nej!... Icke ett ord heller till honom... Jag känner honom ej... Det är i qväll första gången, som jag kommit i hans sällskap, och...

— Första gången?... Han har dock sagt mig, att mamselle är en gammal *connaissance* till honom från Malmö...

— Malmö?... Ah, endast detta borde vara bevis nog, att han ej talar sanning... Jag har aldrig satt min fot i Malmö.

— Har mamselle icke det?... Egendomligt... Och likväl sade mamselle ju på maskeraden, att Malmö var eder födelsestad...

Siri rodnade under masken när hon svarade:

— Ja, jag sade det... Men... men det var endast för att... för det hörde till min rôle.

— Rôle?... Fattar icke meningen... Skulle det vara ett maskeradskämt?...

— Om grefven så vill...

— Mindre lyckadt i så fall...

— Men såsom maskerad har man ju rätt, att vara hvem man vill... Om grefven till exempel...

— Undantag kunna gifvas.

— Och om nu jag vore ett sådant undantag?

— Mamselle tycks verkligen vara det... Men säg mig i så fall... Hur kom ni in i Demirgians krets?... Vet ni ej, att...

Han tystnade och fäste med spänd nyfikenhet sina blickar på den unga flickans maskerade ansikte när hon svarade med en fasthet, som förvånade honom:

— Jag anar grefvens mening... Men jag *svär*, att denne stallmästare icke känner mig... Han vet icke ens mitt namn... Det var Berthe, som...

— Ni är således icke mamselle Bengtson?

Siri märkte, att hon försagt sig... Slappheten i förening med nervspänningen hade gjort henne oförsiktig. Och när hon nu på nytt darrande sänkte rösten, blef svaret endast ett knappt hörbart, hviskande:

— Nej...

— Hvem är ni då?... Säg, säg... Jag brinner af nyfikenhet... En högst egendomlig mystifikation...

— Jag kan icke, vågar icke, får icke säga det, hviskade hon till svar, under det att tårarna ville tränga fram.

— Men om nu jag säger, att ej heller...

— Nej, nej!... Tyst... Jag vet redan ..

— Vet ni?... Nå, då måste ni strida med öppet visir... Jag *vill* se edra drag...

Och i det han sade detta, lyfte han på nytt sin hand för att draga masken af hennes kinder... Men i samma stund slogs dörren upp och kusken anmälde:

— Järfva-krog.

— Dra för fan!

Med alla tecken till både öfverraskning och förskräckelse slogs dörren åter igen af kusken.

Och när grefven nu vände sina blickar mot sin dam, syntes det som om hon plötsligt gripits af en häftig svimning. Hufvudet hade fallit bakut mot dynorna, och tunga kommo andedragen som om hon vore nära att qväfvas.

Grefven var en resolut man. Hastigt löste han upp

kappans höga halslinning... Så kom turen till att aftaga masken.

I samma ögonblick ryckte han till som träffad af en elektrisk ström, och hans läppar hviskade:

— Siri!... Siri Silvercreutz!...

Dessa ord, huru sakta de än uttalades, återkallade den unga flickan från hennes bedöfning.

Med en blick af yttersta förtviflan, i hvilken äfven blygsel och förvirring återspeglade sig, betraktade hon den man, som fortfarande med förvåning och kanske äfven glädje i sina vackra manliga drag stod lutad öfver henne.

Länge varade tystnaden. Slutligen, när hon syntes hafva återhemtat sig så pass, att en lugn förklaring syntes kunna ega rum, hördes han med mildt, smekande tonfall fråga henne:

— Men så säg mig då, hur kommer det sig, att jag finner *er* här?

Men han hade tydligt öfverskattat hennes själsstyrka, ty ej ett ord till svar kom öfver hennes skälfvande läppar:

Varsamt lade han sin hand på hennes axel och fortsatte:

— Stackars barn!... Tydligen har ni blifvit förledd af någon illvillig människa, någon, som aktar på att bringa eder i förderfvet... Säg mig hans eller hennes namn.

— Ingen, ingen har gjort det, stammade Siri i det hon med våld syntes samla sina krafter... Det är endast mig själf jag har att skylla... Endast, endast mig själf... Felet är mitt... O, min far, min stackars, gamle, gode far...

— Vet då major Silfvercreutz icke af...?

— Nej, nej!... Han vet intet af hvad, som nu blifvit af mig... Han vet ej ens, hvar jag fins...

— Vet han ej, hvar ni fins?... Bor ni då ej hos honom?... Har han kanske...

— Drifvit bort mig, menar grefven?... Nej, o, nej!... Han drifver ej bort sitt enda barn... Men jag ljög en gång för honom... Han genomskådade mig... Och skammen öfver detta gjorde, att... att jag... rymde.

— Rymde?... For ifrån honom, utan att ens säga hvart?...

— Ja, så gjorde jag... Och nu bär jag straffet för detta...

— Vansinniga idé... Har ni då sedan dess utan huld och skydd irrat omkring i det farliga Stockholm?...

— Ja, stammade Siri upprörd... Hvem skulle väl taga sig an en så pligtförgäten dotter som jag har blifvit...?

Och hon kunde ej hindra den flod af tårar, som nu med makt bröt fram öfver hennes bleka kinder, ej heller hämna de snyftningar, som hotade att spränga hennes bröst.

Han lät henne snyfta ut.

Så fattade han hennes lilla, darrande hand och lade den mellan sina kraftfulla, varma händer, som varsamt omslöto

de späda mjuka fingrarna, under det att hans ögon med deltagande värme hvilade på henne när han sade med sitt hjärtligaste tonfall:

— Säg mig allt, Siri... Så vidt det står i min makt skall jag återföra dig till din aktningsvärda och präktiga far... Helt visst har du i din ånger och ruelse öfverdrifvit vidden af det onda... Återvänd!... Öppna ditt hjärta!... Bed om förlåtelse för hvad du i oförstånd har felat... *Han* är icke den, som utan bönhörelse skall stöta dig bort. Siri svarade ej... Hennes snyftningar qväfde hennes ord.

Han syntes bli orolig... Hvilken stund som helst kunde den andra släden med Demirgian, Klubber och de båda damerna vara att förvänta. Med nervös otålighet drog han ännu en gång ned kupéfönstret...

Hans ögon hade knappast funnit den krök af vägen, der han väntade se släden komma fram, förr än han äfven fick sin fruktan besannad. Med en röst, som ej gjorde något försök att dölja den ängslan, han kände, vände han sig på nytt mot Siri och utbrast:

— Nu komma de... Mod!... Icke ett ord om det här...

Liksom dessa ord hade utöfvat en trollmakt öfver Siris nervösa förslappning och förtviflan, tvingade hon tårarnas lopp tillbaka, och svarade med fast röst:

— Jag lofvar det... Men lofva också mig en sak...

— Säg ut... Hvad menar Siri?

— Låt mig fortfarande gälla för mamselle Bengtson... Ingen mer än Berthe vet hvem jag är.

— Jag lofvar det; känner du den andra damen?

— Nej! Jag har aldrig sett henne förr.

— Egendomligt, mumlade grefven liksom mer för sig sjelf... Har du aldrig sett *henne*?

— Nej, aldrig... Hur så?... Hvem är hon?...

— Vi få talas vid derom en annan gång... Du bevarar nu ditt inkognito... Men innan det är för sent, så hör denna min varning... Akta dig för Demirgians konster...

Han är en trollkarl, som kan snärja den bäste i sina garn.

I detta ögonblick rycktes dörren upp till den väntande släden och Demirgians mörka ansikte visade sig.

— Ändtligen, utropade han med sin sydländsk accent... Ett så'nt förbannadt uppträde!... Jag trodde, ma foi, att de skulle klösa ögonen ur hvarandra.

— Hvilka?... Hvad menar du? frågade grefven öfverraskad...

— Berthe och Amalia förstås...

— Ha de slagits?

— Som furier... Strax utanför Hagalund... Berthe var alldes vild... Masken kom att falla af Amalia, och tvärt var striden i gång... Det var visst en fortsättning på någon dispyt dem emellan vid balen på Piperska murn.

— Och hvar äro de nu?

— Amalia ville hem... Men jag vågade icke föra in de båda galningarna samtidigt till staden för att kanske der se bataljen förnyad på öppen gata... Jag måste därför taga i på skarpen... Och nu har jag dem med mig naturligtvis..

— Sää! Trefligt sällskap... An Klubber då?

— Sofver som en stock...

— Han är sig lik... Är Tockman med?

— Han hänger bak på släden, fast med svårighet...

— Full som vanligt?

— Naturligtvis... Och han sänkte rösten nästan till en hviskning när han fortsatte på franska:

— Hur är det med den lilla dufvan här i släden då?

— Hon sofver, svarade grefven hastigt i det han makade sig så att Demirgian ögon ej kunde konstatera fakta hur nyfiket han än sökte se en skymt af den unga skånskan, som, darrande af förskräckelse öfver hvad hon fått höra, krupit tätt bakom sin beskyddare.

— Nå, hur skola vi nu göra? kom Demirgians fråga. Jag står tämligen rådvill.

— Var då något högst ovanligt, svarade grefven... Jo vänta... Hur mycket kan hon vara nu vid pass?

Hon är fem i draget.

— Tror du att Andersson är vaken?

— Helt visst... Han håller nog på med att ordna kappslädarne till traftäflingen i dag på Brunnsviken... Mätte bli en skön dag.

— Så för f—n!... Den hade jag så när glömt... Kör upp med de andra till din gård... Laga att vi få en styf frukost... Jag kommer efter om en stund.

Stallmästarn tycktes hafva något att invända mot detta arrangement, men en allvarlig blick ur grefvens ögon förstummade honom genast. Med en slafvisk bugning gick han att foga sig efter den gifna befallningen.

När kupédörren åter var stängd, vände grefven sig mot den till ytterlighet uppskrämda Siri, som med händerna utsträckta mot honom stammade fram ett hviskande:

— Tack!... O, hvad ni är god!...

Han fattade hennes händer och tryckte dem båda till sina läppar i det han svarade:

— Endast min plikt... Siri, du är ej nu i den sinnesstämning, att du får bevittna dessa galningars trätor och högst oqvinliga fasoner.

— Men min Gud, hvart skall jag väl taga vägen?

— Hem naturligtvis.

En blodröd rodnad af blygsel färgade Siris kinder när hon bäfvande svarade:

— Jag har intet hem...

— Husvill!...

— Ja...

Svaret kom som en andehviskning.

— Oerhördt! mumlade grefven... Saken är långt allvarsammare än jag trodde... Då har du...

Han tog fram ett kort och började skriva några rader på detta, utan att fortsätta sin afbrutna mening... När han fått skriften färdig, genomläste han den ytterligare ett par gånger, och gjorde några ändringar och strykningar. Sedan räckte han henne skriften och sade:

— Se här!... Tag denna... Du får en god handräckning när detta visas upp hos bankir Schlossermann på Skepps-

bron. Du behöfver ej vara generad... Allt är en fullt korrekt affär...

Siris förläget nedslagna ögon tolkade bättre än med ord, hvad hon tänkte.

— Det är sannt, fortsatte grefven... vinnu är det en god stund till banken öppnas...

Och innan Siri ens visste hur det gått till, kände hon sin hand omsluta ett papper, som tycktes vara en sedel.

Hon rusade upp.

Hennes ögon brunno med en underlig glans.

Hon hade med denna sedel känt sin qvinlighets ömtåligaste nerver liksom beröras af en våldsam, brutal hand.

Och när hon sträckte fram denna sedel mot gifvaren, darrade hennes röst af förtrytelse då hon sade:

— Och detta ger man mig som åt en... en...

Han dödade fortsättningen med en glödande kyss i det han slog armen om hennes lif...

Men Siri slet sig lös, och hennes ögon flammade när hon kastade den sammanskrynkade sedeln på kupéns golf och brast ut i en ström af tårar.

— Och detta allt skall jag lida, därför att... att...

— Hvad, hvad Siri?... Hvad menar du?... Förlåt!... Din förtviflan gör mig galen... Du måste förlåta...

Bönen kom henne att vackla... Hon gaf efter som i yrsel.

Hennes armar slingrade sig våldsamt om hans hals...

Passionerad smögo sig hennes läppar mot hans. Och nästan med ett vildt skri, brast hon ut:

— Jag älskar, älskar, älskar dig!... Dig, endast dig... Det är du, som råder öfver både min kropp och min själ...

Med innerlig värme slöt han den skälvande flickan till sitt bröst och svarade:

— Siri!... Passionerna äro lifvets salighet och förbannelse... De äro elden, som håller lifvet uppe och äfven för-

bränner oss... Du som jag äro slafvar under deras välde...
Först alderdomen kan släcka denna brand...

— O, hör mig!... Låtom oss då brinna!... Brinna till
denna härliga eld dör ut som lågorna på härden.

— Du lilla toka!... Din själ är i lågor som min.

— I lågor endast, endast för dig...

— Tyst!... Det kommer någon... Jag hör steg knarra
mot snön derute... Lyd mitt råd... Du tar släden och far
till staden... Far till Kung Carl... Der tar du in... I mor-
gon skall du ytterligare få höra af mig...

Och i det han åter gaf henne en kyss, lång och varm
som endast kärleken kan gifva den, sprang han ur släden och
ropade åt kusken, som gång på gång nickade till i väntans
slummer:

— Kör till Kung Carl!

Släden svängde och drogs bort mot staden.

— Farväll!... I morgon...

Med en lång, undrande blick följde grefven det åter-
vändande ekipaget, som bortförde Siri från Demirgians slipp-
riga regioner.

Han såg länge hur hennes lilla hand svängdes genom
fönstret, viftande till afsked. Vid kröken upp till stora
landsvägen försvann hon ur hans åsyn, och med en suck,
som kanske innebar både saknad och glädje, styrde han
sina steg mot Demirgian, som, redan iförd sportkostym för
traftäffingen, väntade honom några famnar derifrån och med
ett listigt leende helsade honom med ett:

— Bon matin, mon chère ami!... Den der landtliga oskul-
den var allt en...

— Håll mun!... Är frukosten färdig?

— På befallning.

— Ha de der galningarna lugnat sig än?

— Båda sofva som snälla barn...

— Fy fan så'na barn!

Utän att yttra ett ord vidare följdes de båda männen

med långsamma steg till Demirgians »château du Järfva»,
ur hvars skorstenar en blåviolett rök ringlade sig upp mot
den gryende vinterdagern.

Ungefär samtidigt togs Siri emot af den bugande por-
tiern på Hôtel Kung Carl.

SJUNDE KAPITLET.

I syndens lustgård.

Utanför stallmästar Demirgians »château» vid Järfva — en förhållandevis oansenlig träbyggnad vid det så kallade Öfver-Järfva, som, i likhet med hela trakten deromkring, eger historiska minnen från många ofredens dagar, ända sedan Gustaf Wasas tid — hade de båda männen på en vink af stället herre intagit en lyssnande ställning.

Man hade hört larmet af en kvinlig stämman derinne, en stämman, som icke alls lät sig behagas af den gryende vintermorgonens skönhet. Detta hade för öfrigt kanske en giltig grund i den omständigheten, att det nu afbrända »slottets» alla fönster voro väl tillbommade med såväl luckor som hermetiskt täta gardiner. Den sydlandske äfventyraren och skälmen hade här inrättat sig fullt efter sitt sinne, och med ängslig hänsyn till att hans »privatlif» var mycket ömtåligt för dagens strålande stjärna, för den allt afslöjande Helios.

I den ganska omfattande parkanläggningen — som folkhumorn redan hunnit döpa till namnet »Hjortparken», dermed hänsyftande på Ludvig XV:s i Frankrike mycket ryktbara anläggning i samma stil, ehuru här med vida mindre proportioner — rådde denna tidiga morgonstund en fridfull tystnad, som visserligen då och då afbröts af en yrvaken kråkas krax eller en vallhunds hesa morgonhelsning till en dåsig ladugårdspiga nere vid fäbodarna.

Men nära sjelfva »jungfruburen» — också en benämning på Demirgians näste — lät stund efter annan en gäll och ilsken qvinnoröst höra sig, stark nog för att kunna genomtränga husets väggar.

Man kunde äfven tydligt höra att denna röst tycktes vara i dispyt med någon annan der inne i byggningen, men som föredrog att svara mer i piano på den frågandes larmande furioso, som till och med gjorde sjelfva frågornas innebörd svår att fatta för de utanför stående männen.

— Men så för tusan! utbrast nu grefven... Hur länge menar du, att vi skola stå här som narrar...? Jag är hungrig som en varg, och har verkligen icke lust, att låta den der gaphalsen störa min frukos.

— Tänkte bara, att hon skulle sluta snart, svarade stallmästaren undfallande... Det är allt utom angenämt, att stilla magens kraf vid ett sådant accompagnement.

— Visserligen!... Men du kan väl tysta henne? Du brukar annars ha medel, att få äfven den bångstyrigaste af dina så kallade »pullor» till tam lydriad, så fort du väl fått in dem i det här hönshuset.

— Jag vill äfven nu göra mitt bästa... Men den der är sannerligen värre än alla andra, som jag haft under min dressyr, svarade indiern med viss förlägenhet.

— Hvem är det?

— Berthe d'Ormonte, naturligtvis.

— Jaså hon... Besynnerlig flicka det der... Värre än fans farmor när hon sätter till den sidan.

— Alldeles riktigt... Charmant liknelse... Lika träf-

fande som alltid, när grefven behagar tala i bilder... Hon är verkligen...

— Det ger jag tusan i... Framåt marsch!... Nu kan inte en hel sqvadron grälände jäntor hindra mig från att hugga in på en bit varmt.

— Alldeles! Alldeles min tanke... Demirgian är icke den, som slår till reträtt för qvinnoskrän och inte för qvinnotårar heller, hvad grefven vet.

Och han öppnade med syrbar försiktighet den väl tillbommade dörren och bjöd med en ormlig vridning på överkroppen sin förnäme gäst att stiga på, hvilket denne äfven gjorde med rask beslutsamhet under det han utbrast med en ton, som icke lät vidare vänlig:

— Hör du, Habib... Jag har några allvarsamma ord, som jag skulle vilja säga dig mellan fyra ögon.

Den lismande indiern sänkte förläget sina svarta ormögon mot golfvet i det han med aning om något obehagligt svarade:

— Skall det ske med det samma?... Annars...

— Ja, med det samma skall det ske... Jag är van att smida medan jernet är varmt, som du nog vet... Uppskof är ofta det samma som glömska.

Indiern bugade sig undergifvet i det han ögonblicket derpå försökte antaga ett obesvärad lugn, som denna gång likväl ej ville lyckas så naturligt som vanligen annars. Något tafatt öppnade han en dörr till ett mindre kabinet och sade med ett kort skratt, som ej var framkalladt af inre munterhet:

— Se här mitt privata kontor, så att säga... Ingen stör oss i detta rum.

— Hoppas det, svarade grefven kort i det han slog sig ned i en bekväm hvilstol, under det att stallmästaren förblef stående i afvaktande ställning framför sin gäst.

Efter en kort stunds fundering fortsatte grefven, i det han tände en cigarr och bolmade ut ett långt moln:

— Jag skulle vilja veta, hur du egentligen blifvit bekant med den unga dam, som i natt presenterades såsom

en mamselle Bengtson från Malmö... Hur länge har du känt henne?

Frågan åtföljdes af en blick, som Demirgians ögon hastigt undvek när han svarade:

— Jaså hon!... Den der lilla behändiga skånskan?... Ar det inte en liten söt unge kanske?

— Hör inte hit... Svara på min fråga.

Denna direkta befallning tillät ej några undvikande omsvep. Tydligen generad svarade husets värd:

— Låt mig se... Datum har jag verkligen glömt...

— Då kanske jag kan friska upp ditt minne?... föll greffen in med uppbrusande häftighet... Pro primo känner du henne icke alls... Och pro secundo har du...

— Jag försäkrar!... Hon är...

— Tyst! Och låt mig tala till punkt... Pro secundo har du nu i natt sett henne för första gången, och som jag vill hoppas äfven för sista gången... Hvarför ljuger du?... Du vet, att jag icke afskyr någonting så mycket som lögnen... Att ljuga är endast skålmars försvar och lika fejt som det är simpelt...

I Demirgians ögon blänkte till en flamma, som vittnade om det raseri, tillrättavisningen manat fram hos honom. Hans läppar krökte sig till ett spotskt leende när han svarade:

— Jag visste verkligen icke, att den der lilla landtliga gåsen...

— Tig, usle förledare!... Och öka icke en redan stor skuld med en ny. Den der »landtliga gåsen», som du behagar kalla denna flicka, har genom dina konster lätt kunnat blifva något ännu sämre, om du fått din vilja fram... Jag vill nu veta hela sanningen... När och hur har du råkat henne?... Svara utan slingerbultar.

Demirgian märkte, att här var det allvar på färde. Rädd för vidare följder, fann han för godt att säga som sanningen var:

— Jag känner henne verkligen icke alls...

— Ser du det, din hycklare... Nå vidare...

— I går på middagen fick jag en biljett från lilla Berthe... Hon rekommenderade deri denna sin väninna — mamselle Bengtson — såsom en rar acquisition för våra små fester härute.

— Våra?... Vet skam!... Är det icke du, som...

— Förlåt!... Jag sade detta endast af artig blygsamhet.

— Kan tänka det... Än se'n?

— Hon var med på Operan i qväll... I logen blef jag presenterad för henne... Och..

Han tystnade liksom om han ej vore hågad att fortsätta... Grefven syntes emellertid ej vara sinnad att släppa avslutningen utan jagade på med ett nytt:

— Vidare i texten!

— Och så superade vi... Och så...

— Kommo ni med på maskeraden?

— Alldeles!... Jag försäkrar, att från min sida har intet påtryck blifvit gjordt för att få henne hit ut...

— Måhända... Men du är nog en allt för van qvinnokännare, för att ej osynligt lägga ut dina trådar... Jag vill nu säga så godt först som sist: Akta dig för att upprepa en så'n här manöver en gång till!... Ditt rykte är redan förut icke för vackert... Det är nu endast jag, som...

Ett häftigt buller utanför dörren till ett angränsande rum kom grefven att tvärstanna midt i sin mening. Med en frågande blick på Demirgian reste han sig häftigt från stolen.

Dörren till Demirgians »kontor» slogs upp med en skräll.

I dörröppningen visade sig en gammal qvinna med obehagliga drag, tydligt vittnande om, att hennes bekantskap med gud Bacchus icke var af flyktigare art. Hon hade stannat på tröskeln när hon märkte, att husets herre ej var ensam i rummet, och med viss förlägenhet tummade hon förklädet med ena handen, under det att den andra gjorde ett kraftigt grepp i den på glänt stående dörren,

bakom hvilken en annan qvinnas gälla diskant hördes skrika:

— Hör hon då inte, s—ns pigäsch, att jag vill in till honom?... Släpp in mig, säger jag!

— Får hon komma in? frågade hexan, allt jemt hållande fast i låsvredet.

— Nej, svarade Demirgian kort... Hvem är det?

— Det är jag, hör du väl... Berthe... Släpp in mig, säger jag!

Demirgian knuffade hastigt undan karingen, i det han raskt trädde ut i det andra rummet och drog »förestånderskan» med sig. Genom den tunna dörren, som han stängde efter sig, kunde grefven, som med obehaglig förvåning bevittnat detta uppträde, höra honom befalla:

— Gå upp med dig, säger jag!... Jag har främmande.

— En ny skönhet, kan jag tro... Ha, ha, ha!... Det är kanske dygdädla mamselle Bengtson... Du skall ge instruktioner, förstår jag... Men så ta' mig...

— Tyst, hör du!... Gå upp och kamma dig, åtminstone... Vi skola genast frukostera... Och grefven...

— Är *han* med? hördes furien afbrytande, och nu med en röst, som lät spak som från ett tuktadt barn.

— Ja, som du hör... Lyd nu och var snäll...

Grefven hörde lätta steg aflägsna sig och derpå förnam han Demirgians hviskande stämma rikta följande fråga till den gamla draken:

— Hur är det med madame Sjöblad?

Qvinnan svarade likaledes halfhögt:

— Hon sofver nu... Det var ett förbannadt lif att få in henne i lilla kammarn... Jag har nu läst igen, och här har jag nyckeln... Innanför skrek hon och gastade en lång stund, och utanför har fröken Berthe hållit serenad på sitt sätt... Stallmästarn har allt haft dem på riktig kolifej i natt? Ha, ha, ha!... Och icke en aning hade jag att få besök så här på morgonkröken...

— Inte?... Det är ju traftäffling i dag. Har inte Andersson...?

— Han pratade något derom i går qväll... Men...

— Är frukosten i ordning snart?

— Ja, genast... När det behagas.

— Godt!... Låt mig få den der nyckeln, och säg åt fröken Berthe, att hon skyndar sig.

Gumman aflägsnade sig och Demirgian öppnade dörren till sitt kontor, der grefven gick nervöst af och an på den tjocka, ljuddämpande mattan. Han vände sig häftigt mot den inträdande och utbrast:

— Fy f—n! Riktig skandal... Det kan vara på tiden, att det ta'r slut med det här... Hela sociététen blir utskämd, och hvad värre är, man har redan börjat prata om orgierna här ute icke blott i sociététen utan äfven bland folket.

— Öfverdrifter, käre grefve! svarade Demirgian inställsamt... Folk pratar så mycket i alla fall, så att man måste sätta sig öfver dylikt sqvaller... Nu är frukosten framdukad...

— Jag har redan mistat aptiten...

— Den växer nog medan man äter... Min franska kock är en mästare, och mitt vin ädel drufva.

— Jo, du svänger dig du!... Tusan vet, hvar du tar dina pengar... Kanske...

— Endast rent spel, jag försäkrar...

— Spell... Jag tål icke höra talas om spel och kortlappar... Men välan!... En bit mat måste man väl ha ändå, att stärka humöret.

Och han fortsatte i det han vänligt slog Demirgian på axeln:

— Du förstår?... Jag menade endast väl med hvad jag sade nyss, om också uttrycken blefvo skarpa... Allt nog!... Den der lilla skånskan passar icke alls i stycke med »stjernorna» här ute... Du skall lämna henne i fred...

Demirgian log ett tvetydigt löje när han svarade med en bugning:

— På befallning!... Det är ju icke heller jag, som...

— Nej visst!... Kom nu.

Och grefven, som syntes väl hemmastadd i lokalen, gick före in i matsalen, dit Berthe d'Ormonte redan med otrolig snabbhet hunnit infinna sig, så omornad hon än tog sig ut i skenet af de kronljus, som, trots den gryende vinterdagan blifvit tända.

Man slog sig ned till bords, och måltiden tog sin början under en tryckande tystnad.

Då och då försökte den nyss så bullrande damen qväfva en störande och opassande gäspning, under det hon med gaffeln tanklöst petade i den läckert anrättade kycklingsvingen.

Grefven åt fort och utan att taga minsta notis om sina bordsgrannar.

Demirgian var tydligen icke vid matlust liksom Berthe. Men det lilla han åt sköljde han deremot ned med så mycket ymningare quantiteter perlande Tokayer från Ungarns leende vinberg.

Äfven Berthe följde Demirgians exempel, och syntes snart öfverträffa sin mästare, så att grefven, som redan en god stund gifvit akt derpå, slutligen fann sig föranlåten att säga:

— Det är gift i bägaren, sade en gång en vis yngling.

— Men äfven glädje och glömska, replikerade Berthe med ett kort skratt, som dock lät besväradt.

— Ja, fröken tycks verkligen hafva *mycket* att glömma... Helst efter hvad som passerat i natt, fortsatte grefven med sarkastisk tonvikt.

Berthe blef blossande röd och reste sig häftigt i de hon kastade på grefven en frågande blick.

— Ja, se på mig, fröken!... Jag står för hvad jag sagt... En god regel lyder: Man skall ha måtta i allt.

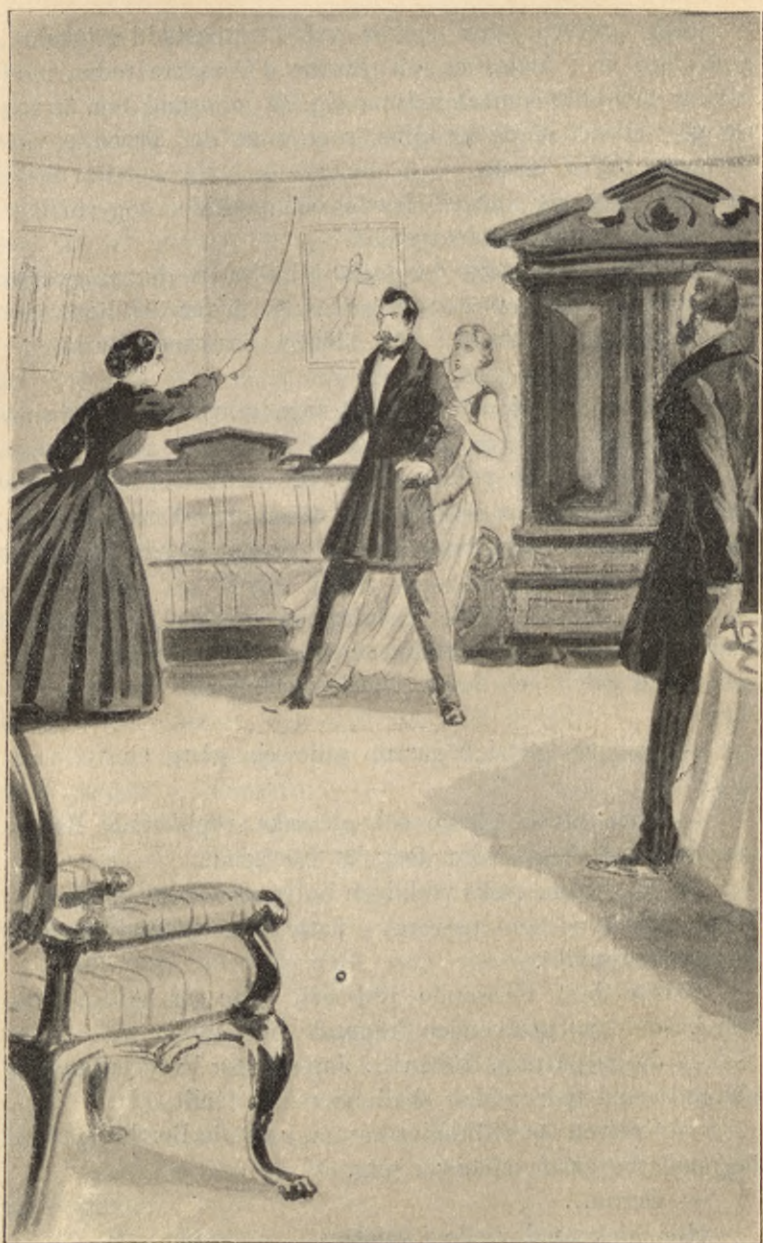
— Grefven är vid dåligt humor, svarade Berthe dristigt. Jag skall be att få aflägsna mig.

— Gerna...

Hon gick med vrede i blicken.

Demirgian, som med oro åhört det korta, men hvassa

— Rädda mig!... Rädda mig!... (Sid. 157.)

replikskiftet mellan sina gäster, märkte ej, att Berthe, just som hon skulle gå ut fått syn på den dörrnyckel, hvilken han nyss lagt ifrån sig på ett litet bord.

Hastigt som tanken grep hon denna nyckel och försvann.

Måltiden var i det närmaste slut när dubbeldörrarna plötsligt slog upp och två kvinnor kommo inrusande under häftiga skrån.

Den ena var madame Sjöblad, som i en allt annat än rik dräkt visade sig för de förvånade herrarne. Kostymen bestod så godt som endast af trikåer — resterna af hennes bajadärdräkt. Efter henne kom Berthe med ett ridspö i sin hand.

— Rädda mig!... Rädda mig!... Hon slår i hjäl mig! ropade Amalia i det hon sökte skydd bakom Demirgians stol.

— Nej, nu *skall* du ha stryk, din eländiga...

Och innan någon hunnit röra ett finger till bajadärens hjälp, föll ett hårdt slag öfver hennes bara skuldror.

Ett genomträngande skri följde på detta slag, som med blixstens hastighet träffade henne.

Berthe d'Ormontes ögon glödde. Det af vinet upphetsade ansiktet flammade, och hvarje hennes nerv syntes spänd till det yttersta. Utan att det minsta låta genera sig af de närvarande herrarne, som visade en obeskriflig förvåning, ja, häpnad öfver den förnäma, unga damens våldsamhet, höjde hon ännu en gång det smidiga ridspöet och lät det med ett hvisslande ljud hvina genom luften.

Ännu ett rapp... Ännu ett skri, mer genomträngande än det förra.

En lång blodröd strimma öfver bajadärens hals och mot ena kinden visade hvar ridspöt träffat.

Så väl grefven som stallmästaren skulle just rusa fram för att afstyra det vidare våld, hvarmed den rasande damen syntes hågad att fortsätta, då den slagna med ens hastigt ändrade taktik.

Likblek af vrede och harm öfver den skymf, hon måst

utstå, kastade hon sig med en vig rörelse öfver sin profoss och vred med ett om styrka och smidighet vittnande grepp, ridspöt ur Berthes hand just som tredje rippet var nära att falla öfver henne.

Det slag, som träffade Berthe, föll rätt öfver hennes ansikte. Vrålande af smärta sjönk hon ned på mattan, under det att Amalia med skadeglåd jubel brast ut:

— Betaldt, qvitteras!... Det der märket skall nog icke bli så lätt att sminka öfver...

Synbarligen lugnad efter denna sin bragd, kom hon nu först att närmare sätta sig in i det mycket derangerade tillstånd, hvori hennes kostym befann sig. En variétédiva i våra dagar, har helt visst aldrig varit så dekolleterad som Amalia Sjöblad nu framträdde inför de båda häpne männen. Slöjorna voro alldeles borta och trikån hade här och hvar remnat sönder under den brottning, som en stund förut egt rum mellan de båda qvinnorna i rummet en trappa upp, dit Berthe inträngt med hjälp af den från bordet i matsalen bortsnappade nyckeln. Under sin bröststörtande flykt utför trappan, för att der nere söka skydd och hjälp, hade hon ytterligare rifvit upp en lång remna i den tunna silkesväfnaden.

Skamsen sökte hon nu ett tillfälligt skydd bakom en hög karmstol, under det att hon vände sig till den i dörren stående gamla hexan — som syntes lika rådvill som männen — och flämtade fram ett kort:

— Hemta ned min kappa.

Qvinnan lydde mekaniskt och hade knappt lämnat rummet, förr än grefven med en mörk blick på de båda damerna hördes säga:

— Hur f—n står det till?... Är detta fasoner, som anstå de kretsar, hvilka ni göra anspråk på att tillhöra?... Och i närvaro af män, ja, i *min* närvaro allra helst... Jag fordrar en förklaring.

Berthe d'Ormonte hade vid ljudet af grefvens stränga röst återhemtat sig från den hastiga bedöfnings, som smärtan af slaget framkallat. Hon rusade upp, och en ström af

ord pressades fram öfver hennes läppar. Amalia blef henne icke svaret skyldig, och snart var den mest hänsynslösa tråta i gång, af hvilken åhörarne endast med stor ansträngning kunde uppsnappa ett och annat mera markeradt uttryck, som vi göra bäst i att ej referera.

Men när detta ordflöde på nytt hotade att öfvergå till handgripligheter, grep Demirgian hastigt Berthe om lifvet, och i en handvändning hade han stängt in henne i ett angränsande rum. Den gamla trollpackan kom samtidigt in med Amalias pelskappa, och insvept i denna gjorde hon hastigt sin reträtt utan att iakttaga någon som helst konventionell afskedskomplimang.

— Men så för tusan, säg mig då, hvad meningen är med det här skandalösa uppträdet? brast nu grefven ut vänd till Demirgian... Jag önskar en förklaring... Genast!

Demirgian såg något rådvill ut när han svarade.

— Icke vet jag någon... Qvinnor bli galna då vinet börjar brinna i deras ådror.

— Detta kan ej vara hufvudorsaken i ett fall som det här... Något annat måste ligga till grund för att mana fram ett sådant tillstånd af oblygt raseri.

— Kanske skulle jag möjligen i detta fall våga förmoda en giltig grund, svarade Demirgian med en listig blick, i det hans läppar krökte sig till ett sarkastiskt löje.

— Nå!... Och detta skulle vara?

— Svartsjukan!

Grefven bet sig i läppen utan att svara... Han tände en ny cigarr och började gå af och an i det långsträckta rummet. Demirgian följde honom med en lurande blick och bröt ändtligen tystnaden med att helt likgiltigt kasta fram:

— Traftäffingen börjar klockan elfva.

— Det ger jag tusan i! kom svaret med butter korthet.

— Visserligen, fortsatte Demirgian... Men ett uteblifvande skulle kanske i dag kunna tolkas förargligt... En stor del af våra militära hästkarlar hafva anmält sig, och

den kungliga paviljongen lär bli särdeles smakfull, att döma af de anordningar, jag redan haft tillfälle se.

— Nå, må göra då... Men hur tusan skall du arrangera med de der vildkattorna?... Den ena har ju icke ens kläder på sig så att hon kan komma hem.

— Skall bli lätt sak... Jag låter genast skicka in ett bud till hennes våning för att hemta nödig förstärkning ur hennes garderob.

— Så... Du är icke rädlös, du...

— Sällan! svarade Demirgian med ett förnöjdt grin... Går allt som jag tänker, hoppas jag till och med att en försoning skall komma till stånd.

— Omöjligt!... Icke efter en sådan batalj.

— Värre har jag sett... I Marocco såg jag en gång...

— Tack så mycket... Inga historier nu... Låt sadla en häst, så rider jag in till staden i ett huj. Klockan elfva är jag ute på Brunnsviken... Men så mycket du vet... Icke ett ord, om det här uppträdet... Vi ha nog af skandaler förut härifrån... Du har värst ondt deraf sjelf.

— *Silentium*, är mitt valspråk... Jag är tyst som en sfinx.

— Godt!...

Och i det han räckte den lismande konungagunstlingen sin hand till afsked sade han:

— Man kallar dig för en ond genius... Visa nu för en gång, att du åtminstone ej förleder den lilla skånskan som så många andra, utan låter henne vara i fred för helvetet här ute... Au revoir!...

Med ett inbundet leende följde Demirgian sin elegante gäst ned till stallet, der en häst snart var sadlad. En stund senare sprängde grefve von Rosenschütz med ilande fart i väg mot Norrtull innan ännu den i vinterdvala liggande trakten hunnit vakna till lif, med undantag af den sedvanliga raden fordon, som ringlade fram med föda åt den »sköna synderskan», »Mälarens drottning», som ännu låg i morgonslummer.

* * *

Demirgians första åtgärd när grefven lämnat »chateau» Järfva — som denna tid på året i regeln var obebodt och endast undantagsvis hedrades med besök af den äfventyrliga härskaren — var att uppsöka sitt stallfaktotum Andersson, för att pådrifva dennes arrangementer till traftäflingen.

Det gällde i dag för Demirgian att visa, hvad hans mycket omskrutna hästar dugde till.

Visserligen var deras rätta fält icke en isbana utan i kapplöpningsturfven, der kung Carls Auriccò och Maéstoso liksom äfven friherre Bennets sto Jane redan glänst som charmanta pristagare.

Demirgian ville gerna anses för hästkarl och ordade också vidt och bredt om denna sin kapacitet, som nog i grunden var lika chimärisk, som hela hans öfriga person. Han gaf sjelf sina djur fabelaktiga värden, om han också icke vågade sticka fram med den summa — hela 20,000 riksdaler — som engelska fullblodshingsten Winton kostat svenska staten. Att hans djur icke följdes af lysande seg-rar, tillskref han en gemen otur, och man hörde honom äfven med den trovärdigaste min i världen någon gång komma fram med den meningen, att illvilliga människor hade *trollat* otur på hans stall.

Den som närmare kände Demirgians vidskepliga natur — ofta typisk för låga karaktärer — drogo på mun åt dylika galenskaper. Andra åter, som han snärjt i sina garn, gáfvo honom ofta rätt äfven i dylika narraktigheter, som han blindt tycktes tro på sjelf.

När han nu återvände från stallet, var hans uppsyn långt mörkare än han ens visade vid den tillrättavisning, som på morgonen kommit honom till del för den lilla skånskans skull. Med bekymrad min öppnade han dörren till förestånderskans snuskiga rum i en närbelägen kåk, allmänt kallad »Blåkulla».

Ogeneradt sparkade han till en sofvande katta, som låg ur vägen för hans fötter. Med ett ilsket jamande flög kattan upp i knät på den gamla hexan, som väl gjort sig

förtjent af epitetet »Blåkullamor». Hexan fann bäst att lägga band på den vrede, som brann till i hennes små, lurande ögon, när hon såg sin »älskling» röna en dylik omild behandling. Och med en röst, som hon försökte göra så litet sträf som möjligt, helsade hon med ett gnällande:

— Se, välkommen, herr stallmästare... Är det på nytt något galet med flickorna deruppe?

— Jag ger f—n i hela samlingen, svarade Demirgian med ilsken uppsyn i det han kastade sig rak lång på megarans allt annat än prydliga soffa... Nu är det visst något på tok i stallet igen... Har hon inte gjort som hon lofvade mig i går?

Blåkullamor kastade en listig blick på sin missnöjde herre när hon svarade:

— Man gör, hvad man kan... Jag har både läst och lagt tre sorters klöfver i spiltorna.

— Har hon glömt svaflet då?

— Svaflet? Det fattas bara det... Tror herr stallmästarn att en så gammal signerska som jag skulle glömma den viktigaste satsen?... Nej, min sann... Det vore som att baka utan mjöl.

Demirgian syntes emellertid icke öfvertygad om trolldomens kraft denna gång, när han svarade, vresigare än nyss:

— Men lika f—dt går det nu på tok i dag igen med mina pris... Och detta bara för den der fördömda spinnrocken, som fortfarande var kvar der i stallet, fast jag strängeligen har befallt henne...

— Spinnrocken? afbröt hexan i det hon rusade upp... Hvad i all världen säger stallmästarn?...

— Den är kvar, hör hon ju... Jag kommer nyss derifrån och såg den med mina egna ögon. I dag kan vadhallningen gå upp till sina modiga tio tusen, ja, mer, utom priserna... Och hon ska' få se, att jag inte får en skilling af hela kakan...

— Ja, så är det att lita på pigor, föll nu Blåkullamor in... Jag sa'...

— Man gör sånt der sjelf... Hur tusan...

— Var lugn, stallmästarn... Det fanns i alla fall icke en tum garn på rocken när den bars ut, och trampen var afhäktad... Och då...

— Jag ger f—n i både garnet och trampen... Nu får hon genast gå ut och taga till salfvan... Stryk en knifsudd på hvarje hof af de hästar, som skola med ut i dag... Det skulle hon för resten redan hafva gjort när klockan slog tolf i natt... Men då var hon väl full som vanligt.

Blåkullamor tycktes ej hafva något att invända mot sanningsenligheten af detta påstående, som för öfrigt pigorna lätt skulle kunnat gifva vittnesmål om... Långsamt haltade hon fram till ett gammaldags hörnskåp och tog der ut den undergörande snabblöparens salfvan, som var Demirgians egen komposition. Hon hade redan med den svarta burken i handen hunnit fram till dörren för att hasta ut och fullgöra sin herres befallning, när olyckan ville, att hon snafvade öfver en försvarlig flottfläck.

Med ett rop af förskräckelse föll hon rak lång på det granrisade golvet, under det att burken med det magiska innehållet gjorde en vid cirkelfärd för att slutligen hamna rätt i elden på den öppna, rymliga spisen.

Burken sprack. Och med en häftig knall som af en mindre laddning dynamit flög innehållet ut i rummet, stänkande kring sig ett formligt regn af svartbruna fläckar, hvaraf Demirgian icke fick minst på sin del.

Ursinnig rusade han upp från sin hvilande ställning. Det af ilska förvridna ansiktet var som krutsprängdt, och svedan i skinnet kom honom att tjuta som en besatt. En kraftig spark förpassade hastigt Blåkullamor ut i förstugan, der hon sprattlande och vrålände vred sig af både förskräckelse och smärta.

Demirgian, som nu fick brådt att tänka på undvikande af obehöriga vittnen, släpade nästa ögonblick åter in trollkäringen och lade henne på soffan i det han sade:

— Skrik då icke så f—dt! Hon skall få en speciedaler till plåster... Ja, två om skadan är allt för svår...

— Minst fem, stönade hexan.

— Gamla markatta. Tror hon, att man stjälar pengar?

— De' gör han visst de', gemena turk... Men jag skall min själ säga till länsman och...

— Tyst! Hon får pengarna... Men var lugn nu... Sätt sig upp skall hon få höra en annan affär, som skall ge minst fem till.

Detta löfte syntes hafva en förunderlig verkan på hexans misshandlade lemmar. Med nästan ungdomlig liflighet reste hon sig i soffan och svarade:

— Ondt gör det!... Men hvad skall väl en fattig staccare icke genomgå för slantarnas skull?... Hur var det herr stallmästarn sa'?

— Jo, hör nu noga på, hvad jag säger, och lägg det på minnet.

— Idel öra, goa stallmästarn...

Och hon intog en afvaktande ställning, som bjärt lät hennes snikenhet lysa fram i det af lidelser och spritbegär djupt fårade ansiktet.

Demirgian hade åter satt sig under det han med en våt handdukssnibb försökte borttaga fläckarna från näsa, panna och kinder framför en spräckt »pigspegel», som endast bitvis återgaf hans mörka drag. Med sänkt röst fortsatte han:

— Endera qvällen — jag skall framdeles gifva närmare besked — kommer jag utåkande med en ung dam, som hon skall egna all möjlig omsorg... Det är en liten skånska, som skaffat mig en hel del obehag... Hon måste kureras för det der... Demirgian låter ej hvilken slyna som helst sätta sig på sina höga hästar och stöka till sattung åt en man som jag.

— Alldeles riktigt resonneradt, föll Blåkullamor in med deltagande liflighet... Hade inte den der fördömda pigan glömt min befallning om spinnrocken, så...

— Hör nu på hvad jag säger... Spinnrocken ger jag nu tusan i... Värre var det med salfvan, ty den blir svårare att få maken till...

— Kunde jag inte tro de'!... Den der burken har jag då alltid varit så innerligt rädd om... Och så skulle den ställa till ett så'nt spektakel oss emellan... Goa stall...

— Tyst! har jag sagt...

Och han sänkte rösten på nytt till hviskning när han fortsatte med hemlighetsfull min:

— Jo, den der flickan, jag talade om, är en så'n der fin dam, hon förstår... Hon ser tusan så bra ut, men är styf i nacken, fast hon bara heter Bengtson eller något ditåt...

— Alla på »son» ä' högfärdiga, kära stall...

— Tyst, har hon hört!... Jag vill inte, att hon logeras in i mitt hus... För det skulle lätt gifva anledningar till prat... Utan här i lilla kammaren vore alldeles utmärkt dufslag... Vingklippningen gör jag sjelf — fortsatte han med ett elakt grin. — Hela besväret blir bara att se efter dufvan, så hon inte flyger bort förr än jag gifvit mitt bifall... Förstår hon?

— Precisemang, som tysken sa', svarade, megäran med ett listigt flin... Det blir väl bäst, att sköta den der mam-sellen alldeles som vi gjorde med vackra Selma, då...

— Hysch! Inga namn... Det här fallet är ändå mycket ömtåligare... Hon har höga beskyddare och skulle lätt kunna skaffa mig ett fördömdt obehag om...

— Ah, är det på det lilla viset?... Då begriper jag schäsen fullkomligt... Stallmästarn är kär i henne, och...

— Inte precis... Men principen, ser madam.

— Just den ja!... Skulle också vara besynnerligt om inte hvarje flicka skulle bli galen i en så grann karl som stallmästarn... Inte ens sjelfva kungen... Han...

— Tyst, tyst!... För all del!...

Och med en röst, som hexans smicker helt visst gjort välvilligare och muntrare, fortsatte han:

— Alltså! Håll kammarn i ordning, och haf luckorna förskrufvade... Jag skall i god tid gifva närmare besked...

Han hade rest sig och stod just i begrepp att lämna sin värda kompanjon i en ny bedrift af samma natur, som

han redan förut praktiserat, när hon åter lät upp sitt tandlösa gap och utbrast:

— Dom der två specieriksdalerna för sparken, som..?

— Har icke ett öre på mig nu... Vet inte ens hur jag skall kunna reda mig vid traftäfflingen... Men i morgon så...

Och han skyndade raskt ut för att undgå alla vidare kraf af den penningsnäla käringen, som vresigt mumlade efter honom:

— I morgon är en skälm!... Men vänta du, min gunsti' junker... Lofven är bra, men hållen är bättre...

Och hon styrde sina steg till hörnskåpet och letade der fram en nästan halftömd brännvinsbutelj, ur hvilken hon tog sig en försvarlig klunk, medan de små, elaka ögonen spejande flögo mot dörren för att se efter om ej till äfventyrs någon obehörig åskådare vore att vänta.

Styrkt af finkellikören linkade hon derpå fram mot en liten bastant dörr, som utifrån var försedd med en duk-tig hake. Denna lyftades af och dörren sprang upp för ett häftigt ryck.

Ett intensivt mörker rädde derinne. Men vid skenet af en taljdank, som hexan tände på, kunde man efter hand någorlunda orientera sig i detta krypin, der dagsljuset syntes vara en fullständigt okänd gäst.

I motsats till det rum, der salfexplosionen nyss hotat med farlig förödelse, och der brist, lättja och snusk syntes gå hand i hand, rädde här nästan öfverdådig komfort.

Vid skenet från den stora turkiska taklampan med kulörta glas och lampetterna, borde detta rum — ett slags blandning af boudoir och salong — minst blifva fyrdubbelt så stort för ögat till följd af det öfverflöd på speglar, som här täckte väggarna. Bakom en kinesisk skärm af blå sidenbrokad såg man det höga ryggstycket af en rikt skulpterad mahognysäng sticka upp, och från en sänghimmel af spegelglas nedfölla å ömse sidor tjocka draperier ända till den dyrbara persiska matta, som, väfd i ett enda stycke, betäckte hela golfvet. Öfriga inredningen af detta rum

var hufvudsakligast hållen efter österländska motiv och vittnade om anordnarens utpreglade smak för verklig lyx och beqvämlighet.

I öfrigt syntes ej någon vidare ordning råda i detta rum mer än i karingens eget högqvarter der utanför. En rikt spetsprydd underkjol och en elegant peignoir af siden syntes slarfvigt kastade öfver skärmen. På en chaise-longue stack foten af en broderad strumpa fram vid sidan af en liten toffel, hvars make tronade på ett litet näpet rökbord i sällskap med en tömd champagneflaska och kvarlevorna af några halfbrända cigarretter. Vid foten af detta bord blänkte svagt en större vinkylare af oxiderad koppar och i denna, hvars is nu öfvergått till vatten, simmade en bundt svafvelstickor bredvid några äggskal.

Att döma af det damlager, som lagt liksom en grå slöja öfver all denna haremslika härlighet, syntes detta rum ej varit i bruk på mången god dag.

Den instängda, unkna luften vittnade äfven om, att dörren ej varit öppnad — och icke det förhängda fönstret heller — sedan rummet senast mottagit besök af dess härskarinna, hvilken, med hänsyn till kvalitén af den garderob, som låg framme till påseende, ej tycktes vara van att knussla med sina »nålpengar».

— Se så der ja! mumlade hexan sedan hon gjort en summarisk städning på sitt sätt, och slängt ned kläderna i en liten »puff»... Nu är dockskåpet snart schangtilt som ett brudgemak... Men blir den nya inte medgörligare än mamsell Selma så... Fan till jäntor att vara nosgranna!... Sämre fick man nöja sig med när jag var ung... Alla ä' di lika petiga... Hvarenda en, utom den der Berthe... För si *de'* ä' en flicka hela da'n *de'*...

Och hon stängde åter omsorgsfullt igen dörren till denna åt Venus helgade boning samt linkade sedan beskäftigt ned åt uthuslängan för att uttömma sin vredes skålar öfver pigan, som ej kastat undan den förargliga spinnrocken, hvilken så när kunnat kosta matmor lifvet.

Demirgian hade återvänt till sitt sommarresidens, sedan han beslutsamt skickat in en dräng till staden för att hemta nödig förstärkning till madame Sjöblads derangerade toilette.

Hans ögon hade en olycksbådande glans, ty den gångna nattens äfvensom morgonens händelser hade ej varit egnade att sätta honom i godt humör.

Grefvens tillrättavisning kom ännu hans blod att sjuda med sydländsk häftighet, som dock mer vände sig mot den ännu af honom så godt som okända mamsell Bengtson, hvilken indirekt varit en orsak till den skarpa uppsträckning han fått.

Det var nu med Berthe d'Ormonte han ville närmare söka en förklaring öfver, hvad den der skånskan egentligen var för en figur, som så kunnat väcka grefvens lifliga deltagande. Sedan skulle han nog draga försorg om, att hon finge smaka på, hvad det ville säga, att skaffa honom — Demirgian — så kalladt hundsnius... Han hade för öfrigt lagt märke till, att den der mamsellen icke var honom vidare bevågen, trots all den inställsamma artighet, han visat henne både under supén och balen på de la Croix.

Men när han äntligen kommit in i det rum, der han efter striden mellan de båda qvinnorna stängt in Berthe, var det icke någon lätt sak att få lif i henne.

Nattvak och omåttliga libationer, jemte den häftiga sinnesretningen med Amalia, hade tagit ut sin rätt öfver hennes kropps- och själskrafter. För Demirgians uppmaning att vakna var hon absolut döf. Uppkrupen i en soffa låg hon nu försänkt i en sömn, som intet syntes kunna störa.

Demirgian hade slutligen stannat framför henne med ett uttryck af förvåning, märkvärdigt nog för denna usla natur, som i regeln ej lät sig träffas af någonting, der andra sinnen ovillkorligen skulle känt sig manade antingen till medlidande eller förakt. Han var fullkomligt okänslig för alla ädlare förmimmelser. Om han understundom visade en vekare sida — såsom man äfven vet att han gjorde — var denna i grund och botten lika falsk som hela hans

öfriga natur, och skulle icke undgått att blifva observerad af en människokännare. Men dylika aktade Habib Bey eller Demirgian sig för på det omsorgsfullaste, såvida de samtidigt ej voro af samma ondskefulla material som han sjelf.

Det var de enfaldiga och godhjärtade, hvilka Demirgian förstod att betjena sig af för sina dåliga syften. Det var bland dem, han vann sina segrar.

Emellertid såg stallmästaren nu ovanligt förvånad ut, der han stannat framför den sofvande Berthe d'Ormonte.

Kanske var detta den enda qvinna, för hvilken Demirgian någonsin hyst ömmare känslor än enbart de erotiska. Han hade till och med verkligen friat till henne — helt visst äfven ledd af egennyttiga perspektiv med hägrande förmögehet. Men hon hade afslagit att bli hans maka. Hon kände sin fars tankar om denne friare... Och hon lät sig nöjas med att bli hans — älskarinna, naturligtvis med iakttagande af största hemlighetsmakeri.

Der hon nu låg utsträckt på den rymliga soffan i en ställning, som lindrigt sagdt var mycket ogenerad, yttnade hennes i sömnen leende drag om en drucken bacchant eller faun, som i sömnen tror sig famnas af någon älskad satyr. De svällande, blodfulla läpparna rörde sig sakta och formade sig gång på gång till en kyss, och hennes barn häfde sig häftigt som svallsjöar mot en klippig strand. Det rika, mörka håret hade gått upp ur sina knutar och böljade nu ned som en svart, glänsande flod mot mattan, under det hennes smala, välformade fingerspetsar nervöst syntes trumma takten till någon sprittande mazurka, som i drömmen kanske tonade för hennes öron.

— Ah! Hon är förtjusande, ma belle Berthe! hördes Demirgian brista ut med dämpad röst... Hvarför blef hon icke min?... Riktigt min... Kanske skulle jag då icke vara den usling, som...

Berthe hade nervöst ändrat läge, liksom om hon redan i drömmen haft förnimmelse af att någon observerade henne. Det lyckliga leendet öfver hennes läppar hade försvun-

nit, och deras sammanpressade linie visade nu, att långt andra bilder än kärlekens och glädjens fått makt med hennes tankar. De små händerna hade knutit sig, och läppar-

nas minspel visade trots och hån när de frampressade ett tydligt hörbart:

— Amalia!... Siri!... Hundra andra... Och...

— Hvad menar hon? mumlade Demirgian intresserad... Siri?... Ah! Bestämdt är det den der lilla gåsen, som...

En ofrivillig nysning kom Berthe att spritta upp ur sin sömn. Yrvaken reste hon sig på armbågen och betraktade Demirgian med förvåning och allt annat än vänliga blickar.

— Sof du godt, min älskling? kastade denne fram för att afbryta en tystnad, som syntes besvära honom... Du drömde, tror jag?

Berthe hade nu rest sig i sittande ställning och fäste på frågaren en förargad blick när hon svarade:

— Jag tog mig verkligen friheten att drömma...

— Om mig, min älskling?

— Nej tack! Jag har nog af dig som vaken... Du har icke burit dig så åt... Men säg mig en sak... Med hvad rätt stängde du in mig här, och hvarför spionerar du på mig när jag sover?

— Spionerar icke alls, min raring... Kom alldeles som du vaknade... Du nös... Jag trodde du var vaken... Och...

— Hvarför stängde du in mig?... Det hade väl varit lämpligare att fösa in den der galningen här, som knappt hade en tråd på kroppen... Ah! När jag får tag i henne...

Och hon förde sin hand mot den blåroda rand, som slaget af ridspöt lemnat qvar öfver den kind, hvilken under sömnen varit vänd mot soffryggen och därför undgått Demirgians uppmärksamhet.

Hans blickar föllo nu på detta obehagliga märke efter det nyss utkämpade enviget, och han kunde ej annat än tyst för sig sjelf medgifva, att ärret vanstälde henne betydligt.

I det han slog sig ned bredvid henne i soffan sade han tröstande:

— Se så, min lilla pulla... Var icke ond längre... Madame Sjöblad reser genast hem, bara hon får ut andra kläder... Hon kan väl inte...

— Alldeles onödigt i mitt tycke, föll Berthe in med häftighet. Den der människan skulle bestämdt inte generasig för att gå naken midt på sjelfva Drottninggatan pro-

menaddags, när hon kan visa sig så på de la Croix'... Synes det mycket här på kinden?

Och hon vände ärret mot Demirgian, som uppmärksamt tog det i skärskådning. Lugnande svarade han:

— Inte något att tala om... Lite rödt... Går snart bort, om du baddar med kallt vatten och gnider in med cerat... De märken, du gaf *henne*, voro mycket värre.

— Säger du det? utropade Berthe med skadeglädje... Jag, önskar att hennes ögon följt med... Ah! Du kan inte tro, hvad jag hatar hennes ögon... Aro de inte afskyvärda, fula, gräsligt fula?

Demirgian hade visserligen en annan tanke om den saken, men han svarade försiktigtvis:

— Både fula och dumma, min älskling...

— Ja visst!... Och jag kan verkligen icke förstå, hur någon kan bli kär i en så'n der markatta.

— Nej visst!... Men smaken är ju så...

— Idiotisk, hvad karlar beträffar, ja... Tänk då hur näpen är icke Siri...

Hon hade hastigt hejdat sig vid det att namnet Silfvercreutz var nära att smyga fram öfver hennes läppar.

Demirgian märkte, att det var något, som hon syntes vilja dölja, just det, som han nu ville hafva fram, för att bättre kunna organisera sin hämdplan mot den unga, okända flickan.

Med skenbart likgiltig röst föll han in i det han reste sig och gick fram till det med halfslutna luckor försedda fönstret:

— Den der Siri, ja... Hon är ju ganska näpen... Men nog f-n är det en gås... Annars hade hon väl...

— Ja, hon är lite' dum, fortsatte Berthe, inom sig tillfredsställd med Demirgians falska kritik... Hon kommer ju också så godt som nyligen direkt från Christianstad, och der...

— Christianstad? föll Demirgian in, när Berthe på nytt syntes hafva försagt sig... Ja, du nämde det i går...

— Sa' jag verkligen Christianstad?

— Ja, visst! Hvad annars?

— Tyckte jag sa' Malmö... Hon är visserligen af en rätt fin familj...

— Ja, du sade det, hennes far är ju baron? Var det inte så?

— Baron?... Nej för all del... Bara simpel adelsman.

— Ja visst... Så var det! svarade Demirgian i det han antog en mycket likgiltig ton, som bjärt stack af mot den intresserade elden i hans från Berthe bortvända blickar...

Och han fortsatte i det han började trumma mot rutans isblommor:

— Han är ju artillerikapten?

— Han? Nej förlof... Han är ryttmästare...

— Vid »skåningarna», ja. Så var det...

— Nej, käre Hab! Vi ha tagit fel båda två, föll nu Berthe in med ett gäckande skratt... Jag är trött och pratar bredvid mun... Nu talar du om en, och jag om en annan... Menar du inte mamselle Bengtson?

Demirgian, som ej ville spänna nyfikenhetens båge för högt, fann rådligast att svara:

— Kan inte tusan komma ihåg hvad alla mamseller heta... Andersson, Pettersson, Bengtson och Lundström och...

— Ha, ha, ha! Din tok... Jag tänkte inte inviga dig i det här förtroendet... Men du behöfs... Alltså!... Den der mamselle Bengtson, heter egentligen Siri Silfvercreutz, och...

Demirgian spratt till af öfverraskning när han svarade:

— Silfvercreutz?... Majorens dotter?

— Alldeles!... Blifvande styfdotter till Amalia Sjöblad.

— Åh tusan!

— Jo, just så!... Men hör nu en annan sak... Den der lilla Siri har jag mina planer med, må du tro... Jag vill, att hon fullständigt tränger ut Sjöbladskan ur... Ja, du förstår?

— Något!... Men...

— Inga men!... Om du inte arrangerar det så, kom-

mer du inte att kunna påräkna så mycket som en skilling af mig åtminstone.

Detta var ett argument som talade.

Här är tillfälle att slå två flugor i en smäll, tänkte Demirgian i det han jublade inom sig öfver hur Berthes plan harmonierade med hans egen, som han dock försigtigtvis ej ämnade blotta.

Han visste tillräckligt att börja med. Men medan lycan nu syntes honom bevågen, ville han äfven göra något för sin ömmande myntfot.

— Hör du, Berthe, började han inställsamt .. Du vet, att du är det käraste jag eger och...

— Se så! Inga dumbheter... Du vill ha pengar, kan jag förstå?

— Alldeles!... Du vet, traftäffingen i dag...

— Ah! Ja visst!... Och så'na nöjen kosta pengar, inte sannt?... Men har du inte hört, att kungen sagt: »All sparsamhet bör iakttagas»... Rätta dig efter det, min gosse... Den der tillställningen kan gå löst på tusentals riksdaler...

— Men min ställning, mitt anseende, kära vän..

— Prat!... Du har icke alls någon anledning att slösa... Och den här gången...

— Men kära Berthe... Du sa' ju nyss...

— Du menar för Siris och Amalias skull?...

— Ja, om du vill, att jag skall kunna göra dig till viljes så...

— Kan ske för mycket billigare pris... Låt bli att spela så hejdlöst...

— Spela?... Har inte haft ett kort i hand på, jag vet inte när...

— Sää?... Klubber sade annat i natt.

— Ah! Klubber!... Du sa' något!... Tänk om *han* ville skriva på åt mig..?

— Hm! Då känner du honom inte rätt... Men försöka duger...

— Du är således obeveklig.

— Fullkomligt!... Icke en skilling;

Demirgians ögon antogo ett olycksbådande uttryck när han nu med fullständigt ändradt tonfall vände sig mot Berthe och kastade fram:

— Du kommer att ångra dig!... Du vet, vår hemlighet... Endast ett ord af mig, och...

— Jaså!... Du hotar också?... Just värdigt en skälm som du...

— Du vågar?...

— Fullkomligt!... Stoppa du pipan i säcken... Dina ord vinna i alla fall ingen tilltro.

Stallmästaren tuggade sina läppar i vanmäktig vrede. Han insåg allt för väl, att han med hot icke skulle vinna något af denna qvinna, och han fruktade mer än någonsin att få henne till motståndare...

Berthe hade rest sig och gick mot den nyss reglade dörren. Hon hade nästan uppnått matsalen derutanför, då Demirgian hastigt rusade fram och fattade hennes arm.

Med en blick af djupaste förakt gjorde hon sig fri och utbrast:

— Hvad vill du?... Låt mig vara!

— Berthe!... Bara en enda gång till... Tusen riksdaler, och jag är hjälpt...

— Kan inte i dag... Möjligen hälften... Du skall få dem på sadelplatsen..

— Engell... O, om du visste!...

— Men endast på ett villkor...

— Allt!... Säg bara ett ord...

— Jo, den der Amalia Sjöblad får aldrig mer visa sig i detta hus...

— Jag lofvar, svarade Demirgian utan ens en tanke på att hålla sitt löfte.

— Håll också ord!... Skulle jag ännu en gång råka henne här... Då...

Och hon knöt krampaktigt sina små händer under det att ögonen sprutade floder af hatets eld.

— Du är förtjusande! utropade Demirgian i det han

raskt lade sin arm om hennes hals och sökte röfva en kyss från hennes svällande läppar.

Men han förfelade sitt syfte. Vigt slet Berthe sig lös, och i stället för kyssen fick han en duktig skräma öfver näsan af den lilla vildkattans hvassa naglar.

Under det hon hastigt ordnade sin rufsade frisyr sade hon till sin på nytt stukade älskare:

— Jag undanber mig alla carresser för framtiden från *din* sida... Hvad som har varit, är mer än tillräckligt... Du kan ju nu — genera dig icke för mig — försöka med någon annan... Tag enkan du... Hon är god nog åt...

— Eller Siri Silfvercreutz? föll den afspisade in med ett tvunget skratt...

— Siri?...

Hon syntes tveka ett ögonblick, liksom gripen af en plötslig hjärtnupenhet. Derpå fortsatte hon, hånskrattande åt denna tillfälliga känsla af medlidande:

— Hvarför inte?... Hon är väl ej omöjligare än någon annan... Du brukar då icke...

Hon fortsatte ej sin mening utan lämnade skyndsamt rummet för att genast kläda sig för afresa in till staden.

Demirgian blickade girigt efter den bortilande flickan. Som en blix slog det honom, att han nu, mer än någonsin, älskade henne till passion. Men på samma gång måste han inse, att hennes känslor för honom voro ohjelpigt afkylda, och att han numera knappast kunde påräkna ens hennes vänskap.

— Fördömdt! mumlade han... Vacker, förnäm och rik!... Allt i förening... Och så denna satans galenskap, att alla, alla skola bli stormgalna i endast *en*... Hade hon bara hunnit blifva min hustru... Ja, då hade sakerna nog kunnat ordna sig fint både för henne och mig... Men nu...

Och han tände en äkta kubacigarr af starkaste slag och började bolma med långa djupa drag liksom sökte han med rökningen mildra intrycket af det nederlag han nyss lidit.

Havannans blåviolettera ringar förde hans tankar på sommarsol och sydländsk himmel, och han drömde sig

omedvetet in i en ställning såsom österländsk magnat, omgifven af idel krypande beundrare, öfver hvars lif och gods, qvinnor, välfärd och lycka han finge fritt disponera med en envåldshärskares hela nyckfullhet.

Han drömde detta så lifligt, att det kalla, lagbundna Norden för en stund alldeles förintades ur hans tankar, och att slumpen nu ställt honom här såsom en lyckoriddare, hvars adelsbref var förfalskad, lika som uppgiften om hans budskap som gåfvobringare från vicekonungen af Egypten till Carl XV var falsk från början till slut... Han glömde, att många redan genomskådat honom i detta land, der han nu uppträdde som ett slags maskerad hofnarr, och under sin så kallade stallmästaresyssla endast dolde den vanskliga uppgiften, att roa en islandets monark med österländska narrspel, hvilka vunno folkets förakt och betänksamma axelryckningar från gråhårsmän i landets råd. Han glömde också, att han redan utpekades som denne älsklige monarks »onda genius», liksom han äfven var det för många, många andra i detta rike, hvars beprisade gästfrihet han profiterade af på det mest hänsynslöst oblyga sätt.

Han spratt upp ur sina lysande drömmar och gnuggade hastigt den påträngande sömnen ur ögonen.

Verkligheten syntes honom för ögonblicket rätt fatal.

Med all sin förslagenhet hade han dock nu råkat i en knipa, som såg kinkig ut. Spelskulden sedan senaste »klubbafton» var ännu icke liqviderad, och dagens traftäffling på Brunnsviken skulle helt visst icke få den utgång, han hade väntat.

Allt berodde der på lyckliga vadhållningar. Men Fortuna syntes vara vid misshumör, och kungens ständigt öppna plånbok, när »gunstlingen» bar fram en bön, var för tillfället tom...

— Saprstil! mumlade han ilsket, i det han vördslöst skakade af den glödande askan mot den dyrbara smyrnamattan, utan att akta på om mattan tog skada eller ej... Pengar!... Hur f—n skall jag få pengar?... Femhundra är en droppe i hafvet...

Och han tuggade sina naglar under vridande och vändande på en mängd förslag, som alla dock strandade på ett eller annat ref i möjligheternas trånga farvatten.

Plötsligt syntes han gladt springa upp i det han med förnöjelse gnuggade sina händer.

— Caramba! Saken är klar, mumlade han... *Hon* skall rädda mig.

Och med återvunnen liflighet se vi honom en stund senare ogeneradt öppna dörren till den lilla kammare en trappa upp, der bajadären, Amalia Sjöblad, med otålighet väntade på en mer passande visitkostym än den hon nu visade sig uti.

— Pardon, madame! Jag stiger på utan att låta anmäla mig... Men som husets herre tänkte jag...

— Var så god!... Genera er inte, monsieur Demirgian, svarade enkan utan tecken till missnöje... Komma inte mina kläder snart?

— Alltför snart, min sköna!... Skulle jag få råda, borde ni aldrig visa er i någon annan dräkt än den ni nu bär... Mitt hemlands tjusande odalisker skulle begå sjelfmord af jalousie om de såge er så här... Och...

— Nog, nog!... Monsieur är alldeles för artig... föll Amalia in smickrad, i det hon behändigt sökte dölja den förargliga refva, som hennes trikå nyss hade fått under flykten för Berthes ridspö.

— Nej, jag försäkrar! fortsatte lismaren, nöjd med det resultat hans ord syntes vinna... Ni är, ni är sjelfva inkarnationen för all den skönhet, som vi muhamedaner hoppas att få njuta af en gång der uppe i Allah's paradis... Ni är...

— Nej, stanna för all del!... Tala nu förstånd... Säg mig en sak... Blef icke grefven förfärligt ond, då han såg mig och den der Berthe drabba samman så vildt alldeles inför hans ögon?

— Snarare tvärt om, min nådiga, svarade Demirgian, med afsikt att bibehålla Amalias goda humör... Han blir alltid uppspelt af små förströelser i den der stilen... Det

vill säga, jag tror, att han tog det hela mera såsom ett godt skämt... Och onekligen såg det tusan så lustigt ut.

— Lustigt?... Tycker monsieur det?

— Förstå mig rätt!... Pikant, menar jag... Madame var hänförande... Smidig som en kattunge och förtrollande i den lätta dräkten.

— Ack! Han såg väl inte?...

Hon hejdade sig och kastade en förlägen blick ut genom fönstret på den bländhvita snön. Försiktigt jemkade hon härunder den del af den rifna trikån, hvarpå hon syftat, ännu tätare mot stolens stoppning.

Efter en stunds tystnad hvarunder Demirgian med kännareblick lät hela hennes figur undergå en kritisk granskning, som helt visst skulle utfallit till hennes belåtenhet, om han gifvit ord åt densamma — fortsatte hon:

— Jag är förtjust om det är sannt, hvad monsieur säger... Ni känner min passion för grefven?... Och det skulle gjort mig otröstlig, om han blifvit ond på mig... Men hvad skulle jag göra?... Se här...

Och hon visade på de märken, som ridspöt lämnat efter sig, under det hon yttrade med uppflammande vrede:

— Ah! Hvad jag afskyr denna qvinna!... Jag vet icke, hvad jag skulle vilja gifva för att aldrig mer få se henne i detta hus.

Det blänkte till en blick af vaknande hopp i Demirgians ögon när han föll in:

— Ni har rätt madame!... Berthe d'Ormonte är *alldeles* för svår i sin svartsjuka... Hon skadar sig mest sjelf, men på samma gång...

— O! Kan ni då icke lofva, att hon åtminstone ej får komma *hit*?... Aldrig mer, hör ni!

Demirgian antog en min af bekymmersam eftertanke när han svarade:

— Skulle nog kunna låta sig göra... Men... Möjligen... Det vill säga... Jag är på sätt och vis beroende af henne till följd af ett litet lån, som...

— Lån? Betala henne, och...

— Lättare sagdt än gjordt... Tre tusen riksdaler ta'r man icke hvar som helst i detta fattiga land...

— Tre tusen!... Hör på!... Ni går in på min begäran?... Portförbjud henne!... Gif henne den lilla lappprisumman redan i dag... Säg?...

Demirgian antog en min af spelad förvåning när han svarade:

— Omöjligt, ma chère!... Jag är så godt som — pank.

— Gör mig till viljes i alla fall... Pengarna kan få hemtas hos mig så fort jag kommer hem.

— Ah! Hvad tänker madame på! Ni gör mig alldeles häpen...

— Bagateller!... Ni går således in på mitt förslag?... Eller ännu bättre... Följ med in, när jag far hem för att kläda om mig till traftäffingen.

Detta var just hvad Demirgian helst önskade och han kunde knappt dölja sin glada öfverraskning när han svarade, likväl med fortsatt försiktig tvekan i sitt sätt:

— Må göra! Men...

— Se så!... Saken är afgjord... Ack! Hvad det skall bli härligt, att äntligen få undan denna orm.

Och hon sprang upp från sin plats i det hon med yster liflighet räckte förrädaren sina båda händer samt bjöd honom sin korallröda mun i det hon hviskade:

— Lyd!... Och ni får den kyss, som ni så länge tigt mig om...

Han tryckte henne passioneradt till sitt bröst.

Deras läppar möttes i samma ögonblick, som Blåkullamor visade sig i dörren med Amalias kläder.

Amalia slet sig lös i det hon lät höra ett lätt rop af skrämsel.

Demirgian vände sig med häftighet mot hexan och röt:

— Ut!... Hvem tusan har gifvit henne lof, att smyga som en katta för att spionera på mig och mina gäster?... Säg till, att racken körs fram... Genast...

Blåkullamor syntes förvånad öfver denna Demirilians häftighet, som, när det rörde qvinnor, sällan tog sig så

bullrande form för det att *hon* »händelsevis» kom i vägen. Och hon tänkte:

— Här är nog fråga om annat än kärlek.

Med ett doft mummel åtlyddes ordern. I trappan hörde man hexan svärjande brista ut:

— Gäster!... fy f—n så'n gäster!... Och så'n der ska kallas för *bättre* folk, som än ha den ene än den andre... Men bevars väl... När man har pengar, kan man göra hur man vill.

Och hon dängde igen gårdsdörren till »Sydens lustgård» så att Demirgians tabernakel skakade.

ÅTTONDE KAPITLET.

Hvad som hände på Brunnsviken.

Demirgian insåg allt för väl, att hans ställning gent emot Berthe d'Ormont och madame Sjöblad måste blifva kritisk nog, efter hvad som senast hade förefallit. Han hade gifvit dem båda löften, som han ej tänkte, och ej heller kunde infria, alldenstund båda dessa damer voro honom lika omistliga i mer än ett afseende. Hitintills hade det hufvudsakligast varit den lilla, eldiga Berthe, som bragt honom ett större återkommande stöd i hans ekonomiska svårigheter, lika väl som många fingervisningar, när det gällt att arrangera någon extra festlighet på Järfva. Hon hade

varit så att säga den osynliga handen, som utan alla sjeltviska bevekelsegrunder låtit honom, ställets värd, skörda all ära, af hvad som i arrangementen hade lyckats ådraga sig till och med konungens nådiga bifall.

På sitt sätt höll han henne nog räkning för allt detta. Han visste hennes gränslösa beundran för »riddaren i purpur», och han glömde aldrig, att meddela henne den dyrkade monarkens belåtenhet, så snart som den i sammanhang med järfvafestligheterna blef uttaland med kungens vanliga rättframma uppriktighet.

Detta var Berthes belöning.

Intet annat skulle heller varit henne mera kärt. Kungens bifall var för henne, hvad solen är för lifvet och vatten för den törstande ökenresenären. Och då ju denna belöning — visserligen i andra hand gifven med lämpliga modifieringar — ej kostade en skilling af all den pekuniära tack, som Demirgian derjemte visste att plocka ut af sin höge beskyddare, ansåg han sig ej böra undanhålla henne denna billiga glädje, som hon ej ens hade lyckan att mottagå ur första hand. Sjelfva bouquén deraf hade gunstlingen naturligtvis vetat att samla in åt sig sjelf.

En gång var det dock annorlunda. Se här historien om detta.

* * *

Under en animerad roddtur på Edsviken hade Berthe d'Ormonte för första gången mer odeladt tillvunnit sig majestätets särskilda bevågenhet.

Det var en tjusande sommarqväll med smekande mån-sken. Det silfverblanka vattnet återspeglade trolskt de fagra, skuggbäddade stränderna. Luften var stilla och mätad med doft och en temperatur, som på en tryckande dag föreföll angenämt sval.

Edsviken, Carl XV:s älsklingsvatten, hade kanske aldrig tett sig så hänförande som denna qväll. Som ofta annars

hade man nu lagt ut från Ulriksdals brygga med de då så populära och af konungen så omtyckta små »drakarna», hvars förgyllda stäfvar glittrade mot det djupblå vattnet.

Ljudlöst förda af välskötta åror gledo drakarna hän mot det trånga passet vid Stocksunds bro.

Trollsk var taflan...

Talrika kulörta lyktor gånge åt det hela en fängslande bild af en romantisk regatta på Venezias härliga golf.

Doften af kådan från »gran och fur» gjöt sig i aromatiska fläktar mot drakarnas hänförda passagerare, som tysta hängånge sig åt lyckliga drömmar och ljuft svärmeri.

Kungen, som krupit upp i stäfven på den främre farkosten, syntes mer än vanligt betagen i taflans skönhet. Ej ett ord från hans läppar hördes nu vilja gifva luft åt den hänryckning han kände.

Man hade just svängt om vid en liten udde. På en vink af konungen styrde båten fram mot »Calles klimp», ett förtjusande klippusprång, der Carl XV gerna tillbringade mången stund af poetisk njutning, och som af professor B. äfven blifvit i färger odödliggjord i en liten skizz.

Då höras smekande ljud från en mandolin, härliga accord i mjukaste pianissimo.

Till dessa accord smög sig i ett nu en vacker qvinnoröst, först dämpad och liksom bånfvande, sedan allt fylligare och mer disponerad. Snart kunde hvarje ord med lätthet urskiljas.

Och dessa ord voro ej främmande för någon bland de öfver vattenspegeln framglidande åhörarne, allra minst för konungen.

Det var sången »Två ögon», diktad af konungen sjelf, och för allmänheten bekant genom hans »Smärre dikter», utgifna 1865, och liksom alla andra deri förekommande sånger vittnande om den kunglige skaldens öppna sinne för allt det sköna i lifvet.

Men sången väckte på sätt och vis äfven förvåning.

Ingen visste — ej ens kungen — att den var satt i musik.

Deremot hade alla de närvarande mycket väl reda på, att denna dikt var så att säga en poetisk återklang af hans beundran för det »ljuslockiga, blåögda ideal», den han »mest älskade», som ödet gjorde till en annans maka, men som dock såsom »barndomsvän» aldrig gick ur hans minne.

Sångerskan var Berthe d'Ormont, men impulsen var från Demirgian.

På en vink af den kunglige skalden, svängde hans drake med några vackra årtag intill den farkost, der Berthe fått sin plats.

I det han räckte henne sin hand, hörde man honom säga med en röst som vibrerade af rörelse:

— Tack, min fröken!... Är det ni sjelf, som inspirerat det vackra accompagnementet?

— Ja, ers majestät, svarade Berthe rodnande, öfverlycklig att af kungen personligen få mottaga denna komplimang.

— Såå! .. Gratulerar frökens musikaliska talang... Det vore mig ett nöje om ni ville skrifva af musiken åt mig... Vill ni det, fröken d'Ormonte?

— Med glädje, ers majestät, svarade Berthe, synbarligen mycket stolt öfver den uppmärksamhet, som hennes musikaliska föredrag hade väckt, liksom äfven öfver den nyfikenhet, hvilken nu mötte henne från alla åsyna vittnen.

På en ny vink af den ännu drömmande konungen skildes drakarna och bildade linie som nyss, hvarpå man med långsamma årtag gled fram mot slottet.

Klart tindrade dess spegelblanka fönster, nu belysta af månstrålar, och fagert tecknade sig i »Edens vik» bilden af detta kungliga konstnärshem, som alltid blef hans kära-
ste fridstad.

Hvad drömde han nu?

Kanske var det »idealet», som än en gång manades fram; det ideal, som han sjelf preciserat sålunda:

»Liten, ljuslockig, blåögd, fin, blid och blyg»...

Denna promenad i båt — något som för öfrigt ofta upprepades under vackra sommarqvällar vid Ulriksdal —

slutade med en animerad tillställning på terrassen framför slottet, der supé var framdukad jemte punsch, bischoff och andra förfriskningar.

Den drömmande tungsintheten var snart förbytt i ystert glam, och de sånger, som närvarande ryktbarheter ur hufvudstadens sångarevärld under aftonens lopp sedan läto höra, voro alla egnade, att ej låta den glada stämningen tryckas ned.

Minnet af denna afton framstod sedan alltid såsom en hägrande punkt af svunnen lycka för Berthe d'Ormonte. Kungens visade uppmärksamhet hade satt hennes hjärta i en brand, som aldrig kunde släckas. Det var af Demirgian, hon hade fått ingifvelsen att sjunga denna sång, som hon sedan aldrig mer fick tillfälle att bissera för dess diktare.

Hon hade först ej velat lyssna till detta Demirgians råd; hon hyste en medfödd antipati för alla dessa blåögda blondiner, som alltid verkade »urblekt kärlek» såsom hon karakteriserade dem...

Men hon lydde för en gång.

Hon visste, att Demirgian kände kungens smak, och för *hans* skull, till behag för »Qvinnornas kung» lade hon för några ögonblick band på sin motvilja för de blonda med ögon blå.

— — —

Hågkomsten af denna qväll hade plötsligt trängt fram i Demirgians hjärna, då han nu kände sig slitas mellan två kinkiga alternativ.

Hur han nu gjorde, blef det honom till förargelse, kanske äfven till skada.

Han kände Berthe d'Ormontes hetsiga lynne. Envis var hon också. Hon hade nu satt sig i sinnet, ett madame Sjöblad ej skulle få visa sig inom järffvasociététen, och han skulle till och med mottaga »handpengar» på hållandet af detta nödtvungna löfte... Å andra sidan hade han nyss af madame Sjöblad likaledes mottagit subsidier, fast af långt större valör för uteslutandet af Berthe... Båda in-

funno sig ofta sjelfbjudna, och båda voro mycket efterfrågade af denna nöjescirkels kavaljerer...

Häraf kunde lätt inträffa en katastrof.

Det var en sådan eventualitet, som framför allt måste undvikas. Ett nytt uppträde af samma slag, som nyss egt rum i Demirgians hus, kanske dertill under närvaro af en hel del gäster, skulle åsamka honom än mer ovilja, än han redan fått erfara från åtskilliga håll... Ja, han kunde till och med utsätta sig för sin kunglige beskyddares höga onåd, liksom han redan fått erfara sådan från konungens personliga vän och ordonnansofficer Gyllenkloo, som syntes hafva genomskådat honom mer än nyttigt för hans — Demirgians — vidare karriär på gunstlingsbanan.

Bekymmersamt styrde han sina steg mot »Kung Carl» för att i en *absinthe-verte* styrka sina tankar innan han direkt begaf sig ut på traftäffingen å Brunnsviken.

Med stor sakkänedom beredde han den nervretande pariserdrycken, och nickade tankspridt åt en yngre officer, som han blifvit presenterad för på »Stora Sällskapet», under det att schweizeriflickan, som serverat honom, på afstånd njöt af att betrakta denne mörkhyade man, hvarom folket hade så många besynnerliga historier, naturligvis alla högst intressanta för en lefnadsglad schweizerimamsell.

Plötsligt får han syn på en äldre, distinguerad herre med omisskänlig militär hållning, som just bekräftar sig då den unge löjtnanten rusar upp som en automat och helsar den gamle mannen på öfligt sätt.

Med raska steg går den nyss inkomne fram till den flicka, som nyss serverat Demirgian, och frågar henne med en röst, som väl kunde tillåta lyssnare att höra hvarje ord:

— Känner fröken till om någon löjtnant Kronborg brukar titta in här på »Kungen»?

Flickan tyckes leta i sitt minne en stund, hvarpå hon hastigt brister ut:

— Löjtnant Kronborg?... Nej!... Jo, vänta!... Är det icke en skåning med stora, ljusa mustascher?...

— Precis! svarar den gamle militären... Skulle han komma in något i dag, så lämna honom detta kort...

Och han tog fram en plånbok, samt letade upp ett visitkort, på hvilket han skref några ord... Kortet lämnades sedan jemte en dusör för besväret åt flickan, som nigande svarade, i det hon kastade en blick på papperet:

— Skall ske, major Silfvercreutz...

Demirgian, som likgiltigt lyssnat till denna lilla uppgörelse, spratt till då han hörde schweizeriflickans svar.

Hastigt tömde han sin absint i det han reste sig och gaf flickan en vink.

Denna närmade sig med ett kokett småleende, under det att hon ännu höll majorens visitkort i sin hand. Utan att låta genera sig lade Demirgian raskt sin arm om hen-

nes lif på vanligt kurtismanér, och i det han gjorde min af att nypa henne i hakan sade han skrattande:

— Kärleksbref tror jag?... Får jag se...

— Kärleksbref?... Pytt sa'n! Af en så'n, der gammal...

— Säg inte det, lilla Rosa!... Gamla kattor lapa också mjölk... Får jag nu se...

Han fattade ett hastigt grepp om hennes handled och vände behändigt körtets baksida mot sina nyfikna ögon. Snabbt som tanken hade han uppfattat innehållet, och släppte genast den just icke motsträfviga flickan från sig i det han sade:

— Så går det till i krig!... Se här till plåster i ambulansen... Håll till godo!

Nigande mottog flickan den pappersetta, som Demirgian lämnade henne. Hon skyndade derpå fram till fönstret för att äfven få kasta en blick på konungens gunstling, när han ögonblicket senare brådskande sågs hasta ned utför Lilla Vattugatan.

I det hon sedan vände sig till den militär, som kort förut helsat på major Silfvercreutz, hördes hon brista ut med ett patetiskt:

— Är han inte förtjusande, den der stallmästar Demirgian?... Man skulle riktigt vilja äta upp honom.

— Smaklig måltid! brummade officeren... En oförskämd lymmel, är hvad han är... Jag begriper verkligen ej hur Rosa kan ha' så dålig smak.

— Dålig smak?... Nej, hör på löjtnanten!... Afundsjuk, tror jag?

— Icke det minsta... Men nog skall jag akta mig att lämna några förtroendeuppdrag åt en så opålitlig postiljon...

— Hvad behagas?...

— Ja, man låter icke en främmande läsa bref, som...

— Har jag aldrig gjort!...

— Nej, jag säg det...

— Var det försegladt kanske?

— Hör icke hit!... Under alla omständigheter var det icke ämnadt åt den der skurken...

— Skurken? utropade Rosa med en min, som tydligt återspeglade hennes förskräckelse... Hur vågar löjtnanten kalla *honom*, kungens vän...

— Jo, midt i ansiktet på honom skulle jag slunga ut detta ord, om jag gjort rätt, svarade den unge officeren med förtrytelse målad i den höga färg, som nu drog sig öfver hans manliga drag.

Och i det han reste sig för att gå fortsatte han med ungdomlig hetsighet:

— En så'n som Demirgian, borde icke ens bli serverad på »Kungen» i hederliga militärers närvaro... Hans plats är drängstugan och — pigkammarn.

Vackra Rosa på »Kungen» stod alldeles handfallen öfver detta häftiga utbrott.

Ännu en god stund sedan löjtnanten lämnat lokalen, som nu var tom, syntes hon bekymmersamt reda ut hur denne yngling vågade yttra sig så skandalöst om kungens egen vän, damernas andra afgud, den »förtjusande» indiern, som alltid var så ytterst artig och elegant i sin kurtis.

Slutligen, när hon ej syntes komma till något resultat, stoppade hon ned både sedeln och kortet i sin penningeväska och mumlade:

— Skurk för en så'n der valp!... Ah! Han skulle veta det bara... Demirgian dödade honom på fläcken.

Dörren till förstugan slogs upp i samma ögonblick. Löjtnant Kronborg visade sig som efterskickad. Bullrande slog han sig ned och rekvirerade:

— En konjak, vackra barn!

— Ah!... Är det inte löjtnant Kronborg?

— Visst fan!... Hit med konjaken!... Fort skall det gå!... Vet lilla nåden om auditör Lowin har vaknat än?

— Jaså han!... Nej inte, hvad jag vet... Men det var en major här nyss och lämnade detta kort till löjtnanten.

— Ett kort... Tag hit får jag se...

Kronborg tog kortet och läste:

»Löjtnant H. Kronborg!

För den händelse dessa rader, skulle träffa löjtnanten i dag, vill jag bedja om ett samtal i min bostad, Clara Östra Kyrkogata 8, kl. 6 e. m. denna dag. I annat fall i morgon f. m. kl. 10 Angeläget.

Silfvercreutz.

— Så för tusan! mumlade Kronborg i det han stack ned kortet i fickan på sin korta ridpels... Hvad tusan är det nu fråga om?...

Så tycktes han plötsligt få en idé. Han vände sig till Rosa och frågade:

— Har auditörn verkligen icke varit nere något i dag?

— Nej, jag försäkrar!... Inte hvad jag har sett.

Kronborg skyndade upp och ut i förstugan. Ej heller portiern syntes hafva reda på om auditörn gått ut...

Då kilade Kronborg i väg upp för trapporna för att personligen göra sig underrättad om Lowin var hemma eller ej... Han kände mycket väl till rummet, alldenstund han flere gånger varit der förr.

Några kraftiga ryck i låset, några dundrande bultningar.

Men intet svar. Allt förblef tyst derinne i den anspråkslösa vindskammaren.

Han gaf just en ny signal, då dörren bredvid hastigt slogs upp.

Ett mörklockigt qvinnohufvad visade sig och syntes hafva en orolig fråga på sina halföppnade läppar.

Men frågan förstummades och dörren drogs åter hastigt igen, samtidigt med att Kronborg tyckte sig höra ett skrämmt utrop från den så snabbt retirerande skönheten.

Han syntes gripen af en plötslig öfverraskning.

Med vidöppen mun stirrade han en god stund på den dörr, genom hvilken det vackra hufvudet nyss tittat fram... Han trodde ej sina ögon, och kände sig liksom anfäktad af en plötslig hallucination...

Så fick han en brinnande lust att knacka på hos

denna Lowins granne för att göra sig förvissad om, att han ej sett i syne.

Denna lust blef honom slutligen så öfvermäktig, att han ej kunde hindra sig från att realisera dess verkställande.

Han kände hur hans hand darrade då han knackade, under det att hans blickar brände sig fast vid de på dörren målade sifforna — 27 — som angåfvo lägenhetens nummer inom hotellet.

Men ej heller här fick han något svar.

Dörren blef obevekligt stängd.

Han vågade ej skrida till ytterligare uppmärksamhet. Långsamt drog han sig bort mot trappan i det han mumlade:

— Visst f—n var det Siri!

Åter nedkommen slog han upp hotellets »liggare»... Med nervös oro läste han:

Nr 26... Auditör Lowin... Christianstad.

Nr 27... Mademoiselle S. Bengtson... Malmö.

Och han mumlade i det han gång på gång flög öfver »tjugusjuans» rad:

— Bengtson!... Bengtson!... Malmö!... De' va' tusan, hva' hon va' lik Siri...

— Hvad söker min herre? hördes nu portiern...

— Jo, säg mig en sak... Den dam, som bor i nr 27, är inte hon... Jag menar... När kom hon hit?

— I natt, svarade portiern kort.

— Jaså i natt?... Skall hon bo här länge?

— Vet intel...

Men Kronborg visste mycket väl hur man bör bära sig åt för att få munlädret mjukare på en portier. Han antog en mycket hemlighetsfull min och stack handen i fickan samt drog upp sin plånbok, som öppnades och visade rik tillgång på sedlar för den uppmärksamt betraktande hotellmatadoren. Långsamt letade Kronborg bland sina papper i det han mumlade:

— Tusan så fatalt, att jag icke träffade henne... Besynnerligt, att hon redan hunnit ut...

Portiern gjorde en bugning i det han med betydligt medgörligare tonfall föll in:

— Förlåt min herre, men var det icke herr auditör Lowin, som söktes?...

— Jo visst!... Men jag söker också mademoiselle Bengtson... Vi skulle träffas här nu på morgonen... Men...

— Hon sofver bestämdt ännu... Kanske kan jag...?

— Jo, för all del!... Se här, och han räckte den djupt bugande en hel »femma»... Jag sitter derinne på schweizeriet. Gif mig bud när hon går...

— Skall ske!... Hvem får jag den äran att helsa från?

— Säg bara till när hon kommer, svarade Kronborg, nöjd med sin idé... Likaledes om han skulle få se auditören kila upp...

Och med tankarna fulla af älskogsdrömmar, som alla knöto sig vid den nyss framskymtande flickans fagra bild, slog han sig ned för att med konjak och sodavatten svalka sitt blod, hvilket under den långa väntan blef allt hetare och hetare.

Efter två timmars fåfängt hopp styrde också Kronborg sina steg utför Lilla Vattugatan.

Nedkommen på Drottninggatan vek han af till höger samt syntes snart röra sig i en lång fil af promenerande, hvilka alla tycktes hafva samma mål nämligen ut till Brunnsviken för att åse dagens traftäffing, som på samma gång skulle blifva dess fashionablaste sportnöje, alldenstund man äfven väntade konungen och prinsarna dit ut, möjligen äfven den omtyckta drottningen, som var mycket road af all uppfriskande idrott.

Vid planen utanför Vetenskapsakademien rådde ett rörigt lif. Här voro en mängd slädvurstar stationerade, som — i likhet med de välkända omnibussarna »den gula» och »den blå» underhöllo trafik mellan staden och Haga, när sommarsol kallade till friluftslif i det gröna.

Med svårighet lyckades det Kronborg att få sig en plats. Slutligen kom han mellan två köpsläende hästhand-

lare, som ogeneradt utbredde sig med hvad de trodde om utsikterna för den eller den hästen.

Kronborg, som till en början kände sig rätt besvärad af sällskapet, kunde dock till sist ej annat än bli mer och mer intresserad så snart hästhandlarnes resonnement började vidröra vadhållningar på det eller det djuret.

Hans spelpassion vaknade, och snart var han lifligt inne äfven med sina meningar, som också vunno anklång alldenstund man hörde dem komma från en, som verkligen begrep saken.

Äntligen var man framme vid vägen till Stallmästaregården.

Här rådde ett formligt marknadslif och här hade äfven de båda hästhandlarne en kappsläde stående i det rymliga lidret.

På inbjudan af Kronborg stego nu de tre hästkarlarne in den trängseluppfyllda, stora källaresalen, der glögg och varm punsch konsumerades kanntals, och der tobaksröken bäddade in de pokulerande och sorlande gästerna i en nästan ogenomtränglig, svartgrå dimma, genom hvilken oljelampornas lågor blinkade som fyrlykter i dimma.

Kronborg och hans tillfälliga gäster hade tagit plats alldeles invid dörren till det lilla rummet till venster, och gåfvo sig god tid, ty ännu hade man minst en timme på sig innan täflingen skulle ega rum, och vägen ut till banan var knappt mer än ett bösshåll.

Bäst som Kronborg fått fram de reqvirerade spritvorna, öppnades kammaredörren bakom honom, och en smärt, mörklagd man i körkostym stack ut hufvudet, samt kastade en spanande blick öfver det glammande laget.

Han hade ej väl fått syn på Kronborgs sällskap, förr än han gaf den ene af de båda hästhandlarne en vink, som denne genast skyndade sig att hörsamma, utan att ens bedja hvarken Kronborg eller sin kamrat om ursäkt för sitt försvinnande.

Kronborg, som genast känt igen hvilken det var, som öppnat dörren, blef emellertid förargad — liksom nästan

alla den tidens officerare i landet då Demirgian visade sig, till och med i konungens närvaro. Med retligt tonfall vände han sig till sin granne och sade:

— Är er kamrat bekant med den der?

— Med stallmästar Demirgian, menar herrn? svarade den tillfrågade liksom tillrättavisande... Nå ja... *Bekant* är väl för mycket sagdt... Det vill säga... Jag och Person ha gjort honom några tjänster... Och...

— Såå... Med hästköp?...

— Åja, det också... Men hufvudsakligast med några små arrangemanger vid täfningarna... Han räknar visst på Person nu också, men...

Det här var ett ämne, som särskildt intresserade Kronborg, och han beslöt, att ej släppa det så lätt, fast Persons vän nu i en hast tycktes blifva påtagligt mera tystlåten.

Kronborg ville emellertid icke låta saken dö ut så der utan vidare när han passade in med ett försiktigt:

— Jaså, herr Person kör för stallmästarn i dag?... Då kanske herr...

— Olson är mitt namn.

— Och äfven herr Olson är van vid tyglarna kan jag förstå?...

— Jo, något! svarade hästhandlaren och såg mäktigt ut i det han med känsla och öfvertygelse välpte i sin en klunk af glasets innehåll.

— Godt!... Jag har ett förslag... Det finns en bekant här ute, som lofvat att köra för mig i ett vad mot en af Demirgians nya hästar... Han har fått förhinder... Vill inte herr... herr...

— Olson, är namnet...

— Ja visst, vill herr Olson köra åt mig?

— Beror alldeles på hvad budet är.

— Hur mycket ger Demirgian?

— Hundra banko, tänker jag för första häst.

— Godt!... Jag ger dubbelt.

— Topp! svarade Olson förnöjd, i det han väl visste,

att Demirgian nog ej skulle gifva mer än femtio riksdaler på sin höjd.

— Men ett annat vilkor!... Hästen *måste* vinna i första trafvet.

— Ska' bjuda till... Är han styf?

— Tagit tre första pris... Men en annan sak... I andra loppet, när vadhållningen tar fart, håller herr Olson igen, och kommer in på sin höjd som god tredje... Se'n topp igen.

— Ah! Förstår!... Fan så knepigt af herrn.

— Känner till saken.

— Får jag be om namnet?... Ursäkta, men...

— Namnet kan ju göra detsamma så länge, svarade Kronborg undvikande, i det han tog upp sin plånbok och lämnade Olson en hundrariksdalerssedel som förskott sägande:

— Var så god!... Stukar herr Olson Demirgian, så har herrn att vänta minst dubbelt.

— Känner hästen banan något vidare? föll nu Olson in, allt mer intresserad genom den vältalande salfva, som han nyss fått mottaga.

— Åh ja, så der!... Men jag har inte anmält mig för än i går, och med afsikt... Demirgian har, mig veterligt, aldrig sett hingsten.

— Åh f—n!... Då ska' de' bli tusan så skönt att knorfa den der blodsugaren, som...

Dörren öppnades och Olson tystnade tvärt. Demirgian sågs i sällskap med Person skynda ut på planen, der de i en klappsläde snart rände ned på isen, hvilken redan myllrade af talrika massor, som i en lång ström, gående eller åkande, styrde af mot trafbanan.

Kronborg och Olson reste sig kort derpå. De togo vägen till vagnslidret och stallet, ur hvilket snart en till utseendet ganska oansenlig norrlandshingst leddes fram och blef förspänd en lätt, fast icke vidare elegant kappsläde,

Olson mottog nödiga legitimationspapper och så bar

det af med honom... Efter kom Kronborg med Olsons häst, hvilken han på egen risk åtagit sig att köra.

Om allt detta hade Demirgian icke en aning.

Sjelf var han i den mest otåligt, nervösa spänning.

Denna dag stod det summor på spel för honom, och till all förargelse kunde han nu icke presentera mer än ett djur, som vore värdt att med någorlunda utsikt kunna sätta upp mot de två, hvilka hans värste motståndare grefve B. hade anmält.

Han hade redan drifvit upp vadsiffrorna till en farlig höjd, då han med segervisst skryt åkte in på sadelplatsen.

Fåfångt hade han med höga anbud sökt tubba grefve B:s drifvare, som var en ärlig man, men lofvat att tiga, för undvikande af en obehaglig skandal.

Hans hopp stod nu till Person, som fått åtskilliga mindre nobla instruktioner, bland annat, att i värsta fall spränga banan för grefve B:s häst äfven med risk om djuren skulle bryta sig.

Priserna voro icke stora.

Här gällde det hufvudsakligast vadsummorna, som efter första loppet helt visst skulle visa sig taga förvånansvärda siffror.

Demirgian spelade vild hasard nu som alltid.

Med de af Berthe och Amalia uppbringade tretusenfemhundra riksdalrarna hoppades han göra sig minst dubbelt.

På sadelplatsen rådde som vanligt denna tid — då traftäflingarna på Brunnsviken utgjorde ett mycket gouteradt sociétés- och folknöje — ett rörligt och brokigt lif. Man hade mött med allt, hvad hufvudstaden och delvis äfven landsorten egde af börd och rikedom. Toaletternas elegans harmonierade sympatiskt med ekipagens rika utstyrslar, hästarnes silfvermunderingar och lakejers samt kuskars öfverdådiga pelslivréer.

Vid sjelfva startpunkten såg man landets konung omgifven af en hel stab högre officerare och ämbetsmän, under det att damerna från omkringstående slädar redan voro

i färd med att rikta sina kikare — som vanligt hufvudsakligast på konungens resliga och tilltalande person.

Ej långt från denna punkt ådrager sig en elegant rack mångas blickar... Två damer täfla i denna om priset för toaletternas öfverdåd på dyrbara pelsverk. Den ena har, trots kylan, ett ganska tätt flor för ansiktet, men genom dess fina maskor blixtra lika fullt ett par charmanta stora ögon.

Denna dam är Amalia Sjöblad. I hennes väninna igenkänner man genast madame Stjernblom, som redan gjort sig ett namn af omtvistadt värde, ej minst från järfvasociétén.

Likgiltiga för de speglosor, som många bland officerarne ej aktade för rof att ganska oförtäckt slunga ut mot detta ekipage, åkte madame Sjöblad och hennes väninna med intresse någon punkt, som länge tycktes undgå deras blänkande kikare.

Slutligen gaf Amalia upp ett lätt rop, under det att hennes ögon sköto blyxt på blyxt när hon brast ut:

— Se der ha vi henne!... Hon kom ändå... Ha, ha ha!... Det der floret kan nog behövas att skyla skråman efter ridspöt, tänker jag.

— Ja, hon koketterar så lagom i dag med sina stenkolsögon, svarade den andra, som nu äfven fått syn på Berthe d'Ormonte, hvilken just lutade sig öfver släden och samtalade med stallmästar Demirgian, under det att hennes sällskapsdam, en medelålders qvinna af distingueradt utseende, med lugn värdighet lät kikaren insamla de arrangement, som blifvit gjorda kring den kungliga paviljongen.

— Hvad kan det det der vara för en dam, som hon har med sig? frågade Amalia nyfiket.

— Det är visst hennes guvernante. Hon skall bevars vara för fin, att åka ut så här utan förkläde, fast hon annars...

— Jo, du skulle sett i går, föll Amalia in, men hejdade sig genast och fortsatte: Tror du det fins en karl, som fjäsar för alla liksom den der Demirgian?

— Fjäsar?... Han?... Nej, min vän, inte när han väl

fått dem i sina klor... Han är snarare pockande, och tänker framför allt, att plocka sina bekantskaper så mycket som möjligt... Akta dig själf, du, om du har något att undvara.

Amalia gaf henne ett tyst medgifvande. Hon hade ju redan en färsk erfarenhet. Men summan spelade här mindre roll för henne än vissheten om, att ej vidare få se Berthe i nöjescirklarna på Järfva... Åtminstone när hon — Amalia — var der. Hon hade ju så att säga kontant köpt sig denna fördel af järfvapotentaten själf, och hon visste, att intet hade sådant inflytande på denne samvetslöse gunstling som just klingande valuta för alla de tjänster, han förband sig att utföra åt män såväl som åt qvinnor.

Nya ekipage hade kommit, eleganta och anspråkslösare i brokig växling. Bjällrornas muntra klang harmonierade fulltonigt med den vackra vinterdagens glada stämning ute på viken, på hvars med ett tunnt snölager bäddade is skridskogångare hurtigt ilade fram och åter, då ej de mera kunniga föredrogo att rista ziratliga runor och snirklar framför någon beundrande skönhets fötter.

Amalia besvarade just Demirgians något besvärade helsning då hon hastigt fick sig en lätt knuff i sidan af sin väninna, som hviskade:

— Majoren!... Der till höger!...

Amalia riktade snabbt sina blickar åt det anvisade hållet, samtidigt med att hon drog upp den rika pelsboan ännu högre, liksom för att undgå att blifva igenkänd.

Mycket riktigt. Det var verkligen hennes »ordinarie beundrare», major Silfvercreutz, som nalkades åt det håll, der madame Sjöblads släde hade stannat så godt som alldes invid startpunkten, midt emot den kungliga paviljongen.

Till en början såg det också ut som om Silfvercreutz fått ögonen på sin »älskling». Men kommen helt nära denna punkt, styrde han sina steg mot en grupp herrar, som hade något att syssla med en trafvare, hvilken nys kört upp till starten för att der intaga sin plats bredvid den af Olson framförda norrländingen. I linie med dessa

kommo äfven ytterligare tre andra djur, som anmält sig till första lopp.

Amalia drog en suck af lättnad.

Hon hade ej sett majoren sedan föregående qväll, då hon vid porten skildes från honom efter besöket på Operan. Följderna af nattens händelser hade gjort, att hon helst ville undvika honom denna dag, och till sin piga hade hon gifvit order om, att »madame hela dagen vore på besök hos en väninna»... Ett möte med honom nu och i sällskap med en qvinna, som hon visste, att majoren kände till såsom en »vidlyftig dam af värld», skulle helt visst accreditera henne mycket ofördelaktigt i dens ögon, hvars hand, eller rättare namn, hon ansåg sig böra behöfva till förgyllning af det mindre klingande madame Sjöblad.

»Majorskan Silfvercreutz» skulle obestriddigen låta för mer än bara »madame»; och vinnandet af denna titel vore ju värd en uppoffring, som hon — väl gift med majoren — alltid skulle veta göra så litet plågsam som möjligt.

Och i det hon förstulet blickade efter sin tillkommande, som nu syntes vara idel öga endast för hästarne, beslöt hon, att iakttaga all den försiktighet, som omständigheterna kunde kräfva, och ej blotta sin närvaro allt för mycket, hur förargligt det än kändes en sådan dag som denna, hvilken var så synnerligen egnad att för beundrare visa sig så fördelaktigt som möjligt.

Till stor förargelse kände hon sig nu dessutom så uttröttad af vaka, att hon ej gerna kunde påräkna krafter till ännu en natts utelif, till hvilket hon dock redan emotsåg invite af den alltid energiske festarrangören och programanordnaren Demirgian.

Och hon afundades denne vivör hans outtröttlighet, på samma gång som hon riktade en förstulen blick åt det håll, der den gråsprängde major Silfvercreutz med sakkännedom och intresse gjorde sina beräkningar öfver utgången af den start, som nu skulle ske.

Hon spratt till vid det att hennes väninna hördes brista ut:
— Se der!... Nu bär det af!

I samma ögonblick hördes knallen af ett signalskott; och en intensiv spänning började visa sig i åskådareskarornas tätt packade led.

Två kappslädar rusa hastigt förbi den punkt, der madame Sjöblad tagit plats. Efter dessa två, som tyckas vilja hålla ledningen, kommo ytterligare tre kapptrafvere, som allt mer och mer distansera hvarandra, ju längre de hinna ut på den stora eliptiska banan. Sist kommer en oansenlig, raggig springare, som med sitt lika oansenliga fordon mer tyckes hafva för afsikt att verka åtlöje. Denna uppfattning synes också flertalet åskådare dela, der den lilla norrländingen trafvar förbi. Och han helsas också med lämpliga tillmälen som funno hånets alla uttryck.

Afståndet mellan denna häst och grefve B:s eldiga trafikare, som genast kom i tåten, var minst en åttondels banlängd, när madame Sjöblad ånyo spratt till vid sin väninnas intresserade utrop:

— Nej, titta Amalia!... Demirgian och löjtnant R. ha bestämdt råkat i någon allvarsam dispyt.

— Prat! De äro som bröder... Den ene vill alltid, hvad den andre vill.

— Men inte nu... Ser du ej, att ryttmästar W. drar Demirgian i armen och vill ha bort honom ur den lilla gruppen... Bestämdt är det något galet på färde... Titta...

Och mycket riktigt syntes nu flera af de andre herrarne närma sig Demirgian med allt annat än vänliga blickar, under det att denne med lifliga åtbörder pekade på den kungliga paviljongen, under det att han kastade ursinniga ögon på de täflande hästarne, bland hvilka hans egen, körd af Person, nu var den tredje.

— Du har verkligen rätt, sade nu Amalia, sedan hon med kikarn närmare observerat de utpekade männen... Löjtnant R. är alldeles blek af raseri... Antagligen har Demirgian retat honom, som vanligt när han festat om något för mycket.

— Kanske, svarade, den populära demimonedamen men med ett uttryck af tvifvel när hon fortsatte:

— Jag tror dock snarare, att Demirgian krånglat till med något trassligt vad... Han är känd för dylika saker... Vi få väl se...

Man började nu andra hvarfvet.

Changserna hade vexlat ganska betydligt... Demirgians häst hade åter vunnit på tvåan och låg nu i trafvet nästan parallelt efter isen. Trean »pressades» visserligen ännu mycket hårdt, men deremot syntes ettan icke längre ligga ut så fullt som nyss. Fördelarna lågo obetingadt på Demirgians sida, om ej drifvaren dabbade sig eller annars något oförutsedt inträffade.

Demirgian hade ännu kvar sitt uppretade utseende, der han med kikarn följde hvarje tum af de framilande djuren.

Han såg visserligen de betydande fördelar, som hans häst nu trafvat in. Men när han så kastade blickarna på den häst, som ursprungligen stått i kön, var det med ett uttryck af illa doldt raseri han vände sig till löjtnant Gyllenkloo, som stod tätt invid honom, och sade:

— Men för dj—n!... Vet då inte någon människa här, hvad det der är för en »bönås» som drifver med hela fältet?

Utan att svara, kastade Gyllenkloo en föraktfull blick på frågaren och sade i det han vände sig till den bredvid honom stående konungen:

— Ett behändigt djur, den der lille norrländingen... Syns att han är van att löpa på is.

— F—n så behändig, svarade kungen intresserad. Hvems är han?

— Vet inte, ers majestät... Men, fortsatte han med sänkt röst så att ingen annan än kungen kunde höra honom:... Demirgian rasar... Den här gången har han allt placerat på tok.

— Aj, aj!... Håller man vad?

— Troligen... Löjtnant R. är lika ursinning som Demirgian.

— Fördömdt!... Vet man då inte, att jag strängeligen

förbjudit detta hasardskoj...? Tag reda på den saken, du Gyllenkloo...

Ordonansofficeren aflägsnade sig, och Demirgian kastade på honom en misstänksam blick när äfven han ögonblicket derpå följde efter mot måлтаflan, der man nu lifligt och på vissa håll rent utaf febrilt diskuterade changserna för de allt jemt löpande djuren.

— Hur går det? hörde Demirgian en snörflande röst tätt bakom sig, samtidigt med att tusentals röster helsade grefve B:s häst, som åter kastat sig upp i tēten genom en skicklig manöver vid elipsens öfre kurva.

— Nu går det fint, svarade Demirgian med ett listigt grin, som kom den frågande att med förvåning falla in:

— Går det bra?... Är det inte den gula, som är din?

— Visst!... Tvåan.

— Sista hvarfvet går ju nu?

— Precis, mon amil... Fem tusen så godt som i fickan...

— Är du galen?

— Inte alls! Men du, som inte vågat så mycket som en skilling.

— Har du? fortsatte den försiktige... Höll du inte på din egen?

— Något, min käre Klubber... Men bara för att blanda bort korten... B. *blir* numro ett... Och det är därför, som jag har mina fem tusen plus...

— Ah!... Dum är du inte... Äfven jag har hållit på B:s häst... Din har ju hofspricka?...

— Inte alls... Hur mycket höll du?...

— Två hundra.

— Gnidare!... Men hvad f—n nu?... Den der lilla bondkampen skär i på skarpen... fortsatte han, hvarvid de mörka ögonen åter började blixtra... Tänk om...

Och i det han hastigt lämnade Klubber åt sina funderingar öfver en lyckad inkomst på ett djerft vad, samtidigt med att han — Klubber — bannade ödet, som ej manat honom att sätta summan minst dubbelt upp, såg man ho-

nom — Demirgian — brådskande skynda fram till startpunkten just som fältet stormade förbi till tredje och sista hvarfvet.

Nu var norrländigen numro fyra. Grefve B:s häst låg i knapp tète. Demirgians djur pressade hårdt till första plats.

Bland fackmännen rådde en kolossal spänning.

Detta hvarf skulle afgöra åtskilliga plånböckers öde för dagen.

Trots förbudet att spela hasard — som bekant afskydde Carl XV spel och deltog endast ogerna till och med i de obetydligaste sådana — hade man hållit stora summor på mest lofvande djur, deribland grefve B:s och Demirgians trafvare.

Demirgian, som var vild hasardspelare, hade skickligt förstått att blanda bort korten. Man visste, att Demirgian denna dag skulle föra fram ett djur af »first class», äkta blod och tränad islöpare. Men man visste äfven, att grefve B. — den kände pristagaren från skånska turfven — var minst lika väl försedd i sitt stall, om icke mer än denne äfventyrlige stallmästare, som i allt sökte basera framgången af sina handlingar och sin karriär på mer eller mindre oklara punkter.

Han hade noga studerat sina utsikter under träningsdagarna, och äfven under dessa arrangerat det så fördelaktigt som möjligt för att få de väntade vaden till sin favör. Han kände sin farligaste motståndare fullständigt, och hade, med de instruktioner, som han gifvit sin drivvare — hästhandlaren Larson — sin pekuniära framgång så godt som redan i handen. Derfor höll han nu på »placera andra.»

Men så dyker det upp en vildt främmande trafvare, en »bondkamp», som syntes korsa alla hans beräkningar redan vid första loppet.

Och nu stod det ej häller att ändra...

Nervöst trampade han af och an i snön utan att observera de hånleende ansigten, hvilka här och hvar rikta-

des mot honom från åtskilliga officerare, som väl märkte, att Demirgian syntes nära att falla i egen grop.

Saken var till och med rätt allvarsam.

Skulle Demirgians finter bli kända, kunde man nämligen vänta sig en ny skandal till de öfriga, han redan arrangerat, och hvori han inblandat många oförsiktige, som ofta nog till sist fått bära hundhufvudet för det hela.

Nu var spänningen på sin höjdpunkt.

Kronborgs af Olson körda häst hade drifvit upp så att han syntes gå ut som god tredje. Demirgians häst var i full tète, grefve B:s djur stod som numro två med knapp utsikt.

Halfva banan var qvar.

Demirgian hade satt hela sitt vad på andra häst.

I hela fältet fanns nu icke mer än fyra trafvare. De öfriga hade redan gått ut.

Situationen tillspetsades ofantligt.

Demirgian var alldeles krithvit af sinnesrörelse, läpparna vredo sig krampaktigt och ögonen stirrade på »bondkampen» som på ett hexeri.

I ett nu vändes åter sceneriet. Af banan återstår knappt en fjärdedel.

Andlöst intresse följa de frustande djurens lopp.

Demirgian har sprungit upp på platformen vid tidtargarnes bord och låter blickarne feberglödande tangera målstängerna. Liksom ville han ännu i det sista vrida lyckans hjul med sin blotta andedräkt, ser man hur hans bröst häfver sig af våldsamt oro.

Nu går det löst i vansinnigt traf. Hästar och drifvare se vilda ut. Utgången är med ens mer oviss än någonsin.

Norrlandsrussen har nu ledningen. Efter — som mycket god andra — kommer grefve B:s häst, hvilken genom en elegant manöver distanserar det för stramt hållna djur, som Demirgian placerat... Ett skott... Striden är slut...

När signalflaggan faller, står Demirgians häst som tredje, två och en half sekund efter téten.

Halft vanmäktig har Demirgian gripit tag i prisdornarnes bord.

Ett tungt slag på axeln väcker honom ändtligen till besinning. En sträng röst träffar hans öra och han spritter till vid frågan:

— Hur tusan är det fatt?

— En svindel, ers majestät, svarar Demirgian stammande.

— Just *svindel*, kallar jag det också... Jag förbjuder dig att fortsätta täflingen och väntar dig på slottet klockan fem... Gör upp och far in.

— Kan inte, ers majestät... Det fattas...

— Kan inte?... Du *skall!* svarade kungen i det han med tydliga tecken till onåd vänder gunstlingen ryggen.

Kung Carls samtal med gunstlingen Demirgian hade ej undgått att väcka uppmärksamhet bland flere af de kringstående herrarne, af hvilka man fann en högre kavalleriofficer i allvarligt samtal med löjtnant Gyllenkloo, dervid denna gång efter annan pekade på den af Larson körda hästen. Till denna grupp hade äfven sällat sig grefve B. som visade sig vara högeligen uppbragt öfver någon tolkning af traftäflingen, hvilken ej var vidare smickrande för resultatet. Lifligt uppfordrad att säga, hvad han trodde sig veta, svarade Gyllenkloo:

— Att Demirgians häst ovillkorligen skulle blifvit andra häst, om ej första, har du alldeles rätt i bror B... Men den der lilla norrlandsrussen har kommit emellan och...

— Hvem är egare till den?

— Hörde nyss, att det skulle vara löjtnant Kronborg vid husarerna.

— Såå?... F-dt präktigt djur... I alla fall är det en skandal om Demirgian...

— Naturligtvis!... Men han får nu mest lida sjelf af sitt knep. Man säger, att vadsumman är uppe i flera tusen.

— Tre har jag hört, svarade en tredje i sällskapet just, som kungen från paviljongen gaf Gyllenkloo en vink att närma sig.

Denne skyndade att genast efterkomma befallningen, och nästa ögonblick såg man Carl jemte sin ordonnans med rask fart trafva i väg i riktning mot staden. De, som kunde uppfånga ett drag af kungens ansikte, sågo, att han nu icke var vid sitt glada lynne. Tankspridt och afmätt — alldeles mot sin vana — besvarade han sina trogna och tillgifna undersåtars helsningar; stundom glömde han på denna färd alldeles bort dem.

Emellertid hade man under detta börjat arrangera till andra löpningen.

Den stora massan, som ej kunnat spåra trådarna i den intrig, hvilken nyss fallit på sig sjelf, var ännu lika intresserad. Att Demirgians häst blifvit efter, lifvade sin-

nena helt visst ännu mer. Indiern var allmänt afskydd, och hvarje liten motgång, som kunde drabba denne lyckoriddare från »hundturkens» land, verkade som balsam på svidande sår.

Damernas intresse hade sjunkit betydligt i samma stund man såg kungen — kvinnornas kung — lämna täflingsplatsen.

För dem var allt nöje anknutet vid kung Carls närvaro. I deras ögon var det han, som satte lif i taflan — liksom det också var han, som gjorde promenaderna på Drottninggatan vid middagstid så »förtjusande», så »stärkande» eller så »högst comme il faut».

Många bland de damer, som nu närvaro på Brunnsviken, hade äfven ett godt öga till den mörkhyade indiern. Dock tillhörde denna kategori med få undantag sådana damer, som i allmänhet ej höllo så noga på, »hvad folk pratar», utan gerna riskera hvad som helst för det intressanta i att »få vara med».

Kort efter kungens hemfärd såg man en file af slädar följa efter in till staden, som om traftäflingen redan vore slut. Och bland dessa skulle äfven — märkvärdigt nog tyckte många — Amalia Sjöblads och hennes väninnas ekipage sätta sig i rörelse, då kusken hastigt hejdades af Demirgian, som ogeneradt steg upp till de båda kvinnorna och vände sig mot madame Sjöblad, i det han halfhviskande sade:

— Jag ber dig!... Stanna på Stallmästaregården... Tag in i lilla rummet en trappa upp, åt planen. Om en timme eller så kommer jag efter dit.

— Hvarför?... Jag är trött och vill hem...

— Högst viktigt!...

Och han gaf henne en blick, som hon trodde sig göra bäst i att icke tolka såsom enbart en bön när hon svarade:

— Nåväl! Men jag stannar der icke mer än högst två timmar.

— Godt! Till dess är jag säkert der.

Och i det han med vårdslös elegans helsade de båda

damerna, hoppade han ned ur släden och gaf kusken order att köra, sägande:

— Stallmästaregården.

— Derpå skyndade han fram till startplatsen, samtalade lifligt gestikulerande med några herrar, hvilka tviflande ryckte på axlarna åt hans svada, hvarpå en af dem föll in:

— Vore bäst, att låta bli detta med samma häst.

— Allra helst, att nu hålla på den som numro ett, inföll en annan hänskrattande.

— Åtminstone borde man göra upp förra vadet innan summan blir för stor, hördes en tredje kasta fram tämligen högt just som Demirgian sjelf satte sig till tömmarna och svarade:

— Revanche, mina herrar!... Summan dubbel!

— I hören?... Summan dubbel! svarade en af de kringstående... Kommer han inte *nu* som numro ett, så...

Signalen ljöd. Fem hästar startade,

Grefve B. hade satt in ett nytt djur. Kronborg, som, likt Demirgian, nu körde sjelf, men med Olsons häst, mötte en lurande blick från Demirgian just som man löpte ut.

Banan var denna gång fem hvarf, och prisen rätt stora. Loppet ansågs som dagens viktigaste, och man väntade sig öfverraskande prof på eleganta traf.

Också hade vadhållningarna till denna löpning tagit mycket större proportioner, ehuru man nu aktat sig för att sätta större lit till Demirgians försäkringar, att hans häst skulle gå ut som första, synnerligast som samma djur — hvilket dock var en charmant trafvare — nyss förut blifvit sist i stället för placerad tvåa, såsom utlofvats med högtidligaste bestämdhet.

Nå, Demirgian hade gått miste om ett godt kap, och detta gladda många af hans talrika antagonister. Att han icke spelat ärligt, var deremot, för dem som visste det, fast för sent, en välbehöflig näpst för framtiden.

Den vane hästkarlen, major Silfvercreutz, som undrande åsett hur besynnerligt Demirgians djur sköttes just när

körningen skulle ske, stod nu i samtal om denna sak med en landsman, när han kände sin arm vidröras af någon bakomstående.

Denne, major Bährenrahm, tillhörde en af de få, som Silfverereutz närmare umgåtts med efter sitt inflyttande till Stockholm. Det var en jovialisk militärtyp, af den gamla, goda stammen, fosterländsk i hvarenda nerv, och allmänt omtalad för sin visade tapperhet vid Dybböls skans, der han såsom frivillig med passion kämpat för skandinavismens och danska broderfolkets sak.

— God dag, bror!... Du här? brast Silfverereutz ut med oförställd glädje, i det han sträckte fram sin hand mot vännen... Nå, det var då, ta' mig tusan, ett angenämt möte.

— Likaledes, svarade Bährenrahm kramande majorens hand som i ett skrufstäd... Kan du gissa, hvilken jag mötte på hitvägen?

— Gissa?... Prata dumbheter!... Du vet, att gissning och spådom ligga tusan så dåligt för min röst.

— Vet nog det... Men jag tänkte, att deraf hjärtat är fullt, derom talar munnen.

— Ah! Nu vet jag... Du menar kungen naturligtvis... Ja, han for hem han... Skämdes kanske, med förlof sagdt, på Demirgians bekostnad.

— Ja, det var en f-n till stallmästare att sköta sig illa... Men, nu menade jag verkligen icke hans majestät... utan... Nå?... Hjärtat talar...

Och han log illparigt, med sina väldiga, gråsprängda knävelbårar uppdragna mot de brungarfvade, muskulösa kinderna.

— Nej, så ta mig hin jag nu vet, hvad du menar, svarade Silfverereutz, fåfängt ansträngande hela sin gissningskonst, på samma gång som han icke kunde tillbakahålla en viss beklämning liksom anande något obehag.

Ett ögonblick flög det visserligen för honom, att vännen kunde mena Siri. Men denna irrande tanke bortkastade han genast såsom mer än osannolik.

— Nå, jag vill icke längre lägga dig i skottlinien utan nödig betäckning, sade nu kapten Bährenrahm skrattande... Jag mötte dina drömmars huldgudinna...

— Amalia?... utropade Silfvercreutz så pass högt, att många af de närstående ett ögonblick förvånade sletto sina blickar från de framstormande trafvarne, för att betrakta denne martialiske gamle man, som nu och på denna plats mer hördes egna sina tankar åt qvinnor än åt hästar.

— Just madame Sjöblad, svarade vännen med passande reservation när han märkte vissa åhörarens nyfikenhet.

— Omöjligt, käre vän! hördes majoren... Den gången har du haft solglas för dina falkblickar. Hon är hos en väninna hela dagen... Gick ut redan tidigt i morse, och väntas ej hem förr än i qväll.

— Sää? Högst besynnerligt!... Jag skulle dock kunna svära på...

— Nej, passa dig för det...

— Men jag svär att...

— Låt bli, säger jag... Hellre går jag in på, att jag haft de der solglasen... Tusan så likt var det i alla fall, fortsatte han liksom mera för sig sjelf och med en inre förkänsla af, att det ej kunnat vara någon annan än Amalia Sjöblad, som nyss svängt upp med släden från isen nedanför Stallmästaregården.

Silfvercreutz hade emellertid känt sitt intresse för täflingen svalna betydligt efter vännens meddelande. Han kunde ej bortjaga en misstanke, att Bährenrahm ändå haft rätt; och när han nu tog fältkikaren från sina ögon, var det med en viss oro han frågade:

— Säg du inte fel i alla fall?

— Helt visst, eftersom du ju vet, att hon är på annat håll.

— Ja visst, ja visst!... Hör du, käre bror, jag tror vi ge tusan i det här. En glögg på »Stallmästarn» skulle allt smaka skönt på hemvägen?

— Kör till! Men det här loppet vill jag allt se slut

på ändå... Ser du der!... Fjärde hvarfvet... Nu tycks man taga i på skarpen. Är det inte B. som är i têtén?

— Jo visst!... Han tar nog första priset, skall du få se... Tvåan är Demirgian.

— Och trean Kronborg, ta' mig sablarna, utbrast Bahrenrahm, just som denne kom sprängande förbi liksom skenande med hästhandlare Olsons mycket duktiga vallack.

— Ja, det är verkligen eget att se honom här, sade Silfverereutz tankspridt.

— Inté visste jag af, att Kronborg var sportman. I Skåne har han då inte varit med något vidare i turfven... Men nog tusan kan han sköta en häst så det passar, det syns åtminstone elegant... Titta nu!... Få se nu om han inte blir tvåan.

Det såg också så ut. Allt mer och mer vann Kronborgs vallack på Demirgian, som ändå körde för brinnande lifvet, utan att synas akta på hvarken sitt eller hästens välbefinnande.

Grefve B. höll emellertid ännu sin plats som numro ett. Den väckte gång på gång stormande jubel der han susade förbi likt en vind, och med ett lopp, som verkligen kunde kallas sublimt.

Nu togs femte hvarfvet.

Fältet bestod ännu af fem hästar, utan allt för plågsamma mellanrum. Kronborg låg redan i höjd med Demirgian, som dref allt hvad han kunde för att pressa sin springare mot banans innerkant.

Hastigheten var fabulös. Grefve B:s djur hade nu endast två à tre hästlängder i avance.

Då höres plötsligt ett tusenstämmigt skri, som ej bådade glädje.

Som i en molnstod ser man Demirgians häst och kappsläde göra ett våldsamt tvärkast och derpå välta för den efterföljande Kronborgs djur. Det hela bildar en oredig massa, ur hvilken stönanden och frustningar tränga fram öfver isen.

Nyfikna skaror rusa till i hundratal och täflingsintresset dör bort som genom ett trollslag.

På olycksplatsen ligger Demirgians vackra djur med afbrutna framben. Bredvid den sönderkrossade släden ser man Kronborg ligga orörlig, blek som ett lik, och med ett krossår i pannan, hvarur blodet sipprar fram i ymnig mängd. Demirgian håller Kronborgs häst i betset, för att hindra det darrande och uppskrämda djuret att kasta sig i sken.

Sjelf synes denna häst — lika litet som Demirgian — hafva lidit något skada, ehuru »gunstlingen» vid sammanstötningen kastades många famnar mot isen, der han under friktionen mot densamma sopat ett verkligt ideal för en »kana.»

Såväl Silfvercreutz som Bährenrahm hade genast med förtjenstfull ifver rusat fram till olycksplatsen för att lämna hjälp.

Den sårade unge mannen lyftes upp i en släde. I denna uppstego derjemte en läkare, majoren och hans vän; och så bar det raskt i väg till Stallmästaregården, för att anlägga första förbandet i afvaktan på vidare utgång af denna högst pinsamma affär.

Några kringstående vittnen svuro på, att hela denna olyckshändelse förorsakats af Demirgian, som plötsligt presat ned så hårdt, att det såg ut som om han tänkte spränga banan för den efterföljande.

Man sparde ej heller på tillmälen öfver indiern, hvilken oberörd af alla de mindre vackra saker han fick höra, lugnt såg på när veterinären stack ned det ädla djur, som här blef ett oskyldigt offer för vadhållningarnas förbannelse.

På sitt sätt hade han vunnit sitt mål, krossat en medtäflare och kanske räddat sig undan ännu större vadskuld än han redan åsamkat sig denna dag.

NIONDE KAPITLET.

Ett äfventyr på Stallmästaregården.

Amalia Sjöblad och hennes väninna, madame Sidenblohm, hade följt Demirgians uppmaning och tagit in på Stallmästaregården, ett af de få utvårdshus, som ännu älskar att bibehålla sin omtyckta gammaldags pregel från århundradets början och slutet af den tid, som fick sin färg från Tredje Gustafs, Tjusarkungens, poesifylda dagar.

De två låga, men ganska långsträckta träkåkarna med deras gammaldags fönsterinfattning, flankera ännu den rymliga gårdsplanen. Deras små inbjudande entréer i förstu-

qviststil tala om en svunnen tid af enklare vanor i restaurantväg, hvilka knappast fördunklas af den mer moderna glaspaviljong, som nu bjuder gästerna en skyddad observationsplats vid njutandet af den idylliskt vackra utsikten åt sjön. Till venster Hagas lummiga stränder, till höger Bellevue's starkt kuperade löf- och barrskogsbackar, och i fonden, genom den smala rännan mellan de båda uddarna, Experimentalfältet och de vackra strandpartierna strax utom Roslagstull.

Uppför den gammaldags, breda trätrappan hade Amalia — som ej var obekant med lokalerna på detta värds-hus, der hon redan flerfaldiga gånger haft skyddade rendez-vouser — letat sig rätt behändigt in i det af Demirgian anvisade rummet. Gammaldags i inredningen, liksom det hela i denna åt Bacchus helgade idyll, hade detta lilla rum, med sina två små fönsteröppningar åt gårdsplanen, något visst lockande för svärmiska naturer, kanske äfven mest på den grund, att sjelfva värdshusprägeln här var så godt som fullständigt bannlyst.

Visserligen såg man »Nordens vingud», Bellman, med sin luta blicka ned från hedersplatsen öfver den rymliga rococo-soffan, under det att den omusikaliske Gustaf III förevigats på ett smalare fält öfver det antika klaveret.

Men utom dessa, den tidens absolut nödvändiga krog-requisita i dekorationsväg, hade man äfven att bjuda på träsnitt af »de kungliga» såsom en ram kring ett skrikande färgtryck af »Ellspruttande Berget Wesuwjus», mycket populärt på sin tid, nu på sätt och vis en raritet.

Storblommiga katunsgardiner gjorde, hvad de kunde för att utestänga så mycket som möjligt af den smula vinterdager, som de dubbla, små gröngula fönsterbitarna behagade lämna tillträde, och försatte rummet i en lämplig stämningdager för kurtis eller ömmare utbrott af erotik.

Amalia hade genast vid sitt inträde i detta mer afskilda rum kastat af sig kappan och öfriga ytterkläder på en stol, liksom en, hvilken synes vara »hemma» på stället. Hon visade sig nu i en alldeles ny klädning, som hennes piga funnit för godt att skicka med budet, då närmare in-

struktioner ej hade lämnats. Hennes vackra och ståtliga figur gjorde sig i denna rika sammetsdräkt i mörka grå färger kanske mer fördelaktigt, än den på länge visat sig i de fullt svarta sidentyger, som hon ansett sig böra bära för »sorgens» skull.

Det led nu med stora steg mot första enkeårets slut, och hon hade med sin nya dräkt trott sig böra göra en svag brytning med allt det förra, tunga svarta, som visserligen klädde henne utmärkt, äfven det, men dock aldrig fallit riktigt i hennes smak.

Madame Sidenblohm, som ännu kände sig en smula främmande i detta lilla värdshusrum, hade icke tagit af sig kappan, utan satte sig, som hon gick och stod, något främmande på första stol hon fick tag i, och sade med ett tonfall, som vittnade om viss försiktighet:

— Hör du, Amalia!... Det är bestämdt herrar der i rummet bredvid... Man spelar visst kort... Tycks så på dunkarna i bordet.

Hennes förmodan vann också genast bekräftelse, då en djup basröst från andra sidan af rummets sammanbindning med ett inre rum brast ut:

— Klöfver, för tusan!... Du ska' väl svara på fär-
gen?... Godt! .. Då blir det jag, som tar hem.

— Nå, än se'n, svarade Amalia på sin väninnas räddhåga... Du brukar väl icke krypa undan för en karl...
Eller är det bara nu som?...

— Tyst! Jag ber dig!... Hvem vet, hvad det der kan vara för ena... Stallmästaregården rymmer inte bara *bättre* folk, må du tro... En riktig spelhåla för bönder har jag hört.

— Sää... Nå, gerna för mig... Saken är för öfrigt mycket lätt hjälpt.

Och hon reste sig långsamt och gick säfligt fram till den stängda dörren samt sköt försiktigt för en regel, hvilken en omtänksam ande — kanske källaremästaren sjelf — hade anbringat till sina kunders benägna bruk, då de önskade »festa» utan obehöriga vittnen.

— Se så der ja, fortsatte Amalia... Nu kan du vara som hemma hos dig sjelf. Och jag med förresten, bara vi få upp en bit att äta, för jag är sugen som en varg.

— Usch så'na uttryck du har, kära Amalia... Tänk om några af våra herrbekantskaper skulle höra dig, då du drar till så der... Till exempel din »vän» major Silfvercreutz eller...

— Prat! De bruka minsann icke spara på orden de heller... Till och med jag häpnar i bland, då konversationen blir allt för frivol... Men beträffande Silfvercreutz medger jag gerna, att...

— Nå, ser du det, svarade väninnan något sarkastiskt... Jag känner din major visserligen bara par renommée. Men det måtte vara en synnerligen sirlig kavaljer, att vara endast simpel adelsman

— Simpel adelsman?... Det vet jag visst... Det är en mycket gammal och fin adel, skall jag säga dig... Hans stamfar var med i korstågen, och den utländska grenen är furstlig.

— Furstlig! utbrast väninnan hånleende... Det måtte vara Monte-Carlo-furstar det.

— Icke alls, svarade Amalia, stött öfver tvifvelsmålet... Italienska furstar, och bland dem en kardinal.

— Alltså katoliker?

— Alla utom den svenska grenen, som är i det närmaste utdöd, men som...

— Tack vare dig skall på nytt rikta stamträdet med nya skott...

— Hvarför inte? svarade Amalia obesväradt...

— Men är inte major Silfvercreutz väl mycket till ären?... Han är visst redan gråsprängd?... Och i så fall...

Amalia drog sina svällande läppar till ett menande leende när hon fyllde ut väninnans afbrutna tankegång och svarade:

— Tror du, att *vi* skulle bli utan bröstarfvingar?... Var lugn du!... En qvinna som jag, trotsar alla hinder för

att nå det mål, jag föresatt mig... Silfvercreutz *skall* få en son...

— Ah! Jag afundas dig din djerfhet... Du är en demon.

Amalia syntes taga epitetet som en artighet, när hon svarade, i det hon ringde på en värdshusflicka:

— Qvinnor som du och jag hafva allt att vinna. Slumpen och omständigheterna hafva nu skaffat oss båda rätt vackra förmögenheter... *Du* har till och med en possession i samlället, visserligen icke af den betydenhet som en Ludvig XIV:s madame de Maintenon eller andra sådana... Men i alla fall respektabel nog... *Jag* återigen vill först skaffa mig ett mer klingande namn... Sedan få vi väl se... Men se så!... Sitt inte därför och se så förnäm ut... Tag af dig kappan... Demirgian kan vara här när som helst... Och du vet, att tillgjordhet afskyr han som pesten.

En stund senare var en liten läcker frukost framdukad, och de båda väninnorna läto anrättningarna sig väl smaka.

Under pladder om moder och senaste boudoir-skandaler — lämpligt uppblandade med åtskilliga bittra utfall mot en eller annan af järvasociéténs mer bemärkta stjernor — njöt man en tillvaro, som inga sorgemoln någonsin tycktes hafva kastat skuggor öfver. Och det eldiga vinet — som naturligtvis icke fattades — kommo lifsandarna till lifvande undsättning allt mer och mer, ju fler glas som tömdes.

— Nu skola vi ha kaffe och en fin likör, föreslog Amalia, när frukosten i god ro var expedierad... Besynnerligt hvad Demirgian dröjer... Han borde redan varit här.

— Kanske något manquemang nere på banan?... Såg du så förargad kungen såg ut när han for en stund före oss?

— Om jag såg? Jo, du kan vara säker, svarade Amalia, i det hon gaf order om kaffet, och med sin väninna tog plats vid ett af fönstren, medan bordet dukades af... Demirgian har bestämdt ställt till med någon tråkighet.. I morse var det också...

Hon hejdade sig som om hon sagt en oförsiktighet, och vände sig mot fönstret för att liksom uppfånga någonting der nere på planen, der det rådde större lif nu än när de kommo.

Madame Sidenblohm hade dervid fått syn på de märken, hvilka vanpydde Amalias hals och sträckte sig ned under den rätt höga sammetslinningen, likt ett blodrött, något ansväldt ärr. Hon kunde slutligen ej styra sin nyfikenhet utan frågade med tillgjordt deltagande:

— Kära Amalia! Hvad har du för märke på halsen?... Inte såg jag att du hade detta i går...

Amalia spratt till och såg generad ut, under det att en lätt rodnad flög öfver hennes af senaste utsväfningar något grådaskiga kinder. Undvikande den frågandes blickar svarade hon:

— Sömmerskan förstås! Hon ref mig med en nål i morse när jag slutprovade... Sved som en eld, må du tro... Ser det mycket svårt ut?

— Åja... Men inte tycks det vara gjordt med en nål... Snarare skulle man tro...

— Men så är det i alla fall... Sista klädningen hon får sy åt mig... Något straff skall hon ha...

— Också demoniskt, kära Amalia... En kund som du...

Amalia hade rest sig utan att egna en tanke åt hvad som nyss passerat.

Der nere på planen hade plötsligt blifvit betydligt lifvigare än nyss.

Massvis kom man upp på vägen, som ledde ned till isen. Slädar, hästar, kuskar, damer, herrar, flickor och pojkar samt bondfolk trängdes der om hvarandra i en obeskriplig röra kring en öppen släde, hvori fyra herrar tagit plats, den ene med bakåtlutadt hufvud, blodig panna och bleka kinder, som om döden derpå redan tryckt sitt in-segel.

Amalia Sjöblad tyckte sig förr hafva sett detta ansikte, men färgadt af helsans blommor, och med de nu nedhän-

gande och blodade mustascherna käckt utstående som ett par rika ekorresvansar. Hon såg i sitt minne en lång, gänglig figur med officersuniform göra henne sin kur i Christianstads salonger på en tid, då hvarje hennes steg afundsjukt bevakades af den nu snart ett år dödssofvande maken.

— Ah huru förskräckligt!... En olycka af svåraste slag!... utropade hon i det hon grep sin väninna i armen... Se!... Hvem är den unge mannen, som man har der i släden?... Kanske du känner honom?...

Madame Sidenblohm böjde sig framåt — väckt ur sina funderingar öfver det märkvärdiga äret på Amalias hals.

Hon var af en långt mindre känslig natur för olyckshändelser än den passioneradtf lifliga Amalia. Sedan hon kastat en flyktig blick på den afsvimmade Kronborg, som man nu fått fram till värdshusgården, svarade hon, med lugn intresselöshet:

— Nej, den der pojken har jag aldrig varit tillsammans med... Det ser i alla fall ut att vara en yngre militär. Han har väl kört ikull derute... Men se der, fortsatte hon nästan omedelbart... Sannerligen är det icke major Bährenrahm, en vådligt lifvad gubbe, må du tro... Han har varit med i danska kriget... En gång...

— Bährenrahm? utropade Amalia... Hvad säger du?

Och hon drog sig hastigt bort från fönstret för att undgå att bli sedd af sin tillkommandes vän.

— Nog såg det så ut.

— Såg du hvilka de andre voro? fortsatte Amalia med ängslan... Silfverereutz är väl icke med?

— Nej, för all del!... Oroa dig icke... Honom känner jag lika bra igen, hvad det yttre beträffar, som jag känner igen dig... Nej, för all del!... Var du lugn!...

— Är du alldeles säker på, att det ej var han?

— Absolut, svarade väninnan, fast hon redan vid första ögonkastet varseblifvit, att det just var Silfverereutz, som satt med ryggen mot det fönster, der de båda kvin-

norna hade tagit plats, men som Amalia skyndat sig undvika när väninnan nämde Bährenrahms namn.

Vänskapen med den klass qvinnor, som madame Sidenblohm tillhörde, och som Amalia allt mer höll på att sänka sig till, var då, liksom nu, att likna vid »vänskap i spel».

Man lurade på hvarandra med procentareögon, färdiga att vid första tillfälle sätta knifven mot strupen på en rival till dens gunst, som eftertraktades.

Madame Sidenblohm — som fått namn om sig att vara en »lätt» dam, men på samma gång hängifven ett visst ideal — hade redan i Amalia Sjöblad spårat en farlig medtäflerska. Hur skarpsynt Amalia än var, hade hon dock icke observerat, att hon i denna väninna hade en långt farligare fiende än den uppbrusande, hänsynslösa Berthe d'Ormonte, som alltid i snabb taktik sökte vinna, hvad hon ej kunde nå med listig beräkning.

Madame Sidenblohm afundades Amalia Sjöblad den eventuella lycka, som ett äktenskap med den aktade major Silfvercreutz kunde skänka åt den vackra och rika skånska »bondgåsen». Och hon motsåg med väntansfull tillfredsställelse en katastrof, som i ett slag skulle öppna ögonen på Silfvercreutz, beträffande verkliga halten af den qvinnas karaktär, som han helt visst skulle förkasta såsom omöjlig att länkas vid sin egen, om dess verkliga halt komme i dagen innan kyrkan uttalat de bindande vigselorden öfver deras förening.

Värdshusflickan kom i detta ögonblick in med kaffebrikan och svarade på Amalias fråga, om hvad som händt den unge mannen, hvilken man hade i släden ute på planen:

— Det är en löjtnant Kronberg, eller Kronborg eller något ditåt, hörde jag... Han har blifvit öfverkörd ute på banan.

— Ar han död?

— Nej, men svårt afsvimmad... Han har visst brutit sig också... Hästen dog... berättade flickan med åtskilliga

lamentationer... Det var en så stilig gosse, må mamsellerna tro... Rik, och jemt så generös med drickspengar. Han är husar vid »skåningarna».

Ett ljus gick upp för Amalia. Hon erinrade sig nu fullständigt, hvem den unge mannen var.

På en subskriberad fest i Frimurarelogen i Christianstad hade hon sett honom för första gången, och sedan hade hon alltid funnit honom såsom en ifrig beundrare, tills att han genom någon oförsiktighet på en fest hos handlanden Madsen blifvit ordentligt afkyld genom hennes mans resoluta uppträdande.

— Ah, är det löjtnant Kronborg? svarade hon... Det vore ju förfärligt om han skulle dö vid så unga år.

— Ja, inte sannt?... Mamselle har då ett godt hjärta, fortsatte flickan familjärt, då hon väl tyckte sig märka, hvad hon hade för gäster... Man bar in honom dernere i hörnrummet... Läkaren är med och håller nu som bäst på att lägga förband... Var det inte »Curaçao» till kaffet?

— Jo visst! svarade Amalia nervöst.. Känner hon igen stallmästar Demirgian?

— Om jag känner igen? svarade flickan med en min af förvåning... »Vackre indiern» känna alla.

— Har hon sett honom här i dag?

— Ja, i morse...

— Jag menar *nu*... Alldeles nu... Med de andre?...

— Nej, inte hvad jag vet. Men kommer han, skall jag gerna...

— Behöfs inte... Han vet sjelf, att vi äro här... Lämna oss nul... Nej vänta!... Hvad är det för herrar der inne?... Vet hon det?

— Nej, det vet *hon* inte, svarade flickan näbbigt, stucken af Amalias nu afvisande tonfall, som icke längre tillät något närmande.

Och hon slog igen dörren efter sig i det hon med en knyck på nacken lämnade de båda »damerna».

Amalia serverade kaffet, och man skulle just smaka på den doftande drycken, som nog icke var prima mocca, när

hon plötsligt satte från sig koppen, vid det att hon tydligt hörde den nyss försvunna flickan skrika till i trappan:

— Nej, se så, stallmästarn!... Låt mig vara, säger jag... Kyssar kan han få på lager derinne.

Nästa ögonblick öppnades dörren och Demirgian steg in till de båda väntande.

— Ah!... Charmant!... En likör skall smaka godt på det här s—ns äfventyret... Hur ha ni haft det, mina damer?... Frukosterat?...

— Ja, det ha vi, svarade Amalia kort... Du tänkte visst få din frukost redan i trappan, hörde jag?

— Aj, aj!... Spioner, märker jag... svarade Demirgian, fullt vuxen situationen... Nå, jag medgifver, att *den* sortens frukostar får man passa på att ta, hvar det bjuds, eller...

— Kan stjälas, inföll Amalia, under det att madame Sidenblohm föredrog att spela åhörare.

Och hon fortsatte med ett hånskratt:

— Håll till godo!... Tel maitre tel valet. *)

— Hvad behagas? Hörde jag rätt?...

— Alldeles?... Eller skall jag repetera?

— Behöfs icke alls... Men jag hoppas, att jag, såsom hans majestäts stallmästare, bör vara skyddad för alla dylika malplacerade infall... Eller kanske madame Sjöblad tror sig ega större friheter än... än...

— Pigorna på Stallmästaregården? afbröt Amalia med en plötslig lust att retas med den uppblåste äfventyraren... Jag tror verkligen, att jag vågar taga mig en sådan frihet, utan stallmästarns nådiga tillstånd... Eller skulle ni möjligen vilja tolka det som ett majestätsbrott... så, var så god...

Demirgian kände sig bragt ur fattningen.

Han höll alltid mycket på sin inbillade värdighet, och betraktade hvarje anfall på sina åtgöranden — naturligtvis undantaget då kungen gaf honom en välbehöflig uppsträckning, som dess värre hände allt för sällan — såsom en

---

*) Sådan herre sådan dräng.

blodig förolämpning... Han förstod, att Amalia — som ofta kunde hafva en bitande tunga — hänsyftade på hans kurtis med schweizeriflickor... Men han ville gerna tolka det på ett sätt, som vore mera vågadt.

I det ärende, för hvilket han nu kommit, ansåg han det dock vara bäst, att ej drifva gnabbet till ytterligare ordflyde... Och i det han vårdslöst slog sig ned i soffan och serverade sig sjelf en likör ur Amalias glas, sade han:

— Jag dricker försoningens skål ur min sköna fiendes bägare... Den kyss, som en Hebe nyss nekade mig, skall möjligen en »Nattens drottning» en gång tusenfaldt godtgöra... Så vida ej »bajadären från de la Croix» redan nu ville...

— Var han mycket skadad? afbröt Amalia nervöst, när hon märkte den nyfikenhet, som österländingens bildspråk syntes väcka hos väninnan...

— Knappt något att tala om... svarade Demirgian nonchalant. Jaså, ni har sett den unge tjurskallen? .. Han skulle lydt min vink och hållit upp i banan, så hade han nu sluppit undan de der skråmorna.

— Skråmorna?... Han var ju nästan död?...

— Ondt krut förgås icke så lätt, svarade Demirgian, utan att det minsta känna till utgången af Kronborgs olycksfall.

Han visste ej ens, att hans offer befann sig under samma tak som olyckans anstiftare. Och han var dessutom i helt andra ärenden än sjukbesök.

Han tömde ännu en likör innan han drog fram med, hvad han hade på hjärtat.

Med en tung suck, kanske spelad för att preparera medlidande, sade han slutligen:

— Fördömd otur denna dag!... Min vackra arab gick åt... Detta blef hans sista färd...

— Gick åt?... Död? utbrusto de båda damerna samtidigt.

— Ja, tack vare den der fördömda pojkspolingen, som kom undan med en näsbränna... Men det är icke nog med

det... Hans majestät blef i misshumör, för att jag icke vann första priset... Konungen for hem alltnog och lämnade mig ensam med min smärta...

— Stackars gosse, sade Amalia deltagande.

— Hans majestät, jag eller hästen?

— Qvickus!... Du sjelf förstås.

— Nå, jag hör, att du har ett godt hjärta, liksom jag ej heller tviflar på, att äfven i madame Sidenblohm finna en deltagande väninna...

Den sistnämnda log ett sötsurt leende, i tanke på hvart Demirgian nu ville komma.

Hon svarade tämligen rakt på sak för att genast tillbakakasta ett anfall:

— Som vanligt er vän... Men dessvärre icke i dag... i fall det är fråga om *kontanta* uppoffringar.

— Här lika så! föll Amalia in, skrattande åt väninnans snabba utfall, och sjelf beredd att parera alla vidare hugg mot sin kassa.

— Skämtsamma som vanligt, fortsatte Demirgian, utan att låtsas om det direkta afslag han redan fått på en ännu icke uttalad anhållan... Men, sade han med en djupt be-tryckt min... Saken är icke att skämta med... Dessvärre har Fortuna i dag icke någon vänskap till sin alltid hän-gifne slaf. I skepnad af den der pojkvaskern, har hon skickat mig det ena nederlaget efter det andra, slag i slag... Min mycket väl planerade beräkning på placerad häst gick åt fanders. Detta gjorde mig i vad öfver fyra tusen... I andra loppet blef jag icke första häst... Detta gör summan dubbelt... Hans majestät for hem... Detta stängde min viktigaste källa att få kredit... Klockan fyra skall uppgö-relsen ske... Och nu är hon snart tre... Se der, mina da-mer, hvad ett oblidt öde lagt i min väg... För att ej tala om förlusten af hästen.

Han gjorde en paus efter detta sitt utförliga anförande, och hans mörka ögon sökte med en snabb blick konstatera verkan af dessa ord.

Men hvarken hos den ena eller den andra af sina

»dufvor» kunde han nu finna den min af deltagande, som han hoppats vinna.

Amalia Sjöblad syntes fullt sysselsatt med att ordna en tung volang, som ej ville falla henne i smaken på den nya sammetsdräkten. Och madame Sidenblohm var som bäst i färd med att studera ljusets brytningar genom att glas curaçao.

Demirgians drag antogo ett hopplöst uttryck när han fortsatte:

— Blir summan icke nu honorerad, är det fara värdt att det blir en högst obehaglig skandal. Hans majestät skall helt visst denna gång icke hysa något öfverseende ens med den trognaste och tillgifnaste af alla sina undersåtar.

— Kan nog tro det, föll madame Sidenblohm in med en kort gäspning... Några tusen på hasard är verkligen till och med för mycket för en kung att ikläda sig betala för sin vänskap... Hans majestät är ekonom och känner oftast penningens värde bättre än mången af hans fattigaste kavallerer. Och denna dygd är att respektera.

— Ni talar som en skolmästare, bästa madame Sidenblohm, svarade Demirgian vresigt... Bland gentlemen är...

— Slöseri ett kardinalfel, passade Amalia på att sticka in med... Min bank är stängd för i dag...

— Och min kommer icke ens att öppnas... kompletterade hennes väninna.

Att längre försöka med böner och jemförelser syntes nu icke vara lämpligaste sättet. Demirgians heta blod började svalla — som alltid då hans vilja och planer stötte på hinder. — Han hade nog väntat sig ett afslag. Men på långt när ej så afgörande som det nu visade sig. Tankarna arbetade med febril ifver för att i hast kunna uttänka ett medel, som vore mer effektivt på okänsliga nerver än klagan. Men denna dag tycktes verkligen äfventyrarens huldgudinna sagt upp sin vänskap med humbugsriddaren. Och med hvarje minut, som gick, blef situationen allt mer tillspetsad.

Den djupa tystnad, som rådde i rummet, stördes ej af någon. Då och då trängde emellertid ljudet af tvistande röster från spelorrarnes rum, och lät lyssnaren ana, att det nu gick hett till med insatsernas vandring från hand till hand. Klangen af silfver och fraset af sedlar undgick ej äfventyrarens spetsade öron. Men detta ljud hade nu endast till mål att göra honom än mer i misshumör, då det ju icke var *han*, som »höll banken» och skickligt fick vrida Fortunans hjul efter behag.

I ett nu sprang Amalia upp som om hon gripits af en öfverhängande fara.

Hennes kinder hade bleknat, och de stora, blå ögonen stirrade på de båda innevarande som om hon af dem väntade all hjälp från något förskräckligt öde, hvilket syntes hota.

Hennes skarpa hörsel hade tydligt urskilt en manlig röst der nere i förstugan, en röst, som med tydlig bestämdhet hördes befalla:

— Vi måste ha in löjtnanten i ett lugnare rum... Han kan icke föras hem förr än längre fram på dagen.

Och en annan röst tillade:

— Kanske icke ens förr än i morgon.

En kvinnas gälla stämma hördes genast svara:

— Något annat rum än det der uppe kan icke lämnas. Det är också det lugnaste i hela gården.

Då kom den nyss serverande flickans stämma med inpasset:

— Upptaget äfven det. Två damer och stallmästar Demirgian.

— Vi måste ha det i alla fall, hördes nu den första rösten, bestämdare än nyss... Läkaren har rådt till största möjliga tystnad... Det kan gälla lifvet.

Amalia Sjöblad kände allt för väl till denna röst. Det var major Silfvercreutz, som gaf den befallande ordern, och hon hörde honom fortsätta:

— Gå genast upp och säg hur det är. Helt visst skall

icke stallmästarn neka oss detta rum, i utbyte mot det vi lämna, när han hör, hvad det är för orsak.

— Jag går inte, svarade värdshusflickan näbbigt. Stallmästarn är icke god att tagas med i dag, och så har han med sig två så'na der damer, som...

Tunga steg i trappan afbröto ljudet af fortsättningen på flickans svar.

Helt visst var det majoren sjelf, som nu skred från ord till handling.

Nästa ögonblick skulle Amalia se sig fullkomligt afslöjad såsom en äreförgäten hycklerska, lögnerska och svirande — glädjeflicka.

Hon darrade så att stolen, som hon stödde sig mot skakade hörbart mot golvet.

Någon utväg att undgå detta fruktade möte syntes ej till.

Flykten var omöjlig.

— Demirgian!... Hjelp mig!... Hjelp mig!

Den ankommande och fruktade var nu redan uppe i förstugan.

Nu var indiern i sitt rätta element. Hvad som här blefve räddning för denna trolösa qvinna, hvars fruktan han genast genomskådade, skulle äfven blifva räddning åt honom sjelf i hans iråkade penningebekymmer.

Just som den väntade lade handen på dörrlåset till den lilla separata kammaren, var Demirgian framme och drog för regeln.

En knackning hördes.

Demirgian tog saken med äfventyrarens kallsinnighet.

Hastigt hade han sin plan klar. Den nästan afdånade Amalia — hvars tillstånd nu äfven började väcka »väninnans» deltagande — halfåg i Demirgians armar när han släpade henne mot den andra dörren, som hon nyss sjelf bommat igen.

En ny, starkare knackning lämnade han obesvarad såsom den förra, i det han nu ogeneradt drog upp dörren

— Förklara saken så godt du kan . . . (Sid. 231.)

till spelarnes rum och stötte in sin medbrottsling i det han sade:

— Förklara saken så godt du kan... Pardon mine her-
rar? Skall snart infinna mig, bara jag först fått ordna en
bagatell här ute.

Och han stängde åter igen deras dörr midt för de spe-
landes förvånade ögon. Regeln sköts för som nyss.

Amalia Sjöblad hade låtit leda sig som ett barn. Hen-
nes förskräckelse hade med ens förlamat hvarje nerv af hen-
nes annars långt ifrån bortkomna handlingkraft. Stående
inför denna plötsligt öfverhängande fara, kände hon sig lika
hopplöst öfvergifven, beträffande medlet, att draga sig ur
den oförmodade fällan, som hon nu saknade ord att ut-
trycka det beroende, i hvilket hon kände sig stå gent
emot Demirgian.

Hon behöfde det icke heller.

Innan hon rätt hunnit fatta hur allt gått till, såg hon
dörren till det farliga värdshusrummet stängas, och hon fick
genast fullt upp att göra med att förklara sin närvaro för
de större spelarne.

— Förlåt, hörde hon nu en skånsk-dansk dialekt brista
ut aldeles bakom sig: Är det icke?... Jo visst fanden är
det ni, fru Sjöblad?

Hon vände sig om. Hennes blickar mötte grosserere
Madsen, midt bland en trängre krets andra »festprissar»,
som nyfiket och delvis ganska närgånget betraktade den så
hastigt framträdande skönheten.

Madsen tog saken som ett charmant äfventyr.

Hans länge närda böjelse, eller snarare passion, för den
vackra enkan — hvilken han ej skulle haft något emot att
»öfvertaga» jemte Sjöblads öfriga »qvarlåtenskap», som han
cyniskt kallade det hela med hänsynslös merkantilism —
flammade nu upp som en halfslocknad brasa bakom stängda
kakelugnsluckor. Och han öfverhopade den uppskrämde
qvinnan med återseendets alla artigheter, samtidigt med att
han presenterade »den tillbedda» för sina kamrater, hvilka
alla beredvilligt läto korten hvila för att få — »formera en

så högst angenäm och skön bekantskap», som lagets vältalare behagade uttrycka sig.

Under det att Amalia Sjöblad snart började återhämta sig vid de upprymda kavaljerernas pladder och Madsens väl groteska kurtis — han frångick aldrig sina vanor, ej ens under sina så kallade »affärsresor» till hufvudstaden — utspelades i det andra rummet en scen, i hvilken hon kunde prisa sin fortune att hafva sluppit spela en framstående, tragisk hufvudroll.

* * *

När den uppretade major Silfvercreutz för tredje gången lät sina knogar, nu mycket uppfordrande, falla på den reglade förstugudörren, var Demirgian hela situationen fullt vuxen.

Han kände Silfvercreutz egentligen endast par renommée och hade blott fått del af majorens föregående genom de upplysningar, som Amalia Sjöblad lämnat om sin utkorade.

Beslutsamt öppnade han dörren, sedan madame Sidenblom fått intaga en lämpligt poserande ställning vid bordet med kaffebrickan.

— Hvad tusan står på?... Hvad vill ni?...

— Ber om ursäkt, svarade majoren kyligt men med tillbörlig artighet.

— Behöfs verkligen!... Detta är ett privat och redan upptaget rum... Hvem söks?... Hvem är ni, om jag får fråga?

— Major Silfvercreutz... Och ni, min herre, är ju stallmästar Demirgian?

— Konungens stallmästare, svarade Demirgian med skrytsam tonvigt.

— Har den äran... I så fall hoppas jag äfven, att den orsak, som drivit mig till att här göra intrång, kan vara något berättigad, ty...

— Berättigad?... Nej, taktlöst är det, min herre... Ni

ser, att jag har en dam i sällskap, och då vet hvarje gentleman, åtminstone en militär, att...

— Jag vet det, afbröt Silfvercreutz, bleknande af vrede öfver den oförsynta tillrättavisningen... Men jag vet också, att när döden kallar en kamrat, har man äfven förpliktelser mot denne, till och med större än... än... artigheten mot — damerna.

Det låg en viss ironi under det sista ordet, som särskildt kom Demirgian att brusa upp när han föll in med en handrörelse mot den ännu öppnade dörren till förstugan:

— Ut, herre!

Silfvercreutz kände sig liksom träffad af ett slag midt i ansiktet.

En dylik förolämpning mot en svensk major, var mer än han kunde smälta. Hans röst darrade af sinnesrörelse när han sjöng ut, så att madame Sidenblohm hoppade till af förskräckelse:

— Äfventyrare!... Det är ert lumpna handlingssätt nere på trafbanan, som nu kan kosta en hurtig, ung officer lifvet... Och dertill undflyr ni de förpliktelser, som hederns lagar bjuda hvarje människa, till och med *borde* bjuda en så kallad ambassadör.

Och utan att afvakta verkan af dessa dräpande ord, som gjorde Demirgian alldeles mållös af raseri, vände han sig mot förstugan och ropade ned åt trappan:

— Bär upp löjtnant Kronborg!... Rummet är ledigt.

— Ledigt! Ledigt!... nästan vrålade Demirgian när han hörde detta ord... Det här rummet är icke ledigt hör ni, *icke* ledigt, *icke* ledigt!

Silfvercreutz kastade en föraktfull blick på den ursinnige mannen, hvars ögon nu vittnade om det vansinne, hvilket till slut släckte lågan i hans usla lif — men hvarom han än lika litet som någon annan af hans omgifning hade en aning.

Så gick majoren fram till den mållöse och sade med en fasthet, hvilken Demirgian kände sig behärskad af:

— Stallmästarn gör klokast i, att icke drifva det här till skandal... Det är genom ert oförstånd, eller något kanske ännu värre, som löjtnant Kronborg blifvit svårt skadad... Det bästa ni kan göra, är att lämna detta rum, som nu han är i bättre behof af än ni och... och edra damer.

Åter kom det ironiska tonfallet fram, då han nämde Demirgians damer. Denne brusade på nytt upp, när han svarade:

— Mina damer, som majorn behagar kalla min väninna och...

Hans ögon blixtrade till med återsken från afgrunden.

I det han närmade sig den stängda dörren och lade handen på låsvredet såg det ut liksom tänkte han öppna denna dörr.

Planen var honom värdig.

Silfvercreutz' nu så bestämda hållning och fasta uppträdande gent emot lycksökaren skulle genast kunna få ett afgörande dråpslag, om han nu finge se, i hvilket sällskap »damen» Sjöblad befann sig.

Men så kom åter tanken på den lön, han väntade sig för sitt onda påhitt. Den skulle naturligtvis bli lika med noll, om han nu fullbordade sin hämd.

Och hans hand sjönk åter ned mot sidan. Hämden fick hvila till en annan gång.

Det skulle bli *dottern*, den vackra Siri, hvilken finge sona faderns djärfhet.

Med ett elakt hånleende af tillfredsställelse vände han sig mot Silfvercreutz just som major Bährenrahm och läkaren buro in den ännu afsvimmade Kronborg. Tillräckligt högt för att alla skulle kunna höra det, sade han till Silfvercreutz:

— Drummel!

En obeskriflig häpnad stod att läsa i allas ögon, när Demirgian kastade fram denna förolämpning mot den aktade militären. Sjelfva madame Sidenblohm tyckte att det nu gick för långt.

Liksom afstyrande skyndade hon fram till den af vrede vanställda Demirgian och bad:

— Tänk på hvad du säger... Du måste...

— Behöfs icke alls!... En ursäkt mottager jag icke från den der äfventyraren, föll Silfvercreutz henne i talet... Om han har ett enda uns heder qvar i sin lumpna kropp, möter han mig i qväll med pistolen i hand... Och...

— Håll!... Du vet inte, hvad du säger... Duellplakettet...

Det var major Bährenrahm, som föll in med dessa ord, i det han och läkaren gingo fram till den utmanande.

— Trots detta! svarade Silfvercreutz med isande lugn... Jag vidkännes straffet. Och ni, mine herrar, tar jag till vittnen... I qväll skall han möta mig med pistolen i hand... Såvida jag ej skall spotta den nidingen i ansiktet, hvar helst jag sedan än må träffa honom.

Demirgian var feg och såg utgången med oro. Inför desse tre män — kanske äfven för att imponera på kvinnan — svarade han likväl hånleende:

— Jag bryter ogerna mot landets lagar... Men må göra!...

— Klockan elfva bakom Jägareförbundets skjutbana i Solnaskogen.

— Klockan elfva...

— Vapen ryttarepistol.

— Efter smak... Gerna kanon, om ni vill ..

Och Demirgian blickade öfverlägset på vittnena, liksom sökte han deras bifall till den platta dumhet, som det sista skräftet manat fram.

Men desse, såväl läkaren som major Bährenrahm, hade redan vändt narren ryggen och egnade sig nu åt omsorgerna att få lif i den afsvimmade, hvilken man lagt på soffan.

Demirgian böjde sig mot madame Sidenblohm, som darrade af skrämsel.

I det han tog upp hennes kappa, hvilken fallit ned på golvet, och hjälpte henne med densamma, sade han kort och nervöst:

— Följ mig, madame... I qväll skall jag styra om, att pojkdrummeln der får sällskap.

Och han drog försiktigt upp dörren till det stängda spelrummet och gled in med sin dam, utan att på minsta vis blotta Amalias närvaro för de med Kronborg sysslade officerarne och läkaren.

Men trots all försiktighet hade han dock glömt en sak.

Detta var Amalia Sjöblads kappa.

Ögonblicket sedan Demirgian stängt dörren efter sig, föllo major Silfvercreutz blickar på detta plagg.

Han kände genast igen detsamma.

Med darrande händer lyfte han upp denna kappa och bredde ut den på den stol, der den legat allt sedan Amalia kastat den af sig.

Hans kinder blefvo hvita som snö...

Major Bährenrahn hann lagom fram att mottaga vännen i sina armar. I annat fall hade Silfvercreutz afdånad störtat till golvet.

Sinnesrörelsen hade varit för stor för den hederlige mannen.

TIONDE KAPITLET.

En duell i Solnaskogen.

Den afdånade majoren vaknade ej till sans så snart. Hans ytterst känsliga nerver, när det rörde hans heder och dem, som voro honom kärast, hade fått ett slag, som hans krafter ej mäktade bära.

Att hans afgudade Amalia skulle så bedragit honom som denna kappa gaf vittnesbörd om, föreföll honom så ofattbart, att endast en kort tanke derpå var nog att rubba hans lifsfunktioner ur dess normala gång.

Bland de närvarande rådde endast en mening om orsaken.

Silfvercreutz hade naturligtvis blifvit onaturligt uppretad af äfventyrarens fräcka beteende. Och de utkastade skymforden hade rågat måttet af hans motståndskraft.

Demirgians ord syntes genast få bekräftelse och före den tid han sjelf sagt att så skulle ske.

Den afsvimmade Kronborg hade verkligen fått sällskap i sin olycka.

Och man hade nu två hjälpbehöfvande att egna sina omsorger åt.

— Är det ett slaganfall? frågade major Bährenrahm, med oro målad i sina trofasta, grå ögon, som ängsligt sökte läkarens, när man försiktigt lade ned Silfvercreutz på mattan.

— Nej, det är det inte, hvad jag kan se... En häftig sinnesretning, framkallad af nyss timade uppträde... Mätte f-n ta' den der landstrykarn så fort som möjligt.

— Alldeles min önskan, svarade major Bährenrahm instämmande och lugnad af läkarens diagnos... Lite kallt vatten på hjässan skulle kanske icke skada min vän?

— Helst is eller snö. Inte vågar jag väl besvära...?

— Visst sjutton! Doktorn behöfs nog här inne. Håller det på så här, blir hela Stallmästaregården snart en ambulans... Snö var det, ja!

Och han öppnade dörren just som en värdshusflicka rusade mot honom och ville tränga sig in:

— Halt!... Hvart skall hon hän?

— Hemta en kappa, som är glömd här inne.

Kappa?... Jaså, den der... Hör till uniformen åt någon kräket Demirgians älskarinnor, kan jag tro?... Känns på parfymen... Dra för f-n med eländet!

Och han höll plagget mellan nypan, när han hastigt slungade det i armarna på den häpna flickan, som ej kunde fatta, hur någon vågade yttra sig så oförblommeradt om kungens stallmästare och dennes damer.

Men hon fick icke många sekunder på sig att fundera öfver denna sak, ty major Bährenrahm motade henne raskt utför trappan och kom sjelf efter för att oförtöfvadt i egen person hemta den behöfliga isen och snön till »ambulansens» sjuklingar.

När flickan lämnade Amalia kappan, kunde hon icke

neka sig nöjet att — såsom en liten hämd för den fina damens nyss visade högdragenhet — utförligt relatera, hvad den gamle krigsbussen sagt. Och hon såg med tillfredsställelse hur Amalias bleka kinder nu öfverdrogos med en blodröd rodnad, som vittnade om, att orden träffat.

Demirgian hade redan aflägsnat sig,

Att man kallat honom för »kräk», skulle aldrig värds-husflickan haft hjärta att bära fram. Ty för värds-husflickorna var stallmästar Demirgian omgifven af all den falska nimbus, som gör en »stilig karl» äfven »intressant». Och den meningen hade nog många andra qvinnor också om »kungens stallmästare», så vida de ej lärt känna honom för hvad han verkligen var. Ty då hade han icke några skäl att prisa qvinnornas omdöme om honom.

Med ytterligare penningeförstärkning, i form af »tusen-lappar», som Amalia Sjöblad för Demirgians skull utan större svårigheter fick låna af den penningestarke grossere Madsen, hade han skyndat ut till banan, der täfingen nu led mot sitt slut.

Det sved i hans snikna hjärta när han måste punga ut med öfver sjutusen riksdaler för vadhållningen denna dag. Och likväl var denna sveda icke så stor, som känslan af harm öfver de nederlag, han lidit, och som delvis gjort honom omöjlig för vidare uppträdande bland herrar sport-män.

Han fick också höra, hvad man hyste för tankar om »sättet» att täfla såsom *han* visat det i dag. Opinionen var fullständigt på Kronborgs sida. Demirgian gjorde derfor bäst att draga sig undan så fort som möjligt.

Han gjorde det också.

Men till ytterligare harm var det ej till en lugnare fridstad han nu fick hasta, att i ostörd ro meditera öfver sina motgångar.

Kungen hade befallt honom till slottet klockan fem.

Der väntade honom nya obehag.

Och klockan elfva på natten skulle kanske döden träffa honom med en kula ur Silfvercreutz pistol.

Han visste ännu ej sjelf, hvilket han mest borde frukta, konungens vrede eller major Silfvercreutz' skjutfärdighet.

Det förra alternativet var mycket obehagligt. Han hade redan ett par gånger förut erfarit, hvad det ville säga, att möta Carl XV:s vredgade ögon och träffas af ord, hvilkas skärpa till och med kunde komma en äfventyrare som Demirgian att darra.

Men så hade åter solen lyst fram, sedan förtrytelsens oväder laddat ut både dunder och blix. Och nåden hade då skinit ännu rikligare än förr.

Han visste hur kungen hatade hasardspel. Men han hade ju alltid till försvar att han — Demirgian — ej var ensam om eller anstiftare af dessa lumpna konster för att lura nästan på penningar. Han var vild spelare, men icke den vildaste. Och om kungen icke visste af detta, skulle Demirgian tjenstvilligt lämna sorgligt belysande exempel.

— Alltså! Mod tänkte Demirgian, i det han gjorde toilette för audiensen... Du får dig en skrapa, käre Hab, men du har en förmildrande omständighet i de förluster, som redan drabbat dig. Sjutusen »krigare» och en präktig hingst — — — plus äran, förstås! fortsatte han med en axelryckning.

— Äran ja! Det är ju också den, det gäller nu i natt... Få se, hvem som har tur... Den gamle tvärviggen eller jag... Om jag gjort rätt, borde han genast fått betalt för sin oförskämda pikering rörande mina damer... Aj, aj, gamle gosse! Tänk om du just bland dessa hade träffat dygdemönstret Amalia, som var hos en — *väninna* förstås!... Ha, ha, ha!... Ja, *då!*...

Och han drog ut en låda, der han hade åtskilliga kortare skjutvapen, och dolkar.

Egentligen hade han helst velat bruka en af de senare, i hvilkas handterande han smickrade sig med att vara en mästare...

— Man får nog taga seden dit man kommer, mumlade han med en dolsk blick på en finpipig tingest af ut-

ländskt fabrikat... Den här kan nog också träffa sitt mål, tänker jag, om bara inte kungen lefver upp med mig, så att jag darrar på manschetten hela qvällen efteråt... Gerna skulle jag vilja »smita» från både den ena och den andra muntrationen, som nu väntar mig; men...

En svag knackning på dörren afbröt hans tankegång. Hastigt stoppade han den lilla terzerolen i bakfickan af sin lifrock och svarade ett barskt:

— Stig in!

Han var nära att ropa till af förvåning när han fick se den inträdande.

Aldrig förr hade han haft äran af hennes besök i sin bostad inom stadens tullar.

— Ni här, madame Sjöblad.

— Som du ser, svarade Amalia med en oro, hvilken ej var svår att spåra i hennes bleka drag.

— Hvarmed kan jag stå till tjänst, kära vän? Jag har brådt, som du ser... Skall vara på slottet klockan fem.

— Du måste höra mig, Hab!... Silfverereutz har bestämdt fått reda på, att jag var med dig och Eva Sidenblohm på Stallmästaregården.

— Nå, än se'n?

— Och det kan du fråga?... Min qvarglömda kappa, der inne i det olycksaliga rummet, har förrådt mig... Jag kan icke tro annat...

— Hur så?... Har han?...

— Nej, han kan ingenting säga... Då jag och madame Sidenblohm foro, låg han afsvimmad, enligt hvad värdshusflickan berättade för Madsen och denne för mig, just som vi skulle smyga oss upp i täcksläden och på vägen öfver Bellevue skynda in till staden.

— Afsvimmad? svarade Demirgian i det en glimt af glad tillfredsställelse lyste fram ur hans nyss allt annat än spelande ögon... Afsvimmad?... Hur tusan...

— Han har anat mitt bedrägeri... Svartsjukan har beröfvat honom besinningen... Du kan icke föreställa dig hans

stora känslighet och hans ömtålighet för allt, som kan såra hans heder.

— Åjol... Jag har den äran... Idiotisk är han...

— Råd mig... Hvad skall jag göra?

— Neka fräckt! Det fins väl fler sådana der kappor än din... Du har bara att hålla i dig med det.

Amalia skakade tviflande på sitt vackra nu nedsjunkna hufvud. Man såg, att hon var rof för en stormande fruktan, der hon nervöst plockade sönder den dyrbara kappans pelsgarnering, och lät tofs på tofs af den lena sobeln falla ned på mattan.

— Var lugn, min lilla unge, sade Demirgian ändtligen, sedan han lyckats fundera ut en plan... Han kommer helt visst att få annat att tänka på redan i qväll... Du behöver ej...

— I qväll?

— Just! På slaget elfva... I Solnaskogen.

— I natt?

— Som du vill kalla det... Den här lilla pjesen skall nog få honom att tänka på annat än fruntimmerskappor.

Och han drog upp terzerolen ur fickan och höll upp den mot Amalia.

Mällös stirrade hon på äfventyraren, som hånleende fortsatte:

— Duell, min lilla dufva.

— Duell?... Har du blifvit galen?

— Nej, men han... Formlig utmaning i vittnens närvaro. Har inte Eva Sidenblohm, talat om detta?

— Icke ett ord... O, nej! Det *kan* icke vara sannt. Hvarför? Hvarför?... Är det för min skull?

— Icke alls... Jag tog mig friheten att kalla honom drummel, och

— Drummel?... Du yrar bestämdt?... Nej! nej! Det kan, det får icke ske...

— Beror alldeles på honom sjelf... Nog skall *jag* in-

finna mig... Mitt *hedersord*, ser du, fortsatte han med skrällande patos.

— Men du dödar honom!...

— Mycket troligt... I så fall...

Ett högt rop af förskräckelse. Det svartnade för Amalias ögon och hon var nära att falla till golvet.

Demirgian lade raskt sin arm om hennes lif samt sade med beräknad vänlighet:

— Var lugn, Amalia... Endast en näsbränna. Jag kan icke med den der karlen... Men för *din* skull lofvar jag, att ej skada honom lifsfarligt, om du blott... blir min.

— Demirgian!... Du vet ej, hvad du begär... Du har ju redan svurit din tro åt Berthe.

Demirgian spratt till. Med alla tecken till förvåning svarade han:

— Hvem har sagt det?

— Klubber.

— Ah! Han skulle vågat?... Det är lögn, hör du!

— Kanske... Men hör mig... Döda ej Silfvercreutz...

Du vet ju, att han skall bli min make redan nu i höst.

— Och du lofvar alltså?... Det blir en hemlighet...

Ingen, ingen, icke ens grefven skall kunna märka, att du blir min.

Amalia darrade, när hon gaf till svar.

— Skona hans lif... Sedan...

Demirgian förstod halfqväden visa.

Han hade länge haft sina ögon på Amalia Sjöblad för att äfven få denna förmögna kvinna till sin älskarinna. Någon varmare känsla låg ej till grund för detta hans mål. Endast begäret att hafva ännu en källa att ösa »hjelpmedel» ur, ifall de andra skulle tryta, gjorde att han här spelade förälskad.

Morgonens uppträde med Berthe d'Ormonte hade öppnat hans ögon för att hennes kassa, lika litet som hennes hjärta, längre voro att draga säkra framtidsaktier på. Och dagens öfriga händelser hade ytterligare manat honom till förtänksamhet.

Att han genom senaste öfverenskommelsen på nytt bedrog sin bästa vän, besvärade honom föga. Hans samvete var rymligt som hafvets bäcken, och han skulle för öfrigt spela sina kort så väl, att icke ens skuggan af en misstanke kunde falla på honom — och icke på henne heller — beträffande en kärlek, som i grund och botten endast var en lumpen penningaffär.

— Älskade! hviskade han och drog Amalia till sig med väl spelad värme... Du har helt visst ej kunnat undgå märka, huru dina förtrollande ögon bränt mitt hjärta?... Svartsjukan marterar äfven mig... Men jag är ej nog sjelfvisk, att sätta min egen lycka framför din... Jag nöjer mig med den del deraf, som du, mina drömmars huldgudinna, värdes beskära den ringaste af dina slafvar... Din vilja skall leda mig i allt, som du vill unna mig af den sällhet, hvilken jag ej vill förhäfva mig till att ens drömma om som odeladt min egen... Men nu... denna stund...

Och han gjorde en rörelse som för att i en kyss taga förskott på hvad han ville »dela» med någon eller några andra.

Men Amalia drog sig undan hans armar och hviskade som nyss, men nu mera bestämdt:

— Sedan... Icke nu...

— En evighet, älskade!... Jag dör af väntan...

— Tills i morgon endast, om du blott skonar min Wladimir, min...

— Din make, menar du, lilla skalk... afbröt Demirgian med en afgrundsblick... Och han fortsatte med beskyddande hödragenhet:

— Jag skall skänka honom lifvet... Du kan lita på mig som på en Wilhelm Tell.

Och när Amalia en stund senare, dock ej i sällskap med Demirgian, lämnade dennes bostad — dit hon gått med ångest i hjärtat — var det med en lugnande förnimmelse af, att hafva kullkastat ett ondt, som kunnat grusa alla de planer, hon redan gjort upp, med major Silfvercreutz som en elegant, representativ grundmur, hvilken hennes förmö-

genhet ytterligare skulle göra effektiv i den värld, som dömer efter ytan.

Med den lösa moral, som satt sin prägel på den vackra Åhusenkans redan förut anfrätta karaktär, gjorde hon sig icke samvete af att dela ut sina gracer efter omständigheterna.

Hon visste, att man, trots ett gammalt slagord, *icke* kan få allt för endast pengar. En älskare mer eller mindre var för henne en bisak... Den, som hon verkligen älskade, kunde hon aldrig blifva *maka* åt...

Och hon gick upp till sin våning för att söka några timmars sömn och styrka, till hvad den stundande qvällen kunde bjuda. Hon kände sig redan vara på det klara med, att Demirgian hade allt för stora intressen af att ej med ett mord — fast under namn af duell — krossa sig sjelf på samma gång han befriade sig från en rival.

Hon trodde nämligen på Demirgians kärlek.

Bortskämd som hon var af menade eller spelade artigheter från de män, hvilka kommit i hennes väg — undantagandes major Silfvercreutz, för hvilken smicker var något okänt, och som kanske just därför hade vunnit Amalias sympatier i högre grad än alla andra, om man ej medräknar ännu en, den för hvilken alla qvinnor svärmade, — hade madame Amalia Sjöblad, den forna fleuristen, och nu den rika, firade enkan efter handlanden Sjöblad — om hvars hastiga frånfälle så besynnerliga rykten kommit i svang nere i Åhus — blifvit så att säga van att höra kärleksförklaringar, af hvilka hon i regeln tog alla för lika verkligt uppriktiga som de voro glödande i formen.

Men af alla dylika försäkringar hade hon en instinktiv förnimmelse af, att ingen vore farligare att lyssna till än denne besynnerlige lycksökare, som slumpen fört i hennes väg på ett rätt egendomligt sätt.

Detta var nämligen en natt i Paris, då hon på en vågad »luftbal» i Moulin-rouge kommit i krakel med en grisette från »Quatier-Latin» *), och med hvilken nuvarande madame

*) »Latinska-qvarteret». Fordom studentqvarteret i Paris.

Sjöblad förr varit kamrat i Stockholm. Demirgian — som då var i vida anspråkslösare omständigheter än han sedan blef försatt uti, hörde på då de båda uppretade kvinnorna drabbade samman. Han hade afstyrt eventuella obehagligheter af denna träta, och med ens vunnit Amalias hela förtroende. När hon sedan återsåg honom i Stockholm, återknöts denna bekantskap — på en bal i Kirsteinska huset — och från den stunden dröjde det ej länge, innan hon introducerades i de cirklar, som utgjorde Demirgians livvakt såväl i nöjenas som i de oftast för honom tryckande ekonomiska bekymrens värld.

Men som sagdt! Det var endast under senaste tiden som hon trott sig märka en mer utpreglad böjelse från hans sida, vis à vis hennes personliga behag.

Nu hade fruktan för att Silfvercreutz skulle upptäckt hennes närvaro med Demirgian på Stallmästaregården, kommit henne att söka råd af den förslagne äfventyraren.

Hans uppmaning att »neka fräckt», hade hon accepterat såsom väl stämmande öfver ens med hvad hon redan ämnat göra, för den händelse att fyndet af kappan orsakat Silfvercreutz det hastiga svimningsanfallet. Silfvercreutz' kärlek skulle kanske tro hennes lögn.

Men så fick hon höra talas om duellen.

Fruktan för det första olycksaliga sammanträffandet — som kunde göra henne förkastlig i den rättsinnige majorens ögon — hade fått en ännu svårare form.

Döden kunde komma med ett veto mot deras tillämnade äktenskap.

Och för att hindra den möjligheten — hon trodde nämligen absolut på Demirgian såsom en erfaren vapenförare, såsom alla kvinnor, med få undantag, då det rör sig om dylika paradhjeltars mannamod och fysiska stridsduglighet — hade hon nu gifvit ett löfte, som längre fram skulle stå henne dyrt.

Kanske hägrade detta för henne under de få timmar, som hon nu unnade sig en allt för välbehöffig hvila.

Hennes sömn var orolig och plågad af det onda samvetets mara.

Elaka drömmar drefvo sitt spel med den fagra qvinnans slappade hjärnsubstans, hvars cellbark ännu glödde af vinkonsumtionernas riklighet under föregående sömnlösa natt.

Och hon vred sig för dessa drömmars ohygglighet likt en qvinlig Loke, som, fjättrad vid klippan, känner Midgårdsormens gift droppa in död och förintelse i de af kedjorna upprifna såren.

Denna orms hufvud antog allt mer bestämdare drag af en mans hufvud — enkla, hvardagliga drag, som föga voro egnade att väcka en sådan qvinna som hon till hvarken hat eller kärlek.

Men der hon nu låg, skakades hon dock af fruktan vid anblicken af detta hufvud. Och hennes strupe snörde sig samman då den ville pressa fram luft för uttalandet af drömbildens namn.

Det var sin döde make hon såg.

Och från hans tunga, som allt mer och mer tog formen af en orms gadd, hörde hon, med pinande långa mellanrum, ett enda litet ord — men ett isande förfärligt sådant — stönas fram som i dödsrosslingar.

— *Mörderska!* skrek hon till, repeterande hvad drömbilden nyss stönat fram...

— Madame! Madame!... Klockan är öfver nio.

Amalia rusade upp med ångestsvett på sin panna. Hon grep den väckande kammarjungfrun häftigt i armen och stirrade på henne med vansinnig blick när hon hviskade:

— Såg du ormen?

— Ormen?... Hvilken orm?... Madame har visst drömt?

— Drömt?... Ja, kanske... Hur mycket är klockan?

— Nyss nio, madame.

— Redan?... Tag på dig... Skaffa en täcksläde. Du skall följa mig i qväll.

— Skall jag?

— Hör du inte?... Klockan tio fara vi... Kan du skaffa några karlkläder?

Flickan såg ut som ett frågetecken.

— Skaffa sådana, hvar du kan... Jag *måste* ha en kostym.

— Jag vill försöka, svarade flickan... Men hvad skall det vara för kläder? Skall det vara fina som åt en herre?

— Helst!... Jag skulle nog behöfva en tulubb också, samt en käpp... Känner du inte alls någon, som kan låna dig en hel dylik uppsättning?... Din fästman, till exempel?

— Polisen?... Inte har han så eleganta kläder... Men vänta!... Nu vet jag!... Klockan är visserligen mycket... Men jag skall försöka hos Plessens betjent.

— Gör det! Han får hederliga drickspengar. Se här...

Och Amalia Sjöblad tog upp sin börs och lämnade flickan en hel liten månadslön till underlättandet af den besynnerliga kommissionen, som för henne syntes vara af största vikt. Och hon sade:

— Vore det ej så sent, kunde du för detta likaså gerna köpa en hel uppsättning i någon garderob... Men nu går det väl icke för sig?

— Omöjligt madame.

— Skynda dig nu! Om en timme måste vi vara i väg... Du skall taga på dig mina kläder.

Flickan hade knappt lämnat rummet för att pröfva lyckan i denna säregna affär — hon visste för öfrigt mycket väl, hvar hon kunde erhålla det begärda, ty Plessens betjent saknade aldrig resurser, då madame Sjöblads näpna kammarsnärta hade en bön till honom — innan Amalia skyndade fram till spegeln och började med van hand, att maskera sig till karl.

Det blonda, rika håret fästes behändigt under en mörk peruk, med kort, lockigt hår, som hon användt förr en gång. Och med ett slags mastix häftade hon raskt fast ett par små svarta mustascher.

Några lätta smink- och tuschsträck fullbordade totalverkan af det hela.

Och der hon nu beskådade sig i den eleganta salstrymån, kunde man väl tagit henne för en till qvinna utklädd karl, så frappant hade hon förvandlat sina anletsdrag.

Hon syntes också nöjd med resultatet, der hon behagsjukt vred och vände sig, under det att hon öfvade sig med att på så chevalereskt sätt som möjligt vrida mustascherna, som hon sett sina många beundrare göra det, då de riktigt ville tjusa till henne.

Men under denna narraktiga sysselsättning, arbetade hennes hufvud med en plan, hvars allvar väl förrådde sig i den svartlockige, unge »mannens» tankfulla drag.

Att det nu icke var frågan om ett pustlustigt äfventyr i karnevalstil, kunde man lätt se. Snarare skulle man kunnat förmoda en långt ömtåligare affär.

Så var det också.

Amalia Sjöblads hopp om stallmästare Demirgians allvar med löftet om, att skona major Silfvercreutz' lif i den väntade duellen, hade under sömnen antagit mycket osäkra former. Den pinsamma drömmen — för hvilken hon ännu ryste, och som manade fram perlor af ångestsvett på hennes sminkade panna — hade stärkt hennes plötsliga tvifvel, och kommit som ett varnande varsel.

Till hvad pris som helst måste hon närvara vid denna olycksaliga duell, som hon ju sjelf, om också indirekt, manat fram.

Som qvinna skulle nog detta ej låta sig göra. Men utklädd till karl, kunde hon möjligen få tillträde till duellplatsen, om hon för Silfvercreutz' vän, major Bährenrahm, som hon kände genom sin blifvande make, lade fram de tvingande motiv, hvilka dikterade det egendomliga i hennes handlingssätt.

För öfrigt, om han nekade... Hvad hindrade henne, att på lämpligt afstånd hålla sig dold, för att i det afgörande ögonblicket rusa fram, och med slumpen som hjälp ändra gången af den kula, hvilken Demirgian kanske riktat mot Silfvercreutz' hjärta?

Hon hade i själ och sinne intet emot detta våldsamma sätt att lösa en tvist.

Hennes natur tilltalades af dylika brutala scener, i hvilka hon gerna sjelf skulle kastat sig, om hon blifvit född till man. Hennes håg älskade det våldsamma i allt; och äfventyr var en af de bästa afledarne för det allt för heta blod, som rann i hennes ådror.

När hon därför nu ömmade så mycket för den olycka, som hon anade, att Silfvercreutz skulle gå till mötes, var det icke af medkänsla för hans eventuella öde, att dö på envigsplatsen — såsom en man för den förolämpning han ej kunde lida — eller att i den andres blod aftvä denna skymf, utan snarare af hänsyn till sig sjelf.

Hon ville bli maka åt denne förorättade man. Och hon skulle så vidt möjligt söka rädda hans lif.

Sättet hade hon ännu ej fullt klart i alla detaljer. Men hufvuddragen voro redan utkastade, såsom en fullt användbar eskizz.

Nu kom den väntade.

Hon hade ett duktigt fång kläder på sin arm.

Der fanns den önskade tulubben, en präktig fotsid sådan. Der fanns äfven en pelsmössa, och ej heller den elferbenskyckade kappen saknades. Pantalongerna hade visserligen sommarens snitt och färg. Men dermed kunde man kanske ändå reda sig, då pelsen nog skulle täcka dem så godt som fullständigt.

Det hela var ett lån ur betjentens egen, välförsedda garderob, delvis kompletterad ur hans herres habitlager.

Och för all denna härlighet hade den tjenstvillige beundraren som lön fått — en kyss af rivalens, poliskonstapelns, icke allt för nogräknade »flamma», som ej skydde några medel, då det gällde att slå mynt af de behag, moder natur gifvit henne med sig på lifvets väg.

Hennes privata recett blef därför icke så oäfvnen. Ett riktigt godt handtag till ett blifvande mjölmagasin, der hon sjelf en gång skulle styra och ställa med Justitias tempeltjenare som kraftig handräckning.

Ingen kan därför undra på, att hon — med glada tankar på sin trofasta »gris» — lade ned bördan för sin härskarinnas små fötter — figurligt taladt — ty hela ekiperingen hamnade naturligtvis midt på ett elegant bord, så att en hel del af derpå placerade prydnader i ett huj skattade åt förgängelsen.

Den väntade snubban för denna manöver uteblef emellertid från Amalias mustaschprydda läppar.

Deremot skrek flickan till, då hon fick se denna underliga blandning af qvinna och karl, som, iförd »madames» kläder, vände sig mot henne, så att Amalia fann sig föranlåten att lugnande passa in ett välvilligt:

— Nå, se det var då galant!... Nu skola vi snart vara oigenkänliga både du och jag.

— Hva'? Hva'?... Är det verkligen madame?

— Visst är det jag!... Skynda dig nu och hjälp mig.

— Nå det var då för märkvärdigt!... Hvert ska' vi?...

— Du får väl se... Ingen onödig nyfikenhet... Gör bara som jag säger dig... Kommer släden?

— Ja, madame... På slaget.

— Godt!

Och nu började en scen, som i löjlighet trotsar all beskrifning.

Hur enkelt det än kunde synas att maskera sig till karl, fann Amalia — som redan förr en gång roat sig med dylikt bestyr — att äfven en elegant herrgarderob kan hafva hemligheter, som trotsa en qvinnas list.

Benklädernas vidd passade nämligen madame Sjöblad ungefär som handskar nr 5 när man har handen nr 6 $\frac{1}{2}$. Benens längd var äfven i afsevärd grad för olämplig till Amalias välformade fortskaffningsredskap.

Men när hon ändtligen med stor möda kommit i dessa allt för »välsittande» plagg, verkade det hela som en fyllig skolgosse i knäbyxor.

Amalia vändades. — Med dessa hjälpmedel vore hon ur stånd att våga sin kupp.

Kammarsnärtan storskrattade och kunde ej hindra

løjets tårar att bryta fram på sina starkt rundade kinder.

Märkvärdigt nog passade vesten och rocken rätt bra, sedan man väl fått klart för sig späntamparnas betydelse.

— Hur i all världen skall jag göra med det här? klagade Amalia med förtviflan... Jag kommer att te mig som

ett åtlöje, och blir afvisad som en drucken narr... Kan du ge mig ett råd?

Flickan gjorde en våldsamt ansträngning för att behärska sin munterhet när hon svarade, halfqväfd af skratt:

— Nej, nej, kära madame!... Aldrig i min tid har jag sett något så löjligt.

— Löjligt?... Det är allvar nu... Hur skall jag kunna reda mig med de här?... Du får skaffa mig ett par an-

dra... Låna af en *lång* karl och icke af en så'n puttifnask...
Har inte din konstapel några?...

— Jo visst, kära madame!... Men af honom törs jag icke låna... Han är dessutom nu på pass, och det är minst en qvart till det hus, der han bor.

— Tag dem hvar du vill... Jag *måste* hafva ett par långa och vida karlbyxor... Låna, köp eller *stjäl* ett par, som jag kan få på mig.

Flickan kände sin matmor.

Det var aldrig tänkbart, att med henne tala om omöjligheter. Men hennes uppfinningsförmåga syntes nu verkligen stå alldeles stilla. Och der hon nu bara stirrade på den löjliga varelsen framför henne, såg hon allt annat än komiska sidor i denna maskerad, der figur och kostym stodo i sådan disharmoni med hvarandra.

— Nå, hur går det!... Har du blifvit alldeles förstenad?

— Madame!... Nu har jag det!... utropade »kammargeniet» helt oväntadt, sedan hon en stund med kritiskt allvar satt sig in i situationen... Madame kan bestämdt använda sina ridstöflar till de der byxorna?... De gå ju upp på halfva vaden?

— Charmant! Du sade det! Fram med stöflarne!... Går härligheten sönder, är jag ju i alla fall skyddad af pelsen... Raska på!... Släden stannade just nu här utanför...

Och på så vis kom det sig, att madame Amalia Sjöblad — denna gång i kammarflickans person — och en ung man med ridstöflar, tulubb, käpp och cigarr samt den något för stora skinnmössan neddragen öfver svarta lockar — en stund senare kommo ut ur porten till huset nr 30 Drottninggatan och stego upp i en väntande släde.

Af en röst, som föreföll kusken väl mycket barnslig, mottog han ordern:

— Kör till Norrbacka! Men fort skall det gå.

* * *

Klockan var närmare fem när major Silfvercreutz slog upp sina ögon och riktade en frågande blick på den öfver honom lutade vännen, major Bährenrahm, som glädt brast ut:

— Nå, ändtligen! Du tog dig en lång snarkare du.

— Har jag sofvit?

— Visst! Som en bonddräng på högvakt... Är du ut-hvilad nu?

Silfvercreutz reste sig långsamt och blickade oroligt liksom sökande efter någon. Slutligen sade han:

— Har Amalia gått?

— Amalia?... Jaså, madame Sjöblad... Inte har hon varit här.

— Ah! Nu mins jag... Jag greps af en svindel?

— Alldeles!... Du blef förkyld, och bråket med den unge mannen, som vi togo hit från banan jemte den qvafva luften på den här krogen gjorde att...

— Nej, nej! Nu vet jag! afbröt Silfvercreutz i det han lät blickarna flyga mot den stol, der Amalias kappa hade legat...

Han syntes hafva en fråga på tungan, när han ej nu fann hvad han sökte. Men han hejdade sig, och kastade i stället blickarna mot den dörr till det inre rummet, genom hvilken Demirgian gått ut i sällskap med Eva Sidenblohm.

Med en röst, som lät Bährenrahm fullständigt inse, att Silfvercreutz ej glömt utmaningen med Demirgian, sade han:

— Följer du med hem efter vapen?

— Käre vän!... Tänk nu inte längre på denna dårskap... Du vet ju, att duellplakatet strängeligen förbjuder oss att på sådant sätt hämnas en skymf?... Straffet är strängt, men rättvist, för den, som öfverlever denna näfrätts följder. Och icke vill du väl för den der landstrykares skull vedervåga ett helt lif af elände, kanske till och med döden som en simpel missdådare?

— En hedersman står vid sina ord!... Vi skola därför icke närmare inlåta oss på att tumma hederns lagar genom

att ge vika för de borgeliga institutioner, som i detta fall måste kringgås, om ej öppet trotsas... Jag mins mycket väl hvad jag sagt.

— Men är du ännu ej allt för klen?... Du...

— Klen? Nej icke alls! Mitt illamående har intet med denna sak att skaffa, om ej möjligen, att i ännu högre grad stärka mitt beslut.

Vid dessa ord sköt det fram en blixtnad af underlig glans i major Silfvercreutz' ögon. Han kände, att det var för Demirgians skull som Amalia bedrog honom. Det skulle därför bli en lisa, att i den usle äfventyrarens blod få af två den skymf, som ytterligare ökats med ett lömskt kärleksförhållande bakom den hederlige majorens rygg.

Men denna omständighet var han allt för finkänslig att ens med ett ord vilja förråda för sin deltagande och afrådande vän.

I det han kastade en blick på den ännu icke återhemtade Kronborg, sade han:

— Hör du, Bährenrahm! Tror du inte det blir bäst, att föra hem Kronborg till mig så länge? Antagligen har han sin bostad på något hotell, och i så fall får han ju alltid bättre vård hemma hos mig, der Karna nog skall sköta om honom efter bästa förmåga... Hvad har läkarn sagt?

— Han tror, att venstra nyckelbenet är afslaget, och råder att skicka honom till Serafimerlazarettet, bara han kan transporteras när han vaknar.

— Vi taga honom med oss nu genast, tycker jag, svarade Silfvercreutz, som fått en idé. Pojken är stark af naturen, och med lugn vård i ett hem kommer nog allt att gå galant. Vill du vara snäll att styra om en beqväm skjuts, medan jag bonar om gossen på lämpligt sätt?

En stund senare fördes den sårade med stor försiktighet ned i en rymlig rack. De båda majorerna togo plats, och så bar det i väg med god fart till major Silfvercreutz' bostad.

Karna lofvade genast att göra sitt bästa, hvad som

kom an på henne. Sjukvård var just hennes starka sida. Hon hade som yngre uteslutande haft lust att egna sig åt dylikt kall, innan hon kom till Silfvercreutz och dennes nu affidna maka, som hon varit varmt fästad vid med en tillgifven tjenares hela uppoffrande vänskap.

Hon lofvade, att göra allt, hvad på henne ankom, för att löjtnant Kronborg — som Karna ofta hört talas om — skulle få den skötsel, hans rätt allvarsamma tillstånd kunde behöfva. Han blef genast på Karnas inrådan nedbäddad i en utdragssoffa. I öfrigt finge man tillkalla läkaren och afvakta dennes order.

— Det är bäst, att Karna genast styr om, att vi få hit doktorn, sade Silfvercreutz med allvarlig stämma, som på samma gång förrådde en djup fond af vekhet, hvilket tycktes den gamla qvinnan ovanligt. Och han gaf henne adressen i det han fortsatte: Karna får skynda, ty jag måste snart bort igen, och vet ej precis, om jag kommer hem så tidigt. Löjtnanten kan naturligtvis ej lämnas ensam.

Äfven detta, att majoren skulle ut igen, föreföll gamla Karna ovanligt. Hon hade nu vant sig vid, att hennes husbonde ej gerna var borta från hemmet om qvällarna, undantagandes den gången, då han »lefde så galen» om den röda biljetten. Men hon hade lärt, att ej mer lägga sig uti sin herres affärer, och fann sig bäst uti, att numera få veta så litet som möjligt af hvad han och madame Sjöblad företogo sig.

När hon lämnat de båda herrarne ensamma med sjuklingen, började major Silfvercreutz med stor omsorg bereda sig till det allvarliga steg, som aftonens sena timme skulle bringa honom att taga.

Han ville hafva sina papper på det klara, för den händelse, att döden skulle finna honom med äfventyrarens kula. Kallblodigt, som om det gällt utskrifvandet af en helt vanlig order, satte han sig vid skrifbordet och lät pennan lugnt, utan en darrning löpa öfver ett ark papper.

Det var dock sin sista vilja han här tecknade upp och slutligen förseglade på öfligt sätt med sitt sigill.

När utanskriften var påskrifven, vände han sig lugnt mot sin vän, som i allvarligt grubbel försjunkit i stolen bredvid den nu lugnt sofvande Kronborg, och sade, i det han lade brefvet i en af skrifbordets lådor:

— Här har jag nu lagt min sista vilja, mitt testamente, om man så vill... Du kan ju vara snäll att komma i håg detta, i fall det skulle hända mig något i natt.

— Det lofvar jag, bror!... Men betänk dig ännu en gång innan...

— I hederssaker fins bara ett val. Du vet det lika väl som jag... Vi skola därför icke spilla onödiga ord på ett beslut, som icke kan ändras... *Han*, som är öfver oss alla, må sedan döma... Men hör på...

Han sänkte rösten nästan till hviskning. Hvarje ord fick en vek klank, som vittnade om, att smärta och saknad dikterade när han fortsatte:

— Du vet, käre Bährenrahm, att jag har, eller kanske rättare sagdt, *hade* en dotter?

— Siri, svarade vännen med ömt deltagande.

— Ja... Du har ju sett henne der hemma i Skåne... Hvar hon nu fins, det... det *vet* jag icke... Kanske skal jag heller aldrig få veta det... Hon är dock min dotter, den enda varelse, som nu står mig närmast på jorden... Och...

Det tycktes som om en snyftning ville arbeta sig fram, men hastigt blifvit qväfd. Den hederlige krigaren stirrade stumt framför sig genom fönstret, der nu stora flockar af tunga flingor dansade ned öfver kyrkogårdens grafvar.

Vännen störde honom ej. Han visste, att i sådana stunder som dessa behöfver också tystnaden tala.

— Ja, du förstår? Förlåt mig, bror! — Det *kan* ju hända, att Siri kunde komma åter för att söka finna frid hos sin far, när lifvet derute luttrat det stackars barnet nog... Natt och dag ligger hon i mina tankar... och allt klarare börjar jag nu inse, *hvarför* hon vek bort från sin bästa vän... Hon har *mitt* blod i sina ådror... Och därför kan hon icke tjena två herrar... Men, hon har kanske

dömt min faderliga stränghet för hårdt... Jag tror, nej, jag *vet* nu, att när hjärtat får högsta kommandot öfver oss, då vill förståndet icke tjena som adjutant... Amalia har lärt mig.

Han försjönk ännu en stund i tysta tankar.

Vännen hade hört honom med smärtfylld förvåning. Han trodde sig ana innebörden af Silfverereutz' beslöjade ord.

— Naväl, fortsatte testatorn... Jag vill fatta mig kort. Mitt testamente innehåller naturligtvis ej någon hemgift i pengar åt min dotter... Men det fins en faders välsignelse deri åt hans enda barn... Hon kan behöfva den någon gång... Jag ger den af fullaste hjärta, och glömmmer dervid all den sorg, som hennes försvinnande åsamkat mig... Säg henne detta, om hon kommer i din väg, sedan *jag* för alltid gått från *henne*.

— Se här min hand! svarade Bährenrahm med en tår i ögat, som han ej ens bemödade sig om att dölja.

Och det handslag, som nu växlades, vittnade om, att löftet var lika ärligt menadt som tacksamt emottaget, utan fordrande eller gifvande af högtidliga eder och braskande försäkringar med många ord.

— Nu blir det väl bäst, att klä sig i parad, sade Silfverereutz med ett försök att le...

— Parad!... Nej pass, gamle gosse!... En så'n heder skall du ej visa denne tölp... Civil skall du möta honom... Och hade jag fått råda, skulle knölpåken, men ej en hederlig pistol fått falla utslaget... Så'na der herrar skall man uppfostra med prygel.

— Visserligen, svarade Silfverereutz... Men jag måste bekänna, att jag eger allt för liten vana i knölpåksexercis... Det kunde lätt hända, att det blef jag, som i så fall finge huden full... Men beträffande civilhabit, skall jag följa ditt råd... Uniformen måste respekteras.

— Just så, gamle hedersprisse! Men nu till en mer naturlig fråga... Hvar vill du, att vi äta middag i dag? Hôtel Fœnix, hade jag tänkt?

— Vi kunde nog äta här hemma... Men du har kanske rätt... En sådan dag som denna, kan det ju vara skäl i att slå litet på stort... Karna har nog med att sköta Kronborg, och hon är väl snart här med doktorn, som ju lofvat, att bli min andre sekundant. Det kan vara bra att ha honom med sig i fall det skulle hända något.

— Godt! Har du några andra ärenden att uträtta före qvällen?

— Jo, ett, svarade Silfvercreutz med en röst, som icke längre lät mild såsom nyss... Jag hade tänkt, att skrifva några rader till Amalia. Men jag tror, att det får vara. När vi gå, skall jag i stället själf titta upp ett slag.

En stund senare kom Karna tillbaka med läkaren. En omsorgsfull undersökning gjordes af Kronborgs blesstyr. Venstra nyckelbenet var verkligen afbrutet, dock ej svårare än att det snart borde vara läkt.

Under konstaterandet af detta faktum, slog Kronborg ändtligen upp ögonen. Han var nu vid full sans och uttryckte sin varma tacksamhet mot Silfvercreutz för de arrangement denne vidtagit. Han hade verkligen sin bostad på ett hotell, vid Mynttorget, och medgaf, att han — ensam som han var i Stockholm — skulle råkat illa ut, om ej de båda majorerna så energiskt gripit in till hans hjälp. Sjukhus afskydde han med ängslig fruktan och tackade därför varmt för erbjudandet, att få tillbringa sin sjuktid i Silfvercreutz' lilla hemtrefliga våning.

Kanske hade han äfven en tanke på, att under denna tid komma närmare den man, som var far till henne, hvilken ej gått ur hans tankar, och som i mycket fått honom, den förre hänsynslöst frie vivören, att lägga band på sin lust för utsväfningar.

Ty man skulle göra Kronborg orätt, om man absolut stämplade honom som en dålig karaktär, fast omständigheterna och god tillgång på penningar hade fört honom på farliga afvägar, hvilka släktingen auditor Lowin i mycket lärt den unge mannen att slå in på.

Om den förestående duellen visste Kronborg ej det minsta och ingenting fick han veta.

Deremot lystes han blickar upp af tillfredsställelse när han hörde, hur illa det gått för Demirgian denna dag ute på Brunnsviken. Han hade äfven att glädja sig öfver ett par vackra pris, och att han af fackmän fått odeladt beröm för sin lilla norrlandsruss, som nu stod i godt förvar vid Stallmästaregården.

När Silfvercreutz tryckte den unge mannens hand till afsked, blänkte det fram en underlig värme i hans ögon då han sade:

— Nu skall löjtnanten snart krya till sig... Jag bad om ert besök nu i dag, som kanske löjtnanten redan vet?

— Jo, jo! Kortet har jag fått, men... icke trodde jag, att vi skulle träffas så här.

— Allmakten hade så beslutat, svarade Silfvercreutz högtidligt... Men, hvad jag då ämnade säga er, blir kanske ändå aldrig sagdt.

— Aldrig? Hvad menar majorn?

— Jag kan icke säga det nu... Men ni skall kanske förstå mig, då jag säger, att jag ville tala till er som en — son... Farväll!

Det var en hel framtid, som låg i den blick, hvilken ledsagade detta afsked.

Det blef så sällsamt varmt om den unge mannens hjärta, och det låg mer än tacksamhet i den tryckning, som nu besvarade den hederlige majorens lätt darrande hand och dess stumma språk.

Ur klaffbyrån i det yttre rummet hemtade Silfvercreutz nästa ögonblick sin gamla, väl justerade pistol och asken med amunitionen.

En lång blick på den lilla värld, som här mellan fyra väggar endast gifvit honom smärta och missräkningar, ett kort, men sällsamt varmt afsked af den trogna Karna. Och så ut med vännen, hvilken redan en god stund väntat nere i porten.

Utanför Amalia Sjöblads bostad skildes man åter för en stund.

När Silfvercreutz kom ned, var han mycket blek och besynnerlig till utseendet. Men ej ett ord yttrades om orsaken.

Tigande styrde de båda vännerna stegen upp till Fœnix. Klockan slog half åtta i Sancta Clara när de trädde in i matsalen.

* * *

Half elfva på qvällen skulle läkaren möta de båda majorerna på Norrbacka värdshus.

En god stund före finna vi de båda militärerna sittande vid ett undanskymdt bord i den nedrökta, gammaldags källaresalen, inbegripna i ett allvarligt tankebyte.

Då och då smuttade man på de varma toddarna, och mättade den skämnda luften derinne med ännu mer rök af »restaurangens» illaluktande »skinnarvikshavanna».

— Som du nu kan förstå, sade Silfvercreutz halfhögt, är det lika mycket att hämnas på honom för det möjliga, eller rättare fullkomligt sannolika i att han lurat ut Amalia till Stallmästaregården, som för att han titulerade mig för drummel, hvilket gör, att jag ej nu kommer att lägga fingrarna emellan. Endast döden kan försona denna skymf och detta bedrägeri.

— Du har rätt, bror... Men är du också så alldeles säker på, att hon låtit *lura* sig till detta möte? Det kan ju tänkas, att hon på annat vis gått in derpå? Hon synes mig verkligen vara — jag säger det som en uppriktig vän — något *för* lefnadsglad af sig, och...

— Omöjligt! svarade Silfvercreutz med smärta, men sjelf med tvifvel på sina ord... Amalia kan nog fela, men aldrig låna sig till ett öppet bedrägeri.

— Nå, nå!... Du tar saken alldeles för häftigt, käre vän, lugnade Bährenrahm... Förekomsten af kappan talar visserligen mot henne... Men från misstanke till full be-

visning kan steget vara långt nog. Gjorde du klokt, skulle du uppskjuta hela denna affär till utredning blifvit gjord... Sedan kunde du...

— Aldrig! *Nu* skall domen falla öfver dem båda.

Samtalet afstannade.

Dörren gick upp, och den unge läkaren trädde in med sin lilla instrument- och förbandsväska under armen.

Äfven han var civil. Öfver det annars godlynt leende ansiktet låg ett drag af djupt allvar, som harmonierade med hvad nästa timplag kunde kalla honom till.

Naturligtvis hade han aldrig förr varit med om någon duell. Nervspänningen för utgången fick motsätta den fruktan han verkligen hyste för att ett långt obehagligare efterspel kunde inträffa.

— Nåväl!... Då bryta vi upp då? sade Silfvercreutz sedan han besvarat doktorsnäs helsning... Vi ha nu på oss en knapp halftimme... Såg doktorn till några af motståndarne nere på vägen?

— En täcksläde körde just upp här utanför då jag kom.

— Sää! Kanske det var stallmästarns?

I detta ögonblick öppnades dörren på nytt och en liten herre med små, svarta mustascher stack in hufvudet, men drog sig genast tillbaka då han mötte de tre innevarandes blickar.

Denne »herre» var Amalia Sjöblad.

Fruktan manade henne att retirera. Hon hade för öfrigt redan sett, att Silfvercreutz ämnade stå vid sitt ord.

När majoren med sina sekundanter trädde ut, var den lilla herrn försvunnen.

Natten var stjernklar, men ganska mörk.

I de högstammiga furornas pelaregångar i Solnaskogen sjöng en sorgbunden nordan vinternattens dystra visa.

På den slingrande vägen mot Jägareförbundets skjutbana låg den nyfallna snön som en sjelflysande matta, hvilken skärande knarrade under de tre människors raska steg mot platsen bakom skjutbanan.

Vid målet skyntade redan på afstånd tre skuggor.
— Har du facklorna? frågade Silfverereutz, vänd till Bährenrahm.

— Ja visst! Få se, hvad han tycker om *det* arrangementet... Något ovanligt, i sanning.

— Men ärligt spel... Duell i mörker, liknar jag vid planlagdt lönmord... Se der! Han håller ord... Känner mycket väl igen hans figur... Vill du vara snäll och meddela honom mina villkor.

— Skall ske.

Och major Bährenrahm gick fram möt den skugga, som vännen utpekade.

Nästa ögonblick stod han öga mot öga med stallmästaren, hvars helsning hans besvarade med stel artighet i det han sade:

— Jag ser att stallmästarn är beredd, och att sekundanter äro edor följaktiga. Egentligen skulle jag med dem sökt ävägbringa en förlikning. Men major Silfverereutz antar icke någon sådan, utan ber mig framföra villkoren.

— De vanliga, kan jag tro? Femtio steg och två skott? svarade Demirgian med trotsig högdragenhet.

— Nej, endast *tjugo* steg och *tre* skott.

— Men detta är ju mord! inföll den ena af Demirgians sekundanter, under det att stallmästaren kände en il af fruktan genombäfvä sina lemmar.

— Må våra, svarade Bährenrahm... Det här rör i alla fall *mer* än kränkt heder... Och så ännu en sak... Skjutningen skall ske vid tända facklor, som duellanterna sjelfva hålla i handen... Var så god... Här är den ena.

Demirgian var likblek när han fattade facklan utan att säga ett ord... Sekundanterna utnätte ställningarna. Facklorna tändes, vapnen undersöktes och kommando gafs till »garde».

På gifven signal från läkarens pipa skulle skottväxlingen börja. Uppehållet mellan skotten var en minut.

Sårades motståndare bröts duellen såsom upphörd.

Läkaren hade redan fört pipan till munnen.

Då framrusar ur ett snår en ung man klädd i tulubb. Utan att låta hejda sig af de framstörtande sekundanterna, kastade sig den unge mannen rätt i skottlinien.

Villrådig syntes han dock mot hvilken af de båda duellanterna han först skulle vända sig. Först var det mot major Silfverereutz, som gaf Bährenrahm ett otåligt tecken, att fösa undan galningen. Men så fort majorens vän skyndade sig att efterkomma det gifna tecknet, kastade sig ynglingen mot den punkt, der Demirgian stod, färdig att på gifven signal: »Ge fyr!» skicka af den dödande kulan.

— Skjut icke! Skjut icke! hördes nu en röst, som mer tycktes komma från en uppskrämd qvinna än från en man.

— Gå ur banan, pojke! svarade Silfverereutz med hetighet... Eller ock skall jag, min själ...

Och han sänkte facklan för att sjelf taga i tu med ordningens upprätthållande, då sekundanterna tycktes hafva tappat all beslutsamhet.

Den tulubbkäddade hade nu gripit tag i Demirgians beväpnade hand, som om det vore fråga att rycka vapnet från denne.

Naturligtvis gjorde indiern motstånd och kom dervid att tappa sin fackla, som med ett sprakande ljud släcktes i den rätt djupa snön.

Då föll ett skott, hvars eko grånande lopp mellan skogens tallar.

Under brottningen med den unge mannen, hade Demirgian råkat trycka ned hanen.

Ett dubbelt skri, det ena gällt och genomträngande, det andra tungt och doft.

Två kroppar ses falla.

Den ene är den unge vettvillingen, som stört duellanterna. Medvetlös ligger han utsträckt på en snöbäddad tufva.

Den andre är — major Silfverereutz.

Han är sårad. Snön färgas röd af blod under honom, der han ligger, hårdt pressad mot marken utan att efter fallet låta höra ett ljud.

== Skjut icke! Skjut icke! (Sid. 264.)

Facklorna hafva slocknat.

Scenen är insvept i djupt mörker, som här och der endast afbrytes af reflexerna från snön.

Mellan furornas höga stammar och doft susande kronor tränga glimtar af månsken, utan att dock mäktas lysa upp den punkt, der nu allmän förvirring är rådande.

Är det ett mord, ett lömskt nedskjutande af försvarslös, som här egt rum?...

— Tänd facklorna! kommenderar major Bährenrahm, som först återhemtat sig från den förskräckelse, ljudet af Demirgians skott framkallat. Och han vänder sig till läkaren sägande:

— Skynda på, min herre! Hvarje sekund kan gälla den sårades lif.

Sjelf går han fram till sin sårade, kanske döende vän och tänder den fackla, som ligger vid den fallnes sida.

Blåröda falla lågorna, genom den tjocka röken, öfver den stupades ansikte, som lugnt ligger der, liksom slumrande.

Den svaga andedräkten, som den kalla luften gör synbar, ger ännu hopp om att lifvets låga fladdrar, och att döden ej ännu fått fälla sin dom.

Läkaren har börjat sitt värf. Kläderna knäppas upp med största varsamhet och med minsta rubbning af det läge, hvori offret har fallit.

Diagnosen är snart ställd. Kulan har genomträngt venstra axeln, strax ofvan nyckelbenet. Endast ett par tumms snedare riktning, och den hederlige major Silfvercreutz hade slutat lifvets strid.

Nu var såret elakt, men knappast dödligt — för den händelse att kulan, som ännu tycktes sitta kvar i såret, kunde aflägsnas innan svårare varbildningar fått taga plats.

Demirgians båda sekundanter — ett par af järivasociétéens yngre kavaljerer — fingo befallning, att från den väntande släden hastigt hemta upp dynor och filter, i hvilka sistnämnda majoren sedan skulle nedforslas för hemfärden.

Men hur var det med den andre?

Var äfven han sårad?

Och hvad var det för en oförvägen gymnare?

Major Bährenrahm vände sig till Demirgian, som nu mot förmodan blifvit ifrigt beskäftig med att göra allt hvad han kunde för lindrandet af sin motståndares plågor.

— Stallmästarn! sade majoren... Hur kom det sig, att ni sköt?... Svara på samvete, om ni har något?

— Vid min salighet, svarade Demirgian allvarligt och trovärdigt... Jag vet det ej... Pojken der borta ville slita terzerolen ur min hand... jag stretade emot... Och så gick skottet af...

— Nå, vi få väl undersöka saken närmare sedan... Emellertid står stallmästarn till svars för det här inför oss vittnen, tills vidare... Blef pojken också sårad?

— Vet ej, herr major, svarade Demirgian undfallande... Jag skulle knappast tro det... Antagligen bara skrämself... Men en annan sak... Jag tror knappast, att det är hvarken en pojke eller en man...

— Inte? Hvad annars?

— Jo, en qvinna... Förklädd till karl... Vi skola se...

— Å f-n!... Det här börjar bli inveckladt...

Och han följde Demirgian mot den fläck, der ynglingen i tulubben hade störtat, och lät facklan lysa öfver det barnsliga ansiktet, som blef föga manligare genom de små, välfriserade, svarta mustascherna.

— Doktor!... Kom och se!... Ska' det här vara en karl, det?

Läkaren drog af den unge mannens pelsmössa. Med denna följde en lockig peruk.

En flod af rika, guldglänsande qvinnohår böljade ned mot den fallnes hals och axlar.

Ett grepp i mustascherna... Afven dessa gingo bort.

— Madame Sjöblad?!?

Ropet kom samtidigt med uttryck af högsta förvåning från både Demirgian och majoren.

Då störtar en qvinna fram från ett snår. Kläderna äro Amalia Sjöblads.

Vridande sina händer, kastar hon sig på knä vid Amalias sida. Förtviflan står att läsa i hennes blickar då de riktas mot läkaren... En af gråt halfqväfd röst höres fråga:

— Min gud! Säg då, säg då?... Är hon död?

— Nej, svarar läkaren med bestämdhet... Hon är icke ens sårad... Skrämseln har beröfvat hennes sansen.

— Mitt barn, säger major Bährenrahm tröstande, i det läkaren återvänder till den sårade... Hur i all världen kommer det sig, att du och din husmor äro här?...

— Det vet jag ej... Madame har befallt, att jag skulle följa henne...

— Du i hennes kläder, och hon klädd till karl?...

— Ja, major... Men *hvarför* har jag icke en aning om.

Bährenrahm vände sig mot stallmästarn, som alldeles handfallen stirrade på »väninnan» i karlkläder och på hennes kammarjungfru.

— Vet stallmästarn något skäl till dessa båda qvinnors närvaro på denna plats?... Och under omständigheter, som kanske bringar ett dråp på ert samvete?

— Nej, nej! Icke det minsta vet jag om denna sak.

Ett stönande hördes från den fläck, der den sårade låg. Majoren skyndade dit...

— Amalia! Amalia! trängde det fram som ett nödrop från Silfvercreutz' läppar... Släpp henne intel Grip henne! Bind henne... Ha, ha, ha!... Satan är med henne!... Hon...

Fortsättningen dog bort i en tung rossling...

— Det är sårfebern, som kommer, sade läkaren med oro... Vi måste skynda oss härifrån... Det synes dessutom, som om någon person, hvilken är honom misshaglig vore närvarande här; och det vore bäst, att han ej finge se denna, för den händelse han slår upp ögonen... Kanske är det den unga damen, som...

— Alldeles, herr doktor!... föll Bährenrahm läkaren i talet... Vi måste ha bort henne härifrån. Kan det dröja länge innan hon återvinner medvetandet?

Läkaren hann ej svara på denna fråga förr än Amalia vaknade till sans.

Hela den hemska situationen stod åter klar för henne, och med ytterlig förskräckelse rusade hon upp, spörjande kammarjungfrun:

— Hvar är han?... Min Wladimir?... Säg, säg?...

Så föllo hennes blickar på den lilla gruppen vid facklan, som läkaren nu fäst vid en tallqvist.

Hon ville rusa dit, men hejdades af Bährenrahms utsträckta hand och ett kort, befallande:

— Stanna, min fru! Läkaren förbjuder...

— Siri! Siri!... stönade den yrande... Kom... Allt, allt skall jag förlåta...

Amalia hade stannat och stödde sig mot en stam.

Hennes kropp skakade af frossbrytningar och ögonen stirrade med förtviflan på den fallne, som döden kanske nu skulle slita bort, utan att hon ens fick trycka den hand till afsked, som — hon kände det nu — blifvit henne kärare än hon någonsin anat.

— Madame! hörde hon nu en röst halfviskande riktas till henne... Hvarför tryckte ni af skottet?... Få se om han inte dör.

Med oerhörd möda lyckades det för Amalia att återhålla ett skri...

Det var således hon, som var skulden till allt detta?

— Demirgian, sade hon med skälfvande röst. Det var ju du, som höll vapnet?...

— Och ni, madame, som stötte till min hand... Hvarför?

— Jag ville rädda honom... Du hade annars satt kulan i hans hjärta... Jag såg det på din blick...

— Har jag då icke lofvat, kanske...

— Ha!... Löften af *dig!*... Förr skulle jag tro af grundsfursten sjelf... Nej, Demirgian, jag såg...

Bährenrahm kom fram till de båda, som blifvit mer högröstade under denna dispyt.

Med en blick af bestämdhet, som ej syntes skäligt att trotsa, sade han:

— Stallmästarn får vara god och ledsaga madame Sjö-

blad till hennes släde. Hennes närvaro här kan bli vådlig för major Silfvercreutz' lif... Jag har sett döden i ögonen förr, och vet hvad sårfeber vill säga... Men skynda. Jag ber eder...

Utan att svara gjorde stallmästaren en förbindlig bugning för den barske majoren. Ej ens en tanke på opposition vaknade i hans hjärna...

Slafven och hela djupet af hans låga race kommo fram, och med all den fruktan för följderna af hvad han nu orsakat.

Nu syntes hans båda sekundanter jemte en kusk komma bärande på filtår, täcken och dynor.

Amalia ville åter störta fram till den sårade. Men Demirgian grep hennes hand, i det han stängde vägen för henne och sade:

— Kom, madamel... Der nere skall jag nog finna på bästa sättet att draga oss båda ur knipan... Här göra vi det onda endast värre.

Hon lät föra sig bort. Hexeriet i indierns ögon hade åter fångat henne. Långsamt rörde de sig bort bland tallarna.

Öfver den vida tulubbens krage ringlade sig hennes rika, upplösta hår, glänsande som guld i fackelskenet. Det vackra, men bleka ansiktet bar slapphetens insegel, och de stora blå ögonen stirrade tanklöst på skogens stammar, der hon nu, stödd mot Demirgians arm, vacklade bort från skådeplatsen för en duell, som ej blef af, men ändå kräft ett offer.

Vid sidan af den mörkhyade indiern, hvars ögon oroligt letade efter den svårседda vägen i skogens dunkel, såg denna i manskläder uppträdande qvinna ut som vansinnets personifikation, ledd af en ond ande tillbaka till det eviga mörkret.

Efter dem följde *den* madame Sjöblad, som ej fick någon roll af betydighet i denna sorgliga affär, men som skulle gjort det, om allt gått efter husmoderns planer.

Detta var kammarsnärtan, som aldrig förr känt sig så

bortkommen i en dräkt, hvilken hon olofvades redan haft på sig ett par gånger förr, då hon spelade »fin dam» i ministerns betjentkammare och tände svartsjukans brand i kokerskans hjärta.

Demirgian följde Amalia och kammarjungfrun hem.

Bährenrahn och läkaren, samt den ene af Demirgians sekundanter, jemte kusken, buro ned den sårade med stor försiktighet till släden, som höll vid Norrbackavägen. Kusken var en karl att lita på liksom de öfrige.

Anledningarna att hemlighålla detta äfventyr voro stora. Tiden var redan mer än nog mättad med skandaler. En duell skulle helt visst komma det rågade måttet att flöda öfver, eller tända den lunta, som kunde väcka till lif opinionens farliga brand. Sextiotalets opinion var en makt, ty det sjöd i »de djupa lagren».

Tystnadens slöja skulle därför falla som ridå äfven för denna Solnaskogens långt ifrån enastående tragedi.

Man trodde det åtminstone.

ELFTE KAPITLET.

Nödens lagar.

Siri Silfverereutz hade vaknat upp efter några få timmars orolig slummer.

Det värkte i hennes hufvud och pulsarna brände som fyllda med rinnande eld. Matta voro hennes ögon, och öfver hjässan föll det som tunga slag. Kinderna glödde af feber.

Det dröjde en god stund innan hon kunde samla sina tankar så pass, att hon fick reda i det kaos af tankar — orediga, bizarra som drömmens bilder — hvilket dref sitt spel i hennes upphetsade hjärna.

Hon reste sig med svårighet från sitt läger.

Hvar hon befann sig, kunde hon ej klargöra. Allt i detta lilla rum var så främmande för henne. Icke en möbel, en taffla, ett tapetmönster kände hon igen. Genom vindskupan föll en matt vinterdager in, och från huset midt emot på andra sidan gatan blickade henne till mötes en utsigt, som hon aldrig sett förr.

Bredvid den ganska komfortabla sängen stod ett nattduksbord af betsad furu. På detta syntes en messingsstake med ett ned i pipan utbrunnet ljus. Derbredvid stod en vattenkarafin, men hvare nu ej många droppar vatten funnos kvar.

Siri lät med begärlighet den lilla resten fukta sina torra läppar.

Så steg hon upp och började hopsamla sina vårdslöst kringspridda kläder.

Hon hade ej en aning om hur mycket klockan var. Sitt ur hade hon länge sedan måst belåna när summan för ringen hade tagit slut.

Så föllo hennes blickar på den eleganta kappan med det dyrbara pelsverket. Och med den stego minnena af gårdagen fram i all deras isande verklighet.

Hon ryste till och kastade en forskande blick i den lilla spegeln på byrån borta vid fönsterkupan.

Var det verkligen hon, Siri Silfvercreutz, den hederlige majörens dotter och enda barn?

Kring ögonen lågo djupa, blå ringar, blicken var matt och skum, och kindernas rosor hade färg af förödande frostvindar, mot hvilken den onaturligt röda munnen kontrasterade på ett afskräckande sätt.

Håret föll i fuktiga testar ned på den bleka pannan och efter en hals, hvars ådror svällt ut till långa, blåsvarta valkar.

Det hela gaf en bild af en bruten blomma, vissnad i förtid och dömd till undergång.

Siri ville gråta, men kunde det ej.

Tårarna hade frusit till is derinne i sina källor.

Hon stod på den brant, der förtviffan vill gripa sina

offer om halsen och störta dem ned i afgrunden... Ett enda steg till och...

Kylan i den lilla vindskammaren, som nog ej haft en brasa i sin enkla eldstad på mången god dag, besvärade henne ej. Det brännande blodet höll henne varm, när hon långsamt, och med försök att tänka sig in i hvad som senast hade händt, iförde sig de kläder, som endast delvis voro hennes tillhörighet.

Krypande smög minnet fram.

Mötet med Berthe d'Ormonte blef utgångspunkten, för hvad som sedan händt... Don Juans-föreställningen på Operan, supén på de la Croix, Demirgians handkyss och maskeraden... Och...

Men hur blef slutet?

Hur hade hon kommit upp till denna ödsliga vindskammare?... Hvad hade händt?... När hade hon satt foten i detta rum?... Och var hon då ensam?

Det var henne nu absolut omöjligt att utreda dessa frågor. Det värkande hufvudet gaf endast orediga svar, och kombinationskraften förde henne endast till minnet af, hvad hon råkat ut för intill den stund, då hon, klädd i domino, blandat sig med den besynnerliga publiken på de la Croix' karnaval.

Men hvart hade Berthe tagit vägen? Hvarför var hon ej, såsom öfverenskommet var, med henne? Hvarför vaknade hon ej upp i det lilla hemtrefliga rum, som Berthe middagen förut anvisat henne till bostad under tiden för efterhörandet af en annan och under väntan på den lärarinneplats eller dylik befattning, som hon nu *måste* skaffa sig för att ej ohjelpigt duka under i hufvudstadslifvets mångskiftande faror?

Hon kände hur förtviflan var nära att gripa henne... En hemsk aning om en oerhörd olycka hade smugit sig fram...

Var det verkligen »väninnans», Berthes, mening, att i grund störta den öfvergifna, värnlösa vän, som i nödens svåraste timme lagt fram sitt lidande, utan att ens begära

ett råd om hjälp?... Var all den vänlighet, hon visat dagen förut, endast en mask, en förställning, för att med ett slag störta henne — den anade rivalen — uti en dy, ur hvilken hon sedan aldrig skulle kunna komma upp?

Och så dessa lånta fjädrar, dessa eleganta kläder, hvarmed man smyckat henne...

Bara dessa kunde vara hinder nog för den fattiga platssökande, att ernå den blygsamma befattning, hon nu ville sträfva att vinna.

Hur mycket hellre hade hon ej nu velat iföra sig den anspråkslösa, nötta kappa, som antagligen ännu låg i någon vrå af Berthe d'Ormontes rymliga garderober. Och den slitna, svarta kjolen — vore icke den bra mycket mer aktningvärd i detta nu, än moderna plagg af glänsande silke med krinolinmodets narraktiga krims-krams i kappväg och med en pelsgarnering af blåräf, hvars dyrbarhet måste göra dess bärarinna antingen till en förmögen dam af värld eller till en...

Hon kände hur skammens rodnad brände hennes kinder när hon fortsatte denna tankegång.

Det svindlade för hennes ögon, och hon måste med ett raskt grepp om en stolskarm hålla sig uppe, samtidigt med att den eleganta krinolinen föll ned mot det osopade, med trasmattor betäckta golfvet, i fallet meddragande en pelsmössa, hvilken nog kunde vara värd en butikflickas halfva årslön.

Siri Silfvercreutz böjde sig motvilligt ned för att upptaga dessa finesser i klädesväg, som hon nu åtminstone tillsvidare måste iföra sig, vare sig hon ville det eller ej. Dervid kom hennes hand att äfven rubba kappan, hvilken vårdslöst blifvit kastad öfver en stol — något som än mer vittnade om, att hon ej varit vid sunna sinnen när hon trädde in i detta främmande rum.

En liten portmonnä föll till golfvet, glidande ur kappans ytterficka.

Hon kände mycket väl igen den som sin egen. Och

hon visste på öret, hvad som borde finnas deri... Summan hade helt visst icke förstörats.

Tankfullt öppnade hon den lilla, slitna skinnbörsen liksom för att göra ett öfverslag.

Ett skri af raseri och fruktan ville öfver hennes läppar.

I sin skälfvande hand höll hon en riksbankens — femtiorsdalersedel... Var detta kanske...

Det låg mer än förtviflan i den blick, hvarmed hon betraktade denna sedel, som nog var en förmögenhet för henne, men för hvars åtkomst hon icke kunde göra sig reda.

— Femtio riksdaler!... Femtio riksdaler! mumlade hon gång efter annan, men utan att finna nyckeln till den besynnerliga gåtan... Så mycket penningar hade hon ej hållit i sin hand sedan den stund, då hon vexlade bort lånesumman för ringen med rubinen.

Och hon fortsatte i sina tankar:

— Är det verkligen min sedel?... Och i så fall... hur, när och hvar har jag fått den?... Aldrig kan det väl...

Hon spratt till vid att någon häftigt hördes bulta på hennes dörr, en uppfordrande, bestämd maning att öppna.

Hvar är jag då?... Hvad vill man mig?...

Som om elden stått öfver henne, flög hon i de lånade kläderna... Hon hade nätt och jemt fått på sig grannlåten, förr än knackningen hördes på nytt.

Men är det verkligen på min dörr? tänkte hon... Snarare skulle jag tro, att det gäller någon, som kan bo här bredvid... O, min Gud!... Om jag åtminstone visste, hvar jag hamnat, hos hvilken jag nu bor och hvad det kan vara på för gata.

Hon lade handen på låsvredet...

Bättre att möta faran midt i ansiktet, än krypa undan för att vinna ett kort uppskof af ovisshet och oro, fortsatte hon med beslutsamhet... Knackar det en gång till, skall jag åtminstone se, hvem det är.

Hon behöfde icke vänta länge. En ny signal, och i samma stund öppnade hon dörren.

Hur fort hon åter fick igen den, visste hon icke sjelf, icke heller, att den innanför sittande nyckeln blef omvriden ett par slag, eller tio om det gått för sig.

Likblek af fruktan hade hon vacklat fram mot fönsterkupan. Hon hade en svag förnimmelse af, att det vore bättre för henne, att störta sig ut från denna, än här råka den man, hvars blickar nyss hade mött hennes egna.

Den, hvars blickar hon mött derute i den obekanta förstugan var — som vi veta af föregående — löjtnant Kronborg, friaren, hvilken natten före den sistlidna antastat henne på Skeppsbron...

Och åter drefs blodet mot hennes kinder, åter darrade hon för det läge, i hvilket ödet och hennes inbillade stolthet drifvit henne.

Hon väntade med bultande hjärta, att knackningarna skulle upprepas. Men huru mycket hon än ansträngde sin hörsel, kunde hon icke höra någon sådan hvarken på sin eller grannens dörr.

Grannen, tänkte hon... Är det en lika förkastlig varelse, som jag nu synes vara?... Instängd nära nog, men likväl utan skydd mot förolämpande besök... Hur långt skall jag väl komma, om jag försöker fly?... Kanske skall man gripa mig redan i första trappan och återföra mig hit med våld, om jag ej godvilligt ger efter.

En mängd historier om flickor, som blifvit instängda i storstädernas dåliga hus, kom för henne från hvad hon hade läst i romaner och tidningar. Och hon såg sig redan vara en bland dessa olyckliga, som våldet prisgifvit åt både fysisk och moralisk undergång.

Det var nu hon kom sig för att försöka öppna fönsterkupas tillklistrade innanfönster, för att sedan få upp det yttre, hvilket låg en knapp fot från takrännan.

Med hjälp af en liten fickknif lyckades hon äntligen få bort den tjocka pappersremsan och äfven att lossa på den fasthållande skrufven. Men innan hon fortsatte med att lyfta ur fönstrets innanluft, ville hon förvissa sig om man ännu spionerade på henne der ute i förstugan.

På tå smög hon fram öfver mattan. Hon vågade knappt draga andan, när hon lutade sitt öra mot dörrspegeln. Det minsta prassel skulle hon nu hafva märkt.

Men icke ett ljud kunde höras. Allt var så tyst derute, att omöjligen någon väktare kunde uppehålla sig der för att spionera utanför hennes dörr.

Men vänta!... Hvad märkte hon nu?...

Röster hördes kommendera och väsnas som på ett hotell...

Bestämt var det ett sådant... Tunga steg som af bärare kommo och gingo... Dörrar slogos upp och igen... Nu hörde hon en karl ropa:

— Sätt in kofferten i tolfvan!

Det *var* alltså ett hotell.

— Hur i Guds namn har jag kommit till ett sådant? mumlade Siri, i det hon åter vacklade fram mot fönsterkupan för att bereda sig på det värsta, ett dödshopp, om annan utsikt att komma undan icke kunde upprinna i hennes hjärna.

Den stora sedeln, hotellkammaren och Kronborgs åsyn derute i förstugan, hur skulle väl allt detta kunna sammanlänkas med hennes möte med Berthe d'Ormonte, supén, maskeraden och det flitiga pokulerandet, annat än, att man först gjort henne redlös... och sedan fört upp henne i denna kammare... i ett hotell, hvars läge och namn hon icke ens hade en aning om.

Någon annan förklaring låg henne nu icke till hands.

Endast några få korta timmar, endast en förklarlig slapphet af inträffade motgångar, endast öfverdrifven tro på en vänskap, som var lögn och förräderi... och hon, Siri Silfvercreutz, den ädle, men fattige majorens dotter, var en bruten blomma, en varelse, som kunde räkna syskonskap med grändernas slinkor och korrektionshusets slödder...

Hon bet sina läppar blodiga af raseri.

Hon hade velat skrika, tjuta ut en smärta, som ändock alltid skulle bli ett matt återgifvande af all den skam och smälek, som nu måste blifva hennes lott.

— Och detta, detta för honom, snyftade hon... För denne narraktige pojke, för denne Kronborg, som jag icke ens ville... Ah!... Luft! Luft!... Der nere skall man finna, hur jag *icke* redlös har kraft att skilja mig från ett lif i vanheder...

Med febril häftighet slet hon ur innanfönstren. En oförsiktig rörelse, och den ena af de små grönröda rutorna föll med ett skarpt klingande ljud mot byrån och ned på det i fönsterkupan obetäckta golvet.

Liksom om detta ljud återbringat Siri till större sans och fört henne till ett mer lugnt öfvertänkande af hur hon nu bäst borde göra, lät hon armarna tungt sjunka ned mot sidorna, och lyssnade åter med spänd uppmärksamhet om det skrällande ljudet ådragit sig någon uppmärksamhet i förstugan.

Men derifrån kunde hon icke heller nu märka något misstänkt buller. Deremot lät det som om någon i rummet bredvid blifvit störd af rutans krossande... En stol eller dylikt sköts åt sidan och en röst, som gerna ej kunde vara en qvinnas, hördes utbrista:

— Hva' i helsinge nu!... Slåss ni derinne?... Håll tyst!

Siri blef orörlig en god stund. Fruktans skälfningsar öfverföllu henne på nytt. Hon var viss om, att hon hört denna röst förr... Men hvar?... Var då detta hotell en samlingsplats för alla människor, som kände henne i denna stad?...

Med iakttagande af den största försiktighet, öppnade Siri ändtligen fönstret... En kall och svalkande vind började rifva om i hennes ordnade lockar, och smeka med svidande nordan hennes upphettade panna och kinder.

Hon sträckte sig ut genom fönstret, stödjande sig mot det snötäckta taket. Spanande flögo hennes blickar ned mot djupet under henne.

Det var tydligen en gata, smal som alla andra i då tidens Stockholm, på båda sidor gärdad med höga hus. Till venster glimtade en vidare plats fram, antagligen ett torg. Rätt mycket folk såg hon der brådskande korsa

hvarandra, och ljudet af pinglande slädklockor trängde då och då upp till hennes högtbelägna observationspunkt.

— Ah! Se der! brast hon ut med en skymt af tillfredsställelse ... Det är ju i det der huset, som Berthe d'Ormonte bor... Det var ju i den der porten, jag gick in med henne i går...

Och hon begynte åter ordna sina tankar, hvars kaos jemnades ut mer och mer af nordanvindens kalla fläktar. Och hon kom allt mer till insikt om, att, hvart man än fört henne, kunde det i alla fall icke vara till något af de illa kända hotellen i staden, såsom hon först med isande ängslan hade trott.

Hon var alltså ännu vid Brunkebergstorg. Efter den beräk-

ning, hon gjorde, borde det vara i »Hôtel Kung Carl». »Kung Carl! Kung Carl!... mumlade hon.

Ett svagt minne började famla i hennes hufvud. En

röst som i en dröm hördes säga åt någon, som hon icke kunde se:

— Kör till »Kung Carl»!...

Hon hoppade åter in i fönsterkupan, utan att gifva akt på, att glasskärfvorna skramlade och knastrade under hennes fötter, utan att höra den störda grannens vresigt upprepade:

— Håll tyst!

Portmonnän med femtioriksdalerssedeln låg ännu kvar på golfvet, der hon kastat den. Ifrigt böjde hon sig åter ned efter densamma. Innehållet tömdes på det rankiga nattduksbordet. Men hvad hon nu tycktes söka, fann hon icke.

En nervös jagt börjades i klädernas fickor. Men med samma tröstlösa resultat.

Hon visste, att det måste finnas något papper, som någon lämnat henne, något viktigt papper, vars innehåll möjligen skulle gifva en förklaring eller leda till en sådan, rörande den frågan, hur hon kommit att taga in på detta hotell i stället för hos Berthe, som bodde endast ett stenkast derifrån.

Det vaknade hos Siri — såsom ofta hos uttröttade eller öfveranstängda hjärnor, när de börja återvinna jemvikten och fungera normalt — en aning om sammanhanget med detta äfventyr, som nyss varit nära att bringa henne till ett förtvifladt sjelfmord.

Fasan för tanken på den förnedring, som nyss marterat henne, vek undan som nattens dimmor för morgonrodnadens bris, och hon sökte nu endast en fastare hållpunkt, än hvad aningarna gånge henne.

Hon visste, att det fanns en sådan...

Men hvar?

Gångkläderna, sängkläderna, nattduksbordet, soffan och byrån... allt undersöktes med den ifver, som nog icke är bästa häfstången, då man vill finna en förlorad sak.

När hon äntligen, uttröttad och flämtande, måste

sjunka ned på en stol för att återhemta sig, var hon vid den gräns, der hoppet står redo att fly.

Skumma släpade sig hennes inflammerade blickar utefter trasmattans anilinbrokiga ränder, för att derpå leta och spana bland allt det virrvarr, hvare nu kläder och annat löst bohag blifvit kringspridt under hennes brådskande ifver att finna något, som hon icke ens visste, hvad det skulle vara, men som hon kände skulle gifva henne det stöd för visshet, som hon nu *måste* hafva.

En knackning på hennes dörr — tydlig och icke som förut med mera ljud af större afstånd — kom henne att hoppa till på stolen.

Men den skrämsel, hon nu kände, kunde icke liknas vid hvad hon erfarit nyss. Ej håller lät denna knackning som då — hård och skarp som från en mans knogar — utan mera höfligt bedjande, att blifva uppmärksammad.

Endast ett ögonblick kände hon tvekan åter vilja ega öfvertaget.

Med fullt bibehållande af all den försiktighet, hon nu ansåg sig böra taga fasta på, och med en snabb blick mot det ännu öppna fönstret åt gatan — liksom sökte hon ännu genom detta en sista reträtt — vred hon om nyckeln i låset.

Dörren drogs upp utifrån.

En snyggt klädd jungfru visade sig på tröskeln. Med förvånade ögon betraktade denna flicka den villervalla, som rådde i detta rum, och på en god stund kunde hon ej komma sig för med att öppna munnen för annat än ordlös häpnad.

För hennes blickar tog sig denna kammare nu ut som ett sannskyldigt Babylon i miniatur.

— Hvad vill hon?

Siris röst lät nervöst häftig, när hon kastade fram denna fråga.

Flickan svarade dröjande:

— Är fönstret sönder derborta?

— Det kan hon väl se... Men hvad vill hon?

— Det här brevet, skulle jag lämna...

— Tag hit... När kom det?

— Nyss, med en pojke. Skulle lämnas genast... Annars skulle jag visst icke hafva besvärat...

Och hon lämnade Siri en biljett, i det hon åter öppnade dörren till förstugan. Men i samma ögonblick dörren gick upp, flög ett papper, rördt af korsdraget, fram under sängen, der det legat doldt.

Siris blickar föllo derpå. Hon böjde sig ned, och grep detta papper som ett fynd, hvilket endast slumpen nu fört i hennes väg.

Just detta papper var orsaken till all den oreda, hon kommit åstad.

Endas en blick var nog för att genast öfvertyga henne derom.

Vid läsandet af dess innehåll, gick det upp för henne en strålande klarhet öfver allt, hvad som händt henne från den stund, då hon, tyngd af nattens libationer på de la Croix, satte sig i en släde, som i raskt traf burit henne bort mot Norrtull.

Nu ville hon jubla af fröjd och segerglädje. Jubla af sällhet, att hon var samma Siri som förr, och att intet af allt detta onda, som en omtöcknad, utpinad hjärna manat fram, egde ett enda uns af verklighet.

Tacksamhetens tårar bröto fram som svalkande dagg öfver hennes kinder... Hon bad i sitt hjärta om förlåtelse för all den orättvisa, som hon nyss kastat på sin väninna, Berthe d'Ormonte, hvilken hon nu såg framträda i helt annan belysning än nyss.

Ty Siri var af naturen en tacksam varelse, snar att förlåta... Hon hade i detta nu ej en tanke på de försåt, som Berthe verkligen ville lägga ut för henne — liksom för alla andra, hvilka gingo henne i vägen. — Hon var för oerfaren och för mycket sinnad att se de goda sidorna i allt, för att tro världen om sämre än den verkligen visade sig för henne. Redan detta tyckte hon för öfrigt vara mycket mer än nog.

— Det är minsann en vacker summa, det här, tänkte hon i det hon än en gång — kanske den tionde — läste genom det papper, som hon i skilsmessans stund mottagit i släden... Ett lån, som nog blir svårt att snart återbetala, men, som skall bringa mig på säkrare fötter... Aldrig skall jag glömma denna hjälp... Aldrig skall jag ej heller missbruka den ädla vänskap, som jag ju för öfrigt icke heller nu bedt honom om... O, hur underligt är det ej inte... Just han, som alla döma så lättsinnigt, när det rör hans förhållande till kvinnor, just han är det, som räddat den heder, hvilken vansinnet nyss tillhviskade mig vara sköflad.

Nu föllo hennes blickar på den biljett, som hon nyss mottagit af hotellflickan.

Utanskriften dref en sky af blod öfver hennes kinder.

Samma handstil som i det nyss lästa papperet föll henne i ögonen.

Hon lossade med darrande händer det med munlack förseglade omslaget. Ur detta glimtade fram en rand af mörkrött, randadt papper.

Hennes ögon hade knappast hunnit flyga öfver de fyra fem raderna förr än hon rusade upp som stungen af en orm i det hon kastade brefvet på golfvet och satte sin lilla fot derpå. liksom hade hon velat trampa sönder detta vittnesbörd på en karaktär så usel, att hon trodde sitt hjärta skulle stanna af fasa.

Biljetten lydde i all korthet:

Älskade!

I morgon, torsdag qväll, vill jag möta dig. Tag en täckslåde. Kör till den plats, der vi skildes i går... Kom klockan tio på qvällen. Mitt hjärta brinner.

Onsdag morgon.

Men ingen namnunderteckning. Icke ett ord, som förklarade, hvem den fräcke var, som så bad henne om ett nattligt möte, på en plats, som ej ens stod utsatt.

— Men stilen, stilen! mumlade Siri, likblek af vrede... Den borde säga mig allt... Men ändå kan jag aldrig i lifvet tro, att det är *han*, min ädelt taktfulle välgörare från i går...

Nej, nej!... Tusen gånger nej!... Det kan *icke* vara han... Det *får* icke vara han! utropade hon, i det hennes lilla klack söndersargade den infama kärleksbiljetten, hvars parfymerade papper nyss väckt ett äckel, som ännu tycktes hålla sig kvar.

Men så kom det med ens för henne, att hon ej borde totalt smula sönder denna blodröda billet-doux, som så hastigt hade förtagit verkan af de tankar, hvilka nyss den andra skriften manat fram... Tacksamhet och lycka... Erkänslan mot en upphöjd, hederlig naturs sätt, att begagna sig af en värnlös flickas öfvergifvenhet och förtviflan genom att räcka sin hand åt henne, för att i tid draga undan henne från frestelsernas och de lösa sedernas tempelgård.

Hon borde gömma detta bevis på en hänsynslös efterapning... Ty det kunde icke vara annat, detta bref... Hon kände det som en redan framlagd visshet, fast hon än icke hade bevisen i sin hand.

Tanken på hennes egen ännu kritiska belägenhet vek för intresset, att snarast draga masken af den förrädare, som helt visst hade stora skäl att dölja sig under en hederlig, välgörande och oegennyttig mans handstil för att befrämja framgången af egna, dåliga syften.

Men hur skulle detta ske?

Hon kände, att hindren voro svåra, kanske ööfverstigliga.

Bäst hade nog varit, att genast vända sig till den, hvars pictur blifvit efterpad.

Men — åter drog rodnaden öfver hennes kinder — hur skulle hon väl ega mod, att med en dylik oförsynt biljett till en ung, aktningsvärd adelsfröken kunna framträda med begäran om råd af en hederlig man, som hon älskade, älskade till brinnande vansinne, men aldrig vågat egna en tanke på att få kalla sin brudgum, att ensam få ega och gömma, — gömma som en skatt för alla dessa beundrande, som nog älskade honom liksom hon — lika vildt och lika — hopplöst.

Berthe skall hjälpa mig, tänkte hon efter en stund... Berthe är förslagen och har visat sig vara min vän.

Men nästa ögonblick kom det klart och tydligt, att hon

ej heller hos denna kvinna hade att påräkna verksamt bistånd i denna sak... Detta vore ungefär som att anförtro en hemlighet åt en fiendtlig spion, när det rörde just det hon nu ville reda ut... I detta afseende står hon helt visst *icke* på min sida, tänkte Siri... Hon hör ju själf till alla de andra...

Kanske ligger det ett försåt från den der Amalia Sjöblad, kom det för henne nästa sekund... Hon vore nog villig, att betjena sig af hvad som helst, bara hon kunde störta mig.

Och denna slutledning förde henne genast till tankar på fadern, den gamle majoren.

Längtan efter honom tvingade sig fram som den halfqväfdes begär efter luft. Och hon började allt klarare inse, att *intel* längre borde hindra henne från att uppsöka och återförena sig med detta enda stöd, som verkligen var den bästa ankargrund, hvilken hon nu — näst Gud — hade att förtro sig till i de vilda stormar, som allt mer börjat rasa kring henne på hufvudstadslifvets böljande syndahaf.

Hennes dimmiga hopp om förlåtelse af fadern klarnade allt mer och mer till visshetens härliga ljus.

Bara hon väl hunnit ordna sig något — helst skaffat sig en befattning, så att hon ej mer behöfver ligga honom till last — skulle hon skynda att återförena sig med honom, som — hon kände det nu — helt visst redan sörjde henne som evigt förlorad.

En högtid af namnlös lycka skulle återseendets ögonblick blifva för henne, äfven om hårda och stränga ord komme att falla öfver henne, den pliktförgättna, som i ögonblickets förvillelse öfvergifvit en faders stöd af fruktan för rättvis aga... Allt ville hon då tala om... Allt, som händt henne från den stund, då lögnen med ringen, halkat öfver hennes läppar.

Det bredde sig ett ljus af lugn öfver hennes nyss så febrerussiga hjärna vid denna tanke.

Lugnt fortsatte hon att kläda sig för att ej onödigtvis förlänga sin tillvaro i denna kammare, hvilken husvillhetens

nöd drifvit henne in uti, men för hvilken tillfälliga bostad hon ändå måste känna sig tacksam, då den ställdes mot utsikten, att fått drifva ännu en natt på Stockholms gator eller råka ut för något långt förfärligare.

Framför den lilla lädspegeln ordnade hon sin illa åtgångna coiffyr. Det rika böljande håret blef omsorgsfullt nedstoppadt i nätets fina silkesmaskor. Och sedan tvättvattnet — isande kallt i det spruckna handfatet — fått bort de märken, som nattens värme och dammet i ballokalen, samt heta tårar af olycka lämnat på de fina kinderna — var hon på nytt färdig att upptaga den strid med motiga förhållanden, ur hvilken hon nu *måste* gå såsom segrande part.

De båda brefven hade hon gömt i sin portmonnä, bredvid den stora sedeln, när hon en stund senare gick att öppna dörren för att gå.

Dessförinnan hade hon så godt hon kunde ställt rummet något så när i ordning efter sig ur det virrvarr, hvori allt blifvit försatt genom hennes nervösa och planlösa letande efter det papper, som hon då endast anade, att hon måste hafva haft med sig. Glasbitarne af det sönderkrossade fönstret lågo nu sammanhopade i en hög, innanfönstret var åter provisoriskt fastskrufvadt, och möblerna hade intagit de platser, som hon före letandet sett dem ega.

Just när hon stod i begrepp att lämna rummet, kommo hennes ögon att observera strängen till en ringledning.

Helt visst kunde hon med denna tillkalla någon af hotellets tjänstefolk.

Tanken på att genom någon af dessa få uppgöra sin skuld, låg nära till hands, så mycket mer som detta vore att föredraga för henne gent emot att sjelf nödgas aflägga räkenskap på hotellets kontor, der berättta sitt missöde med rutan och antagligen äfven utsätta sig för nyfikna blickar.

Hon fattade klocksträngen och gaf signal.

Under väntan gick hon åter fram till fönstret för att än en gång kasta en blick från det höga husets tak. Utanför porten till det hus, der Berthe d'Ormonte bodde, såg hon nu en elegant släde. I denna uppstego två damer. Det

kunde icke råda något tvifvel om, att den yngre och elegantaste af dessa vore Berthe. Den andra damen kände Siri icke, men såg i alla fall, att det ej var Berthes mor.

Alltså en början med missräkning.

Siri hade nämligen beslutat sig för att genast skynda upp till »väninnan», i tanke på att med henne hålla ett första rådslag, rörande de mått och steg, hon nu närmast borde taga, för på bästa sätt vinna en passande anställning.

Hon vände sig vid ljudet af att kammarens dörr öppnades.

Samma flicka som nyss visade sig och frågade med ganska näbbigt tonfall:

— Hvad behagar mamsell?

— Min räkning... Jag vill ha den qvitterad.

— Skall drängen bära mamsells saker?... Eller kanske mamsell icke hade med sig något bagage? fortsatte flickan med en ironisk blick.

— Nej... Jag... hade ingenting i den vägen med mig... Skynda på!.. Jag har brådt... Nej, vänta!... Det blir en ruta också, som jag råkade slå sönder. Hvarför ha ni icke ventiler här i rummet?

— Ventiler?... Har jag aldrig hört någon fråga efter sådana i vindsrummen... Det är minsann icke alla, som äro så heta af sig som... somliga...

Siri qväfde ett bitande svar, när hon gaf pigan en otålig vink att gå. Hon lydde, fast med iakttagande af all den värdighet, som egnade och anstod en hotellstäderska på »Kungen».

»Gästen» väntade med otålighet hennes återkomst, glad att komma bort från ett ställe, der första slinka tycktes hågad att ställa sig till doms öfver hennes vandel.

Hon hade med grämelse märkt tjensteflickans blickar och tonfallet, som vittnade om den förtrolighet, hvilken dylika qvinnor tro sig böra begagna, då de anse sig stå en stegpinne högre på moralitetens skala.

Men på samma gång som detta smärtade Siri, kunde hon ej annat än på visst sätt gifva tjensteflickan rätt, då

hon sjelf såg sig i den dräkt af lyx och flärd, som hon nu bar och sammanställde detta med den hotellvinskammare, hvori hon nu befann sig, ditkommen utan minsta reseffekt och under en timme på dygnet, då man icke gerna kan anses anländ såsom resande.

Lexan borde blifva henne till nytta, och i så fall vore den väl värd det pris, hon fått gifva.

Det är sannt... Priset stannade icke vid endast en indirekt moralisk afbasning.

Hotellräkningar hafva alltid en tariff, som afskräcker äfven den mest härdade resande, och i sextioalets Stockholm voro de ej heller uppställda efter godtköpspris.

Siri fick erfara detta, när budet kom åter med Hôtel Kung Carls lilla »nota».

Inklusive den gamla glasbiten i fönstret — dessutom redan spräckt innan Siri krossade den — fick hon betala hela tio riksdaler och åttio öre för logiet, ljusbiten och en noterad uppsättning, som hon aldrig fått.

Det sved i Siri när räkningen honorerades.

Gerna hade hon underlåtit att lämna drickspenningar. Men hon kände i luften, att detta vore det enda sättet, att ej bli förföljd ända ut på gatan med blickar af raseri och kanske äfven få höra högljudda tillmälen.

Trots sin misär var hon därför generös. En tribut af femtio öre blef tjensteandens dusör. Men Siri spånade fåfängt efter den min af tacksamhet, som den allt för lätt förtjenade slanten borde kunnat inspirera.

Siri lämnade hotellkammaren före tjensteflickan.

Hon hade redan satt sin fot på det andra trappsteget, då en dörr öppnades bakom henne.

Den nyss så välbekanta röst, som hotat henne med ett: »Håll tyst!» från grannens rum, hördes nu skrika till:

— Fins det då ingen, som hör, att jag ringer?

Nyfikenheten dref Siri att vända på hufvudet. Hon var nära att skrika till.

Hennes rädda blick hade mött den man, som hon mer

än någon annan — icke ens »grossere Madsen» undantagen — afskydde.

Det var auditör Lowin Lon såg.

Hur fort hon kom ut på ga-

tan visste hon ej.

Hon flög...

* * *

Hvart skulle hon nu taga vägen?

Klockan gick på tu. Och den bästa delen af den korta vinterdagen var således redan förleden.

Att gå upp för att söka Ber-

the, vore ju ingen idé. Helt visst skulle åkturen vara en god stund, att döma af de eleganta tillrustningar, som hon — Siri — kunnat iakttaga från vindskupan.

— Man förstod äfven på sextiotalet attfärdas »schangtelt» — som stockholmarne med bredaste sch-ljud älskade att uttrycka sig — när någon på ett eller annat sätt kunde höja sig ur hvardaglighetens nivå. Och för en flicka från en landsorts-

stad var naturligtvis. Stockholm då som nu höjden af elegans.

Utkommen på gatan, kastade Siri en blick mot det fönster, genom hvilket hon nyss betraktat torget.

Höjden syntes henne svindlande, och hon ryste vid tanken på, att förtviflan varit nära att bringa henne ned från detta tak. Döden hade nog genom ett sådant fall kommit som en befriare. Men hur svårt det än stundom kan se ut, är dock lifvet kärt vid Siris ålder. Man känner, att molnen skola skingras och att solen ännu skall le.

Såsom hon förmodat, ådrögo sig de dyrbara plagg, hvilka Berthe lånat henne, rätt mycken uppmärksamhet, ej minst från herrarnes sida.

Hon var allt för anspråkslös, att tillmäta dessa nyfikna blickar något annat motiv. Men det fanns dock ett sådant, och mer betydande än den eleganta dräkten. Siris ståtliga växt och tilltalande ansikte kunde nämligen icke undgå deras uppmärksamhet, som gjort qvinliga behag till föremål för studier, äfven under promenader på stadens gator. Detta motiv anade icke Siri — hon var ej sjelfvisk nog, att liksom många andra qvinnor alltid sätta sitt eget kära jag i första rummet. Men dessa blickar besvärade henne till och med mer än hungern, som nu började göra sig rätt kännbar.

Just som en elegant snobb spände ögonen i henne mer utmanande än någon annan hade gjort, fattade Siri ett raskt beslut.

Här till venster om henne på Drottninggatan fick hon se skylten till ett litet konditori. Hon hade knappt öppnat dess dörr och stigit in i det trånga, med speglar och bjäfs utstyrda förrummet, förr än hon kände igen, att det just var på detta konditori, som hon varit dagen förut, i sällskap med Berthe d'Ormonte.

Hon gick in i det lilla »damrummet» och requirerade chokolade och bakelser. Ett nummer af den då unga Dagens Nyheter föll i hennes händer. Mera för att fördrifva tiden än af egentlig lust att läsa dagens »on dit» lät hon sina blickar fördjupa sig i dess spalter.

Ah! Nu ser jag, tänkte hon... Det är ju traftäffling på Brunnsviken... Naturligtvis är Berthe derute. Det var dit hon for, och således kommer det nog att dröja en god

stund innan hon åter far hem. Men om jag nu icke träffar henne innan mörkret faller på?... Hur skall jag då få det till natten?

Tanken att åter tvingas till att taga in på ett hotell gjorde henne förskräckt.

Den senaste erfarenheten hade icke alls lockat henne att fortsätta detta slags sätt att skaffa sig nattlogie — föröfrigt alltid obehagligt för en ensam qvinna, som ej ser ut att vara resande. Den tiden var detta dessutom ännu mindre behagligt än nu.

Skulle hon leta upp Berthe på Brunnsviken? Hon kunde nog lyckas deri... Men å andra sidan vore det ju äfven möjligt, att hon der kunde råka andra, som kände henne.

Och vid denna tanke framstod åter bilden af hennes far. Helt visst vore äfven han, som intresserad hästvän, närvarande vid täflingen. Och om slumpen då förde dem i hvarandras väg?... Hur ville hon väl då förklara, att hon uppträdde i den habit, som hon nu — ehuru ofrivilligt — stoltserade med?

Endast detta kunde vara nog att omöjliggöra en försoning... Det låg ju så nära till hands, att han kunde tro något långt sämre om henne än hon verkligen gjort sig förtjent af.

Nej, fortsatte hon sin tankegång. Det blir nog bäst, att jag ändå inväntar Berthes återkomst. Hon vet nog råd... I alla fall vill jag icke längre gå omkring med de här lånta fjädrarna.

Och hon lät åter tidningen bli ett medel att låta tiden gå fortare, trots att läsningen endast med möda bidrog att skingra hennes tankar på långt allvarligare saker än dagens sqvaller om ditt och datt.

Hon spratt till vid det att en manlig röst hördes tilltala henne med frågan:

— Förlåt! Är det icke mamselle Bengtson, från Malmö?

Med större förskräckelse än förlägenhet observerade hon, att den frågande just var samme man, som nyss så

närgånget hade betraktat henne på gatan, alldeles utanför konditoriet.

Till en början visste hon icke, om hon skulle svara honom eller ej. Men det säregna i, att han kände till hennes antagna namn, hennes incognito-titel, gjorde, att hon med tillbörlig förvåning gaf till svar:

— Hur så?... Jag vet mig icke hafva den äran...

— Att känna mig, menar mamselle? Icke så underligt... Det var endast en händelse, att jag, som resande på Kung Carl, kom att genom portiern få veta mamsells namn... Och som nu äfven jag är skåning — handelsresande från Malmö — tog jag mig härmed friheten att... det vill säga, jag skall väl presentera mig innan...

— Nej, jag tackar... Gör er icke besvär.

— Mitt namn är Borgqvist, reser i lergods och...

— Mycket intressant... Men jag förstår verkligen icke...?

Herr Borgqvist lät icke alls afspisad när han fortsatte:

— Nej, visserligen!... Men endast intresset för att här råka en så intagande landsmaninna som mamselle, har förmått mig att...

— Landsmaninna? säger ni, svarade Siri förtretad öfver mannens oförsynthet, och nu talande på bredaste skånsk bonddialekt... Jag skulle snarare tro, att herrn lika litet känner skånska och min hembygd, som herrn känner första grunderna i vanligt — *lefnadsvett*.

Hon strök med kraft under det sista ordet, i det hon reste sig och kallade på bodens föreståndarinna.

Denna kom genast in.

Siri frågade henne — i det hon pekade på skylten öfver det lilla rummet:

— Det här är ju ett *damrum*?

Qvinnan bejakade naturligtvis en fråga, som hon ansåg tämligen öfverflödig.

Siri fortsatte med lätt darrande stämma:

— I så fall synes det mig, som damerna i den här sta'n klä sig till karlar, att döma af den der, hvilken ogeneradt

tränger sig in och stör edra gäster. Brukar dylikt vara coutumen på detta ställe, skall jag genast be att få betala.

Och hon tog fram sin börs och liqviderade, hvad hon tagit in, under det att den improviserade handelsresanden från Skåne fann för godt att försvinna utan vidare tankebyte med sin »landsmaninna».

— Kära mamselle, sade konditoriets egarinna, rädd att förlora en så fin kund som Siri såg ut att vara, och som hon kände igen sedan gårdagens besök... Herrarne här i staden bli allt värre och värre .. Det ligger så att säga i luften... Man tar exempel från högre ort, der man tycker, att allting går an... En flicka kan snart icke gå tvärs öfver gatan utan förkläde, och i konditorierna blir väl snart bäst att

sätta polisvakt, för att ärbara flickor skola få äta en bakelse i fred... Den der herrn känner jag särskildt igen... Han brukar ofta gå hit... Jag har hört, att man kallar honom löjtnant Spetzer, och att han skall vara en af Demirgians bästa vänner.

Siri kände, att hon rodnade när hon hörde namnet Demirgian nämnas. Men mycket visste hon icke än om denne äfventyrare. Och det var därför nyfikenheten, som dref henne att fråga:

— Demirgian?... Det är ju kungens stallmästare?... Umgås han med sådana, som den der?

— Han umgås med allt, som är dåligt... Stackars vår käre, vackre och älskade kung... I Demirgian har han träffat ut för den onde sjelf... Jag är minsann icke den ende, som tror, att Demirgian kommit hit direkt från afgrunden.

Siri hade blifvit intresserad.

Hon slog sig ned på en stol vid disken och lät gummans tunga löpa, i det hon sjelf stärkte sig med en ny bakelse.

— Hvarenda flicka, som ser något ut, ligger den der Demirgian på lur att fånga, fortsatte gumman, i det hon ur blecklådor började fylla på sina glasburkar... Hvad han inte sjelf kan snoka upp, det får han hjälp med af sådana, som inte äro stort bättre än han sjelf... Bland desse finns det också fruntimmer, må mamselle tro... Tre af mina bästa flickor här i affären ha gått åt på det sättet... Ha de bara blifvit lockade ut till Järfva, se'n kunna de taga farväl af hederligt folk så godt först som sist... Jag vill då icke ha dem i min vedbod en gång.

Härvid såg hon så trovärdig ut, att Siri riktigt började finna gumman behaglig, trots det drag af bakslughet, som då och då skyntade fram ur hennes små, hvassa ögon.

En plötslig tanke kom för henne.

Tänk om denna konditoriegarinna kunde rekommendera mig en bra bostad tills jag fick rangera mig något? Efter som jag nu en gång råkat i språk med henne, kunde ju frågan lätt kastas fram.

Hon visste dock icke hur hon bäst skulle formulera denna fråga, som ju öfver hufvudet taget var ganska kin-kig att framställa, då qvinnan ju af lätt begripliga skäl kunde fråga, hvem Siri vore och hvar hon senast haft sin bostad.

Nöden har emellertid ingen lag.

Det blefve ej bättre på annat håll, tänkte Siri, mycket logiskt föröfrigt... Ensamma flickor hafva i regeln, då de stå utan anförvandter, rätt svårt att komma in i aktade familjer såsom pensionärer. — Denna tid var det till och med omöjligt utan rekommendationer. Och det var just en sådan, som Siri nu saknade.

Så kom hon plötsligt att tänka på Berthe.

Ett ord af henne, tillhörande en helt visst af sockerbagarefrun välkänd familj, skulle nog vara tillfyllest.

Och med detta hopp för ögonen, skulle hon just kasta fram sin fråga, när gumman hördes säga, åter med den listiga, lurande blicken:

— Jaså mamselle är från Skåne, hörde jag?

— Alldeles!... Från Christianstad, svarade Siri, glad att på sätt och vis bli hjälpt på trafven.

— Christianstad? svarade gumman med en ny, lurande blick... Tyckte nyss, att den der löjtnanten sa' Malmö?

— Jaså, gjorde han? sade Siri med en lätt färgskiftning... Nå, den gången högg han då bra i sten... Deremot hade han alldeles riktigt fått reda på hvad jag heter... Mitt namn är Bengtson, Siri Bengtson.

— På studieresa kan jag förstå?

— Något ditåt, svarade Siri, åter med svårighet bekämpande sin förlägenhet... Det vill säga... Jag är för närvarande ute och söker en lämplig inackordering.

Den blick, hon härvid kastade mot fönstret, kom henne att förbise något, som helt visst bort mana henne att icke fortsätta detta samtal.

Den gamla qvinnans ögon blixtrade till af liflighet.

Den nervösa ifver, hvarmed hon nu avslutade påfyllandet i burkarne, vittnade om, att hon plötsligt ville ha un-

dan detta bestyr. Hon fortsatte med intresserad inställsamhet:

— Inackordering, sade mamselle? Ja, se *det* är nog lite kinkigt att få här i staden... Det vill säga, nog *fins* det, men huru äro de?... Jag vill då visst icke häckla fattigt folk, som behöfver lefva på att hyra ut rum... Men tro mig, mamselle... Den, som hyr hos *sådana*, får det icke för fett... När Sören och jag kommo från Köpenhamn — min man, som är några år yngre än jag, är dansk — så måste vi till en början, innan vi köpt möbler, hyra oss in i en sådan der familj... Aj, aj, aj! — Hade vi inte haft vett att sjelfva laga mat i kakelugnen, så hade vi svält ihjäl... Ja, min man, han åt då hos sin mästare till att börja med... Men jag, stackare... Oj, oj, oj!

Och hon utbredde sig i klagan, som icke alls var egnad att stärka Siris förtröstan på framtiden, så mycket mindre, som de erfarenheter, hon redan gjort hos fru Skärman, stodo lifligt för hennes minne.

Fru Sörensen — sockerbagarhustrun — hade slagit sig ned på en stol innanför disken. Hennes plirande blickar letade sig behändigt fram mellan karamellburkarne då hon trodde sig ej vara observerad af Siri, som försjunkit i tankfullt eftersinnande om hur hon nu borde ställa sig mot den gamla qvinnan, hvilken målat ut inackorderingslifvet i så pass afskräckande färger.

Men det fanns ju icke mer än *ett* val.

Hon var lycklig att veta sig ega penningar att åtminstone för en tid kunna hjälpa sig fram.

Hotell ville hon ej taga in på. Hyra ett möbleradt rum blefve ej bättre, då hon ju i så fall måste äta ute, hvilket vore både obehagligt och dyrbart... Alltså måste hon söka sig en inackordering.

Sockerbagarefrun tycktes läsa den unga skånskans tankar, der hon med illfundiga blickar betraktade sin vackra gäst från bakhållet på andra sidan disken.

Hon hade snart fått klart för sig, att Siri Bengtson stod mer ensam och värlös än det granna skalet gaf för

handen. Hvarför hon var så ensam brydde sig den gamla qvinnan icke om. Men den plan, som hastigt sprungit upp i hennes hjärna, och hvilken idé hon ej tänkte släppa i första tag, klädde hon inledningsvis i de ord, hvarmed hon nu bröt tystnaden i det hon reste sig och gick utanför disken.

— Hm! Jaså mamselle är ute efter rum? Mamselle har plats kan jag förstå, eller går kanske på den der målareakademien?... Kanske vid teatern?

— Nej, ingendera delen, svarade Siri med en lätt suck... Det är både husrum och plats, som jag söker... Jag har nyss kommit hit upp till Stockholm, och...

— Hm!... Jaså, är det på det lilla viset... Nå, då passar det ju utmärkt, att vi träffades... Det vill säga, passar med modifikation... Ty alla kunna naturligtvis icke passa för konditorier...

— Hur menar fru Sörensen? frågade Siri med en svag aning om, hvart qvinnan ville komma.

— Jo, förstå mig rätt... Jag tänker på *mitt*, och mamselle på *sitt*... Den sista flickan jag hade, måste jag säga upp i går... Det är icke lätt att få en ny... En, som passar och sköter sig förstås... För *andra* kan man få tio på hvart finger, om man vill... Men jag vill ha ordentliga flickor, ser mamselle... Och inte få de heller se för anskrämliga ut... I en sådan här affär måste förstås det ena passa i stil med det andra... Varorna äro sötsaker... Flickorna måste också vara söta.

Siri rodnade. Komplimangen tycktes vara direkt riktad åt henne personligen, att döma af den kisande blick, som åtföljde orden.

Hon fattade fullkomligt meningen med detta preludium, och hon var qvinna nog, att icke känna sig stött öfver en artighet, som kanske var vackrare tänkt än den blef framsgd i bildform.

Också lät hennes röst ganska belåten när hon svarade:

— Jaså, då är det fru Sörensen sjelf, som nu får sköta om affären?

— Just precis... Och bageriet med förresten... Alldeles för mycket göra för en ensam människa, skall jag säga.

— Kan nog tro det, svarade Siri avvägande.

Det inträdde en ny paus, hvarunder de båda tycktes kalkylera öfver ett mer effektivt närmande. Att de förstodo hvarandra, hade de ömsesidigt kommit på det klara med.

Siri såg en oförmodad och välkommen utsigt öppna sig att komma ur tillfälliga svårigheter.

Hon hade lärt sig, att icke vara nogräknad under den pröfningstid, som hon redan haft att kämpa ut i hufvudstaden. En plats som konditorifröken vore ju i sjelfva verket icke något nedsättande för en flicka, icke ens med den samhällsställning, som hon ju egentligen tillhörde. Tidens liberalare vindar hade äfven träffat hennes rättänkande sinne, och den nimbus af otillgänglig höghet, som adelskapet allt för länge haft med sig, hade lika litet några rötter hos henne, som hos hennes frisinnade fader... Utom dess begagnade hon sig ju icke nu af släktens namn... För en »Bengtson» kunde plats som konditorimamsell till och med anses riktigt fin. Likväl ville hon ej sjelf taga första steget. Sockerbagerskan Sörensen var också på det klara med, hvad hon nu ville den vackra och eleganta flickan, som slumpen fört in i hennes butik, hvilken — som konditorier än i dag kunna vara det — var en maskerad skylt för kurtis, dels med de expedierande, dels äfven — och kanske mest — med unga, oerfarna familjeflickor, som läto locka sig in på dessa, till utseendet så oskyldiga ställen, för att gå derifrån med farliga griller i hufvud och hjärta.

Fru Sörensen såg, att mamselle Bengtson skulle bli en god dragningskraft för flanörerna på Drottninggatan. Hon ville icke släppa ett så rart byte, som helt visst skulle komma hennes kassalåda — mager nog under någon tid både på sedlar och silfver — att svälla ut som under tidigare, bättre dagar.

Hon var också situationen fullt vuxen när hon kastade fram:

— Mamselle har väl inte lust för konditoriaffärer?...

Namnam och godter finns förstås alltid på lager, när man är ung och söt... Annars så skulle jag icke ha något emot att erbjuda mamselle den här lilla befattningen, som hvarken är skräpig eller ansträngande... Eller hvad tycker mamselle om förslaget, efter som mamselle ju icke har något annat?

Siri funderade en stund innan hon svarade.

Det kom för henne som en känsla af fruktan, och hon tyckte sig förnimma en varnande röst i sitt inre.

Men så framstod åter hennes verkligt betryckta läge och den stundande natten utan utsikt kanske att få rum annat än på hotell... Berthe vore säkert borta hela dagen. Hon var ju jemt ute och roade sig, och i längden kunde Siri icke gå och slå dank som hon på det hela taget gjort ända se'n hon kom upp till Stockholm.

Derför låg det slutligen både tacksamhet och glädje i hennes röst när hon svarade:

— Jag får verkligen bekänna, att jag icke alls har något emot fru Sörensens förslag. Jag får naturligtvis både mat och husrum?

— Tror jag det!... Riktigt rart ändå... Samt dessutom en liten månadslön, som visserligen i början ej kan bli så stor, men hvilken ökas i samma mån som mamselle kommer in i förhållandena.

— Nå ja! alldeles utan kontanter är jag ju inte... Men en annan sak... Får man aldrig vara ledig det minsta?... Här är ju öppet både söndag och hvardag?

Hon framkastade denna fråga med tanke på, att hon nu ville söka närma sig sin far... Kanske skulle han till och med bli glad öfver, att Siri skaffat sig en plats, så att hon sjelf kunde draga sig fram.

— Ledigt? svarade fru Sörensen. Jo, för all del, min lilla vän... Den här affären är icke som mången annan, ett fängelse... Förmiddagarna till elfva är jag sjelf i boden. Se'n tar mamselle vid till framåt sex... Efter den tiden disponerar mamselle hvarannan qväll efter behag... Och alla

nätter, förstås, fortsatte hon med en blick, som Siri icke tyckte om.

Fru Sörensen märkte detta på den skugga, som drog öfver Siris kinder, och hon skyndade sig därför att genast reparera fauten genom att säga:

— Förstå mig rätt, mamselle!... Något *nattarbete* förekommer här aldrig, annat än en smula till jul och påsk... Men det är nu öfver för lång tid.

— Hvar skall jag bo?

— I kammaren här innanför... Mycket treffligt rum med fönster åt gården... Ingång från gården när boden är stängd... Kom skall mamselle få se så treffligt det ser ut.

Och hon gick före genom den lilla portal, som bildades af hyllskåpet, der man genom en kort, mörk och trång passage nådde en dörr, som på inre sidan var täckt med tunga, röda draperier.

Den lilla kammare, som sockerbagerskan här visade Siri, var möblerad med rätt frappant elegans.

Åtminstone tyckte Siri, att detta rum var allt för generöst utstofferadt, för att vara ämnadt åt en butikflicka. En präktig imperialsäng — lyxmöbel för en tid, då de gamla gustavianska långväggsängarna ännu voro långt ifrån utdömda — omgärdad med brokiga sparlakan, paraderade vid kammarens nedre kortända.

En prydlig toilette med hög spegel af slipadt glas syntes i rummets venstra hörn uppe vid fönstret. En divan med resårer — också en lyxmöbel på sextiotalet — stoltserade på ena långväggen med kostbart öfverdrag och svällande dynor, en atenienné och en lavoír med marmorskifva kompletterade rummets möbelförråd, för att ej glömma ett divansbord, två svällande emmor och några stolar i stil med divanen.

Hela golvet var betäckt med en tjock matta af imiteradt brüsselmönster. I taket hängde en röd ampel.

Tafflorna, som prydde väggarna i detta rum, voro icke af den art, som unga qvinnor bruka älska att se sig omgifna af, äfven om de icke äro pryda.

Fru Sörensen märkte, att de icke föllo Siri i smaken

och hon framhöll genast, att de voro flyttbara, i samma ögonblick som hon förklarade dem vara charmanta kopior af mycket stora mästares arbeten i såväl Dresdener- och Luxembourg-gallerierna.

Siri visste ej om detta kunde vara sanning.

Hon utbad sig emellertid, att få slippa se dem om det läte sig göra.

I öfrigt vore hon mer än nöjd, och gick in på att börja sin befattning redan samma dag.

Man gick så åter ut i affären, der Siri, nu afpelsad sin yttre, mest lysande stass, genast fick börja praktisera de första elementen i en sockerbagerimamsells föga sötmarika tillvaro.

Trots all den välvilja — falsk förstås — med hvilken dessa lärospån lämnades, märkte Siri snart att yrket på långt när icke var så lätt som fru Sörensen målade ut detsamma.

Men hon tänkte med halfslö resignation:

Nöden har ingen lag.

TOLFTE KAPITLET.

Vackra Siri på »Smällkaramellen».

Det steg, som Siri Silfvercreutz nu tagit, var icke välbetänkt, och kunde endast försvaras dermed, att hennes nödställda belägenhet, och ledan vid att längre gå sysslolös, drifvit henne dertill.

Men Siri kände icke lifvet och alla dess försåt, som, ofta under masken af ett hederligt arbete, dölja både brott och laster.

Hon tog emot sin befattning [med full vilja att visa sig värdig det förtroende, som sockerbagerskan och hennes man sade sig hysa för henne, och hon tänkte ej ett ögonblick, att det kunde ligga några elaka tankar under deras skinnande välvilja.

Visserligen hade det väckt hennes förvåning, att det

värda paret ej visade större, eller rättare sagdt någon nyfikenhet alls, förande sitt nya biträdes familjeförhållanden. Men denna omständighet tillskref hon ändtligen, med en viss sjelfkänsla, fördelen af att ega ett godt utseende. Och deri hade hon kommit sanningen närmare än hon trodde sjelf. Hon var emellertid glad, att ej närmare behöfva ingå på detta ämne. Ty antingen hade hon i så fall måst ytterligare betjena sig af lögnen, såsom hon ju redan gjort, genom att antaga ett falskt namn. Eller ock skulle hon onödigtvis draga in sin far i denna historia. Och detta ville hon ogerna, då det ju ej var med hans samtycke, som hon gått in i denna, för en adelsfröken på sextioalet helt visst säregna tienst.

Gerna hade Siri redan första qvällen velat gå upp ett tag till den närboende Berthe, och återlemna de plagg, som ej voro hennes, och som hon nu ej ansåg sig vara i behof af med de enkla vanor, hvilka skulle blifva hennes lott.

Tiden tillät det emellertid ej. Förstudierna voro icke så lätta som hon tänkt sig, der hon under sockerbagerskans ledning fick öfva sig att expediera karameller, chocolate, kaffe, bakelser, äppelöl, saft och lemonader, glace och mycket annat som tillhörde denna branche. Äfven måste hon servera gästerna det reqvirerade, såväl i den egentliga butiken som i »damrummet», der hon sjelf några timmar förut setat som gäst.

Härvid inträffade på aftonen en episod, som vi ej gerna kunna förbigå med tystnad, alldenstund den visar Siris skaplygne och stora motvilja för gratifikationer, hvilka hon satte under sitt människovärde.

Hon var en stund ensam i butiken, då en ung snobb steg in med föremålet för sin tillfälliga låga.

Man tog plats i »damrummet» och beställde chocolate jemte bakelser.

Siri serverade och fäste sig dervid särskildt vid den långt ifrån tillbakadragna förtrolighet, som det kuttrande

paret egnade hvarann, äfven den korta stund, som Siri uppehöll sig i samma rum.

Kanske märkte den unge vivören, att Siri ej kunde dölja sin harm öfver detta malplacerade utbrott af erotik, när hon med en viss häftighet ställde ned brickan på bordet och lämnade rummet.

Han reste sig emellertid och följde efter henne, lämnande sitt sällskap, som hördes brista ut i ett rått skratt.

Siri hade dragit sig undan bakom disken.

Snobben ställde sig utanför densamma midt för det nya biträdet och fixerade henne oblygt en god stund innan han utbrast:

— Mamsell är stram af sig, tror jag?

På den frågan aktade Siri icke nödigt att svara utan vände honom ryggen.

Detta retade honom naturligtvis ännu mer och han fortsatte:

— Har fru Sörensen kanske för afsikt att införa några nya vanor på »Smällkaramellen»?

Siri vände sig mot honom och svarade med ett starkt och lätt genomskinligt hån:

— Behagas det smällkarameller?

— Det hörs, att hon är från landet... Det här konditoriet heter »Smällkaramellen» fortsatte han med höjd röst, under det att slynan inne i damrummet brast ut i ett nytt skratt... förstår hon nu då?

— Fråga henne när hon kommer in, svarade Siri med afvisande lugn och gaf honom en blick, som kom honom att slå ned ögonen.

Plötsligt tycktes han ändra taktik, och lutade sig nonchalant mot disken i det han fixerade Siri som nyss och utbrast med sänkt röst:

— Förstå mig rätt, lilla vännen... När man är så söt som mamselle, så tycker man naturligtvis inte om att herrarne titta in med kjoltyg... Men för edra vackra ögons skull lofvar jag, att aldrig göra så mer... Eller hur?... Hä, hä!

Siri visste ej om hon skulle harmas eller skratta åt denna platthet.

Hon gaf naturligtvis ej något svar.

Snobben återvände till sin plats med känslan af att hafva sagt något riktigt belevadt i artighetsväg.

När han efter en god stunds kurtis med sin dam hade liqviderat, höll han kvar en mindre sedel i sin hand och sträckte den med en stor gest mot Siri sägande:

— Se här litet omslag för det sår, som jag nyss råkade ge ert unga hjärta.

Siri kände hur det brann till af vrede inom henne.

Men åter kom det humor i hennes blick, och med en röst, som tydligen markerade det förakt hon kände, svarade hon:

— Behåll ert omslag för *andra* »smällkarameller» än den här. Mellan er och mig är det samma förhållande som mellan hunden och månen.

— Hunden och månen?

— Alldeles!... *Jag* aktar icke på *gläfs*, svarade Siri i det hon, följd af snobbens fåniga blickar, återtog sin plats bakom disken.

Drickspenningarna hade hastigt flugit ned i plånboken, när han fått klart för sig meningen med Siris ord.

Att bli bemött som en gläfsande hundracka var allt för dräpande att replikera. Stukad smet han ut med sitt »föremål», som i dörren gaf Siri en blick, hvilken gnistrade af raseri.

När fru Sörensens kom in en stund senare, berättade Siri förloppet af hvad som nyss passerat.

Det medhåll hon trodde sig få uteblef alldeles. Fru Sörensens feta drag fingo ett elakt uttryck när hon svarade:

— Det der är icke rätta sättet att taga kunder... Siri måste lägga band på sig. Hvad gör det föröfrigt, hvad sådana der prata, bara affären går. Men den kunden kommer helt aldrig igen.

— Hoppas det, svarade Siri mera uppriktigt än diplomatiskt.

— Hoppas?... Hvad menar Siri? Var nu förständig och lyd mitt råd... Saktmod regerar världen.

Siri sväljde svaret, och beslöt att tillsvidare rätta sig efter omständigheterna. Och utan vidare tankeutbyte om denna sak gingo qvällens återstående timmar tämligen hastigt.

Klockan nio stängdes affären. Men först framåt elfva var Siri redo att gå till hvila.

Rummets städning och bäddning var anförtrodt åt henne sjelf äfvensom uppsnyggandet af butiken och »damrummet». Till skurning och dylikt skulle hon dock få hjälp.

Hon var nu ensam.

Med allt annat än glada tankar hade hon slagit sig ned i sitt rum. Forskande gled hennes blickar kring denna bostad, som ju mer hon betraktade densamma verkade oro och beklämning,

Dess onödiga elegans, som icke alls stod i något rimligt förhållande till den tjänst, hon beklädde, föreföll henne pinsam, och ur hvarje vrå tyckte hon sig se framskymta underliga skepnader, hvilka grinade mot henne med vederstyggliga drag, som mer och mer blefvo porträtt af hennes arbetsgifverska.

Hvad som nyss passerat derute i konditoriet mellan Siri och snobben, steg också fram liksom fru Sörensens råd att »saktmod regerar världen».

Det vill säga, tänkte Siri... Här måste man foga sig i allt... Ingen opposition, bara blind lydnad.

Men som detta under sådana förhållanden fullständigt stod i strid med hennes natur, var hon snart på det klara med, att hon icke kunde bli länge kvar på en sådan plats.

Hade hon anat fru Sörensens planer med henne, skulle vistelsen i konditoriet blifvit än kortare än den blef.

Siri märkte ej den fallgrop, man lagt ut för henne. Hon bara beklagade alla dessa fattiga flickor, som drifvas in på en butikfrökens bana, der kundernas nycker bli lag,

och expeditens människovärde föga lyfter sig öfver en plantageegares känslor för slafven.

Men under dessa tankar tog naturen äntligen ut sin rätt.

Det länge af nattvak pinade hufvudet föll tungt ned mot divanens ena gafvel.

Sömnen smög sig öfver henne innan hon ens haft en tanke på att göra det så bekvämt som möjligt åt sig i den rymliga sängen.

Plötsligt spratt hon upp ur sin oroliga slummer.

Yrvaken gned hon sina ögon. Lampan, som hon somnat från, brann ännu, och dess gröna skärm kastade som nyss en spöklik halfdager öfver rummet.

Nu flög hon upp fullt vaken.

Det var ej något tvifvel om, att man ej knackade på fönstret åt gården.

Gardinen var visserligen nedfälld, men kanske ej nog tät, att ej låta lampskenet tränga igenom.

Hastigt blåste hon ut dess låga. Kammaren inhöljdes i ett ogenomträngligt mörker.

På en lång stund kunde hon ej känna sitt hjärtas slag. Förskräckelsen tycktes hafva stannat dessa.

Hvad vill man?... Kanske tjufvar?... Men icke skulle väl sådana göra sig uppmärksammade med att anmäla sig med knackningar; dylika förebud stredo i regeln mot tjufvars principer... Nej, helt visst vore det något helt annat på färde. Men hvad? tänkte Siri, i det hon åter med försiktighet närmade sig rummets enda fönster, fast besluten att bereda de nattliga gästerna ett mindre välkommet mottagande om de gjorde min af att tränga sig in.

Hon hade trefvat sig ända fram till rullgardinen. Sakta lyfte hon dess nedre käpp och försökte att under densamma kasta en blick ut på den mörka gården. Den skugga, hon väntat sig få se, kunde hon emellertid icke upptäcka, och hon var nära att slutligen betrakta den obehagliga knackningen enbart såsom en följd af de drömmar, hvilka nyss under den korta, oroliga slummern hade plågat henne.

Ett nytt ljud kom henne så när att skrika till af skrämself.

Hon trodde knappt sina öron. Det lät alldeles som om någon satte nyckeln i gårdsdörren, hvilken endast genom en skrubblignande tambur var skild från den kammare, som blifvit Siri anvisad.

Med de vanor, som brukas på landet, och äfven ofta i småstäder, hade Siri ej ens undersökt om denna dörr vore stängd eller ej, sedan sockerbagerskan lämnat henne. Dock kunde hon nu mycket väl påminna sig, att någon nyckel hade den gamla qvinnan icke vridit om i detta lås, ty hennes eftertanke skärptes i hast till det yttersta.

Hon erinrade sig, att i hörnet vid fönstret, bredvid spegeln, hade hon sett konturerna af en garderobsdörr afteckna sig mot den storblommiga tapeten.

Kanske skulle denna garderob kunna gifva henne något skydd, och på samma gång tjena till observationspunkt för hvad som tycktes komma.

Prasslet vid gårdsdörren hade åter upphört liksom nyss knackningarna på fönstret. Men som Siri ännu på långt när icke var viss om, att blifva lämnad i fred, smög hon sig ljudlöst fram efter väggen och lyckades verkligen rätt snart, att trots det täta mörkret få tag i en nyckel, som tycktes höra till den nyssnämnda garderoben. Hon hade icke väl hunnit in bakom denna dörr och fått nyckeln till densamma med sig dit in, förr än dörren till gårdstamburen sakta drogs upp och en elegant herre kom insmygande.

Trots den dödliga förskräckelse, som gripit Siri och nästan gjorde henne maktlös af fasa, kunde hon dock icke annat än prisa sin lycka, att åtminstone ej i första ögonblicket, kanske sofvande om hon ej blifvit väckt af knackningen, blifva öfverraskad af den figur, hvilken hon nu genom ett hål på garderobsdörren kunde iakttaga.

Ogeneradt hade han tändt ett ljus, och med detta i handen styrde han sina steg mot de draperier, som täckte sängen. Sakta och försiktigt drog han undan dessa, men

hördes samtidigt brista ut i en halfhög ed, tydligen retad af någon missräkning. Ljuset ställde han derpå från sig å det lilla nattduksbordet, och började sedan mer omfattande undersöka sofplatsen, som om han ändå trodde sig kunna finna, hvad han sökte. Hans noggrannhet vid denna visitation gick slutligen så långt, att han till och med började leta under sängen.

Men ej heller der fann han hvad han sökte. En ny ed bekräftade det dåliga resultatet.

Siri såg honom närma sig utgången till sjelfva butiken. Hon kunde ej med blickarne längre följa hans rörelser, men hennes hörsel var så mycket mer spänd.

Ej utan oro tänkte hon på kassalådan, som hon ej kunde erinra sig att sockerbagerskan hade tömt, innan hon gick. Rofvet kunde visserligen ej blifva så stort, men i alla fall var det harmligt att behöfva se kassan bortstjälas midt för ögonen på sig. Ty nu hade hon ju lokalens öfverseende om hand när dess innehafvare ej vore närvarande.

Siris fruktan i detta afseende var dock obefogad. Det dröjde icke två minuter innan den besynnerliga nattkunden åter visade sig med sitt ljus. Skenet föll nu rätt på hans ansigte.

Till sin både häpnad och ängslan varseblef Siri, att hon åter hade den man för sig, som några timmar förut presenterat sig såsom en landsman till henne... Ja, utan tvivel var det samme man, löjtnant Spetzer, som sockerbagerskan kallat honom.

Och med ens kom det för henne, hvad hon nyss hört om dennes förhållande till Demirgian, och hur man ur det lilla konditori, der hon nu sökt en anställning, plägade rekrytera järfvaorgiernas qvinnoförråd.

Denne Spitzer var ju en af Demirgians fournissörer. Beständt hade han någon inklinasjon på detta ställe. Hans vana att röra sig i lokalen bekräftade, att han ej var första gången på denna plats, till hvilken han äfven syntes vara försedd med nycklar.

Som det ej gerna kunde vara Siri, han nu sökte, kände hon sig dock allt mer lugnad, ehuru hon ej släppte det fasta grepp om garderobsdörrens klädkrokar, hvilket hon hela tiden bibehållit, allt sedan hon kommit in i denna fridstad. Och hon var fast besluten att icke gifva efter så länge hennes krafter kunde hålla ut, för den händelse att man äfven här tänkte göra visitation.

Siri kunde snart på nytt göra sina iakttagelser. Den besynnerligt ogenerade löjtnanten hade tagit plats i soffan, midt framför garderoben. Han syntes nu sysselsatt med skrifning. Raskt löpte hans penna öfver ett pappersblad, och inom kort var skriften färdig. Sedan han genomläst, hvad han skrifvit, formade han papperet till en biljett, som

förseglades med munlack. — Derpå ställdes den på lut mot ljusstaken, för att till äfventyrs falla bättre i ögonen.

Med en min som visade det tydligaste missnöje reste han sig och kastade ännu en blick kring rummet innan han syntes beredd att aflägsna sig.

Ändtligen slog befrielsens timma. Siri hörde tydligt hur gårdsdörren lästes igen och kunde äfven — sedan hon nu åter smugit sig ut ur garderoben fram mot fönstret — höra hur den bortgåendes steg knarrade mot den frusna gångbanan på gården, för att ändtligen alldeles dö bort bakom en port, hvilken gnisslande drogs upp och åter stängdes.

Siris första åtgärd blef nu att förvissa sig om att ingen så lätt som nyss skulle kunna komma in i lokalen.

Med det nu åter tända ljuset i handen undersökte hon den lilla tamburen för att finna dörrnyckeln. Den syntes hängande på en spik och blef hastigt isatt och kringvriden.

Nyfikenheten dref henne derpå att kasta en blick på den biljett, som löjtnant Spetzer lämnat kvar efter sig. Med prydlig handstil såg hon här ett namn vara skrifvet; namnet på en qvinna, en »Mademoiselle Jeanne Mörk.

Kanske denna Jeanne kan hafva varit min företräderska? tänkte Siri... Och hurudan flicka är manne hon, som så här utan vidare synes vara van vid att äfven nattetid taga mot kunder? Ty att han varit här förr, derom kan ju ej råda minsta tvifvel, att döma af hans mycket hemmastadda sätt... Och en annan sak... Vet fru Sörensen icke alls af detta?...

Siris tankar kretsade af och an kring dessa frågor utan att finna något svar. Den lilla biljetten, som nog borde kunnat gifva henne åtminstone någon lösning, hvilade ännu i hennes hand. Hon vände den på båda sidor och synade utanskriften med en noggrannhet, som borde hon enbart af det yttre kunna lista ut den hemlighet, hvilken den ännu våta förseglingen ville dölja.

Hennes nyfikenhet blef allt större under denna resultatlösa forskning... Redan hade hennes fingrar lagt sig öfver

biljettens snibb som för att upprycka densamma. Men med ens lät hon handen sjunka och biljetten glida ned på matan. Och i det hon reste sig från soffan sade hon tyst för sig sjelf:

— Nej!... En Silfvercreutz stjal sig icke till en främlings hemligheter... Kommer denna Jeanne Mörk någonsin i min väg, skall hon ograveradt få mottaga, hvad henne tillhör. Icke ens fru Sörensen skall få veta ett ord om denna biljett; och ej heller om löjtnantens besök, så vida det ej upprepas ännu en gång. När jag har stängt som nu kan han under alla omständigheter icke mer öfverraska mig, äfven om han låter bli att knacka.

Och hon tog upp den lilla biljetten, som nyss väckt hennes, för öfrigt mycket berättigade nyfikenhet, betraktade den ännu en gång med blickar, som visade respekt för andras egendom, samt lät den derpå glida ned i sin kjolficka, beredd att vid första lägliga tillfälle lämna den åt dess egarinna, eller ock åt lågorna, om egarinnan aldrig skulle komma i hennes väg.

Med vissheten om att icke hafva trampat en annans rätt — eller orätt — på tårna, beredde Siri sig ändtligen att njuta en välbehöffig hvila för att med något stärkta krafter kunna möta, hvad den snart stundande dagen kunde hafva af ondt eller godt att bjuda henne... Att hon ej skulle bli gammal i den tienst, som hon nu nödtvunget åtagit sig, det insåg hon allt för väl. Hon anade, att sockerbageriskan ej vore en qvinna att sätta lit till, och att all hennes antydda moral endast var förställning. Helt visst kände hon till både Demirgian och dennes vänner mer än hon velat påskina, och när allt kom omkring vore hon kanske icke heller den siste att gå den indiske äfventyrarens ärenden.

Och med tanken på hur hon bäst skulle kunna skydda sig undan de snaror, som tilläfventyrs här hade blifvit lagda i hennes väg, insomnade Siri slutligen, liggande påklädd å den beqväma divanen, der hon en stund tidigare sökt en hvila, som besöket af företräderskans älskare hade stört.

Nattens djupa mörker hade åter famnat den besynnerliga konditorikammaren. Ljudlös tystnad rådde, endast då och då störd af de enformiga ljud, som från det närbelägna Clara kyrktorn tillkännagåfvo gången af hvilans timmar.

* * *

Det var knappast ljusare när Siri vid åttatiden på morgonen vaknade vid häftigt bultande på dörren till gården.

Yrvaken rusade hon upp och hade så när vält det framför henne stående bordet öfver ända. Minnet af hvad som tidigare under natten hade händt, väckte åter hennes fruktan till lif, och det rådande mörkret bidrog att öka hennes ängslan.

Ändtligen fick hon ljus i rummet... Anande att bultandet nu icke kunde vara framkalladt af någon annan än bodens egarinna, gick hon att öppna. Hennes förmodan blef besannad. Fru Sörensen visade sig, åtföljd af en liten, korpulent figur i sockerbagaredräkt, hvilken ledsagare utan vidare formaliteter presenterade sig som konditorn sjelf i det han med en väldig bricka, fullsatt med burkar och skålar, gick direkt in i butiken.

Fru Sörensen syntes vara vid misshumör öfver något. Hon snurrade af och an i rummet med nervös liflighet, samt stannade ändtligen framför den stora sängen, hvars sparlakan hon drog undan med ett häftigt ryck.

Vändande sig till Siri, som afvaktande följde sin matmors åtgöranden, sade hon:

— Har Siri varit uppe hela natten?

— Nej... Jag har legat der på divanen.

— Hvarför har hon icke lagt sig riktigt?

— Derför... derför att sömnen öfverraskade mig innan...

— Öfverraskade? afbröt sockerbagerskan... Här får man icke låta öfverraska sig af någonting, skall jag säga

henne... Och för att kunna arbeta, fordras det, att man lägger sig ordentligt... när det ges tid till hvila.

Siri hade visserligen kunnat invända, att man äfven kunde behöfva större nattro till denna hvila, än hvad som tycktes bjudas på i detta hus. Men hon föredrog, att icke inlåta sig på något meningsbyte med fru Sörensen rörande denna sak... Kanske, tänkte hon, nästa natt skulle visa sig lugnare, och i hvilket fall som helst ämnade hon ej blifva gammal i detta logie.

Men med tanke på att sockerbagerskan lofvat henne ledighet till klockan elfva på förmiddagarna och Siri ansåg sig behöfva dessa morgontimmar för att ordna sina egna angelägenheter, kom hon att yttra, ej utan illa dold ironi:

— Klockan är väl icke elfva än, tänker jag?

— Hvad menar hon med det?... Elfva?... Hon är nyss åtta, skall jag säga henne.

— Kunde nästan tro det, svarade Siri utan att närmare förklara sig.

— Kunde tro?... Kunde tro?... *Hvad* tror hon? fortsatte fru Sörensen retsamt... Här i huset ber jag, att... att få tro sjelf... Mamsell får ursäkta, att jag vågar taga mig den friheten... Men hvad *jag* icke ursäktar, det är, att här icke är städadt till klockan åtta på morgonen då affären skall öppnas... Gör icke om den saken, det råder jag henne till, äfven om hon ej vill sofva som ordentligt folk om nätterna... Nog stodo Sörensen och jag och bultade i tio minuter innan vi fingo den äran att komma in i vår egen lokal... Hvarför låter hon nyckeln sitta qvar i låset?

— Derför att... att jag vill vara i fred när jag sofver, svarade Siri med isande lugn och utan att det minsta fästa sig vid den blick af oförstald häpnad, som sockerbagerskan vid detta svar riktade på henne i det hon satte händerna vid sina rundade höfter och fortsatte:

— Vara i fred?... För oss?... Min man och *mig*?

— Har jag icke sagt... Äfven om jag också skulle tycka, att detta icke heller vore för mycket begärtdt.

— Såå!... Icke det?... Men för hvilken annars, om jag får fråga?

Tonen lät utmanande och hetsig, hvilket gjorde, att Siris lugn framträdde så mycket skarpare när hon gaf till svar:

— För Demirgians vänner.

Orden syntes hafva en förunderlig verkan.

Fru Sörensen feta kinder skiftade färg, och en förlägen min af ertappad hycklerska kunde ett ögonblick spåras i hennes ansigte, som nästa minut syntes anstränga sig att visa beskyddande vänlighet när hon sade:

— Aha, min lilla vän... Nu börjar jag förstå schäsen... Hon har haft besök af Jeannes fästman... Det var minsann icke första gången den spelevinken slagit kring knutarne här nattetid... Jag har länge misstänkt detta, men aldrig kunnat komma på henne... Han skall stå i någon affär här på gatan, och brukar kila in då och då när han kan komma ifrån... Men så fort jag visar mig, är det gunstig junkern, som finner rådligast att dunsta af...

Siri hade under detta anförande stadigt haft sina blickar fästade på den talande. Hon kunde aldrig tänka sig att någon vore i stånd till en så hög grad af förställningskonst... Eller visste fru Sörensen verkligen icke af, att Jeannes älskare *icke* vore någon annan än just den man, som hon sjelf pekat ut såsom en löjtnant Spetzer och god vän till Dermigian?... Men det kunde ju äfven låta tänka sig, att denne Jeanne fört sin matmoder bakom ljuset... Hon kunde ju hafva två »fästmän», hvaraf löjtnanten, fru Sörensen ovetande, vore den ene.

Under hvilka omständigheter som helst intresserade denna sak Siri icke det minsta. Hon hörde ej till till de naturer, som lägga sig i andras affärer, och var därför icke alls sinnad, att med fru Sörensen närmare ingå på diskussion öfver det delikata ämnet. Det bara förvånade henne, att sockerbagerskans visade misshumör gått öfver så hastigt, hvad beträffar Siri sjelf, och hon sökte fåfängt en förklaring öfver denna växling.

Anbudet att få vara ledig till elfva — som hon redan dagen förut hört talas om, men hvilket nyss icke syntes vara ihågkommet — mottog Siri med tacksamhet.

Hon klädde sig med hast, sedan det inburna kaffet med dopp i någon mån stillat den hunger, som hon känt plåga sig. Lofvande att vara tillbaka å sin plats på slaget, lämnade hon butiken och styrde raskt sin väg till det hus, der hon hoppades, att nu i den tidiga morgontimman kunna taga Berthe d'Ormonte så godt som på sängen, ehuru väl det denna tid kanske ej var så vanligt som i våra dager, att den förnäma världens damer ej gingo upp med solen.

Hade Siri nu stått i den garderob, der hon under natten med dödlig oro sett den främmande och oförsynte mannen inspektera den kammare, som blifvit upplåten åt henne, den nye sockerbagerimamsellen Siri, skulle hon fått förklaring på mycket, som nu syntes henne dunkelt.

Att hon icke en natt till kommit att anförtro sig åt den »fristad», hon nu trott sig ega, hade då varit alldeles säkert.

Omedvetet gick hon nu att tillspetsa serien af sina stockholmsäfventyr i än högre grad än hvad hon hitintills varit med om. Hon skulle nå kulmen.

Innehållet af det lifliga samtal, som efter Siris utgång egde rum mellan konditorn och dennes värda maka, var nämligen i korthet, att båda ansågo sig hafva gjort ett godt kap med att få mamsell Siri Bengtson, den unga, oerfarna skånskan till lockbete i butiken, hvilken i likhet med många andra konditorier denna tid just hade sin förnämsta utkomst genom att »draga kunder» ur herrklassen med unga flickor af behagligt utseende; detta så mycket nödvändigare vid en gata, der konditorierna hade sitt Eldorado.

Siri skulle allt nog omhuldad och — prepareras.

Fru Sörensen medgaf, att hon varit för sträng denna morgon och lofvade sin sakkförståndige herre och man, att för framtiden lägga band på sitt humör då hon resonnerade med sina mer lofvande biträden, synnerligast som hon

var fullt öfvertygad, att kvinnokännaren Demirgian, som ofta tittade in i denna butik och lade ned vackra slantar i densamma, skulle bli stormförtjust när han finge se »vackra Siri på Smällkaramellen», som herr och fru Sörensen redan i andanom hörde det nya biträdet tituleras.

Herr Sörensen gjorde sedan ett hastigt öfverslag i beräkningen af hur stor ökning han borde göra i sin fabrikation, alldenstund konsumtionen helt visst skulle stegras betydligt redan snart nog. Och fru Sörensen beslöt, att samma vecka göra en snyggare beställning af vårtoilette hos sin sömmerska för att åtminstone ej behöfva se tariffigare ut till klädseln än sitt eleganta biträde, när de fina herrarne började strömma till. Hennes man delade snart samma mening, och på så vis byttes den sedvanliga morgonträtan dem emellan i ovanligt vacker harmoni innan han återvände till sina pannor och formar i bageriet, som var beläget i en trång och smutsig lokal snedt öfver den stora gården.

* * *

Siri hade ringt på hos den förnäma familj, till hvilken väninnan Berthe räknades som dotter. Kammarjungfrun hade öppnat och kände mycket väl igen Siri sedan hennes senaste och äfven första besök der i huset. Men på Siris fråga om fröken Berthe vore uppstigen, gaf hon endast ett förvånadt utseende till svar, och först sedan frågan upprepats ännu en gång fick Siri höra, att fröken Berthe d'Ormonte aldrig tog emot före klockan ett middagen.

Som Siri nu emellertid ej hade tid att återvända vid »mottagningen» och nu ansåg sig hafva fullt giltigt skäl att bryta mot husets vanor, lät hon kammarjungfrun förstå, att hon redan nu önskade se fröken i en angelägen affär. Detta var snarare att göra det omöjliga ännu omöjligare. Tjensteanden tog på sig en min af sårad värdighet, också fullt i stil med »husets vanor» — när hon svarade:

— Mamselle har ju hört, hvad jag sagt? Ingen mottagning före klockan ett... Och i dag inte ens då, för frö-

ken åker ut klockan tolf... Är det något särskildt angeläget, skall jag stå till tjänst med att framföra det till min fröken.

— Mycket nådigt af jungfrun, svarade Siri ironiskt... Bär in denna biljett till fröken.

Och Siri tog fram ur sin klädningsficka en biljett, som hon skrivit till sin väninna just med tanke på det hinder, hon anade att kammarsnärtan skulle komma att ställa i hennes väg. Biljetten innehöll endast en begäran om ett oförtöfvadt samtal och var undertecknad med Siris verkliga namn.

Resultatet blef öfver förväntan gynsamt.

Icke nog med att genast blifva införd i Berthe d'Ormontes egen lilla förtjusande salong, kom väninnan sjelf emot henne iförd en öfverdådigt läcker morgonrock, underhvars fina pelsgarnering två små helhvita, äfven pels-

kantade morgontofflor stucko fram. Chevelyren vittnade

deremot i hög grad om, att den unga damen alldeles direkt stigit upp ur sin paulun och verkligen ännu kunde behöfva några timmar på sig för att presentera sig i fullt mottagande chic.

Men det var icke detta, som Siri nu fäste sig vid. Hon gaf mindre akt på Berthes omornade yttre, än på den blick af förvåning, ja, misräkning, som hon tyckte sig kunna läsa i väninnans ögon, hvilka från strålande nyfikenhet hastigt — innan den första helsningen ens blifvit utbytt — togo uttryck för obeslutsam tillbakadragenhet när hon sade:

— Är det *du*?

— God morgon, Berthe. Visst är det jag. Det såg du väl af biljetten.

Åter kom förvåningen fram i Berthes ögon, men nu med blixtsnabb, kort varaktighet när hon svarade:

— Ja, visst, ja visst... Du ville tala med mig? Hvarför i all sin dar har du varit så osynlig sedan vi sist råkades?... Hvar har du hållit hus?

Siri såg en hel del generad ut. Men slutligen fann hon bäst att utan omsvep berätta, allt hvad som händt henne från den stund, då de skildes utanför de la Croix' maskeradlokal. Försiktigtvis ingick hon ej i några detaljer då hon allt för väl kände Berthes intriganta sinnelag och väl ansåg sig böra välja sina uttryck om ett och annat med nödig urskiljning.

Man hade kommit in på kapitlet om Siris engagement på Sörensens konditori, då Berthe hördes utbrista med lifligt intresse:

— »Smällkaramellen» menar du? Hur i all världen har du kommit på den idén? Är det Demirgian, som rekommenderat dig dit?

— Demirgian?

Siris röst lät afvisande... Hon fäste på sin väninna en blick, som syntes leta efter de tankar, hvilka nu rörde sig inom Berthes hufvud.

Men åter hade denna intriganta qvinna krupit bakom vänlighetens mask när hon svarade:

— Så roligt .. Ett förtjusande konditori. Det bästa på hela Drottninggatan... Hvarje dag skall jag titta in till dig.

Och hon tillade med en min af skälmaktighet, under hvilken man dock skulle kunnat spåra en hel del skadeglädje:

— Akta dig bara, att ej förstöra allt för många herrars hjärtan med dina vackra ögon.

Siris ansikte mulnade.

Hon hade väntat råd men ej smicker af sin väninna, hvars senaste ord på det lättsinnigaste sätt vittnade om arten af Berthes karaktär.

Väninnan märkte denna förändring och var genast färdig, att med inställsam välvilja göra sig underrättad om hur Siri kunnat komma på den tanken att skaffa sig en sådan befattning som att betjena konditorikunder. Hon utbreddes sig med varm beundran — spelad naturligtvis — öfver Siris mod och vackra énergie, att sätta sig öfver vissa stela fördomar, samt inknöt i sin långa harang en mängd andra rosor, som utan att verka som smicker, syntes ändå väl rikligt tilltagna.

Siri hade inte många ord att svara på allt detta. Hon visste, att nöden drifvit henne och hon kände redan allt för väl, att hon öfverskattat de krafter, som stundens svårigheter äfven ofta nog kunna förläna den svagaste.

Men som hon förnam att Berthe syntes vara mycket bekant med detta konditori och till och med känna till dess öknamn, kunde hon icke underlåta att fråga:

— Hvarför kallar man Sörensens affär »Smällkaramellen»? Kan du säga det?

Berthe gaf till ett gapskratt, reste sig från den bekväma ställning, hon intagit på sin boudoir-chaiselongue, klappade Siri på kinden och svarade:

— Lilla dufva der... Det kommer sig af de många kyssarna, kan du väl förstå...

— Kyssarna? Hvad menar du? svarade Siri rodnande ända ned på halsen.

Berthe märkte, att hon hade försagt sig och var genast färdig att reparera skadan när hon sade, fortfarande leende:

— Och detta har icke en liten konditorimamselle reda på?

— Nej, jag försäkrar, svarade Siri stött... I så fall hade jag naturligtvis icke frågat, om jag visste det förut.

— Nå, då får du väl lära dig då, hvad det lider. Var nu inte orolig för din egen lilla rosenmun...

— Berthe! Jag förbjuder dig att behandla mig på ett sådant sätt... Jag är fattig, men...

— Se så! Se så! Var nu lugn och du skall få höra. Antag att det kommer en herre in och ber att få köpa en kyss af dig och...

— Är du alldeles galen, Berthe! utropade Siri, som ej trodde sina öron när hon nu hörde sin väninna, hvilken hon trodde plötsligt hafva förlorat sitt förstånd.

— Icke alls, svarade emellertid den »plötsligt vansinniga» med största klokskap... Låt mig bara tala till punkt.. Han ber att få köpa en kyss... Då tar du bara ned en af de der stora burkarne med små spetsiga biscuiter, röda på topparna — de likna för öfrigt små hättor — och frågar Hur mycket det får lof att vara för?... Och den frågan kan du framställa med den största moraliska oansvarighet, all den stund just dessa biscuits på fackspråket kallas — kys-sar, ja, just kys-sar.

Siri såg förlägen ut men kunde ej hindra en dragning på mun öfver denna tolkning, som likväl ej syntes henne nog uttömmande att förklara, hvarför just Sörensens konditori skulle kallas för »Smällkaramellen». Då ämnet emellertid föga intresserade henne gjorde hon ej vidare någon fråga i detsamma.

Dessutom hade hennes tankar nu vändt sig till bästa sättet att finna ett närmande till hennes far. Redan denna dag ville hon kasta sig ned på knä för honom, om det kunde låta sig göra. Kanske Berthe, som alltid hade så

godt om förslag, kunde hjälpa henne äfven i detta fall. Atminstone kunde hon genom Berthe få hans adress, ty hon hade redan förut hört att väninnan kände till densamma.

Berthes munterhet försvann redan vid första frågan rörande denna sak.

Detta tillskref Siri uteslutande ämnets allvarliga natur, och hon gladdes åt att icke äfven här mötas med skratt och slams.

Hade hon varit tankeläserska skulle hon dock ryst till för den ondska, som låg till grund för detta Berthes allvar. Och hon skulle aktat sig för att taga råd af en Demirgians prestinna och en halft vansinnig beundrare af Europas skönaste monark.

Men Siri var ingen tankeläserska. Och därför lyssnade hon äfven till falska råd, som hon tog för äkta och goda sådana.

Berthe rådde Siri att afvakta ännu några dagar. Väninnan ville först bereda vägen för henne genom att sondera hur den gamle majoren var till sinnes och om han än vore lika blindt hängifven sin tilltänkta maka, samt om denna qvinna — Amalia Sjöblad — ännu icke förlorat något af sin trollmakt öfver Siris far.

När Siri genom Berthe fått veta allt detta, — väninnan sade sig nämligen mycket snart kunna lista ut dessa saker — då skulle Siri rycka fram med sin bön, allt under förutsättning att tidpunkten vore den rätta.

Och Siri gick in härpå, osäker som hon i detta fall var på sig sjelf. Och när hon en stund senare lämnade Berthe — nu klädd i sina gamla, slitna öfverkläder, men vida lyckligare i dessa än i det lånta prålet — var det med en känsla af djupaste tacksamhet som hon bad Berthe titta in till sin fattiga, stackars vän, för detta pensionskamraten och adelsfröken, nu mamselle Bengtson på Sörensens konditori.

Det var en elak blick, som Berthe kastade efter Siri, när hon såg henne svänga ned utför trappan. Ondskan

glödde i dessa ögon, den ondska, som hon känt åter flamma upp lika stark som en gång der nere i G. prestgård.

Hastigt skyndade hon in till sig och förbjöd sin kammarjungfrun att släppa in, hvem det vara månede. Hon mådde illa, sade hon, och ville hafva absolut ro ett par timmar. Man skulle säga att hon gått ut.

När dörren väl var stängd slet Berthe upp ur sin ficka den biljett, hon nyss genom kammarjungfrun fått af Siri. Men utanskriften var ej till Berthe utan till — Jeanne Mörk.

Berthes ögon sprutade eld när hon läste dessa rader, som af misstag råkat i hennes händer. Siri hade nämligen, i brådskan och förargelsen öfver kammarsnärtans afvisande hållning, råkat få tag i löjtnant Spetzers biljett till mamselle Jeanne Mörk i stället för sin egen till Berthe d'Ormonte. Och det var denna ej åt henne ämnade biljett, som Berthe nu studerade med omsorg.

Biljetten inleddes som alla kärleksbiljetter med en hel del epiteter till förnamnet. Vidare fick Jeanne veta, att Demingian vore en man, som man borde akta sig för... Den saken fick också Berthe veta, likväl onödigt, alldenstund hon visste det förut. Älskaren bad Jeanne draga sig ifrån järfvafesterna, och talade i förtroende om, att förnämsta »hönset» derstädes för närvarande ej var en beskedligtoka som madame Sidenblohm, utan en intrigant skånska vid namn Amalia Sjöblad, som tycktes alldeles hafva »petat» den lilla näbbiga Berthe d'Ormonte. Biljetten, som endast var undertecknad med ett S, slutade med några vinkar och råd, som kunde vara behöfliga för en flicka med Jeannes tydligen mindre nogräknade temperament. Mötesplatsen var »det vanliga stället». Tiden var fixerad till lördagen samma vecka klockan nio på aftonen. Älskaren beklagade ändtligen, att han gått förgäfvets på sitt nattliga besök till konditoriet, der han förr etc.

Här afbröt Berthe läsningen. Biljetten kramade hon samman med ursinne och kastade den sedan på mattan

med en åtbörd, som visade, att hela hennes varelse råkat i uppror.

Genom en ren tillfällighet hade hon fått en inblick i, ja, en bekräftelse på, att den hatade Amalia Sjöblad allt mer och mer pressade sig fram till järfvasociéténs främsta plats, det vill säga till att bli den sol, kring hvilken alla qvinnobeundrare der ute skulle kretsas. Visserligen endast för en tid. Ty ingen plats vore så efemerisk och vanskelig som den, att vara drottning i järfvalivets skönhetsvärld... Men det kändes i alla fall oerhördt pinsamt för Berthe, som verkligen med all upptänklig énergie arbetat på denna »ära» för sig sjelf, att hon återigen skulle se sig förbigången af en nykomling.

Oroligt trampade hennes små skor boudoires svällande matta. Hennes intriganta hjärna arbetade med högtryck. Något måste göras för att hastigt ställa denna skånska i skuggan, få hennes afundade behag att blekna som rosenblad för frost, och att hon, en gång detroniserad, skulle bli bortglömd som alla hennes föregångerskor... Demirgian spelade ett dubbelspel. Äfven han skulle få vidkännas, att Berthe d'Ormonte kunde hata och löna falskhet med samma mynt.

Långsamt mognade en plan i Berthes hufvud — redan förut närd sedan mötet med Siri.

Siri, som till och med var vackrare än Amalia och vackrare än någon, som trampat Järfvas lustgård, måste offras. Hon om någon skulle bli medlet att krossa Amalias välde. Och när detta väl en gång hade skett, då skulle också Siri bort, hvilket helt visst skulle gå af sig sjelft, ty Berthe visste mycket väl, att denna flicka ej vore angelägen att bibehålla en sig påtvingad rang i Järfvas qvinnovärld. Hon skulle af sig sjelf abdikera från den tron, på hvilken Berthes intriger satt henne, och allt för gerna öfverlämna makten åt intrigernas själ, åt Berthe.

Allt nog! Siri måste offras... Detta blef slutpunkten i Berthes grundplan. Sjelfva ödet tycktes mena detsamma.

Hvarför hade Siri annars förts in i »Smällkaramellens»

atmotsfer?... Der skulle det bli lätt att preparera henne. Men därför vore det också nödvändigt, att hon ej ännu på en tid finge råka sin far.

Att det sedan, efter »offringen», ej ens kunde bli tal om en försoning mellan far och dotter, detta plågade Berthes samvete icke det minsta.

Men för arrangerandet af det hela måste hon ännu en gång visa sig undfallande för Demirgians nycker. Berthe ledde honom med osynliga trådar mot det mål, hon ville nå. Demirgian vore ännu, trots all hans falskhet, omistlig. Medlet att vinna *honom* egde Berthe i rikt mått. Detta var guld, klingande guld och banknoter. För guld skulle Demirgian hafva sålt sin själ — om han haft någon att sälja. Men det har han aldrig haft — fortsatte Berthe sina tankar... Och har den varit till salu, måtte den gått åt för mycket länge sedan.

Den tanken var nog icke Berthe d'Ormonte ensam om.

Alla kvinnor, som närmare fått tillfälle att studera denne samvetslöse usling, tänkte på samma sätt som Berthe. Man stödde sig naturligtvis alltid på den gamla utslitna satsen, att kvinnan först blir dålig genom umgänget med dåliga män, hvilken sats ju äfven kan gälla som ett axiom om den tages vice versa... Under alla omständigheter är det ju alltid bra att ha något att skylla på... Och det måste i sanningens intresse medgifvas, att Carl XV:s gunstling, stallmästar Demirgian, var ett utmärkt subjekt, när det gällde att kasta egna fel på en annans axlar. Hvilket både män och kvinnor voro snara att göra, allra helst som Demirgian sjelf tog bördorna med stort jemmod, bara det samtidigt blef fråga om anständig bärarelön.

Allt detta visste Berthe, och hon ville draga nytta deraf. Hade naturen utrustat henne med lika stor fond af kvinliga behag som hon fått fulla skeppan af kvinlig lust för intriger och längtan att få lefva lifvet fullt ut, då hade Demirgian och Berthe kunnat göra underverk. Men nu divergerade deras planer ofta aldeles för mycket, och deraf kommo slitningar, som blefvo till skada för dem båda.

Berthe d'Ormonte hörde för öfrigt till de rätt sällsynta naturer, som aldrig kunna enas med en väninna, en förtrogen af deras eget kön. Hon hade alla sina qvinliga bekanta endast till relativt viljelösa marionetter, och var när som helst färdig att öppna fejd med en hvar af dem, alla utan undantag.

Längst i hennes gunst hade emellertid Berthes för detta guvernante vetat hålla sig kvar.

Denna var en infödd fransyska, mademoiselle de la Patache, ättling till en på de äldre Ludvikarnes tid ansedd adelsfamllj, hvares anherrar gjort sig ett namn under Frankrikes fejder med arffienden på andra sidan »Kanalen». Republikens röda spöke dref familjen i landsflykt, och först under »restaurationen» kom spillrorna af den förr så lysande ätten åter till det länge saknade Bretagne. Af ekonomiska skäl hade dottern till familjens siste baronet måst lämna fosterjorden, för att i höga Nord söka sig en utkomst med lektioner i sitt modersmål. Och härunder hade hon blifvit så godt som medlem af familjen d'Ormonte, som ju med fog kunde räknas till landsmän med henne sjelf, ehuru väl d'Ormontes *anor* voro af betydligt tunnare och ignoblare halt, än hvad huset de la Patache kunde visa upp.

Mademoiselle Marie de la Patache hade, som sagdt, snart förstått att vinna sin åtskilliga år yngre elevs vänskap och förtroende.

Dylika abnormiteter inträffa stundom.

Båda hade nog många själarnes föreningspunkter. De voro lika intriganta, älskade att lefva lifvet och ansågo sig hafva skäl att vara missnöjda med alla andra än hvarandra och — sig sjelfva förstås.

Sådant närmar naturer. Och med en lagom portion af undfallenhet för den, som har den tillfälliga makten af de två, bör en sådan vänskap — om man ens har rätt att begagna detta begrepp i ett sådant fall — bli åtminstone lika klart blixtrande som en similidiamant.

Berthe d'Ormonte och Marie de la Patache voro, hvad man brukar kalla, oskiljaktiga — trots den betydliga diffe-

rensen i lefnadsår... Marie de la Patache kunde mycket väl hafva varit Berthes mor, och på sätt och vis var hon det äfven så till vida, att tyngdpunkten af Berthes uppfostran blifvit lagd i händerna på denna guvernante. Om detta val af uppfostrarinna kunde anses så välbetänkt, lämna vi derhän. Berthe d'Ormonte hade nog ej blifvit bättre än hon var, om hon också fått en vestal till rättesnöre.

Men hur mycket guvernanten än trodde sig veta om eleven — sedan den tid hade gått, då lektionerna i barnkammaren länge sedan vore öfverstökade svårigheter — så kände hon dock högst litet af Berthes »äfventyr», allra minst af hvad som händt ute på Järfva.

I detta afseende var Berthe ännu så länge alldeles utan qvinlig förtrogen. Den passion, som brände henne, hade nu allt mer tagit form af vild lidelse, sedan rivalen Amalia Sjöblad ökat de andra järfvahetärens stora skara. Och det var därför som Berthe allt mer kände sig för ensam och väl i behof af råd från en äldre, mer förslagen väninna sådan som Marie de la Patache.

Osökt kom tanken på guvernanten. I henne borde hon finna hvad hon sökte.

Demirgian hade hon ej längre som förr i sitt våld. Äfven honom syntes »den skånska bondgäsen» hafva förtrolat. Och i dag, efter läsandet af biljetten till Jeanne Mörk — som nyligen gått samma väg som alla andra »Smällkaramellens» mamseller — låg det tydligt för Berthe, att hon måste lätta sitt hjärta med en bikt för guvernanten, väninnan, sitt äldre andra jag.

Risken vore knappast värd att taga med i räkningen. Marie de la Patache hade en sällsynt qvinlig förtjenst... Hon kunde tiga.

Och i det Berthe med tillfredställelse erinrade sig många, ganska stora bevis på denna guvernantens dygd, ringde hon på sin kammarjungfru och tillsade denna, att hemta ned guvernanten eller sällskapsdamen, som hade sin bostad i en vindsdublett i d'Ormontes hus vid Brunkebergstorg.

Samtalet mellan Berthe och Marie de la Patache — samma dam, som vi träffat förut i Berthes equipage på Brunnsviken — varade en god timme.

Bikten var lika omfattande och ej mindre rik på spännande motiv, som en synderskas bekännelser för pater'n vid en biktstol... Om också ej här någon absolution kom i fråga — den biktande bad ej om sådan af lätt insedda skäl — kunde man dock mellan Berthes tårar, framkallade af den lidelse, som de vidrörda ämnena diterade, spåra huru välgörande dess verkningar dock hade varit.

Äfven f. d. guvernantens anlete sken af tillfredsställelsens ljus. Hon kände nu sin makt öfver »barnet», och hennes härsklystna sinne, kufvadt af nödvändigheterna, jublade öfver de vapen, som hon nu fått i sina händer.

Denna stund blef dödsdomen öfver Amalia fälld, figurligt taladt. Dess värre för Siri delade Marie de la Patache — som aldrig ens sett denna flicka — fullkomligt Berthes mening om, att »Smällkaramellens» unge mamselle vore det bästa redskap, man gerna kunde få för att i hast realisera de nu nödvändiga planerna.

Förberedelserna skulle tagas omedelbart. Genast skulle man besöka den butik, der »vackra Siri» nu presiderade bakom den hvita disken med rococoslingorna i guld.

Ginge allt efter beräkning, skulle redan nästa dag kunna medföra ett lyckadt resultat. Siri kunde redan då, om bara Demirgian vore rask i vändningarna, vara installerad bland Järfvas nymfer. Och vore hon väl en gång der, skulle allt det öfriga gå af sig sjelft.

Ej ett ögonblick tviflade Berthe derpå.

* * *

Siri hade hållit ord... Redan innan klockan slog elfva var hon tillbaka på sin post och mottogs med all den vänlighet, hvilken sockerbagar Sörensen anbefallt sin äkta hälft att visa mot konditoriets nya »guldhöna», såsom han kallat

mamselle Bengtson, hvilket biträde tydligen fallit honom väl i smaken.

Siri, som redan fått nog af yrkets obehag, gaf ej vidare akt på fru Sörensens ändrade sätt. — Det intresserade henne ej längre, om hon af denna qvinna blef väl eller dåligt bemött. För Siri hade hon förlorat allt värde, till och med som arbetsgifverska, och det var endast på Berthes inrådan, som hon lät beqväma sig, att ej genast lämna ett så pass surt lefvebröd, så sockerbageri det än var.

Mekaniskt expedierade hon några tidiga morgonkunder deras chocolate med bakelser. Bland dessa fanns ett par unga kadetter från Carlberg — antagligen med »bondpermission». Den nya expediten syntes tillvinna sig af desse en uppmärksamhet, som helt visst skulle smickrat hvilken annan af »Smällkaramellens» förra mamseller som helst... Men Siri kände sig icke alls behagad af de unge männens spelande blickar och pojkkaktiga fasoner, som stundtals togo sig utbrott i nästan allt för ungdomlig ysterhet.

Om fru Sörensens nu sett sitt nya biträde, skulle hennes dröm om stegrad inkomst helt visst lidit ett mycket svårt afbräck... Så stel som Siri nu visade sig, borde till och med en drottning ansett värdigt att taga efter under någon mycket högtidlig cour.

Den ene af ungdomarne, en lång, gänglig pojke på nitton, tjugo år, med ett ganska tilltalande yttre, hvarom han syntes vara nästan för mycket medveten, förlorade slutligen alldeles tålmodet då hans uniformerade person icke lyckades tillvinna sig den minsta lilla blick från den vackra bodmamsellens drömmande ögon. Kännande sitt värde som »grann» militär, med förmåga nog att sätta en sockerbagerimamsells hjärta i lågor, klef han stolt som en ungtupp fram till disken, bakom hvilken Siri tagit plats. Men tummen och pekfingeret letande efter några ännu mikroskopiska mustaschfjun, ställde han sig framför Siri och fixerade henne med närgången oblyghet. Siri kände sig mera förargad än besvärad när hon efter en stund reste sig och gaf militärbarnet en skarp blick i det hon frågade:

— Hvad behagar herrn?

— Herrn? Sergeanten, skall man säga, vackra barn... Vi militärer tåla icke civil titulation .. Herre kallar man bara »fiskar».

— Sää, svarade Siri hånleende åt ynglingens narraktighet... Annars bruka till och med konungar betrakta titeln *herre* för en artighet.

— Konungar? svarade sergeanten med en dum, frågande blick... Har jag verkligen icke hört. Det var helt visst före min tid, lilla mamselle.

— Kanske det... Jag medger, att sergeanten ser bra ung ut... Grön hade jag så när sagt.

Svaret träffade med beräknad effekt. Sergeantens äldre kamrat skrattade, och den unge rodnade under fåfängt letande efter ett dräpande svar.

Andtligen tycktes han hafva fått en idé. Med en blick af barnlig landsorts-don-Juan böjde han sig ned mot Siri som återtagit sin plats. Med tydlig afsikt att göra Siri förlägen kastade han fram:

— En kyss, vackra barn.

Siri var beväpnad tack vare Berthes instruktion. Hastigt tog hon ned skålen med bisquit-hättorna och plockade upp några af dessa på en assiette. Och i det hon ställde sötsakerna på sergeantens bord sade hon kyligt:

— Var så god... Kanske det får lof att vara fler?

— Gerna, vackra barn... Men icke af den här sorten, svarade sergeanten, återigen bragt ur sin roll.

— Inte?... Då skulle ni vara ett undantag från hufvudregeln, fortsatte Siri hånande.

— Hufvudregeln?

— Ni har visst svårt att fatta, tror jag?... Brukar ni inte få sötsaker af er mamma, då ni är snäll.

— Mamma?... Hva'... hva' menas?

Den äldre kamraten hade vikit sig dubbel af skratt. Den stackars ynglingen såg nu ut som en pion i ansiktet. Slutligen kunde han ej härda ut denna drift med hans

»grönhet». Hastigt förflyttade han sig bakom disken för att mer handgripligt visa, hvad han menade för kyssar.

Men i samma stund drog han äfven ned en stor bakelseskål i golfvet, så att grädde och sylt gjorde en lifvande illustration af en »söt kadett».

Situationen blef icke mer behaglig för »kyssröfvaren» derigenom, att två till honom bekanta skolflickor från en närbelägen pension just kommo in och fingo se sin riddare i denna sorgliga skepnad smyga fram bakom en konditoridisk.

Skolflickornas och kamratens skratt samt Siris hånlande blickar blefvo för honom en outhärdlig korseld. I

vild flykt bar det af ut på Drottninggatan, der ödet i form af en droksläde dock ändtligen förbarmade sig öfver honom.

Siri hade icke skrattat så godt på länge som hon nu måste göra åt den kaxige sergeantens malheur. Och hon hade ännu munterhetens amoriner i sina ögonvrår, när hon plötsligt kom att tänka på, hvem som skulle betala den sönderslagna skålen och det förderfvade bakverket.

Den äldre kadetten hade nästan ögonblickligen följt sin kamrat, och hvad den noble krigaren hette visste Siri naturligtvis icke alls. Att någon af dem skulle återvända till »Smällkaramellen» hade Siri berättigad anledning att tvifla på. Och att söka upp skålkrossaren kunde aldrig falla Siri in.

Nöjet att få drifva med den egenkäre narren blef därför dyrt nog för Siri, som likväl, i den mån butiken började fyllas af kunder, fick allt mindre tid att reflektera öfver det skedda.

Just då fru Sörensen som bäst beskärnade sig öfver den förlust, hvilken affären nyss lidit både på skål, bakelser och kunder, kom väninnan Berthe in i sällskap med sin guvernante eller sällskapsdam.

Berthes visade förtrolighet mot Siri mildrade fru Sörensens dystra drag då hon, nigande för den fina fröken, som hon väl kände till, sjelf redde plats vid kaminen i damrummet, alldenstund värmen i lokalen för öfrigt icke var något att skryta med. Härunder passade Berthe på att hviska några ord till den lissmande, gamla qvinnan, som med stigande förvåning svarade:

— Menar fröken Siri, min bodmamselle?

— Just hon. Ställ fram en kopp chocolate åt henne också... Jag har några ord att säga henne; låt oss därför vara ostörda en stund.

— I så fall kanske det vore bäst, att damerna togo plats i rummet innanför skänken?... Fröken känner ju till detta rum?

— Ja visst! Men låt det gå fort. Ty jag har ganska

brådt i dag. Fru Sörensen kan ju vara snäll, att sjelf se efter boden en stund.

Med slafvisk ödmjukhet och artighet åtylde bodens egarinna den förnäma och alltid välkomna Berthe d'Ormontes åstundan.

Och en stund senare finna vi också Berthe, Siri och sällskapsdamen installerade vid rykande chocolad i bodmamsellens eleganta kammare, der Berthe under vänskapligare dagar än nu haft mer än ett förtroligt rendezvous med Demirgian, innan hon ens hyst en tanke på att visa sig på Järfva.

Sedan mademoiselle Marie de la Patache presenterats för Siri, kom samtalet in på mer alldagliga saker.

Det var som om man först ville känna sig för, innan man drog fram, med hvad man egentligen hade på hjärtat.

Berthe kände sig nu märkvärdigt nog icke så säker på sig sjelf som hon varit det under den kort förut timade rådplägningen med sällskapsdamen. Den plan, de båda tillsammans gjort upp, visade sig redan ega en och annan lucka, en och annan refva, som man vid det första synandet icke hade märkt.

Och Siris ögon... Huru klart läsande syntes dessa icke vara... Verkliga samvetsblickar, för hvilka Berthe nästan kände sig smått tafatt... Hvarje ord, som sades, hvarje handrörelse, som gjordes, tycktes Siri — den oskyldiga, som skulle offras — hänga sig fast vid, som ett barn, hvilket vill hafva förklaring på sjelfva förklaringen. Berthe började nästan få en förnimmelse af, hvad ett ondt samvete vill säga, och att det ej är lika lätt att prångla bort falskhet i tankar som att sminka öfver märkena efter en bortfestad natt.

Marie de la Patache syntes vara tankeläderska. Hennes ovanligt skarpsinniga hufvud var fullt på det klara med situationen. Dess värre var hjärtat lika kallt för andras olyckor, som hennes egoism var känslig för minsta motgång... Hon anade, att Siri Silfvercreutz icke skulle gå så lätt i den fälla, man ville lägga ut för henne, om man

ej dolde den på det omsorgsfullaste bakom en hel liten skog af väl spelad tillgifvenhet... Hon skulle gerna rörande denna sak hafva velat enskildt preparera den unga, distinguerade dam, hvars historia hon nyss fått del af, innan Berthe med sin hetsiga liflighet kunde göra den svårnådda framgången till ett fullständigt fiasco... Men detta gick naturligtvis nu icke an.

Det var därför som sällskapsdamen helt hastigt och egenmäktigt beslöt att ensam taga ledningen i samtalet när hon vände sig till Siri och med halft moderlig vänlighet hördes säga:

— Fröken Silfvercreutz' gör en ädel handling med att icke onödigtvis förlänga majorens, eder faders saknad efter sitt enda barn... Jag gillar såsom qvinna denna eder mening på det fullaste... Men å andra sidan kan äfven det uppskof, som fröken Berthe talar om, vara till gagn... Den allt för burdusa glädjen kan skada... Lyd därför en väns råd... Skrif några rader och underrätta majoren, frökens fader, om att återseende snart är att motse... Låt fröken Berthe eller någon annan bringa fram denna lilla förberedelse och anhålla om hans svar till eder, utan att ni därför i otid bör yppa eder bostad... Jag tror, att detta ej vore så obetänkt handladt.

Siri hade med stigande lugn lyssnat till dessa ord, framsagda med saktmodets hela öfvertygande kraft, utan att det minsta tonfall eller en förflugen blick hade förrådt något af den falskhet, som lurade derunder.

Berthes förslag, att dröja minst en månad i affären hade hon genast förkastat såsom en absolut omöjlighet. Hellre ville hon genast trotsa sin faders förbannelse; om han än skulle döma henne med samma stränghet som under deras sista samvaro i Christianstad. Ja, hellre detta, än att af första sprätt behandlas som en köpbar sötsak likt alla andra sötsaker i Sörensens konditori.

Marie de la Patache hade genast märkt, att hennes råd vann anslutning. Hon fortsatte med samma tonfall som nyss, men med större säkerhet:

— Fröken Berthe är kanske den enda vän, som nu står färdig att hjälpa fröken Silfvercreutz... Hon känner till edra förhållanden och hon vet, att största hindret mot en lycklig lösning af denna eftersträfvansvärda återförening är den kvinnas vilja, som nu synes behärska eder fader.

— Mademoiselle menar enkefru Sjöblad? föll Siri in med en flammande blick.

— Ja, jag har hört, att hon heter så... Fröken Berthes beskrifning på denna dame låter mig äfven förmoda, att fru Sjöblad kan ega större intressen af att närmandet mellan eder far och eder, min fröken, blir så omöjligt det gerna kan tänkas... Hon synes mig vara fullt hemma i konsten att fångsla, och hon är helt visst icke den, som utan strid lämnar den plats i den mans hjärta, hvilken hon nu anser sig ega utan någon rivalisering... Alltså! Afvakta åtminstone om eder far ger något svar eller ej. Och tag efter det eventuella resultatet de mått och steg, som sedan bli tjenliga.

De många rådande orden kommo Siri att ställa sin egen mening i skuggan.

Och när hon ändtligen skulle skiljas från sin väninna och dennas sällskapsdam, hade Berthe mottagit den biljett, som var ämnad att gifva majoren första underrättelsen om, att Siri ännu vore vid lif och längtade efter ett återseende.

Berthe lofvade att icke sjelf bringa fram denna biljett — Siri bad henne derom af nog så välgrundade skäl. — Svaret skulle kanske redan kunna möta Siri nästa dag. Under alla omständigheter skulle Siri icke stanna i »Smällkaramellen» mer än högst veckan ut.

Just när man skulle skiljas, kastade sällskapsdamen fram alldeles som en helt oskyldig fråga:

— Skulle det icke vara bra, om fröken Silfvercreutz kunde få ett riktigt godt vapen mot den der enkan Sjöblad, innan fröken träffar sin far?

— Jag vet inte, svarade Siri tankspridt... Älskar min far henne, då lär inga bevis om att hon ej är honom vär-

dig kunna hjälpa; om de komma från mig. Jag är verkligen alldeles för partisk i denna sak.

— Visserligen, fortsatte den listiga fransyskan, som här hade djerfvere planer än till och med Berthe kunde drömma om... Visserligen... Men kunde ni med vittnen styrka, att hans tilltänkta brud är honom uppenbart — otrogen... Då...

— Hur skall väl detta gå till?... Och hvilka skulle vittna?... frågade Siri förvånad, men ej utan vaknande hopp om att just detta vore ett radikalmedel att få fadern till besinning.

— *Jag* tror det skall lyckas mycket bra... Steget kan nog vara litet äfventyrligt... Men något måste man våga för att vinna något.

— Hur har mademoiselle då tänkt?

— Än är jag icke klar med det sjelf... Men jag känner, att allt skall gå bra. Bara litet tålmod, och sedan godt mod... Redan i morgon skall jag hafva nöjet att vidare precisera min plan... Till dess... Au revoir.

Siri räckte fransyskan sin hand och skulle äfven taga farväl af Berthe — som en god stund med häpnad följt sällskapsdamens ordföde — då hennes fot kom att vidröra ett papper, hvilket låg på mattan. Hennes ögon föllo derpå. Hon såg, att det var en biljett; och i tanke att det var den, som hon nyss lämnat Berthe tog hon upp och lämnade den åt Berthe sägande:

— Säkrare postbud får du allt lof att vara... Se här hur den viktiga biljetten till min far kunnat komma på villovägar.

Berthe, som höll handen i kappfickan och tydligt kände, att hon *ej* hade tappat den biljett, hvilken hon nyss mottagit, höll i alla fall god min, när hon mottog äfven den andra; och yttrade ett väl speladt sjelfklander öfver sitt oförlätliga slarf.

Och i det hon lofvade, att nu vara säker som posten sjelf, eller som en kunglig kurir, stoppade hon ned biljet-

ten bredvid den första, samt skyndade sig att raskt taga farväl innan misstaget kunde blifva upptäckt.

Siri återvände genast till sin plats bakom konditoridysken, der fru Sörensen nu hade svårt att hinna med alla requisitioner, som denna tid på dagen alltid voro som störst. Gerna hade sockerbagerskan velat haft reda på, hvad de fina damerna, af hvilka Berthe d'Ormonte var en af konditoriets bästa kunder, hade haft att resonnera om med mamselle Bengtson.

Men hon fick nöja sig med att gissa; ty att det nya biträdet icke var anfäktadt af pratsjuka, det hade fru Sörensen redan kommit underfund med.

Siris tankar hade fått en ljusare färg.

Hoppet om, att snart få råka sin länge saknade fader, gaf henne nytt mod att ännu hårda ut någon tid. Lidandet kunde under alla omständigheter ej blifva så långvarigt.

Särskildt väntade hon med nyfikenhet, hvad den vänliga mademoiselle de la Patache tänkte hitta på för medel att skaffa bevis för enkan Sjöblads otrohet mot Siris fader... Helt visst skulle det vara bra om något dylikt kunde anskaffas, tänkte hon, ty derigenom skulle jag utan tvifvel bryta udden af den falska varelsens makt.

Och vid denna tanke skyntade också fram en annan ljusning, som värmden den unga qvinnans hjärta.

Hon kände liksom en härlig försmak af, att snart nog kunde den firade hetären Amalia Sjöblad hafva spelat ut sin roll i Demirgians paradis... Derigenom skulle kanske också den trollmakt krossas, med hvilken den vackra enkan snärjt äfven en annan man, som Siri älskade — men med en kärlek, hvilken ej var barnets känsla för dess far. —

Helt visst skulle dessa tankar icke blifvit så hugsvalande, om Siri anat verkliga förhållandet, som nu doldes under den falska vänskapens mask.

Hon skulle i så fall insett, att hon endast var ämnad till ett verktyg, ett medel, hvilket under uppgiftens lösning skulle lätt taga skada, om ej rent utaf aldeles förstöras. Sedan, när intrigmakerskans mål var vunnet, skulle detta

verktyg kastas undan såsom ej längre behöfligt, men väl varande till förargelse. Och endast den, till hvars bistånd och framgång hon lånat sig — ehuru omedvetet — skulle i fullt mått njuta frukterna af sitt hyckleri med barndoms-vännen.

Amalia Sjöblad kunde kanske störtas med framskjutandet af en annan mer lockande qvinna; detta vore sannt... Men i och med en annan utgång, blefve Siri förlorad. Endast upphövet till detta, nog i sig sjelf så qvinligt listiga replacement, finge erfara segerns sötma och den sällhet, som det tillfredsställda hatet kan skänka, hvilket ju också var sjelfva kärnpunkten i Berthes plan, nu understödd af sällskapsdamens förslagenhet.

Och medan Siri nu solade sig i strålarna af en gryende, länge väntad lycka, under det att hennes öron voro fullständigt döfva för allt det fadda smicker, som inkommande flanörer i rikt mått slösade på »Smällkaramellens» nya stjärna — lade Berthe och Marie de la Patache sista handen vid den mina, som redan följande qväll skulle vara klar till ämnadt bruk.

Allt syntes dem så väl arrangeradt, att något misslyckande ej gerna kunde vara att befara. Att Demirgian skulle bistå Berthe, derpå tviflade hon ej ett ögonblick. Hon kände honom allt för väl.

TRETTONDE KAPITLET.

Blåkullamors sista dufva.

Kort efter öfverläggningen med Maria de la Patache efter hemkomsten från Smällkaramellen, ses Berthe d'Ormonte, till oigenkänlighet inpelsad i sällskapsdamens vida kappa och väderhufva, styra sina steg till stallmästar Demirgians bostad. Hon hade klädt sig på detta sätt emedan hon egde skäl att misstänka ett möte med den hatade rivalen, och ville för denna händelse ej blifva igenkänd.

Hoppet om, att det nu skulle blifva sista gången som hon behöfde anlita Demirgians råd och bistånd, för att just genom detta äfven hämnas på honom sjelf, gjorde hennes steg lätta och hennes sinne spänstigt.

Katastrofen kunde nu icke låta vänta på sig länge så som man nu hade det förspändt. Hvad hon ämnade framlägga för den hänsynslöse äfventyraren, borde falla honom godt i smaken. Qvinnorof vore just hans starka sida. Och

när det blefve frågan om ett sådant byte som Siri — den vackra och stolta skånskan — då skulle aldrig en Demirgian tveka, äfven om han icke finge kontant erkänsla för sitt besvär.

Försiktigt trefvade hon sig upp för de icke upplysta trapporna. Mörkret hade nämligen fallit på, hvilket gjorde passagen rätt otillgänglig.

Hon hade kommit till den förstuga, der ingången till Demirgians lägenhet låg tätt intill trappan. Hennes hand hade redan lagt sig på klocksträngen, och hon stod just i begrepp att draga till, då dörren flög upp och en kvinno-röst hördes säga:

— Som du hör, är det fråga om lifvet?... Doktorn säger, att kulan endast med svårighet kan uttagas.

Rösten var Amalia Sjöblads. Bland tusende skulle Berthe känt igen denna stämma af sin rival, af den qvinna, som hon hatade med hela sitt sydländska blods vilda intensitet.

Men det var nu mindre närvaron af denna rivl, som satte hennes blod i svallning. Hon hade ju endast med detta sammanträffande liksom fått bekräftelse på, hvad hon redan misstänkt, när hon denna eftermiddag styrde sina smygande steg till den mans bostad, der hon förr trott sig finna sin första lidelse besvarad, men nu visste, att endast sniken beräkning fann genklang i dens bröst, hvilken blef alla, som kommo honom nära, till olycka och ofta äfven till förderf. Det var de nyss uttalade orden, som väckte hennes lifliga intresse, orden om, att det gälde någons lif, och att det helt visst varit något mord på färde.

Den kvinliga instinkten kunde här icke leda henne på spåren. Härfvan var alltför trasslig och äfven af högst ovanlig materia... Ett mord? tänkte hon... skulle Demirgian verkligen vågat gå så långt?... Han var ju i grund och botten en feg natur och...

Hennes tankar fingo hastigt annat att befatta sig med.

Någon hördes komma upp för trappan. Berthes lyssnande ställning i den skumma uppgången till nästa våning

blef allt mer kritisk. Ljuset från Demirgians tambur kastade tillräckligt sken för att hon kunnat blifva igenkänd, åtminstone af Demirgian om hon nu gått ned. Och hade hon plötsligt börjat röra sig för att gå upp, hade hon äfven dermed kunnat väcka de listiga kompanjonernas uppmärksamhet.

Till all lycka för henne, togs hon dock fort ur sin fruktan Demirgians röst hördes säga, hastigt och nervöst som alltid då han vädrade fara:

— Kom in! Det var en sak, jag glömde...

Ögonblicket derpå stängdes hans dörr, och Berthe hade fri passage.

För att ej törna samman med den ankommande, måste hon alltså gå vidare upp i huset. Men redan i tredje trappan insåg hon, att hon egentligen icke hade något att frukta af en person, som helt visst var henne alldeles okänd. Dessutom i mörkret kunde man ej se henne. Hon vände åter och passerade snart en skugga, som icke ens bevärdigade henne med en blick.

Åter stod hon nära Demirgians dörr.

Att den ännu ej hade öppnats, det var hon fullt förvissad om. Hennes hörsel hade skärpts till det otroliga, och hon hörde redan samtalande röster på andra sidan dörren.

Något sammanhang kunde hon dock ej få af hvad som sades, tydligen nästan hviskande. Men hon brann af nyfikenhet, och icke för hvilka obehag som helst skulle hon nu velat gå misste om den hemlighet, hvilken till sist nu slutbehandlades bakom den dörr, genom hvilken hon sjelf många gånger smugit både in och ut likt hennes rival.

Utan att hon sjelf visste hur det gått till hade hon nästa ögonblick sina kängor i handen.

På strumplästen smög hon sig som en katta fram mot Demirgians dörr, färdig att om så fordrades möta både honom och henne, öfverrumpla dem, slå ned på dem som en hämnande blyt.

Ljudlöst lade hon sitt öra mot dörrspegeln. Orden

blefvo genast tydligare. Med återhållen andedrägt sög hon i sig hvarje ljud derinne. Hela hennes kropp skälde af både öfverraskning och skadeglädje.

Än en gång denna dag förde ödet goda vapen i hennes händer, farliga vapen och dödligt skarpa för den, som kunde föra dem rätt. Och hon svor sig sjelf, att icke mankera en enda stöt, när det nu tycktes arta sig till allvarlig strid mellan dem, mellan henne och den hatade enkan med de milda, men falska blå ögonen, »Nattens drottning» från Piperska murn.

— Du säger alltså, hörde hon Amalia hviska, att någon fara ej kan vara för hans lif?

— Jag är öfvertygad derom... En natur som denne Silfverereutz' lider ej af ålderdomskrämpor... En modig karl, ta mig f—n; fast egenkär så det sprakar om honom. Det var därför rätt att han fick sig en skråma...

— Säg icke så... Du vet, att han skall bli min make.

— Jag vet det; men du tittar väl ändå hit någon gång, när du kan komma ifrån?... Så vida han inte gör bäst i att läsa in dig på lifstid, svarade Demirgian med ett hänskratt.

— Skämta icke nu med denna sak, fortsatte Amalia... Jag lefver i dödlig ångest... Det var ju egentligen *jag*, som var orsaken till att skottet gick af.

— På sätt och vis... Men jag hade nog gifvit honom en näsbränna ändå, utan din mellankomst.

— Eller också tvärt om... Han skjuter prick på hur långt håll som helst... Men jag är ändå glad, att det ej blef han, som fick ett mord på halsen.

— Jo, jo!... Det hade allt kostat honom mer, svarade Demirgian med skräflande röst... Man leker icke ostraffadt med landets lagar... Att döda en konungens stallmästare i duell ser du, det... det blir halshuggning af, må du tro...

— Tyst, tyst, för Guds skull!... Tänk om någon skulle höra oss?

— Prat!... Här kan man vara lika säker som i ett harem... Men en annan sak, du... Lofva mig, att du klär

på dig den der kostymen, som du hade i Solnaskogen i går... Du ser f—n så delikat ut som en liten sprätt... Man blir galen i dig...

— Ack, hur vill du väl, att jag skall kunna tänka på sådant narrspel nu? Alltså!... Du är *riktigt* säker på, att Silfvercreutz kommer sig?

— Absolut!... Och dör han, så har du ju mig, min engel... Konungens stallmästare är väl förmer än en vanlig simpel major. Och för resten är han ju gammal nog att vara din far...

— Tyst, tyst! Jag tyckte jag hörde någon tassa på dörren.

— Ondt samvete bara, svarade Demirgjan med ett elakt skratt... Men vill du, ska vi se efter? Hans hand lades på låsvredet.

Berthe flög som en pil utför trappan.

I nedre förstugan råkade hon att tappa den ena kängan.

Hon hade knäppt hunnit få upp den igen, då Demirgians steg hördes komma närmare. Helt visst hade äfven han anat oråd vid detta tystnaden plötsligt störande ljud.

I blotta strumporna kom Berthe ut på den snöslaskiga gatan. Det kalla vattnet isade hennes fötter, och kylan spred sig raskt allt vidare.

Redan i förstugan hade hon känt denna kyla. Men nyfikenheten fängslade henne då att stå kvar. Nu dref henne fruktan för förkylning in i närmaste port, att der försöka få på sig de trånga kängorna. Detta var ingen lätt sak. De våta strumporna gjorde energiskt motstånd och trotsade alla hennes försök. Hon var nära att skrika af smärta, och ögonen fylldes med tårar. Ytterligare försök visade sig lika fruktlösa, och till sist kunde hon icke hindra sig från att brista ut i ett högt rop af raseri, på samma gång som hennes armbåge kom att genom en häftig rörelse slå emot en dörr i förstugan, hvilken äfven den var nästan kolmörk.

Dörren öppnades häftigt.

En betjent med ett ljus i handen visade sig. Bakom dennesyntes en herre, iklädd pels och glänsande cylinder.

En röst, som föreföll Berthe bekant, röt till:

— Bulta 'lagom! Hva' tusan står på?... Är elden lös eller?... Ah! Förlåt!... En ung dam ser jag.

Hans blick hade fallit på den djuprodnande Berthe d'Ormonte, som med sina kängor i handen måste hafva gjort ett högeligen löjligt intryck, på samma gång som situationen för öfrigt var mycket komprometterande.

En ung dam i strumplästen, ute i en förstuga vintertid, och med sina skodon i händerna, kan väcka misstankar hos hvem som helst, alldenstund ett dylikt arrangement i toaletten ej brukar bevisa, att man är stadd i loffiga ärenden.

Men här fanns äfven en annan omständighet, som var ohyggligt pinsam.

Berthes blickar hade fallit på den så oförmodadt uppträdande mannens ansikte. Hon trodde knappt sina ögon, och dock måste hon medgifva, att det icke var en dröm, en hallucination, ett plötsligt vanvett, som fallit öfver hennes af skiftande intryck nyss så upphetsade hjärna.

Ej ett ord kunde hon få fram, och rodnaden vek för en askgrå blekhet. Hennes knän darrade och det blef svart för hennes ögon, trots att ljuset nu af betjänten fördes alldeles tätt in på hennes ansikte.

Halft afsvimmad föll hon tungt mot den ännu öppna dörren. Öfver hennes skälvande läppar smög sig ett bafvande:

— Nåd, ers majestät!...

Denna gång hade Berthe icke tur... Hon hade ej sett fel. Det var konungen, som just var på väg att lämna en af sina bästa vänner, en mycket värderad professor vid Akademien för de sköna konsterna och konungens rådgifvare i målning.

Det var ej något så sällsynt, att den älsklige monarken, oftast helt à propos, hedrade sina vänner med sitt höga besök. Hans från allt onödigt fjäsk frigjorda ande gick i detta fall som i många andra sin egen väg, obekymrad om både beundran och — tadel.

Vid det ljussken, som professorns betjent kastade på den afsvimmade damens ansikte, lade sig konungens panna i stränga veck, och hans ögon sköto dessa blixtar, för hvilken alla måste darra, äfven den kallblodigaste. Han sköt raskt undan den häpne domestiken, fattade Berthe d'Ormonte i armen, skakade denna rätt häftigt och hördes säga i samma stund som Berthe slog upp ögonen:

— Hur är det?... Hvarför står ni här?... Och... hvarför bär fröken kängorna i handen?

Fruktan för att bli tagen som en simpel spion, en lyssnerska, som smyger sig i konungens spår, gjorde henne fortfarande svarslös, hvilket i ännu högre grad också stärkte den tanke, som konungen nu fått — af mycket grundade skäl för öfrigt — om denne Demirgians »väninna».

Han var ej heller noga med uttrycken, då han blef vid retadt lynne.

Vändande sig till Berthe, som ej vågade röra sig ur fläcken, sade han kort:

— Gå in!... Detta fordrar en förklaring... Genast, hör ni!

Stapplande vacklade hon in i professorsn våning.

Utan vidare ceremonier visade konungen in henne i en mindre salong och stängde dörren, sedan han hviskat några lugnande ord till sin bestörte vän, professorn, som hela tiden med obeskriflig förvåning stått som stum åskådare af denna besynnerliga scen utanför hans förstugudörr.

Samtalet mellan kungen och Berthe d'Ormonte varade icke många minuter.

Men då och då kunde man höra konungens vredgade stämman tränga ut i tamburen i enstaka ord, fulla af stränghet och utan chevalereskt fjäsk för individen såsom qvinna.

Det var en af dessa stunder, då Carl XV ej generade sig för, att, som man säger, tala ur skägget utan hänsyn till hvem det än var.

När han åter visade sig, var hans ansikte på nytt vänligt leende som om ingenting ovanligt händt. Efter några korta ord till sin vän konstnären såsom förklaring, på hvad som passerat, vände han sig till den åter framträdande betjenten och sade:

— Skaffa genast en vagn.

Som en vind rusade domestiken ut att bringa upp en sådan.

Konungen vände sig åter till professorn sägande:

— Du vet således icke, hvem hon är?

— Nej, jag försäkrar, ers majestät... Sannerligen jag skulle tro, att någon hvarken man eller qvinna vågade visa en dylik hänsynslös fräckhet, att här, och sorgligt nog just utanför *mina* dörrar, spionera på landets höge monark.

— Jaså!... Du tror så, du med?

— Ja, hvad annars, ers majestät?

— Nåväl!... Äfven jag misstänkte detta... Nu har jag

dock kommit på andra tankar, svarade Carl XV drömande... Ser du, käre vän... Qvinnans natur är skiftande i färgen liksom dagarna i ett qvinnoöga... Gif båda den rätta belysningen, eller rättare, sätt båda under kärlekens solstrålar, och du skall endast se sol och lycka deri... Sätt dem mot hatets svarta bakgrund, och du skall finna reflexer från helvetet...

— Och ers majestät fann?... vågade professorn kasta fram, hänryckt af bilden.

— Detta blir min hemlighet, svarade konungen med en blick af djupaste allvar... När släden har kommit, så se till, att hon ger sig af genast... Hon är sjuk och behöfver vård i sitt hem... Farväl, käre vän... Tråkigt slut på en så angenäm skymningsstund... Men solen skall väl le, glädjens sol menar jag, ännu en gång.

Och han tryckte tigande professors hand och gick.

* * *

Berthe d'Ormonte kom hem i ett mycket upprördt tillstånd och skyndade sig genast in i sin boudoir, der hon gråtande kastade sig på en chaiselongue. Tårarna störtade ur hennes ögon, och bröstet häfde sig våldsamt under häftiga krampryckningar.

Det var icke ofta man kunde spåra tårar i Berthes ögon. Hennes natur var allt annat än vek, och hennes sorg och missräkningar togo sig vanligast uttryck i en stum inbundenhet — under rufvandet på hämd öfver trodda oförrätter — eller kall resignation.

Men, hvad som händt henne denna eftermiddag sedan hon kommit upp i Demirgians förstuga — full af hopp, att genast kunna lägga slutstenen i den byggnad, som skulle bli rivalens, den hatade Amalia Sjöblads förderf — detta hade till och med varit hennes starka nerver för mycket. Spänningen hade varit för stor, och krisen kom för häftigt för att hon nu skulle kunna resignera och i lugn öfvertänka, hvad som vore att göra.

Redan förvisningen om, att Demirgians dubbelspel var lumpnare än hon anat, vore nog att bringa henne till raseri. Men mot detta hade dock plötsligen ställt sig den upptäckt, som hon gjort, af en katastrof — en mycket farlig sådan — för hvilken både Demirgian och Amalia hade alla skäl att känna fruktan... Man hade duellerat... Detta vore ett godt vapen för Berthe, att få dem båda i sitt våld, få dem att dansa efter den melodi, som hon sjelf ville spela för dem.

Men så med ens — oväntad likt döden i en danssal — kom en annan katastrof.

Det plötsliga mötet med konungen — hennes ideal, och föremålet för all den stormande passion, som hon var mäktig, tärde henne likt elden, hvilken slukar veden i en brasa. Han, den ende, för hvilken hon ej ville visa någon af sina många dåliga sidor, hade funnit henne i den mest graverande situation, som man kan tänka sig en *fiende* i, men ej som en vän. Han finner henne som en lyssnerska, en simpel spion, smygande i strumplästen utanför den dörr, der han gästar en förtrogen.

Hvad skulle han väl tro?... Hvad skulle han väl tänka om henne?

Den förklaring, som hon, ertappad på bar gerning, gifvit honom, måtte hafva förefallit honom minst sagdt sväfvande.

Och dock var den sann. Fullständigt sann. Ja, sannare än hon någonsin förr kunnat gifva skäl för en dumhet, som hon ertappats med.

Hon hade hört hans tankar om detta skäl, när han fälde skarpare ord till henne, än han kanske någonsin talat med till en qvinna... Hon hade darrat för ljungelden i hans blickar, och hon darrade än när hon påminde sig hans uttryck:

— En ädling, som ljuger, bär menedarens straff... Kom ihåg detta, fröken d'Ormonte... Kom också ihåg, att jag *skall* hafva klarhet i denna sak.

Hvarför hade hon också icke genast berättat allt?...

Berättat hvad hon hört hos Demirgian, talat om för konungen allt, hvad hon nu visste om Demirgians och Silfvercreutz' duell, och att enkan Sjöblad haft sin hand med i denna lagförbudna affär?... Var det icke äfven här fruktan för ytterligare skam att framstå som lyssnerska, som en tjuf, hvilken bak andras dörrar stjal sig till att få veta, hvad som säges, var det ej detta som höll henne tillbaka?... Hade hon icke i så fall lika mycket utsatt sig för hans förakt, som nu? Kanske mer?

Jo, det var därför hon teg och lät honom tro, hvad han ville, när hon sagt, att kängorna dragits af, därför, att de blifvit våta, därför, att hon var så förfärligt kall om fötterna, sedan hon råkat klifva ned sig i en stor och djup vattenpuss.

Hon insåg nu allt för väl, hur löjligt detta motiv borde synas, hur bakvänt hon handlat, och hur narraktig hon måtte tagit sig ut.

Den trovärdiga lögnen, som alltid annars var hennes bästa bundsförvandt, hade med ens vänt henne ryggen, lämnat henne i sticket och låtit henne lida det största nederlag, som en kvinna någonsin kunde lida.

Det var därför hon gret, det var därför hennes tårar störtade fram ur länge hämmade källor. Det var därför som hennes bröst sved af krampaktiga smärtor, och strupen drog sig samman som om blygsel och förtviflan ville strypa henne.

Aldrig, aldrig skulle hon mer våga höja sin blick mot denne härlige konung, denne ädle, vackre och ridderlige man... Aldrig, skulle hon mer våga närma sig honom, aldrig skulle hon som förr — som i den lyckligaste stunden i hennes lif, då han på Edsviken bad henne om afskriften af melodien till hans egen, vackra dikt »Två ögon», — höra en bön från hans läppar, ett vänligt och tacksamt ord från hans afgudade mun... Aldrig, skulle hon mer upplefva en dylik salighet... Aldrig...

Hennes hämd var blifven till den värsta olycka för henne sjelf.

Just det hon intrigerade för att vinna, hade slumpen, den alltid oberäkneliga, kastat kull, som en plötsligt uppdykande, hvirflande cyclon på det spegelblanka, bländande hafvet. Som denna var hela hennes väsen nu i uppror, och hennes hjärta drogs i hvirfveln allt högre och högre för att plötsligt åter kastas ned med krossande fall bland spillrorna af alla hennes hämdplaner.

Han tog henne för en lumpen spejare, en snapphane, som i bakhåll lurar på sitt byte... Och han skulle helt visst veta att behandla henne som en sådan.

För första gången i sitt lif kände hon sig rådvill om det parti, hon borde taga. All hennes rikt utvecklade kvinnliga instinkt sade henne ej ett enda ord, ej ett enda råd om den väg, hon borde taga. Hon kände sig som den, hvilken plötsligt finner en öfverstiglig mur midt på den jemna väg han färdas fram, med visshet om att före nattens inbrott vara framme vid resans mål, undan det oväder, som synes uppstiga vid horisonten.

Tårarnes flöden hade sinat ut, men bröstet häfde sig ännu våldsamt under ångesten.

Bilderna af kungen, Demirgian, Amalia och Siri skymtade gäckande förbi hennes ögon, alla hänleende åt hennes smärta, alla, utom kungen, som ännu betraktade henne med förkrossande förakt.

Mest hånande af dem alla var dock Amalia, »Nattens drottning», som hon en gång demaskerat, »Bajadären» på de la Croix, som måste dansa tarantella mot sin vilja, under pöbelns bifall och grofkorniga komplimanger.

Och hon såg Siri, som hon åter börjat misstänka som en rival till den lycka, hon sjelf eftersträfvade, glida undan henne, allt närmare mot sin far och allt fjärmare från den roll af »medel», som Berthe utsett henne till.

Hon såg slutligen Demirgian, den falske hycklaren, göra sitt harem allt större och större med Amalias hjälp, men bortstötande henne, den eldiga Berthe, som redan funnit lifvet på Järfva såsom inkarnationen af ett jordiskt paradys, ett förverkligadt sådant efter sin smak, med festlig-

heter, otyglad frihet, dans, musik och sång och kärlek; just det paradis, der hon ännu för en stund sedan trodde sig ega visshet om att blifva glädjens drottning.

En ed flög öfver hennes läppar. En hatets, den vilda; kufvade lidelsens ed.

Häftigt rusade hon upp och knöt sina små händer i raseri. Furien tog åter ut sin rätt, och tankarna började på nytt fungera i hämdens tjänst.

— Nej, nej! skrek hon till... Det skall, det får, det kan icke ske... Än är jag icke krossad, än skola de icke jubla... Skall jag vika, måste äfven alla de andra följa mig... Rent hus skall det bli efter oss; hvar och en skall få sitt efter förtjenst... Icke en af hela skaran skall bli utan, icke ens Siri, som också hör dit, fast hon är för feg att visa sig öppet... Men nu skall både hon och Amalia få dansa, dansa sig till döds efter den utstöttas pipa, dansa så att hela afgrunden skall jubla när Demirgian med sina dufvor drar derin.

Och hon skrattade ett skratt, som var lånadt från vamsinnets värld, och hon vred sig som en orm under detta skratt, en orm, som redan ser att syndafallet är en fullbordad handling, som alltid i evighet skall söla och fläcka med det straff, som följer på brott.

Våldsamt skakade hon den lilla silfverklockan, hvilken stod på bordet bredvid henne.

Kammarjungfrun visade sig med utseende af häftig oro.

— Jag skall ut igen... Kläd mig!...

— Skall fröken ut så sent?...

— Sent? Hon är ju icke mer än sju... Är du galen människa?... Gör som jag sagt.

En stund senare skyndade hon snedt öfver torget och gick in i förstugan till »Kung Carl».

— Kan man träffa auditör Lowin? frågade hon portiern, som halfsof öfver ett Allehanda.

— Auditören sitter i Cafét; han kom nyss hem.

— Gif honom bud, att någon vill tala med honom.

— Kanske jag får be om namnet?

— Behöfs icke något namn... Säg, att det är en viktig affär, en klient, som söker honom.

Portieren såg tviflande ut. Men den energiska blick, hvilken mötte honom ur Berthes mörka ögon, kom snart all hans tvekan att vika... Dock vore det synd att säga, att han ådagalade någon synnerlig brådska. Kommissiionen syntes honom allt för litet inbringande. En hotellvaktmästare taxerar sina tjänster per steg.

Berthe hade således godt om tid att öfvertänka ett beslut, som raseri och hämdlystnad hade dikterat.

Hon kände auditör Lowin knappast mer än till namnet. Men af juvelerare Klubber hade hon ofta hört denne man nämnas såsom en mycket förslagen natur. Och en rekommendation i denna stil af Klubber, som sjelf ansågs för att vara en »knif» i åtskilliga svartkonster, gällde väl som ett prima betyg.

Det dröjde en god kvart innan auditören fann för godt att visa sig. Portierens signalement på den väntande hade icke tilltalat honom, och han hade för princip, att alltid i sådana fall som det här syntes vara, draga ut på tiden, kanske just med tanke på, att »den som vinner tid vinner allt.»

Hans kisande ögon fingo dock ett helt annat uttryck när de föllo på den väntande. Den vanligtvis stela ryggen böjde sig som på en katt, och en röst, hvilken gjordes så len som möjligt hördes säga:

— Ah!... Hvilken ära!... Fröken d'Ormonte!...

— Som ni ser... Jag har något att fråga er om... Något privat, hvilket fordrar, att vi få vara ostörda... Har auditören tid?

— Naturligtvis!... Men inte vågar jag väl...?

Han stannade midt i meningen och såg smått generad ut.

— Hvad då?... Hur menar auditören?...

— Jo, ja det vill säga... Nog kunde jag väl få låna ett bättre rum i hotellet än det jag besitter, men...

— Gör alls ingenting... Var ej generad för mig... Vi taga, det ni har, bara man kan bli *ostörd*.

— Fullkomligt! Var så god och stig upp för trappan.

Inkommen i den kammare, der Lowin hade sitt vanliga residens under sina icke sällsynta stockholmsvisiter, måste Berthe medgifva, att en tarfligare konsultationslokal kunde man ej gerna tänka sig.

Icke hade då en städerskas händer rört borsten i denna kammare på minst en månad. Luften var instängd och genompyrd med illaluktande tobaksrök, sängen obäddad och klädesplagg kringkastade här och hvar.

Dock låg nu allt detta mindre för hennes ögon än intresset af, att vinna ett godt råd. Utan att vidare besvära sig, slog hon sig därför ned på kammarens enda, något sittbara stol.

Med full diplomatisk takt lät Lowin den förnäma klienten taga första ordet.

Han ville ha en fast utgångspunkt för sina svaromål, och med lämpligt arrangemang af sin ställning söka vinna all den tillit, som han måste ega för att vinna förtroende. Men under allt detta skenbara lugn brann dock nyfikenheten — hans värsta plågoande — med full låga bakom både öron och ögon... Han vädrade redan på långt håll en skandal, en stor skandal.

— Det kan synas egendomligt, att jag vänder mig till er, herr auditör, i det ärende, som jag nu ämnar framdraga, började Berthe... Men efter moget öfvervägande måste jag medgifva, att jag ej funnit någon lämpligare än just ni, herr Lowin.

Denne gjorde en stum bugning och syntes skina af belåtenhet.

— Saken är ömtålig, mycket ömtålig, fortsatte Berthe... Den handlar om en -- duell.

— *En duell!!!*

Tonfallet var idel häpnad... Nyfikenheten riktigt sprakade ur hans ögon, och de lättrorliga öronen darrade.

— Ja, en duell... Mycket allvarsam... Dess värre äro

två af mina bästa vänner inblandade deri... Och det är för deras skull, som jag nu kommer för att bedja om ert upp-lysta råd.

— Det är väl aldrig fråga om en duell *här* i landet, min nådiga? svarade Lowin med blickar af en hungrig hyena, som vädrar as.

— Jo, *just* här i landet.

— Hvad säger ni, min fröken? Ni rent förskräcker mig... En duell mellan *bättre* folk, kanske?

— Hvad annars?... Bättre folk duellerar, sämre folk slåss, packet dräper och mördar.

— Charmantel!... Ni har rätt, min fröken; utmärkt... Men det är väl aldrig i hufvudstaden?

— Jo, i Stockholm, åtminstone straxt utom. Just i Solnaskogen, min herre.

— Berätta, berätta! utropade Lowin, som sprungit upp, alldeles röd af spänning och intresse... I Stockholm, säger ni?... Ah, hvilken skandal!... Hvilket uppseende!... Hvilket...

— Nej, det är just detta vi skola undvika... Absolut undvika... Det är därför, jag gör eder ett besök... Innan ni lofvat mig detta, får ni icke veta ett ord om dertill hörande närmare detaljer.

Lowin tog sig en funderare. Han syntes vara på det oklara med, hvilken ställning han här hade mesta nyttan af att intaga. Slutligen utbrast han emellertid, med all den högtidliga värdighet, som han ansåg att sakens natur kräfde:

— Fröken d'Ormonte! Hvad som nyss sades, kan ses från två sidor. Detta är sannt och öfverensstämmande med, hvad som alltid brukar vara möjligt... Hm! Hm! — Han hvilade lätt innan han fortsatte: — Men nu är hufvudsaken den, att duellväsendet är en absolut straffbar rättsskipning här i landet, det vill säga, man betraktar duellen i likhet med våld, såsom dråp, ja, till och med under försvärande omständigheter som — mord.

Här ansåg han sig böra göra en konstpaus, under det

att hans små, plirande ögon hastigt gjorde ett öfverslag af den verkan, hans ord kunnat hafva.

Men Berthe d'Ormonte syntes oväntadt lugn när hon svarade:

— Auditörn ser nog denna sak väl mycket judicielt. Det kan gifvas undantag, förmildrande omständigheter och sådant, som bryter udden af de strängaste lagbokssatser.

— Åja, ja, visserligen... Men hans majestäts valspråk, »Land skall med lag byggas», borgar dock för, att några så svåra lagbrott ej skola bli ostraffade.

— Må så vara, svarade Berthe otåligt. Det är egentligen icke för denna sak, som jag nu kommit hit att höra auditörens upplysta mening.

Lowin grinade till af belåtenhet öfver de sista ordens innebörd och fann sig föranlåten att passa in ett gnäggande:

— Åh, jag ber! Man råder som man kan och fått lära sig under studieår och mångårig praktik... Men hvad är det då särskildt, som skaffat mig hedern af en så tanke-skarp klients ärade besök?

Man syntes närma sig brännpunkten. Berthe ansåg dock det försiktiga framskridandet ännu vara att föredraga. Hon ville riktigt höra sig för, innan hon drog fram med sitt egentliga ärende. Och hon fortsatte:

— Innan jag svarar på denna fråga, skulle jag först vilja veta, om herr auditörn känner något närmare till en viss enka från Skåne, en Amalia Sjöblad?

— Jo jag känner henne, svarade Lowin med en blick af slingrande försiktighet... Jo, men! Ja det vill säga, så till vida, att vi bodde i samma stad, och att hennes man, som afled mycket hastigt i höstas, var en af mina bästa vänner.

— Såå! Nå, detta är ju alldeles tillräckligt. Antag nu, att två män kunna komma i tvist om egandet af denna qvinna...

— Hva', hva' i all världen säger fröken d'Ormonte? utropade Lowin i det han hastigt reste sig från sin stol...

Då *måste* den ene duellanten vara ryttmästar, major, menar jag, Silfvercreutz?

— Det har jag icke sagt, svarade Berthe, i det hon med tillfredsställelse observerade den rofdjursblick, som vid nämmandet af majorens namn brutit genom auditörens hemlighetsfulla mask.

— Det *måste* vara han; min aning säger det, så visst som om jag redan hade bevisen i mina händer. Silfvercreutz är helt säkert den ende, som för denna, denna äfventyrerska kan jag med skäl säga, denna nöjenas samvetslösa prestinna, kan jag också säga, med förlof, trots att frökens öron ej äro skapta, att höra sådana ord; ja, Silfvercreutz är den ende man, som för hennes skull vore dumdrilig nog, att offra sin medborgerliga säkerhet, sitt militära anseende, ja, sitt lif och sin ära, kunde jag, med skäl för hvad jag säger, tillägga utan att anses öfverdrifva.

— Han är ju förälskad i denna qvinna?

— Vansinnigt, så gammal han än är. Och hon för honom bakom ljuset lika ledigt, som vore han ett obetänksamt barn.

— Är auditören också major Silfvercreutz vän, liksom förut vän till handlanden Sjöblad? kom det nu med en viss spefullhet fram ur Berthes mun.

— *Vän?*... Ja, det vill säga, *jag* har alltid stått på Silfvercreutz' bästa. Men *han* har deremot ständigt bemött mig med sällspord otacksamhet... Man skulle därför nästan kunna påstå, att vi nu stå emot hvarandra som...

— Fiender? passade Berthe in, då Lowin helt hastigt stannat af i sin mening.

— Beklagligen är det nu så, svarade Lowin med en himlande blick... Jag kan ej med bästa vilja förneka faktum.

— Godt, då äro vi på det klara med hvarandra beträffande utgångspunkten... Äfven jag tror mig ega berättigade anledningar, att ej se den Silfvercreutzska släkten med blida ögon.

— Släkten? Det finns ju bara två individer kvar. Han

sjelf och dottern, Siri, ett högfärdigt stycke, nästan högfärdigare och mer högtflygande än fadern... Känner fröken d'Ormonte denna Siri Silfvercreutz?

— Mer än tillräckligt... Det är med anledning af henne, som jag nu velat tala med er.

Lowins drag blefvo än mer lurande.

Han trodde sig redan hafva genomskådat Berthes motiv. Det var ej svårt att här draga slutledningar. En kvinna, som anklagar en annan kvinna, har alltid någon ömmande hjärtesak till grund, eller ock sårad fåfänga.

Han betraktade henne redan som en medbrottsling, en alldeles utmärkt hjälp i den aldrig sinande hämd, som behärskade honom gent emot denne Silfvercreutz, hvilken gång på gång korsat hans snikna beräkningar.

Kanske den efterlängtade stunden nu vore kommen, då han kunde få sitt lystmätt af hat fylldt? Icke skulle han åtminstone sky några medel.

Berthe hade försjunkit i tankar. Hon syntes ändtligen hafva funnit en fullt förstående själ, en jemnbördig med henne sjelf. Ginge allt efter hennes önskan, skulle Amalia Sjöblads trollmakt snart vara bruten. Siri skulle för en tid ersätta den vackra skånska gåsen... Och sedan...

Hon kände en rysning af tillfredsställelse när hon såg detta hägrande perspektiv, när hon tänkte, hur hon — Demirgian ovetande — skulle sköta händelsernas tömmar. Någon tvekan fanns icke längre. Allt måste sättas på detta sista, afgörande kort.

— Vi hata båda denna familj, började hon med sänkt röst... Och vi ha båda skäl dertill, kan jag förstå, af hvad auditörn nyss sagt mig... Nåväl! Det *är* major Silfvercreutz, som har duellerat i Solnaskogen.

— Ah! Hvad sade jag? utbrast Lowin med en hemsk eld i blicken... Nå, då skall snart hans räkning med mig vara uppgjord. Har fröken vittnen, som kunna styrka hans brott?

— Jag har sådana, svarade Berthe.

— Och hvilka, om jag får fråga?

— Icke än vill jag säga deras namn.

— Nå ja!... Det brådskar ju icke heller, svarade Lowin, i det han ej med onödigt häftighet ville skrämma sin medhjelpare på flykten redan i början af deras samarbete... Men vet äfven hans dotter af denna svåra historia?

— Hon har ej reda derpå. Det vet jag med bestämdhet.

— Men om hon skulle få veta det? Man kan ju alltid förutsätta ett sådant fall. Helt visst gjorde hon då allt för att hindra straffet, som här måste följa. Man är nog icke allt för oviss på, att hon till och med skulle drista sig upp till hans majestät för att der på sina knän tigga nåd för sin fader.

Det skimrade till en blick af glädje i Berthes ögon vid dessa ord.

Omedvetet hade han fört hennes ärende just till den punkt, hon ville komma. Att det ej var samma motiv, som det Lowin hade, det besvarade henne icke alls, då ju resultatet blefve detsamma. Hvad hon nu behöfde, var en manlig medhjelpare, som på något behändigt sätt kunde få ut Siri till Blåkullamors stuga vid Järfva. Sedan skulle Berthe nog styra om, att det öfriga gick efter hennes önskingar.

— Hvad tror fröken om detta? fortsatte Lowin, då han ej hörde något svar på sin senaste förmodan.

— Jag är fullt öfvertygad, att så skall ske, sade Berthe... Men det är just detta, som måste förhindras.

— Alldeles min tanke... Men hur?

— Det är derom jag ville fråga er, herr Lowin.

— Mycket kinkig sak att besvara, sade auditörn sökande... Siri är en satanisk natur. Hon har förstånd för fyra. Det visar hon nog bäst genom att afvakta lämpligaste ögonblicket för den försoning med fadern, hvilken helt visst hitintills varit omöjlig... En händelse som denna skulle bli famos.

— Äro de då icke på vänskaplig fot med hvarandra? frågade Berthe med spelad öfverraskning som om hon ej vetat af, hvad som inträffat mellan Siri och hennes far.

— Nej, visst icke... Siri har rymt från honom... Det säges, att hon så godt som tvingats till detta genom en för hennes qvinlighet besvärande händelse, hvilken inträffat straxt före majorens afresa från Christianstad...

— Såå, svarade Berthe med låtsad förvåning, men äfven med den undvikande flyktighet, som hon ansåg sig böra iakttaga rörande detta ämne och dess afhandlande med en man, när hon fortsatte: — Jag känner icke alls till det der. Och det intresserar mig icke heller. Allt, hvad jag nu vet om Siri, är att hon tagit anställning på ett konditori.

Lowin riktigt hoppade till af öfverraskning. Han tyktes för en stund aldeles hafva tappat sin vanliga lugna bakslughet när han utbrast:

— Hon?... Siri Silfverereutz?... En adelsdam, konditorimamselle?... Aldrig möjligt?

— Men i alla fall ett faktum. Hon är anställd hos konditor Sörensen på Drottninggatan.

— På »Smällkaramellen»!... Vid Justitia! Bestämdt behagar fröken d'Ormonte skämta? »Smällkaramellen» är ju... ja, jag vet verkligen icke hur jag skall kunna uttrycka mig...

— Jag tror mig ändå fatta auditörns mening, svarade Berthe med en blick af förståelse... Det är nu i alla fall som jag säger.

— Godt! Allt gynnar oss båda.

— Ni har således en plan?

— Icke färdig, men den kommer, den kommer.

— Men snart måste det ske... Så här har jag tänkt mig saken. Siri bör för en tid hållas aflägsnad. Rent utaf interneras.

— Aldeles! Charmant idé! Bara man nu visste ett bra ställe, der hon *måste* gifva sig till tåls.

— Jag vet ett, svarade Berthe.

— Hvar? Hvar? Säg för all del ut... Medlet att få henne dit, skall bli min sak. Alltså, hvar tror fröken, att man skulle kunna dölja Siri, undan affären.

Berthe svarade ej genast. Hon nästan kände det som

ett styng af samvetsagg vid tanken på, att nu intressera en så afsvuren fiende till Silfvercreutz och hans dotter för en plan, hvilken ofelbart skulle hölja dem båda med vanära. Men å andra sidan var hennes hat till Amalia Sjöblad större, än hennes medömkan öfver den värnlösa, för detta skolkamraten, Och nu hade dertill kommit, att den smälek, som hon måst utstå för Demirgians falskhet och dubbelspel, ytterligare jagat upp hennes lidelser.

Med en röst, som hon gjorde så oskyldig som möjligt, svarade hon därför.

— Ute vid Järfva, hade jag tänkt...

Det blef en lång stund alldeles dödstyst i den illaluktande vindskammaren.

Till och med den förhärdade Lowin tycktes tveka. Endast med lurande sidoblickar sökte han nu utforska, om han ej möjligen hört orätt. Denna eleganta unga dam — hvars vidlyftiga kärleksaffärer han ej hade en aning om — talade om Järfva såsom en plats, med hvilken hon tycktes väl förtrogen, då han sjelf endast kände till den par renommée. — Detta måste antingen bero på ett misstag med förhållandena der ute och med bristande kännedom af, hvad Demirgian vore för en potentat på denna, åt den obundna erotiken helgade plats, eller ock — hvilket syntes honom antagligare — menade hon någon lägenhet i Järfvas närhet, någon gård, som ej hörde till Demirgians maktvälde.

Han var ej på det klara med hur han nu skulle formulera sin fråga. Mot sin vana lät, han därför slumpen diktera, när han yttrade:

— Vet Demirgian något om allt detta?

— Han ja!... Det är ju Demirgian, som blifvit utmanad af Silfvercreutz.

— Milde himmel! Ni förskräcker mig i sanning!... Har Silfvercreutz vågat utmana sjelfve hans majestäts stallmästare? Det låter som en saga, jag kan knappast tro mina öron.

— Dock är det en verklighet. Och en annan sak är, att utgången blef kritisk.

— För Demirgian?

— Nej, för Silfvercreutz... Det sägs, att han ligger för döden... Men antagligen är det icke så farligt.

— Ah! Detta allt var något så öfverraskande nytt, att jag känner mig totalt bragt ur fattningen, utbrast Lowin, hvares utseende också för en gång vittnade om, att han ej for med lögn... Och madame Amalia Sjöblad, vet hon något om allt detta?

— Jag vet ej, svarade Berthe undvikande. Det tror jag knappast.

— Godt!... Då hafva vi hela spelet i våra händer... Ingen kan förekomma oss.. Naturligtvis skall icke sekundanterna springa med sqvaller, och hvad beträffar stallmästar Demirgian, så är han — dervid kastade Lowin en snabb forskandn blick på sin klient — helt visst...

Han afbröt sin mening, liksom väntade han, att Berthe skulle ifylla densamma, och på så vis blotta, hvad hon egentligen kunde veta om hela denna, för Lowin högst välkomna affär.

Men Berthe teg och syntes frågande betrakta sin rådgifvares spelande anlete.

Lowin fortsatte:

— Nåväl! Icke skall *han* säga något. Dueller äro helt visst för denne man lika hvardagliga saker, som — ja, förlåt liknelsen — en »perla» till maten... De äro hetsiga, de der österländingarna.

Nå detta hade Berthe ingenting att invända mot. Hon märkte, att de förstodo hvarandra, och beslöt därför, att taga steget fullt ut. I det hon reste sig, liksom för att lämna det säregna konsultationsrummet, sade hon:

— Alltså vet auditörn nu, hur jag tänkt mig saken?... Naturligtvis blir det en hemlighet mellan oss... Motivet till mitt handlingssätt, som ju kan synas grymt, är dock icke ens närmelsevis så...

— Min fröken, afbröt Lowin, fruktande att Berthe möjligen skulle få en känsla af ånger... Motiven bli nu *mina*... Och *jag* har sådana, tillräckliga för oss båda. Redan i mor-

gon tar jag hand om saken på allvar... När blir det lämpligt att föra henne, Siri menar jag, dit ut, till den plats, fröken åsyftar?

— I morgon qväll, tänker jag. Hvad mig beträffar skall jag hafva allt ordnadt till dess... Men en annan sak. Vi träffas *här*. Klockan tre i morgon eftermiddag. Och så... Kanske auditören är i behof af, det vill säga, förlåt min indiscretion... Jag menar, behöfver auditören några medel i pekuniär from, skall jag gerna genast stå till tjänst?

Lowin förnekade ej sin natur. Penningar var för honom solen i hans lif. Med krypande artighet svarade han:

— Alltid går det åt något... Men...

— Se här, var så god... Räcker detta tills vidare, svarade Berthe i det hon ur sin portmonnä tog fram en sedel på hundra riksdaler.

— Blir öfver, bästa fröken... Men det är så godt att vara försedd.

Och han tillade med ett gnäggande skratt:

— Till krig fordras tre saker, sade en stor statsman... Det är pengar, pengar och pengar.

Berthe hade godt förstånd. Hon genomskådade sin man. Men hon visste äfven, att hans hat i detta fall var större än hans girighet.

Efter en kort helsning lämnade hon auditör Lowins vindskammare och var med några raska steg nere i förstugan.

Hon stod just i begrepp att lämna hotellet, då hon hastigt drog sig tillbaka mot dörren till schweitzeriet.

Med otrolig snabbhet kom slöjan för ansiktet.

Trots det rådande mörkret ute på gatan, hade hon i den figur, som nu närmade sig hotellet, igenkänt sin hatade rival — Amalia Sjöblad.

Stående med ansiktet mot väggen syntes Berthe nu ifrigt studera en större karta på densamma. Men likväl spelade hennes blickar åt annat håll, och alla hennes hörselnerv spändes till det yttersta, när hon hörde den in-

trädande fråga portieren, med en röst, som närmade sig
hviskning:

— Är auditör Lowin hemma?

— Ja, madame, svarade portiern... Han träffas med
säkerhet på sitt rum.

Och Amalia Sjöblad sågs nu med snabba steg hasta
uppför den trappa, som Berthe nyss lämnat.

När hon väl hunnit svänga i trappans krök, skyndade
sig Berthe ut på gatan.

Ett leende af tillfredsställelse kunde spåras i hennes
drag då hon mumlade mellan de sammanbitna tänderna.

— Deh gången kom du alltför sent. Få nu se hur länge
du sjelf sitter så säker... Lowin är redan engagerad.

FJORTONDE KAPITLET.

Förtviflans mod.

I en med kuddar ombonad, beqväm hvilstol sitter löjtnant Kronborg, bredvid en säng, i hvilken det bleka anletet af major Silverereutz tittar fram mellan det högt uppdragna täckets flikar.

Då och då höres en hvass hosta likt skärande sågtoner från den nedbäddades läger. I öfrigt är det intet, som stör den djupa tystnaden i det af en beskuggad lampa svagt belysta rummet.

Kronborg lägger just från sig en tidning för dagen, när den sjuke höres fråga med en röst, som vittnar om svår andnöd:

— Inte något i dag heller?

— Nej, käre farbror, svarar Kronborg liksom lugnande... Hela affären kommer nog att dö bort af sig sjelf. Kommer du nu bara på benen, så kan den der saken anses som den aldrig varit till.

— Säg icke så, Hugo... Då först börjar efterspelet. Du känner mig... Jag vill sjelf underrätta vår gode konung om denna sorgliga affär... Han må sedan döma som ho-

nom godt synes... Sträng är han, men ock rättvis... Du skall se...

Ett nytt hostanfall, häftigare än förut, hindrade major Silfvercreutz att fortsätta.

Kronborg höjde varnande sin hand sägande:

— Du vet hvad läkaren sagt... Icke tala mer än du är alldeles i behof af. Hvarje ansträngning förvärrar lungans funktioner. Jag vet, hvad du menar... Du har alltid rätt. Och om du får handla, kan ej någon orätt ske.

Men den gamle militären tycktes ej i qväll vara sinnad att lyda sin yngre vapenbroder. Han gjorde till och med ett försök, att resa sig på ena armbågen, dock genast fallande tillbaka i sängen då han fortsatte:

— Nej, du *måste* nu höra mig, Hugo... Helt visst är en kris förestående... Det gäller således antingen lif eller död... Är det detta senare, har jag några viktiga saker att säga dig.

Hans hosta syntes nu än mer oroande än nyss. Kronborg hade fattat den på bordet stående ringklockan liksom ämnade han tillkalla hjälp. Men Silfvercreutz hindrade honom i det han afbruten af hostan hördes säga:

— Nej, nej, icke nu... Det må bära eller brista.. Du måste höra mig... Der borta i skrifbordslådan ligger ett papper, som är försegladt... Det är min sista vilja, som jag upptecknat på detta papper... Men det är *en* punkt, som jag då icke kunde lägga till. Den handlar om *dig*, eller rättare, skulle handla om dig.

— Om mig?... Hur menar farbror?

— Ja, om dig och om Sigrid.

— Sigrid!... Ah! Kommer du nu åter med denna hägring.

— Det är den döendes vilja... Du måste respektera den.

— Det vet du, att jag gör af allt mitt hjärta. Du vet, huru vansinnigt jag är fästad vid din dotter... Men... Hvad har jag väl för hopp?... Hon är borta för mig liksom för dig...

— Nej Hugo!... Jag känner, att hon skall komma åter.

Allt mitt hjärta lofvar mig det... Men det *kan* hända, att hon... kommer för sent.

— Ack, hör mig... Tala icke så.

Det gör ondt när man sätter knifven på såret, men af svedan kommer boten... Innan jag går bort, ville jag åtminstone af din mun höra, att Siri ej skall stå ensam i världen... När hon läst, hvad jag tänker skriva om denna sak, då skall all hennes tvekan vika, och hon skall utan agg räcka dig den hand, som du vill ega; hon skall bli *din*, lika visst som jag nu med döden för ögonen ger dig mitt samtycke till detta förbund.

Han tystnade och besvarade med en varm tryckning Kronborgs till tack framsträckta hand.

Efter en stund af tankar fortsatte han, liksom stärkt af sin nyss uttalade vilja och Kronborgs sätt att mottaga det gifna löftet:

— Vare sig jag lefver eller dör, står nu detta fast. Dock vill jag bedja dig, att blifva en *öm* make för henne... Lär att förstå henne. Hon blir en trofast ande för den som kan vinna henne... Men ett ord af hårdhet, då det är utan grund, stöter henne bort... Se därför orsaken till, att hon ej nu är att finna vid sin faders sjukläger... Men hon kommer... Jag känner det här...

Och han lade handen på sitt hjärta, och lät blicken drömmande flyga ut i det halfskumma rummet, liksom sökte han redan hennes bild i det dunkel, som omgaf honom.

— Skall icke farbror försöka sofva nu? frågade Kronborg efter en stund. Det skulle bestämdt göra godt. Eller hvad tror farbror, sjelf?

— Jo, kanske det... Äfven du bör nu lägga dig... Hur känns det i axeln?

— Snart aldeles läkt. Redan i morgon skall jag fråga doktorn, om jag ej får taga en åktur.

— Kanske det, du!... Ack, om jag bara hunnit så långt också. Men... Hör du, Hugo?... Har inte Amalia varit här i dag?

— Jo, på morgonen. Hon helsade farbror.

— Kan du säga mig, hvad doktorn menar med, att Amalia ej får komma in till mig?

— Han tänker väl, att hennes närvaro kan förvärra febern. Farbror är ännu allt för klen och behöfver absolut lugn.

— Men hon är ju min fästmö.

— Just därför, svarade Hugo med ett försök att le. Hon skulle kanske med sin oro endast...

— Ack nej, kära barn. Vid mina år är det ej som när man är ung. Jag älskar henne, det är sannt. Och vill Gud, skall hon ju också snart bli min maka. Men som jag nu känner mig sedan ett par dagar...

Han hejdade sig ett ögonblick liksom sökte han för sig sjelf reda ut en tanke, hvilken fått fäste i hans hufvud. Den retande hostan återkom med större våldsamhet än nyss, just som han syntes hafva fixerat sina begrepp om denna tanke och ville meddela den åt sin dotters utkorade make.

Kronborg blef allt ängsligare då han såg den verkan, som skakningarna af hostan utöfvade på den sjuke, som nu rest sig upp på armbågen och hjälplöst stirrade mot den unge mannen, hvilken sjelf ej fick röra sig ur stolen för att ej förbandet kring den ur led vrickade axeln skulle rubbas. Han fattade därför klockan och ville gifva signal, när Karna sjelfmant steg in och på tå närmade sig sängen medförande en biljett.

Den sjukas hostanfall hade plötsligt lagt sig, sedan Karna gifvit honom in af medicinen ur en af de stora flaskorna på det vid sängen stående nattduksbordet. Trött hade han sjunkit ned på kuddarna och låg der nu, blek som ett lik, med den lilla biljetten fast slutet mellan sina aftärda händer. Vinkande till Karna att hon skulle lämna rummet, vände han sig mot den i stolen sittande samt utbrast så snart de åter voro ensamma och i det han räckte Kronborg den nyss mottagna skriften:

— Vill du vara snäll och läsa den här för mig? Jag

är för matt, och mina ögon kunna ej se vid denna svaga belysning.

— Det vill jag visst det, käre farbror. Men orkar du nu sysselsätta dig med detta? Kanske vi gjorde bäst i att dröja dermed tills i morgon?

— Hvem vet, hvad morgondagen kan bringa? Kanske den ej ens blir mig beskärd. Läs därför nu, så gör du mig till viljes.

Kronborg hade naturligtvis ej något mer att invända mot denna åstundan. Men i det han vecklade upp den lilla skrifvelsen, kom det dock för honom som om mycket kunde blifva annorlunda, om han nu sluppit att villfara den sjukes bön. Silfverereutz' blickar voro dock envist häftade på honom, med den genomträngande förmåga, hvilken dödens närhet oftast förlänar det slocknande lifvet. Det låg också något af tvingande befallning i hans röst, när han upprepade sin begäran med ett kort:

— Skynda på nu... Läs!

Kronborgs blickar hade hastigt sökt biljettens underskrift. Han såg ett sirligt präntadt »Amalia» under ett mer osäkert skrifvet »din egen». En naturlig finkänslighet kom honom därför att svara:

— Men brevet synes vara från madame Sjöblad, käre farbror. Du vill kanske därför helst, att jag ej...

— Gör som jag sagt... Nu hoppas jag, att några hemligheter ej mer skola finnas oss emellan... Läs!

Och Kronborg läste med en förvåning, som rad för rad stegrades, allt under det att den sjukes drag syntes lifvas och kinderna återvinna något af den helsans färg, som före den sorgliga duellen gaf hela hans ansikte utseende af att kunna räknas tillhöra mannaålderns blomstringstid.

Älskade Wladimir!

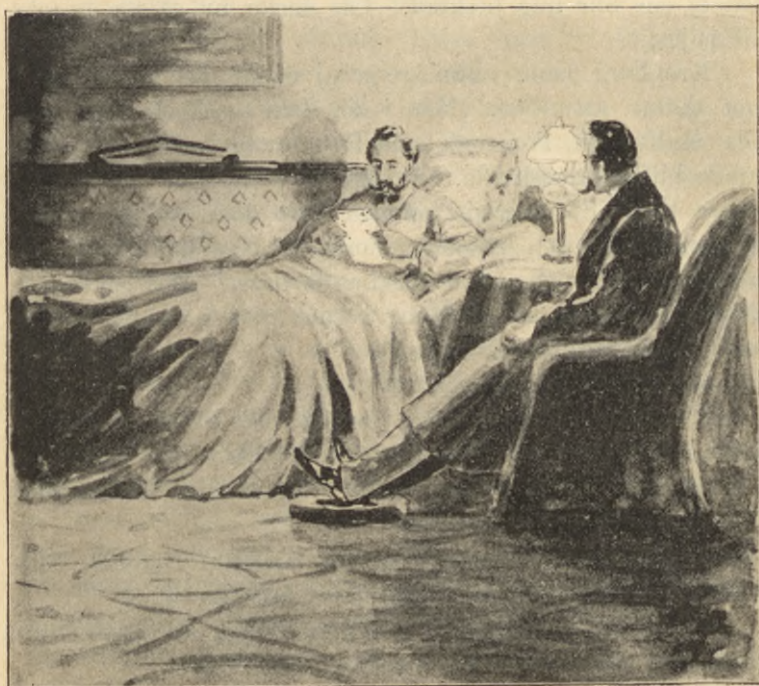
När du mottager denna biljett, svärfvar jag i den största ångest för din skull. Man har allt jemt sedan du lades på sjuksängen nekat mig att nalkas dig. Jag har upprepade gånger tigt derom. Men ingen, hvarken läkaren, din vän, major Bahrenrahm, eller din högst

oförsynta tjenarinna, Karna, har låtit mig komma längre än utanför din förstugudörr...

Hvarför? Har jag förtjent detta?

När jag nu skrifver dessa rader, har jag fattat ett beslut. Älskar du mig *icke* mer, låt mig då genom en rad från din hand få veta detta... Må det då vara *slut mellan oss*.

— Håll! Skrifver hon verkligen så? afbröt majoren i det han häftigt reste sig upp... Tag hit hennes bref, och flytta lampan närmare om du kan.

Kronborg lydde motvilligt. Han insåg nu för väl, att denna lektyr var den minst lämpliga för en sjuk i det kritiska stadium, hvori Silfvercreutz befann sig... Han hade dock intet annat att göra, än att lyda. Motsatsen skulle helt visst endast hafva förvärrat det onda i än högre grad än biljettens innehåll möjligen kunde göra det.

Med den darrande handen skuggande för ögonen fortsatte Silfverereutz läsningen tyst för sig sjelf.

Kronborgs blickar voro under tiden oroligt vända mot den läsande, och han höll redan i klockan för att i hast kunna tillkalla Karna om så kunde blifva af nöden.

Men till åskådarens stora förvåning syntes den sjukes nyss så oroande häftighet ge vika för ett lugn, som fridfullt återspeglade sig i hans drag. Och när han ändtligen hunnit skriften ut, var det med en stämman af oväntad mjukhet, som han räckte Kronborg Amalias biljett sägande:

— Läs nu fortsättningen, skall du få se. Jag vill höra om dessa rader... Läs högt, är du snäll.

Och Kronborg läste.

»Älskar du mig deremot fortfarande, då vet jag *ingen* makt, som skall kunna tvinga mig, att ej få närvara vid min älsklings sjukbädd. När allt kommer kring är det — ja, det *måste* vara så — mot din egen vilja, som man stöter bort mig. Men hör! Ingen på jorden skall ega denna makt, om du nu vill göra som jag säger.

Låt viga dig vid mig. Nu. Redan på din sjuksäng. Låt presten och kyrkan länka oss samman. Då är jag din *maka*. Då får jag jemt sitta vid din sida. Och dör du då, så dör du i mina, din hustrus armar. Men *snart, snart* måste du gifva mig denna lycka. Låt mig bara med ett *ja* eller *nej* få höra din vilja derom. Inför en så svår sjukdom, som din synes vara, skall ingen kunna neka dig detta, trots att mitt sorgeår efter Sjöblad ännu ej är ute.

Ja eller *nej* begär

din egen
Amalia.

Kronborg satt slagen med häpnad. Ej ett ord kom öfver hans läppar.

Denna kvinnas resoluta uppträdande imponerade på honom, på samma gång som han anade, att helt andra och dunklare motiv än kärlek här måste ligga till grund för denna begäran om vigsel på så att säga dödsbädden... Men hvilka motiv? Pekuniära kunde det ej vara. Silfverereutz' jordiska egodelar hade föga värde... Och utsikten att sedan, kanske omedelbart efter vigseln, få uppträda som den nu nästan döende majorens enka, kunde väl knappast vara så

eftersträfvansvärd för en ung, strålande qvinna med Amalia Sjöblads eldiga temperament... Enka efter två män redan vid ett par och tjugo år... Skulle väl detta vara något så...

Hans tankegång afbröts helt tvärt genom att Silfvercreutz hördes säga:

— Nå Hugo! Hvad har du för mening om detta Amalias förslag?

Frågan kom alldeles för å propos för att Kronborg ej skulle svara annat än hvad han tänkte.

— Jag kan ej fatta hennes motiv.

— Motiv? Hvad menar du, kära barn? Här fins väl icke mer än ett sådant?

— Nej, visserligen, svarade Kronborg hänsynsfullt. Men jag tänkte...

— Hvad då? Sjung ut du! Saken rör ju på sätt och vis äfven dig... Går allt efter önskan, får ju du genom detta äfven så godt som en svärmor. Något ung förstås... Men...

— Det är icke detta jag tänkte på, afbröt Kronborg med en suck... Vi veta ju icke, hvar Siri nu fins... Men jag kan uppriktigt sagdt icke fatta, hvarför madame Sjöblad så der kategoriskt uppställer ett antingen — eller... Den, som älskar...

— Kära barn! Det der kan ses ur flera synpunkter... Jag tror mig känna henne. Nu är det helt visst grämelsen öfver att hafva blifvit förbjuden inträde till mig, som dikterar hennes handlingssätt... Jag tycker om denna snabba aktion. Den tilltalar mig mer än pjunkigt känslsvammel. Och för min del är jag redan på det klara med mitt svar.

— Och detta skulle vara?

— Hon får sin vilja fram. Vi viga oss när hon vill.

— Är icke detta något förhastadt ändå?

— Hvarför det? Hvad som i alla fall skall ske i höst, kan ju lika gerna ske nu. Jag har väntat länge nog. Och när jag så betänker all den oro, jag länge hyst för Amalias skull, ja, jag skulle till och med kunna säga svartsjuka, då må du ju icke förundra dig, att jag nu gerna griper

detta tillfälle, som genom min iråkade sjukdom erbjudes mig, att hastigt sätta en bom för all den pina, jag länge utstått vid tanken på, att hon skulle tillhöra någon annan.

Han talade med en liflighet, som gjorde ett märkligt afbrott, mot hvad han nyss under sina hostanfäll visat. Hela hans varelse gaf nu intryck af att allra minst döden stod vid hans hufvudgård. Snarare syntes lifvet åter le mot honom, och i solljuset af gryende framtidsdrömmar syntes han lefva upp på nytt till spänstig helsa och kraft.

Med en ifver, som ej tycktes tåla något uppskof, vände han sig mot det på nattduksbordet stående skrifstället och fattade en penna i det han sade:

— Hör du, Hugo! Gif mig ett ark postpapper. Jag vill skrifva mitt svar.

Med en bok som stöd, och med ryggen lutad mot den kuddhög, som Kronborg, ännu allt jemt sittande i sin stol, med möda drog upp bakom majoren, skref han.

Innerligt älskade!

Mitt svar på ditt utsägligt välkomna bref är *ja*; tusen gånger *ja!* Tag med dig prest och ett vittne. Kronborg är *mitt* vittne. Redan i morgon skall det ske.

Din egen
Wladimir.

Och när biljetten var skrifven, vände han sig mot Kronborg och sade:

— Slå in detta i ett kuvert, så skall jag skrifva utan-skriften också... Jag vill, att hon skall se, att jag sjelf, utan hjälp, orkat besvara hennes bref. Karna får lämna upp det till Amalia redan i qväll. Helt visst väntar hon med både otålighet och oro... Ja, jag känner henne...

Tanken på denna nya och oväntade skiftning hade satt ögonblickets stål i hans nerver.

Men när den gamla Karna väl hade gått — naturligtvis med en butter anmärkning, som hon dock mer behöll för sig sjelf — då var kraften i detta stål också bruten.

Blodet vek åter bort från de insjunkna kinderna, och

armarna föllo slappa ned på täcket. Glansen i de nyss så liffiga ögonen mattades allt mer, och tunga svettperlor, framkallade af öfveranstängningen, sipprade ut på den höga pannan och fuktade den som med droppar af dagg. Tungt föll han ned mot kuddarna, och ur det svidande bröstet bröt åter den hvassa hostan fram, tydligt vittnande om, att än hade allhärjaren döden icke gifvit efter, än hade han icke sagt sitt sista ord.

När Karna inom kort kom åter, var majorens tillstånd så betänkligt, att den hastigt tillkallade läkaren hördes säga till Kronborg:

— Orkar löjtnanten dela vakten med jungfrun, vore det bra. Jag måste snart bort på ett annat sjukbesök också. Om ett par timmar skall jag dock åter vara här med min kamrat... Få se hur det kommer att gå i natt.

När läkaren hade gått, kunde Kronborg icke nog banna sin svaghet, att ej hafva hindrat denna farliga brefskrifning... Men, hvad som skett, stod nu icke att ändra.

Och han vakade med hjärtat fullt af oroliga aningar.

* * *

Berthe d'Ormonte hade fått sina instruktioner af auditör Lowin, som för uttänkande af bästa sättet, att nu draga nytta af det lämpliga tillfället och hämnas på den hatade Silfvercreutz, tillbragt en sömnlös natt.

Alldeles nöjd var han icke med sin fälla. Men någon bättre stod ej att få. Han hoppades därför mest på framgång af slumpen, då det afgörande ögonblicket väl vore inne.

På morgonen efter nyss skildrade qväll i majorens och löjtnantens sjukrum, hade Berthe, drifven af otålighet och en viss oförklarlig oro, åter skyndat upp till Lowin.

Med nervös ifver kastade hon fram sina frågor.

Lowin svarade med det lugn, som alltid maskerade

hans oro, när det var några mer ljusskygga affärer i görningen:

— Jo, så här har jag tänkt mig saken. Fröken har kanske någon pålitlig vän bland herrar kavaljerer?

— Nå? Hur vill ni...?

— Ja, då är saken lätt arrangerad, just med stöd af den duell, som fröken relaterade för mig i går afton... Låt denna kavaljer synas såsom ett bud från Siris far. Låt honom spela rollen af att hafva deltagit såsom sekundant i duellen mellan Silfvercreutz och Demirgian... Låt duellen hafva egt rum såsom i natt, i stället för härom natten... Spar inte på drastiska moment i den skildring, som detta ert ombud bör draga fram i sin målning af duellens förlopp... Men det får på inga vilkor se ut som om underättelserna komme direkt från er, men väl att slumpen fogat det så, att ni min fröken, händelsevis träffat samman med de duellerandes sekundanter... Vidare förlägga vi envigget till Järfva i stället för till Solmaskogen... Sjelfva klämman bör ligga deri, att Silfvercreutz nu är döende, och att han blifvit införd i en stuga vid Öfverjärfva... Den stugan är naturligtvis ingen annan än den, som fröken finner lämpligast...

Och han skrattade med en afgrundsandes hela tillfredsställelse när han fortsatte:

— Hon måste naturligtvis falla i gropen... Längtan att få träffa sin far innan döden gör slut på hans lif, skall mana henne att skynda dit ut... Men nu skola vi icke göra som det hände en gång der nere i Christianstad... Ingen skall hemta henne med vagn. Hon får taga sig dit ut så godt hon kan och vill. Annars kunde nog misstänkar vakna.

— Men om hon *inte* far?

— Då känner fröken henne inte rätt. Jag är öfvertygad om, att efter den långa skilsmessa, som nu egt rum mellan henne och fadern, skall hon ila dit som en basad katt.

— Men förslaget synes mig ändå väl vanskligt.

— Kan nog delvis tyckas så. Men jag känner på mig

att det skall lyckas. Redan i dag, vid mörkrets inbrott, bör hon få underrättelsen. Innan fröken vet ordet af, har hon gifvit sig i väg. Dit framkommen, bör hon mottagas af någon annan invigd, som ju jag kan skaffa, och af denne hänvisas till den der Blåkullamors stuga, som fröken talat om... Men äfven detta helt à propos, icke som om hon vore väntad af den anvisande... Nå, hvad tycker fröken?

— Ja, vi få väl försöka... Men säg mig nu en annan sak. Hvad ville Amalia Sjöblad hos er i går?... Jag såg när hon gick hit upp.

Den frågan var Lowin icke beredd på. Men hans snarfyndighet stod honom bi äfven nu.

Med ett grin af samförstånd svarade han genast:

— Hon ville pumpa mig förstås, angående om jag visste något om den der duellen...

— Verkligen?

— Alldeles! Men jag var så oskyldig och okunnig som ett litet barn... Det var verkligen tur, att fröken kom hit en stund före Amalia Sjöblad.

— Tänk om hon kommit medan jag var qvar.

— Hade icke gjort något... Pro primo är min dörr alltid läst... Pro secundo fins det en bra garderob der bakom gardinen... Jag har användt den förr, när jag velat ha osynliga vittnen... Hi, hi, hi!... Förstår?... Jag är ingen dufunge, må fröken tro.

Hela denna förklaring, som naturligtvis var dikt från början till slut, gick nu i Berthe. Hennes tankar, på hvad resultat Lowins plan skulle komma att få, sysselsatte henne till och med mer än hatet till Amalia, som just genom framgången af det tilltänkta dådet mot Siri, skulle ställas i skuggan när det väl komme så långt.

Och hon tog afsked med löfte att genast sätta all sin energie i verket. Endast de båda hjälpredorna bad hon Lowin skaffa. Hon ville nämligen skenbart stå alldeles utom denna affär, men åtog sig att furstligt belöna de män, som Lowin kunde anse lämpliga som assistenter.

Detta ingick också i Lowins plan. Denna »belöning»

skulle han ej sätta så låg, att den ej tålde vid en liten åderlåtning för honom sjelf.

Och när han nu tänkte på, hur han äfven af Amalia Sjöblad qvällen förut fått mottaga en vacker dusör för löftet att lista ut en finurlig plan till Berthe d'Ormontes förderf och omöjliggörande på Järfva, så skeno hans ögon af girighet, och hans magra händer gnuggades mot hvarandra med nervös ifver då han mumlade:

— Två flugor i en smäll... Jo, jo!... Man får lof att vara om sig... Ah, vänta du, min gamle gosse... Den här dansen skall du icke glömma.

* * *

Siri Silfvercreutz hade nyss börjat en ny dags bestyr i sin otrefliga befattning uti »Smällkaramellens» både moraliskt och fysiskt osunda atmosfer. Klockan var något öfver elfva, och fru Sörensen hade lämnat butiken i Siris vård med ett leende, som åtminstone borgade för, att det nya biträdet åtnjöt sin principals fulla förtroende. Icke ett ord af missnöje hade efter sockerbagarens lilla föreläsning, om att taga den nya »guldhönan» med förstånd, kommit öfver fru Sörensens läppar. Hon hade till och med sväljt förargelsen öfver den krossade bakelseskålen och dess delikata innehåll, som i annat fall blifvit Siri en både dyr och obehaglig lexa, hur oskyldig hon än kunnat vara, till hvad som hade händt.

Natten — den sista som Siri tänkte tillbringa i denna affär — hade ej förgått utan störande moment. Man hade ej mindre än tre gånger väckt henne ur det just icke vidare bekväma läget, att ännu en andra — eller rättare en fjärde — natt tillbringa hvilans timmar påklädd. Men hon hade nu väl sett om, att hennes tillfälliga fristad vore skyddad mot obehörigas intrång. Nyckeln satt kvar i låset till gårdsdörren, gardinen var neddragen så långt den gick, och dörren till sjelfva konditoriet var äfven stängd från

kammaren, i fall man äfven från detta håll skulle försöka en påhelsing.

Siri trodde sig redan till fullo hafva genomskådat sin principals och dennes hustrus skamliga birörelse. Och hon var nu fullt på sin vakt.

Hennes beslut var, att redan samma dag säga ifrån, att hon flyttade från sin befattning.

Ännu hade hon qvar af sin femtioriksdalerssedel så mycket, att det godt skulle räcka till några dagars uppehåll. Sedan finge hon se, om hon äfven komme i behof af att anlita den upp- och afskrifningssumma, som hon hade i sin makt att lyfta hos bankiren på Skeppsbron. Hon hoppades dock att slippa detta, för den händelse, att hon dessförinnan sammanträffat med sin far, till hvilken en nu långt större och märkvärdigt pressande längtan dref henne, än under hela den sorgliga tid, hon hitintills haft att kämpa sig fram i hufvudstadens svårigheter.

Det var på eftermiddagen. Klockan var närmare sex.

Bäst hon stod i sina funderingar, midt under det att några ungdomar glammade der inne i det lilla damrummet, öppnades dörren. En mycket distinguerad man steg in och närmade sig disken, utan att, som Siri hitintills blifvit van, egna henne en af dessa oförsynta blickar, som här tycktes höra till det vanliga bruket. Han slog sig ned vid närmaste bord intill Siri och begärde en kopp chocolate. När det reqvirerade var framsatt, vände han sig till Siri och yttrade rakt på sak:

— Är det icke fröken Siri Silfvercreutz, som jag har den äran att se?

Frågan kom så oväntad, att Siri i häpenheten svarade:

— Jo, det är det. Hvad önskar ni?... Med hvem har jag...

— Mitt namn är löjtnant Pihlstjerna... Hvad som för mig hit är... Dock, jag ber eder, min fröken...

— Säg, säg! Hvad har händt? afbröt Siri fullständigt glömsk af, att det var en alldeles främmande person, hon

talade med... Har det händt min far något? fortsatte hon med den aning, som ofta ligger så nära till hands, då fara hotar en närskyldig, kär person.

— Dess värre, min fröken, svarade mannen, som var en väl instruerad utskickad från Lowin.

— Hvad, hvad? Tala, och pina mig ej med ovisshet.

— Han har duellerat.

— *Duellerat?* Hur i Guds namn menar löjtnanten?

— Han hade råkat i tvist med stallmästar Demirgian.

— *Demirgian!*... Ah!... Nu anar jag allt...

Siri kände hur hennes ben sveko, och hur hon var nära att störta till golvet.

Med samlandet af hela sin energie, fortsatte hon dock efter en stund:

— Är det sannt? *Har* min far duellerat?

— Ja... Beklagligtvis också sjelf utmanat.

— Och.. är... *död?*

Hennes röst lät som en andes vingslag.

— Nej... Men kanske... döende.

— Hvar, hvar skall jag kunna finna honom?

— Han är nu vid Öfver-Järfva... Jag var der som sekundant. Hans längtan och bön om att få träffa eder, min fröken, har fört mig hit.

Siri var alldeles för mycket uppjagad af oroliga aningar, att ens gifva sig tid till reflektioner, rörande sannolikheterna för dessa påståenden. — De onda aningar, som nyss, och sedan några dagar plågat henne, samställda med den stora längtan, att åter vinna faderns förlåtelse, som hon erfarit under dagens lopp, gaf henne full visshet om, att den okände måtte haft reda på, hvar hon vore att finna, och att det var sanning i hvart enda ord, som han nu talade med henne om faderns duell med Demirgian.

Endast ett ögonblick satt hon försjunken i tankar, om hvad som nu vore att göra. Plötsligt sprang hon upp frågande:

— Han är vid Öfver-Järfva, sade löjtnanten? Hur lång tid tar det att komma dit härifrån, om jag går genast?

— Går? Detta blir nog litet svårt i sådant väglag.

— Men med släde då?

— En halftimme på sin höjd.

— Vill löjtnanten göra mig den tjensten, att skaffa mig en släde? Jag är stängd, tills jag får säga till åt frun, som har denna bod.

— Det lofvar jag.

— Tack af hela mitt hjärta... Om en tio minuter far jag dit ut.

— Deri gör min fröken rätt, svarade den imiterade löjtnanten, som naturligtvis var civil... Ännu torde det allt vara hopp att finna major Silfvercreutz vid lif... Men läkaren tror sig veta, att kulan fastnat i ena lungan.

Det sista af denna mening hörde Siri endast som i en dröm. Innan löjtnanten lämnat konditoriet hade hon sprungit ut öfver gården och helt kategoriskt sagt till, att hon genast måste lämna affären.

Ett häftigt uppträde blef följd. Talet om den krossade bakelseskålen kom åter fram, och slutade med, att Siri för denna olycka, som ej var hennes skuld, fick lämna en ersättning, hvilken väl kunnat räcka till fem dylika skålar med bakverk.

När hon kom ut på gatan stod en släde vid porten, alldeles invid konditoriets lilla dörr.

Under allt annat än vänliga afskedsord från fru Sörensens läppar, som vreden och harmen satte i gång med otrolig snabbhet, lämnade Siri en plats, der hon kanske mer än på något annat ställe under sin stockholmssejour kunnat blifva utsatt för faror till både kropp och själ, om hon ej haft det vakna förstånd, som hon verkligen hade.

I traf bar det af till Järfva. Hennes tankar flögo ändå fortare än hästarne kunde springa mot resans mål. Som i en hägring af något längesedan svunnet minne, återsåg hon till höger om vägen grindstugan och grindarna till Ulriksdals långa allé... Snart svängde man af åt venster... En ny allé, aflöfvad och med utpinade, magra qvistar, bildade

här häck i den backe, uppför hvilken släden nu rusade fram i den nästan kolmörka natten ..

Plötsligt stannade man med en tvär knyck nedanför en annan, bredare backsluttning åt höger...

Midt på denna tronade ett högt hus med flyglar, på sätt och vis påminnande om ett större säteri... Siri visste ej, att här var Demirgians hufvudresidens — som nu af elden är jämnadt med jorden. — En herre i något vidlyftigt pelsverk visade sig vid släden. Siri böjde sig mot honom och frågade:

— Är det här man kan träffa den sårade major Silfvercreutz? Jag är hans dotter.

Mannen, som en god stund väntat detta besök, och som var Lowins andre utskickade svarade:

— Alldeles, min fröken! Majoren väntar med oro. Han har redan flera gånger frågat efter er. Var god kör fram till stugan der uppe i skogsbrynet... Det är der han ligger för döden.

När Siris släde kom fram till den anvisade stugans dörr, öppnades denna försiktigt af Blåkullamor, som redan fått alla nödiga instruktioner af både Berthe och Demirgian, hvilken äfven med beredvillighet mottagit detta gynnsamma tillfälle, att fånga en ny »dufva».

Allt gick efter önskan. Siri infördes af den instruerade trollpackan uti den kammare, som var inredd med helt andra syften än att härbergera döende duellanter. Den svaga belysning, som här bestods, med afsikt att ej i otid uppväcka den ditnarrade unga qvinnans fruktan just som hon trädde in, kom henne ej att observera, att hon ej nu befann sig i en torftig bondstuga.

Men när dörren väl var stängd bakom henne, och hon hvarken såg eller kunde höra någon i det rum, hon nu rörde sig i, greps hon plötsligt af en ohygglig aning.

Darrande vacklade hon fram till den stora sängen och drog undan dess sparlakan... Endast en hastig blick visade att den var — tom.

Med utstötande af ett vildt skri rusade hon mot den dörr, genom hvilken hon kommit.

Hon var fångad... Ingen hörde hennes rop. Ingen såg heller hennes halft vanvettiga försök att bryta sig ut genom rummets enda fönsteröppning, som var väl tillbommad med tjocka luckor.

— Ah! Än är jag icke i edert våld, ropade hon, till, med en hastig blick på den brinnande ljusbiten... Det är Demirgian, som nu har fått mig i snaran... Men...

Och hon förde ljusets lilla låga mot fönsterdraperiets brännbara siden...

Nästa ögonblick stod fönsterprydnaden i ljusan låga...

Och vidljudet af eldens knastrande

de och mot taket hoppande lågor, sjönk Siri medvetlös

ned på mattan, i fallet dragande öfver sig en tjock duk, som legat kastad öfver en divan.....

* * *

— Elden är lös! Elden är lös! ljöd det snart med olycksbringande oro öfver järfvapotentatens olyckssaliga säteri.

Folk strömmade till i massa.

Ett obeskrifligt larm uppstod efter hand som hjälparne hunno anlända från såväl Ulriksdals slott som andra, närmare belägna gårdar.

Men äfven från hufvudstaden skyndade naturligtvis en massa löst folk, tillhörande den tidens unika »frivilliga brandkår, som nu, dess bättre, skattat åt förgängelsen.

Man var då långt ifrån rädd om stegen för att skaffa sig det uppiggande skådespelet af en eldsvåda. Om det icke alltid fanns något att »rädda», gafs det i alla fall utmärkta tillfällen att få drifva nojs, stjalpa öfver hvarandra en pyts vatten, och i bästa fall, om man kunde göra sig till »strålförare», få nöjet att grundligt »blöta» en ovän, som kom i ens väg.

Att rädda Blåkullamors stuga syntes snart vara alldeles omöjligt. Elden hade fort brutit sig ut genom taket, som nu stod i ljusan låga. Planlöst gick man också tillväga, och släckningsredskapen voro lika dåliga som tillgången på vatten var knapp.

Men på en punkt, tätt invid bälet var sammanhållningen dock mönstergill.

Bland alla de händer, som der voro beskäftiga med att hindra brandens vidare lopp, syntes äfven en högre man med mörkt helskägg, raskt bana sig fram mot den brinnande kåken... Alla veko åt sidan för denne hjälpare, alla helsade honom med vörndnad och beundran.

— Vatten, vatten, godt folk! hörde man honom ropa i det han med en lång stör stötte in luckan till det rum,

der Siri ännu låg som ett lägornas väntande rof... Fins det folk derinne?

— Ja, ja! hördes en genomträngande qvinnoröst, som kom från den af fruktan nästan vanvettiga Berthe d'Ormonte...

Nästa ögonblick var fönstret inslaget, och från det brinnande rucklet drogo två kraftiga bonddrängar i hast ut den, tack vare filten, ännu icke fullständigt qväfda Siri.

Det var kungen sjelf, som tog emot den så underligt räddade.

Med bistånd af närstående och den tillskyndande Demirgian fördes Siri in i gårdens hufvudbyggnad.

Men Blåkullamors stuga brann ned till grunden... Icke en ribba blef kvar. Endast några svartbrända stener visa än i dag, hvar denna Demirgians fälla har stått.

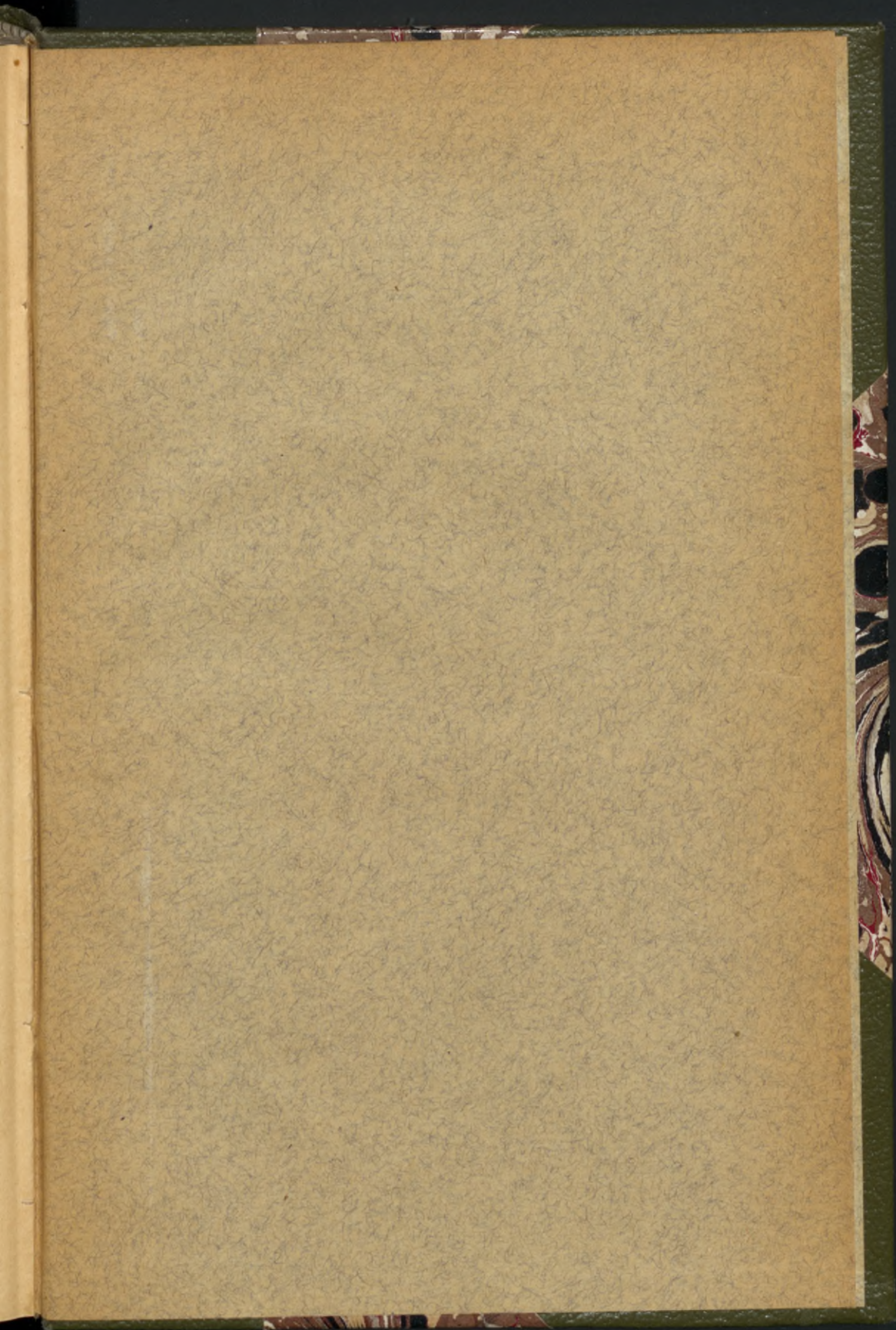
Först nästa morgon fick man äfven bekräftelse på, att Blåkullamor sjelf gjort sitt näste sällskap till en annan värld.

Med Blåkullamors död kan man säga, att Demirgian förlorade en af sina bästa bundsförvandter då det gällde att skaffa Järfvafröjderna qvinnorof. Hans lyckostjerna började härmed dala, och den tid var nu ej långt borta, då den forne konungagunstlingen så godt som landsförvisades ur det rike, hvilket han på några få år bragte så mycken sorg. Men innan den stunden bör skildras, hafva vi ännu att upprulla några taflo, som grundstoff för en tredje och sista del.

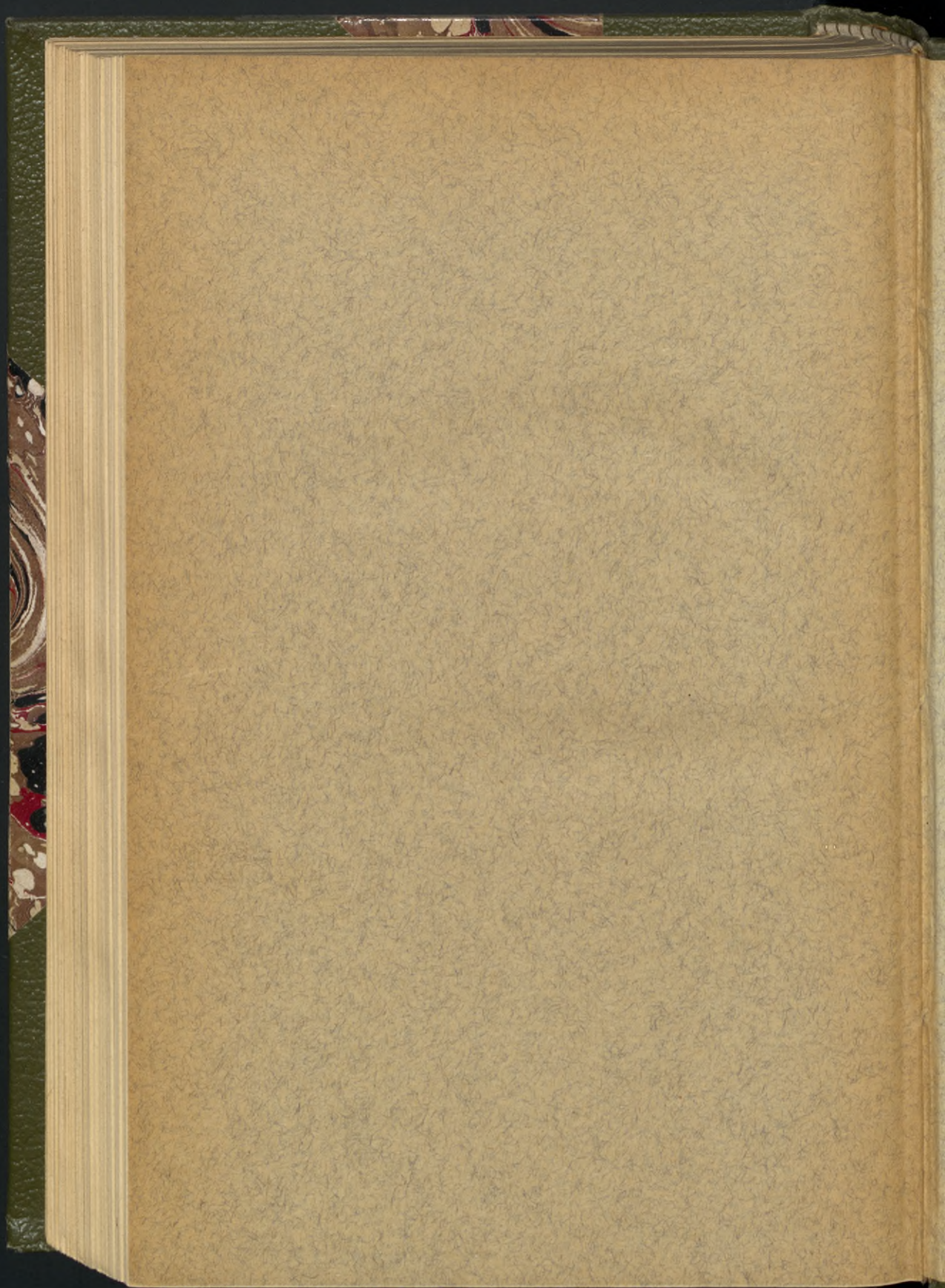
(Slut på andra delen.)

6000254887

Göteborgs universitetsbibliotek

